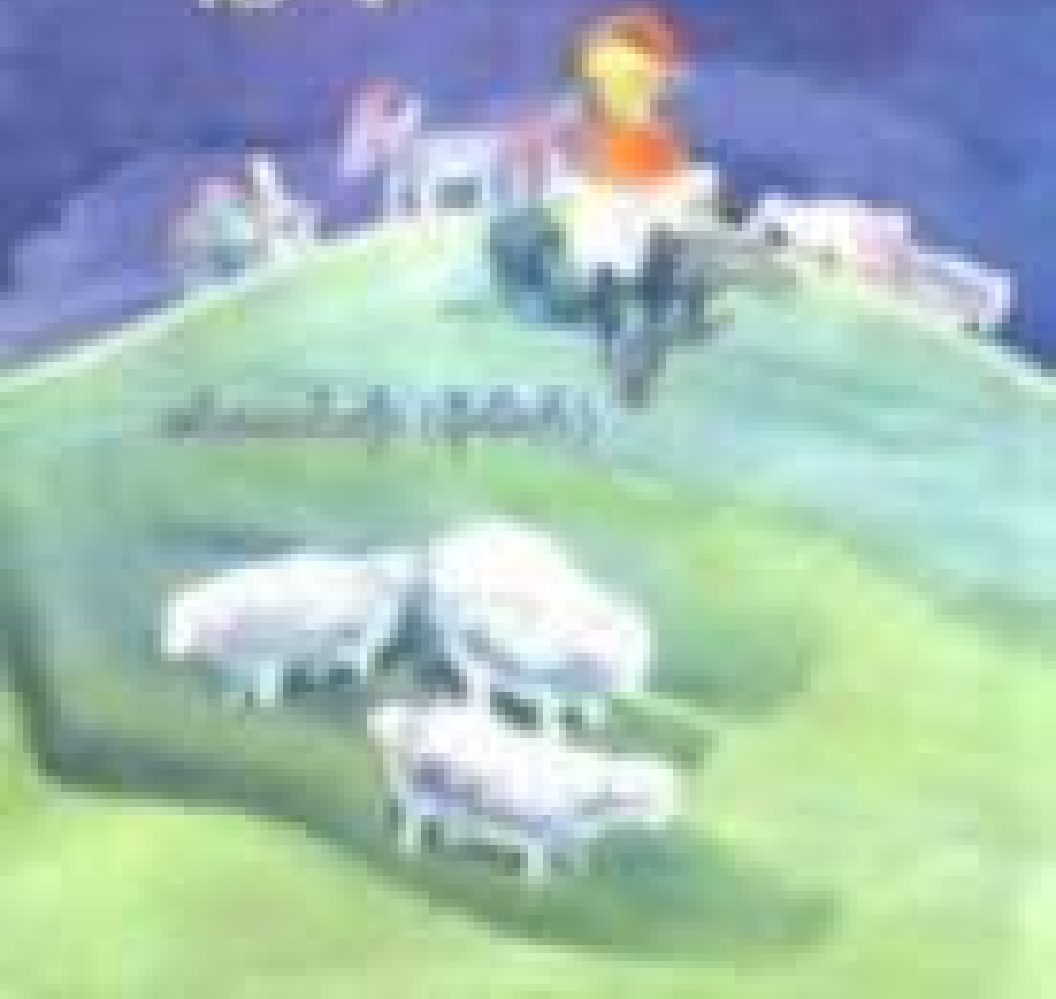
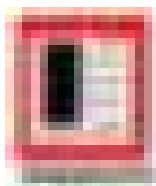

THE
SHEPHERD
AND
THE
LITTLE
LAMB

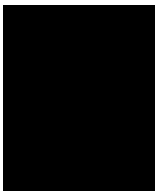

[တစ်အုပ် ၈၀၀ ကျပ်]

စာပေလောကစာအုပ် အမှတ် ၃၂၅

လက်ရွေးစင်
နိုင်ငံတကာ
ရသစုံ ပုံပြင်များ
ခင်မောင်တိုး (မိုးမိတ်)

စာပေလောက စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့။
[ဖုန်း - ၂၅၅၁၆၆]

စာအုပ်စာတမ်း စာနယ်ဇင်း
ခွင့်ပြုအမှတ် [၂၁/၉၉ (၅)]
စာအုပ်စာတမ်း မျက်နှာပုံ
ခွင့်ပြုအမှတ် [၄၆၇/၂၀၀၂ (၆)]

မျက်နှာပုံ
ဇော်မောင်
- - -
အတွင်းသရုပ်ဖော်
ရွှေမင်းသား
- - -
ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်
- - -
ထုတ်ဝေခြင်း
ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၂
(၁၀၀၀)
- - -
စာအုပ်ချုပ်
ကိုမြင့်

ဦးတင့်လွင် (၃၅၂၃) သော်ကစာပေ
အမှတ် ၆၀၅၊ သုခမ္မာလမ်း၊ ဌ/တိုးချဲ့ရပ်ကွက်
မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ထုတ်ဝေ၍
ဒေါ်ခင်လှ (မြ ၀၁၅၇၈)၊ စာပေလောက ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်
မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းစာသားများ ပုံနှိပ်သည်။

Spalten

- 100. ...
- 101. ...
- 102. ...
- 103. ...
- 104. ...
- 105. ...
- 106. ...
- 107. ...
- 108. ...
- 109. ...
- 110. ...
- 111. ...
- 112. ...
- 113. ...
- 114. ...
- 115. ...
- 116. ...
- 117. ...
- 118. ...
- 119. ...
- 120. ...

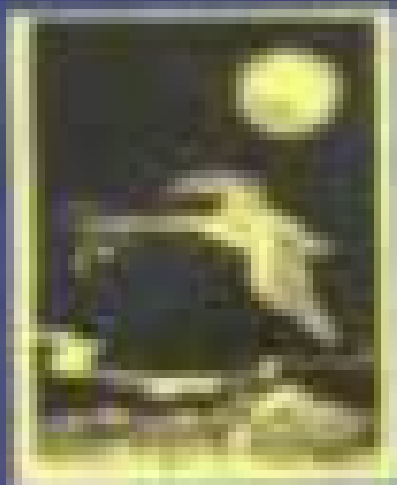
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120

Photograph of a tree trunk in a forest.

The first part of the text discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes the need for transparency and accountability in financial reporting. The text also highlights the role of internal controls in preventing fraud and ensuring the integrity of the financial statements.

The second part of the text focuses on the impact of technology on financial reporting. It explores how digital tools and software have revolutionized the way financial data is collected, processed, and presented. The text also discusses the challenges associated with data security and privacy in the digital age.

RESEARCHERS STUDY THE

THE
RESEARCHERS
STUDY
THE

ခင်မောင်တိုး (မိုးမိတ်)
လက်ရွေးစင်
နှိုင်းထိန်းစာပေပုံနှိပ်ရေး

ရှေး တရုတ်အမျိုးသမီးတွေမှာ ခြေဖဝါးသေးသေးကလေးတွေ ရှိနေကြတယ်လို့ ယူဆလာခဲ့ကြတယ်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ မိသားစုက သမီးငယ်များရဲ့ ခြေဖဝါးကို ကြီးမလာစေဖို့ ကျပ်စည်းထုပ် ထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာတုန်းကတော့ တရုတ်အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ခြေဖဝါးတွေဟာ သူတို့လင်သားများရဲ့ ခြေဖဝါးတွေထက် ပိုကြီးကြသတဲ့။ အဲဒီကာလ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အလှတစ်ပါးထဲမှာ ခြေဖဝါးကြီးတာလည်း ပါခဲ့တယ်ပေါ့။

အဲဒီကာလတုန်းကပေါ့။

‘ယင်ရှန်း’ဆိုတဲ့ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိခဲ့တယ်။ သူ့မိဖုရားကတော့ အလှနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျော်ကြားတဲ့ ‘တီချင်း’ပဲ။ နူးညံ့ပြီး အချိုးကျလှတဲ့ သူ့ခြေဖဝါးဟာ ၁၄ လက်မတောင် ရှည်သတဲ့။ ဘုရင်က သိပ်မြတ်နိုးတော်မူလှတဲ့ ခြေဖဝါးပေါ့။ မိဖုရားကိုလဲ သိပ်ချစ်တော်မူသတဲ့။

ဘုရင်နဲ့ မိဖုရား နှစ်ဦးစလုံးဟာ သိပ်ကို အအိပ်ကောင်းကြတယ်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်တာနဲ့ ခဏအတွင်း အိပ်မောကျသွားတာပဲတဲ့။ မနက်လင်းလို့ ရွှေဒေါင်းတွေ တွန့်ကာမှ နိုးလာကြတော့သတဲ့။

ဒါပေမဲ့ မိဖုရားမှာ အကျင့်ဆိုးတစ်ခုရှိနေတယ်။ အိပ်မက်ယောင်ပြီး လမ်းထလျှောက်တဲ့ အကျင့်ဆိုးပေါ့။ ညဝတ်ရုံကြီးနဲ့ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်သွားနေတဲ့ မိဖုရားကို အစေခံတွေက ခဏ ခဏ တွေ့ရဖူးတယ်။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ မျက်စိပွင့်နေပေမယ့် ဘာမှမမြင်ဘူးတဲ့။ လမ်းလျှောက်လို့ ကျေနပ်လောက်မှ မိဖုရားဟာ အိပ်ခန်းဆောင်ထဲ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်ဝင်သွားတာကိုလည်း တွေ့ကြရတယ်။ တွေ့မြင်ဖူးသူတွေဟာ အချင်းချင်း လက်တို့ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်မရိပ်မိအောင်တော့ အထူး သတိထားကြရတာပေါ့။

တစ်နေ့တော့ နန်းတွင်းသူတစ်ယောက်က သူ့သူငယ်ချင်းကို တိုးတိုးတိုးတိုး ပြောနေတယ်။ ဒါကို ဘုရင်ကမြင်သွားတော့ ဘာတွေ တိုးတိုးလုပ်နေတာလဲ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မပြောရင် နင့်ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်။ ဒီတော့ နန်းတွင်းသူက အမှန်အတိုင်းထုတ်ပြောလိုက်ရလို့ သူ့မိဖုရား အိပ်မက်ယောင်တတ်ကြောင်း သိသွားတော့သတဲ့။

အဲဒီညမှာ မအိပ်တော့ဘဲ မိဖုရားကိုစောင့်ကြည့်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဒီတော့ အိပ်ရာဝင်ပြီးနှစ်နာရီလောက်အကြာမှာ အိပ်ရာထဲကထ၊ မတ်တတ်ရပ်ပြီး အခန်းတွေထဲလျှောက်သွားတဲ့ မိဖုရားကို မြင်ရတော့တာပေါ့။ ဘုရင်က အသာကလေး နောက်က လျှောက်လိုက်သွားတယ်။ မိဖုရားကလည်း ခြေသံမကြား

ရအောင် ဖွဖွ ကလေးလျှောက်နေတယ်။ ဘုရင်ဟာ နောက်ကလိုက်နေရင်း သူ့မိဖုရား တစ်ခုခုနဲ့တိုက်မိပြီးလဲမှာ သိပ်စိုးရိမ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် မိဖုရားရဲ့ခါးကို နောက်ကနေ ဖက်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒီလိုမှမပိတ်ရင် မိဖုရားလန့်အော်လို့ နန်းတော်တစ်ခုလုံး နိုးကုန်မယ်မဟုတ်လား။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မိဖုရားဟာ လန့်ဖျပ်ပြီး လွတ်အောင်ရုန်းတယ်။ ရုန်းရင်း သတ်ပြန်ဝင်လာကာမှ လင်တော်မောင် ဘုရင်ဖြစ်နေမှန်း သိသွားတော့သတဲ့။ ဒီတော့လည်း ဘုရင်နဲ့အတူ ခန်းမတွေဖြတ်ပြီး စက်ရာခန်းဆောင်ထဲ ပြန်ဝင် သွားသတဲ့။

‘ကျုပ် အင်မတန်ချစ်ရတဲ့ မိဖုရားရယ်၊ အိပ်မက်ယောင်တတ်တယ် လို့လည်းကျုပ်ကို တစ်ခါမှ မပြောဘူးပါလား၊ ပြောသာထားရင် ရွှေခြေချင်း ဆင်မြန်းပေးပြီး ရွှေသံကြိုးနဲ့ ညအခါ ချည်ထားနိုင်တာပေါ့ မိဖုရားရယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် မောင်တော်၊ နှမတော် ငယ်ငယ်ကတည်းက အိပ်မက် ယောင် တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှမတော်ဘေးမှာ ကျက်သရေအပေါင်းခညောင်းတဲ့ မောင်တော် ရှိနေရင် ညတိုင်း နှမတော်လက်ကိုဆွဲပြီး လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ နတ်ဆိုးတွေ ကြောက်ရွံ့သွားကြမယ်လို့ မျှော်လင့်တွေးထင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနတ်ဆိုးတွေခုထိ မပြေးကြသေးဘူး မောင်တော်ရယ်’

ဒါကြောင့် ဘုရင်က ညညများမှာ မိဖုရားရဲ့ ရွှေခြေကျင်းကို သလွန်နဲ့ တွဲချည်ထားပေးလိုက်တယ်။ နောက်နေ့မနက် ပွဲတော်တည်ချိန်မှာ ညကအိပ်မက် မက်သေးသလားလို့ မေးကြည့်တယ်။

‘မက်တယ် မောင်တော်၊ သိပ်ကိုထိပ်လန့်စရာ အိပ်မက်ပဲ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ မောင်တော်က အဝေးတိုင်းတပါးရောက်နေတယ်၊ နှမတော်က မောင်တော်ကို လိုက်ရှာတယ်၊ ရက်ပေါင်းများစွာ မနားမနေရှာပေမယ့် မတွေ့ဘူး၊ တစ်နေ့တော့ မောင်တော်ကို ရှာနေခိုက် နှမတော်နောက်ဘက်ကနေ နဂါးကြီးတစ်ကောင်က ဖြုန်းခနဲ သိမ်းကျုံးပြီး သူ့ကိုယ်ကြီးနဲ့ ရစ်ပတ်လိုက်တယ်။ ပါးစပ်ကိုလည်း သူ့ရဲ့ရွှေလက်ဝါးကြီးနဲ့ ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ နှမတော်လန့်နိုးလို့ အသိဝင်လာတဲ့ အခါ မောင်တော်ကိုယ်တော်တိုင် ဖြစ်နေတယ်လေ’

အိပ်မက်အကြောင်း ကြားလိုက်ရတော့ ဘုရင်စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ပြီး ‘အို စိတ်လက်မအိမ်သာ ဖြစ်နေရှာတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မိဖုရားရယ်၊ အိပ်မက်ဆိုး တွေ ဆက်မမက်အောင် ကျုပ်နည်းလမ်းရှာမှ ဖြစ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့’ လို့ ငြီးတွားပြောဆိုလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ မိဖုရားက ‘အင်း နှမတော်ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခရဲ့ အကြောင်း

အရင်းဟာ နှမတော်ရဲ့ ဟောဒီ ခြေဖဝါးလှလှကြီးတွေဖြစ်နေမလားလို့ တွေးမိတယ်။ နန်းတော်ထဲမှာရော၊ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာရော တစ်နေ့လုံး တစ်ထိုင်တည်း ထိုင်နေရလို့ အင်မတန်ကြီးမားလှတဲ့ နှမတော် ခြေဖဝါးတွေ မခံနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်။ လမ်းလျှောက်ချင်လာမှာ သေချာတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ နေ့ခင်းမှာ လျှောက်ခွင့်မကြိုဘူး။ ဒီတော့ ညမှာ လျှောက်တော့တာပေါ့’

အကြောင်းရင်းကို ဘုရင်သိရပြီမို့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်နေတဲ့ မိဖုရားရဲ့ ခြေဖဝါးတွေသေးချင်သေးသွားပါစေတော့ ကုသဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်။ နောက်နေ့မှာ တိုင်းပြည်မှာ အကျွမ်းကျင်ဆုံး သမားတော်ကြီးကိုခေါ်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသစေခဲ့တယ်။ သမားတော်ကြီးက မိဖုရားရဲ့ ခြေဖဝါးကို ကိုးလက်မတိတိ ခွဲစိတ် ဖြတ်တောက်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်ခဲ့တာမို့ မိဖုရားဟာ နာကျင်မှု သိပ်မခံစားရဘူး။ ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်တဲ့အနာလည်း မကြာခင်မှာ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားခဲ့တယ်။

နောက်ပိုင်းညတွေမှာ ဘယ်တော့မှ အိပ်မက်ဆိုးလည်းမမက်တော့ဘူး။ အိပ်မက်လည်း မယောင်တော့ဘူးတဲ့။

ဒါပေမဲ့ မိဖုရားမှာ ဒုက္ခသစ်တစ်ခုဝင်လာပြန်တယ်။ တခြားမိန်းမတွေရဲ့ ခြေဖဝါးကကြီးပြီး သူ့ခြေဖဝါးကသေးသေးလေး။ ဒီတော့ ခြေဖဝါးသေးသေးကလေးကို လူမြင်ရင်ရှက်စရာမို့ တစ်နေ့လုံး ဝိုဝိုနေရတဲ့ ဒုက္ခပေါ့။ ကြာတော့ ဘုရင် မနေနိုင်ပြန်ဘူး။ အမိန့်ပြန်တမ်းတစ်ခု ထုတ်လိုက်ရတယ်။ ပြန်တမ်းကတော့

‘တရုတ်ပြည်က အမျိုးသမီးတွေမှာ အသေးငယ်ဆုံး ခြေဖဝါးရှိရမယ်။ အမျိုးသမီးတိုင်းရဲ့ ခြေဖဝါးဟာ မိဖုရားခြေဖဝါးတက် ငယ်နေရမယ်။ ချွင်းချက်အဖြစ် ငယ်ရွယ်တဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်တွေကတော့ မိဖုရား ခြေဖဝါးနဲ့ အနည်းငယ်အရွယ်အစား တူနိုင်တယ်’ တဲ့။

ဒါကြောင့်မို့လည်း မြင့်မြတ်တဲ့ မျိုးနွယ်တွေက သူတို့ရဲ့ သမီးတွေကို ကနေတိုင် ကျပ်စည်းပေးကြတာ ဖြစ်ပါသတဲ့။

သူရိန်၊ ဒေဝေါနဲ့ စန္ဒာမောင်နှမ

ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက သူရိန်မင်းသား၊ ဒေဝေါမင်းသားနဲ့ စန္ဒာမင်းသမီးကလေး မောင်နှမသုံးယောက်တို့ဟာ ဦးဦးမိုးကြိုး၊ ဒေါ်ဒေါ်လျှပ်စီးတို့နဲ့အတူ ထမင်းလက်ဆုံ စားကြဖို့ ထွက်လာကြသတဲ့။ မောင်နှမသုံးယောက် ထွက်သွားကတည်းက မိခင်ကြီးဟာ သူတို့ကလေးတွေ ပြန်အလာကို လည်တမော့မော့ စောင့်မျှော်နေရှာ တယ်လေ။ (ဟိုးကောင်းကင်ထဲက အဝေးဆုံးတစ်နေရာမှာ မြင်ရတဲ့ ကြယ်ပွင့်ကြီး ဟာ သူရိန်၊ ဒေဝေါ၊ စန္ဒာတို့ရဲ့ မိခင်ကြီးပဲပေါ့)။

သူရိန်၊ဒေဝေါဆိုတဲ့ သားနှစ်ယောက်ကတော့ လောဘသိပ်ကြီးကြသတဲ့။ တစ်ကိုယ်ကောင်းလည်း ဆန်ကြတယ်။ဘယ်လောက်များ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် လိုက်ကြသလဲဆိုတော့ ကျွေးသမျှ အစားအစာတွေကို မြိန်ရည်ယှက်ရည် အဝအတင်း စားပြီးတဲ့အထိ စားကောင်းသောက်ဖွယ် နည်းနည်းပါးပါးကို မိခင်ကြီးအတွက် ယူသွားကြဖို့ တစ်စက်ကလေးမှ မတွေးမိကြတဲ့အထိပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ သိမ်မွေ့လှတဲ့ စန္ဒာမင်းသမီးလေးကတော့ သူ့အစ်ကိုတွေလို မဟုတ်ဘူး။ မိခင်ကြီးကို အမှတ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် မိခင်ကြီးအတွက် ရည်စူးပြီး ချကျွေးထားတဲ့ ဟင်းလျာကောင်း နည်းနည်းစီယူပြီး သူ့ရဲ့ လက်သည်းခွံ ရှည်ရှည်လှလှလေး တွေထဲမှာ ထည့်ထားသတဲ့။

မောင်နှမသုံးယောက်ပြန်ရောက်လာကြတော့ မိခင်ကြီး သိပ်ဝမ်းသာသွား တာပေါ့။ မိခင်ကြီးဟာ တောက်ပဝင်းလက်တဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့ သားသမီးတွေကို တစ်ညလုံးစောင့်ကြည့်နေတော့သတဲ့။ အဲဒီလို စောင့်ကြည့်နေရင်း ‘ကဲ သားတို့၊ သမီးတို့ မေ့မေ့အတွက် ဘာတွေများ ယူလာကြသေးသလဲကွယ်၊ ပြောကြစမ်းပါဦး’ လို့ မေးလိုက်တယ်ဆိုပဲ။

ဒီတော့ သားအကြီးဆုံး သူရိန်မင်းသားက ‘ဟာဗျာ၊ မေမေကလဲ ဘာပါရမှာလဲ၊သွားကတည်းကိုက ကိုယ့်ဘာသာ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားဖို့သောက်ဖို့ ပဲဗျ။ မေမေအတွက် စားစရာတွေ သွားယူတာမှ မဟုတ်ဘဲ ဒါကြောင့် ဘာမှ မပါဘူး’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်လေ။

ဒေဝေါမင်းသားကလဲ ‘ကျွန်တော်လဲ မေမေအတွက် ဘာမှ မယူခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော် ပျော်ပါးဖို့သွားတာပဲ မေမေရာ၊ စားစရာတွေ ကျွန်တော်ယူလာလိမ့် မယ်လို့ မေမေ ဘယ်လိုလုပ်မျှော်လင့်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ’ လို့ ဖြေလိုက်သတဲ့။

ဒါပေမဲ့ စန္ဒာ မင်းသမီးကလေးကတော့ အစ်ကိုတွေ မယူခဲ့ပေမယ့်
'သမီးယူခဲ့တယ်၊ ကဲ ပန်းကန်တစ်ချပ်သာ ယူခဲ့ပေတော့ မေမေ၊
သမီးဘာတွေယူခဲ့တယ်ဆိုတာ မေမေမြင်ရမယ်' လို့ မွန်မွန်ရည်ရည်ပြောပြတယ်။

မိခင်ကြီးဟာ သိပ်ဝမ်းသာသွားပြီး ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်သွားယူသတဲ့။
စန္ဒာမင်းသမီးကလေးက မိခင်ကြီးယူလာတဲ့ပန်းကန်ပြားထဲကို လက်သည်းခွံ
ရှည်ရှည် လှလှကလေးတွေထဲ ထည့်လာတဲ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်လေးတွေကို
ခါချလိုက်တယ်။ ပန်းကန်ထဲကျလာတဲ့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်အားလုံးဟာ
မိခင်ကြီးစားဖို့ အဆန်းတကြယ်တွေချည်းပဲတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလို
အစားအစာမျိုးကို မိခင်ကြီးဟာ တစ်ခါမျှမတွေ့ဖူး၊ မစားခဲ့ဖူးပဲကိုး။ မိခင်ကြီးဟာ
အင်မတန်ကို ပီတိဖြစ်သွားတယ်။ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်သွားတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မိခင်ကြီးဟာ သူရိန်မင်းသားဘက် လှည့်လိုက်ပြီး
'မင်းဟာ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ပျော်ပါးဖို့လောက်သာ တစ်ကိုယ်ကောင်း

ဆန်ဆန်တွေးပြီး ထွက်သွားတယ်။ အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ မေမေအတွက် တစ်ချက် ကလေးမှ သတိမရဘူး၊ စားစရာကလေးနည်းနည်းပါးပါး ယူလာဖော်တောင် အမှတ်မရဘူး၊ ဒီအတွက်မင်းကို ကျိန်စာခတ်ရမယ်၊ ကနေ့ကစပြီး မင်းရဲ့ ရောင်ခြည်တွေဟာ ထာဝစဉ် ပူပြင်းနေလိမ့်မယ်၊ မင်းရောင်ခြည်တွေနဲ့ ထိတွေ့ သမျှအရာတိုင်း လောင်ကျွမ်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို လူတွေက မုန်းတီးကြလိမ့်မယ်၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာကြလိမ့်မယ်၊ မင်းပြုထွက်လာတာနဲ့ လူတွေဟာ ဦးခေါင်းတွေကို ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ထားကြလိမ့်မယ်'လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။(ဒါကြောင့် လဲ နေဟာ ကနေ့အထိ အလွန်ပူပြင်းနေတာဖြစ်တယ်။)

ဒီနောက် မိခင်ကြီးဟာ ဒေဝေါမင်းသားဘက်လှည့်ပြီး ပြောပြန်သတဲ့။ 'မင်းလဲ အပျော်ကြူးပြီး မေမေ့ကို မေ့လျော့နေတဲ့သားပဲ၊ ဒီတော့ မင်းလဲ အပြစ်ဒဏ်ခံရမယ်၊ ပူပြင်းခြောက်သွေ့တဲ့ ဥတုမျိုးမှာ မင်းအမြဲတမ်းတိုက်ခတ် နေရမယ်၊ မင်းဟာ သက်ရှိမှန်သမျှကို သွေ့ခြောက်ရှုံ့တွစေလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကနေ့ကစပြီး မင်းဟာ လူတွေရဲ့ အမုန်းဒဏ်ကို ခံရမယ်၊ လူတွေက မင်းကို ရှောင်ကြလိမ့်မယ်၊ (ဒါကြောင့်လည်း နွေဥတုမှာ တိုက်ခတ်တဲ့လေပူကို လူတွေက လက်မခံနိုင်ကြတာဖြစ်တယ်။)

နောက်ဆုံးကျမှ မိခင်ကြီးဟာ စန္ဒာမင်သမီးကလေးဘက်လှည့်ပြီး 'သမီးကလေး၊ သမီးကလေးကတော့ အဖော်အပေါင်းတွေနဲ့ ပျော်ကြောင်းဖွေရင်း မှာတောင် မေမေ့ကို မမော့ဘူး၊ သတိရဖော်ရပေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကနေ့ကနေပြီး သမီးကလေးဟာ ထာဝစဉ် ကြည်လင်နေပေလိမ့်မယ်၊ သမီးလေးရဲ့ ရောင်ခြည်ဟာ ဝင်းလက်ရွန်းဖြာပြီး အေးမြနေလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးလေးကို လူတွေက 'တည်ငြိမ်လှတဲ့ ဣန္ဒြေ ရှင်မလေး' အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြပေလိမ့်မယ်။ သမီးကလေးရဲ့ ကြည်ကြည်လင်လင် အေးအေးမြမြ၊ ဝင်းလက်ရွန်းဖြာကျလာတဲ့ ရောင်ခြည်ထဲမှာ စူးရဲတဲ့ ဘယ်လို ရောင်ခြည်မျိုးမှ ရောယှက်ပါလာလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး'

'ဒါကြောင့် သမီးကလေးကို 'မေတ္တာရှင်မလေး' လို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခေါ်ကြပေလိမ့်မယ်' လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

(မိခင်ကြီးရဲ့ ဒီဆုကြောင့် လရောင်ဟာ ကနေ့အထိ အလွန်နူးညံ့ အေးမြပြီးလှပနေတာဖြစ်တယ်။)

ခိုမင်း နှင့် ကျီးမိုက်

ဟိုး ရှေးအခါတုန်းက သူဌေးကြီးတစ်ဦးရဲ့ စားဖိုမှူးဟာ အလောင်းတော် ခိုမင်းကို ဖမ်းယူပြီး လှောင်အိမ်ကလေးတစ်ခုထဲထည့်ထားသတဲ့။ လှောင်အိမ်ကို စားဖိုဆောင် နားမှာ ချိတ်ထားပြီး ခိုမင်းကို အစာမှန်မှန်ကျွေးတယ်။ ဒီလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားပြီး အစာမှန်မှန်ကျွေးတာကတော့ ကုသိုလ်ရချင်လို့ဖြစ်တယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ လောဘကြီးလှတဲ့ကျီးတစ်ကောင်ဟာ စားဖိုဆောင်နား ရောက်လာတယ်။ ကျီးဟာ စားဖိုဆောင်နားမှာ တရစ်ဝဲဝဲပျံသန်းအစာရှာရင်း စားဖိုဆောင်ထဲက စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကို မြင်သွားသတဲ့။ ဒီတော့ စားချင်လွန်းလို့ သွားရည်တများများ ကျလာတော့တာပေါ့။

အင်း၊ ဒီစားစရာတွေကို စားရအောင် ဘယ်လိုကြံရပါ့။

ကျီးကအကြံထုတ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ အကြံကောင်းတစ်ခု ရသွား ရောတဲ့။

တစ်နေ့ အလောင်းတော်ခိုမင်းက လှောင်အိမ်ထဲက ထွက်လာပြီးအပြင်မှာ အစာရှာစားနေတယ်။ ဒီအခိုက် အကြံကောင်းရထားတဲ့ကျီး ရောက်လာသတဲ့။ ကျီးကိုမြင်လိုက်တော့ အလောင်းတော်ခိုမင်းက ‘အသင်ကျီး ၊ ဘာများအလိုရှိလို့ ပါလိမ့်၊ တကယ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးက အကြိုက်ချင်းတူကြတာမှ မဟုတ်တာ ပဲဗျာ’ လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

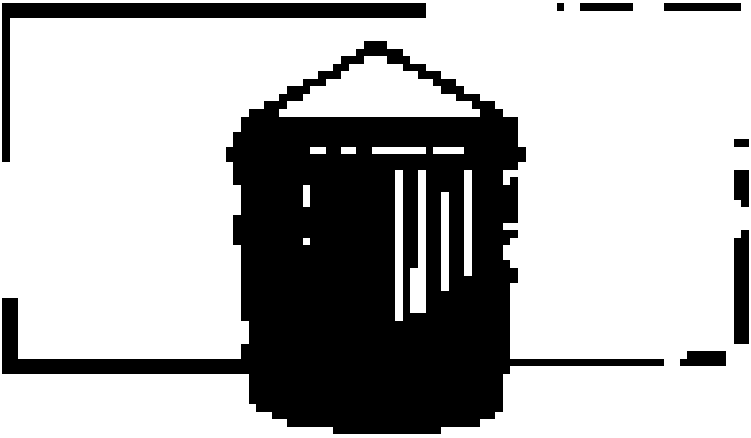
‘အို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ တူပါတယ်လေ၊ သင့်ကိုလဲ ကျုပ်က ခင်မင် ချင်တယ်၊ ကျုပ်ကိုလည်း မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ် မှတ်ယူပါ၊ ဂဲ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ဦး အတူတူ အစာရှာစားကြပါစို့ရဲ့’

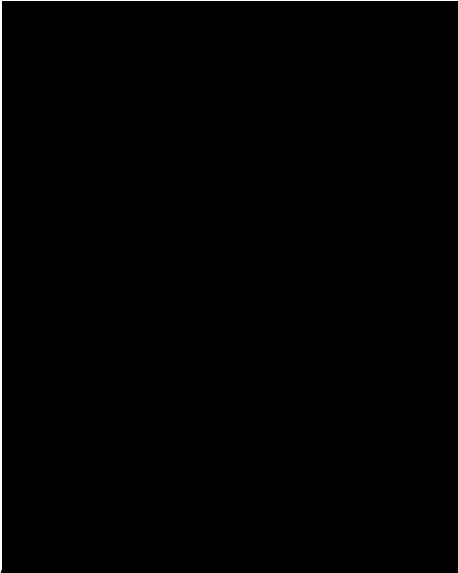

ခိုမင်းကသဘောတူလက်ခံလိုက်လို့ နှစ်ဦးသားအတူတူ အစာရှာစားကြ တယ်။ဒါပေမယ့်အကြိုက်ချင်းတူကြတာမဟုတ်လေတော့ကျီးက ခိုမင်းရှာစားနေတဲ့ အစာမျိုးကိုပဲ ရှာစားချင်ယောင် ဆောင်ရတော့တာပေါ့။ အဲဒီလို အယောင် ဆောင်ရင်း မကြာ မကြာ နောက်ပြန်လှည့်လှည့်ပြီး နွားချေးပုံထဲက နွားချေးပိုး ကြီးတွေကို ဆိတ်ဆိတ်စားသတဲ့။ ဗိုက်ဝတော့ ခိုမင်းနဲ့ခွဲပြီး အမြန်ဆုံး ပျံတက် လိုက်တယ်။ ကျီးက လေထဲမှာပျံဝဲရင်း မြေပြင်မှာ အစာရှာစားနေဆဲဖြစ်တဲ့ ခိုမင်းကိုလှမ်းပြောသတဲ့။

‘အို မိတ်ဆွေ ခိုရဲ့၊ စားတာ ကြာလှချည်လား၊ အစာရှာစားချိန် သတ်သတ်မှတ်မှတ်ကလေးတော့ ထားဦးမှပေါ့၊ မှောင်နေပြီလေ၊ ပြန်ကြစို့ရဲ့’

ဒီတော့မှ ခိုမင်းလည်းအစာရှာရပ်လိုက်ပြီး ကျီးနဲ့အတူ စားဖိုဆောင်ဘက် ပြန်လာခဲ့တယ်။ ခိုမင်းနဲ့အတူ ကျီးတစ်ကောင်ပါလာတာကို စားဖိုမှူးက ဆီးမြင် လိုက်တော့ ခိုက အဖော်ရှာလာပြီပဲလို့ တွေးပြီး လှောင်အိမ်တစ်ခု ထပ်ချိတ် ထားပေးလိုက်သတဲ့။ သုံးလေးရက်အကြာမှာ စားဖိုမှူးက သူဌေးကြီးအတွက် ငါးတွေဝယ်လာခဲ့တယ်။ ငါးတွေ လှမ်းတွေ့လိုက်တာနဲ့ ကျီးက စားချင်စိတ် ပေါက်လာတော့သတဲ့။ စားရအောင်လည်း ချက်ချင်းအကြံထုတ်တယ်။ အဲ နောက်ဆုံး အကြံတစ်ခု ရသွားရောတဲ့။ ရတဲ့အကြံက အစာမကြေဖြစ်နေတဲ့ ပုံမျိုးဆောင်နေဖို့ပေါ့။ ကျီးဟာ သူ့အကြံ အကောင်အထည် စ ဖော်တယ်။ ဘယ်လိုဖော်သလဲဆိုတော့ မနက်ခင်းကတည်းက လှောင်အိမ်ထဲမှာပဲနေလိုက်ပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် ခံစားနေရတဲ့ပုံနဲ့ တညည်းညည်း တညုညုလုပ်နေတော့သတဲ့။ အမယ်လေး အလိုလေး၊ ကူပါ ကယ်ပါ တစစပေါ့။

ခိုမင်းကတော့ ကျီးအဖြစ်ကို သိပ်ဂရုမထားဘဲ အဆွေကျီး မနက်စာ ထစားတော့လေ' လို့ ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်သတဲ့။ ဒီအခါ ကျီးက

‘အမယ်လေး လေး မစားပါရစေနဲ့၊ အစာမကြေဖြစ်နေလို့ ဒီမှာဖြင့် သေမတတ် ခံစားနေရတဲ့အထဲဗျာ’

‘ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ အဆွေရယ်၊ ကျီးတွေ ဘယ်တုန်းကများ အစာမကြေဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ဗိုက်ထဲရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်းကြေတာပဲ၊ ကျောက်ခဲ စားတာတောင် ခဏဆိုကြေတယ်၊ စားမှာသာ စားစမ်းပါ၊ ငါးကလေးမြင်လိုက် တာနဲ့ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊’

‘အာ အဲလိုတော့ မပြောနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် တကယ့်ကို မစာမကြေလို့ပါဗျ’

‘အေးလေး၊ ဒါဆိုလဲ ပြီးရောပေါ့၊ တကယ် အစာမကြေရင်လဲ ဂရုစိုက် ဦးပေါ့’

ခိုမင်းက ပြောပြီး ပျံတက်သွားတော့သတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲစားဖိုမှူးဟာငါးတွေကိုချက်ပြီးသွားလို့ ပန်းကန်ထဲထည့်ပြီး သူဌေးကြီးအတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားလိုက်တယ်၊ ချက်ပြုတ်ရ ပြင်ဆင်ရတဲ့ စားဖိုမှူးလည်း ချွေးတလုံးလုံးပေါ့။ သူဟာ စားဖိုဆောင် တံခါးဝနားသွားရပ်ပြီး ချွေးတွေ သံတွေကို သုတ်တယ်၊ အခွင့်ကောင်းချောင်းနေတဲ့ ကျီးက ‘အင်း အကွက်တော့ဆိုက်ပြီ’ လို့ တွေးပြီး ဟင်းခွက်တွေထဲက ငါးတစ်တုံးကို ခပ်မြန်မြန် ကိုက်ချိုလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ ‘ကလစ်’ ခနဲအသံထွက်သွားပါလေရော။ အသံကြား

တော့ စားဖိုမှူးက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ လား လား ငါးတစ်တုံးကို ကိုက်ချီထားတဲ့ ကျီးကို မြင်တာပေါ့။ စားဖိုမှူးဟာ သိပ်စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်ပြီး ကျီးကို ပြေးဖမ်းလိုက်တယ်။ မိတဲ့အခါ ကျီးရဲ့ ခေါင်းမွေးတွေကို ဗြဲတ် ဗြဲတ် ဗြဲတ် ဗြဲတ်နဲ့ ဆွဲနုတ်တော့သတဲ့။ ဦးစွန်းပေါ်က အမွေးတစ်ခုကိုပဲ ချန်ထား လိုက်တယ်။ နောက်တော့ စားဖိုမှူးဟာ ချင်းနဲ့ စမုန်နက်ရောထောင်းပြီး နို့ထဲ ထည့်မွှေတယ်။ ပြီးမှ အဲဒီနို့နဲ့ ကျီးတစ်ကိုယ်လုံးကို သုတ်တယ်။

‘ကဲ မှတ်ရော၊ ငါ့ သခင်စားမယ့် ဟင်းကို စားချင်ဦးလေ’

စားဖိုမှူးက အဲဒီလိုပြောပြီး ကျီးကို လှောင်အိမ်ထဲပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ ကျီးလည်း သိပ်နာကျင်သွားတော့တာပေါ့။

မကြာခင် အစာရှာစားရာက ခိုမင်း ပြန်ရောက်လာတယ်။ လှောင်အိမ် ထဲမှာလဲပြီး နားမခံသာအောင် ညည်းညူနေတဲ့ကျီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ခိုမင်းက ကျီးကို လှောင်ချင်စိတ်ဖြစ်လာပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ် ရွတ်ဆိုလိုက်သတဲ့။

လဲလျောင်းခွင့် မရတဲ့နေရာမှာ

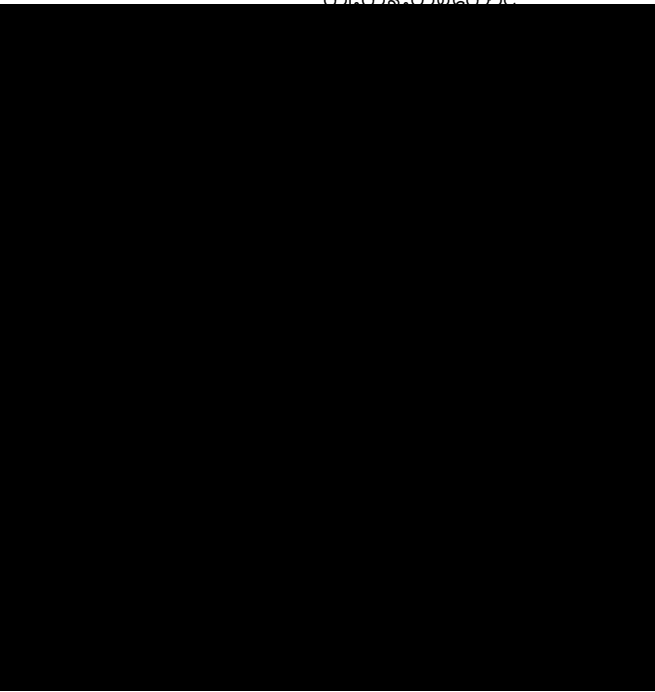
အမွေးတစ်ပင်သာရှိတဲ့ ဦးစွန်းနဲ့ ကြိုးကြာကို

ငါ တွေ့ရတယ်။

အသင်မိတ်ဆွေ

လှောင်အိမ်တွင်းမှာ မနေပါလင့်၊

ကြီးကန်းကစ်ကောင်

ဒီတော့ ကျီးကလည်း ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အမွှေးတစ်ပင်သာရှိတဲ့

ဦးစွန်းနဲ့ကြိုးကြာ

သင်ထင်သလို ငါ မဟုတ်ရပါ။

ငါဟာ လောဘသားကျီးသာဖြစ်တယ်။

အသင့် မှာစကား

နားမထောင်၍

ငါ့အတောင်တွေ နုတ်ခံထိတာ

မြင်သိရပြီ မဟုတ်လား မိတ်ဆွေ။

ဒီလို တုံ့ပြန် ဖြေကြားသံကြားတော့ ခိုမင်းက ထပ်ပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့

ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

နောင်တတစ်ဖန် သင်ရပြန်ပေါ့

ထုံးစံအတိုင်းပါပဲလေ။

ဟင်းလျာအသား

လူ့တွက်ထားကို

သင်လိုငှက်က

မစားထိုက်ပါ။ မစားသင့်ပါ။

အဲဒီလို ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ သတိပေးပြီး ခိုမင်းက ဒီသတ္တဝါမျိုးနဲ့

ကြာရှည် ဆက်နေသွားလို့ မဖြစ်ချေဘူးလို့ တွေးမိပြီး ဝေးရာကို ပျံထွက်သွား
တော့သတဲ့။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျီးမိုက်လည်း တညည်းညည်း တညူညူ လုပ်ရင်းနဲ့
သေသွားတော့သတဲ့လေ။

တွန့်တိုတဲ့ သစ်သီးသည်

ဟိုး ရှေးရှေးအခါတုန်းက ယာသမားတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ သူဟာ ခြံထွက်သစ်တော်သီးတွေကို လှည်းနဲ့တိုက်ပြီး ဈေးဘက် မောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ သစ်တော်သီးတွေဟာ ဝင်းထိန်မွှေးကြိုင်နေတာမို့ ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ ရောင်းရလိမ့်မယ်လို့ သူ မျှော်လင့်ထားတယ်။

ဈေးရောက်လို့ သစ်တော်သီးတွေ ရောင်းမယ်အလုပ်မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး လှည်းနားရောက်လာပြီး သစ်တော်သီးတစ်လုံးအလှူခံတယ်။ ယာသမား အတော်ကလေး စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားတယ်။ ကန်တော့ပါသေးရဲ့လို့ ခတ်ပြတ်ပြတ် ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးက ပြန်ကြွမသွားဘူး။ ယာသမားက ဒေါသ ထွက်သည်ထက် ထွက်လာပြီ ရဟန်းကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းပြောဆို နှင်ထုတ်ပြန်တယ်။ ဒီတော့ ရဟန်းက

‘တကာကြီး၊ လှည်းပေါ်မှာ သစ်တော်သီးတွေ ရာထောင်မကရှိနေတယ်။ ကျုပ်က တစ်လုံးတည်းအလှူခံတာပါ။ တကာကြီးအတွက် ဘာမှ ထိခိုက်နိုင်စရာ မရှိဘူး ထင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့များ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ဒေါသထွက်နေရတာလဲ တကာကြီးရယ်’

ရပ်ကြည့်နေသူများကလည်းဘုန်းကြီးကို သစ်တော်သီးတစ်လုံးလောက်တော့ လှူလိုက်ဖို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယာသမားက သိပ်ခေါင်းမာတယ်။ မလှူဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီဖြစ်ရပ်ကို အစအဆုံးတိုင် စောင့်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ ကုန်သည်တစ်ယောက်က မနေနိုင်တော့လို့ ယာသမားဆီက သစ်တော်သီးတစ်လုံး ဝယ်လှူလိုက်တယ်။

ဘုန်းကြီးက ကုန်သည်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး

‘လောကီကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်လို့ ဘုန်းကြီးမျိုးဟာ ကပ်စေးနဲ့ တွန့်တိုနေဖို့ မသင့်ဘူးလေ။ အခု ကျွန်ုပ်မှာလှပတဲ့ သစ်တော်သီးတွေ အများကြီး ရှိနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်နဲ့အတူလာရောက်စားသုံးကြဖို့ အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်’ လို့ လူအုပ်ဘက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ လူအုပ်ကြီးထဲက တစ်ယောက်က

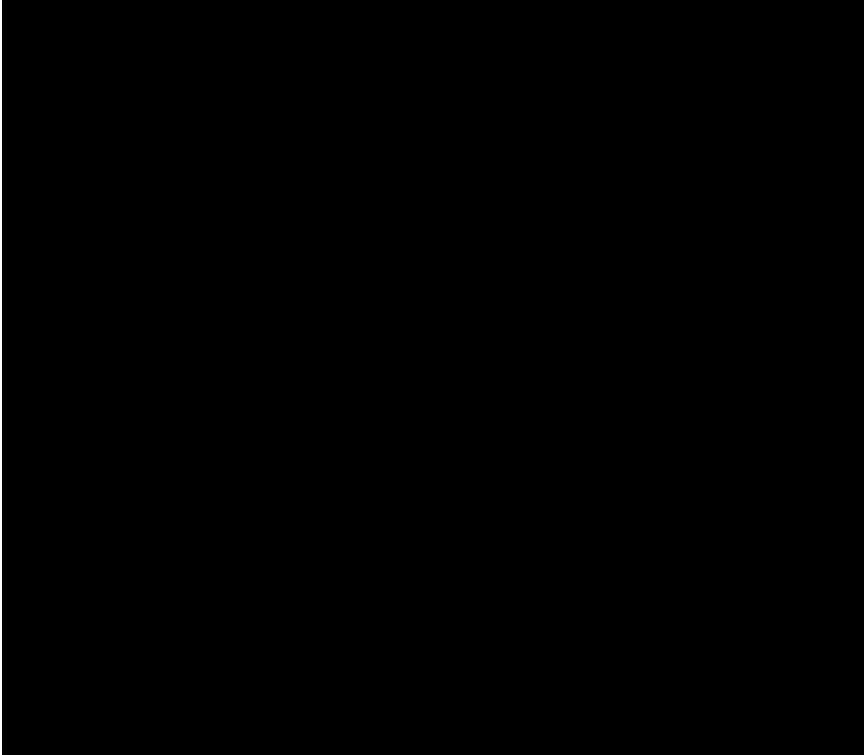
‘ဘုန်းကြီးမှာ သစ်တော်သီးတွေ အများကြီးရှိရက်နဲ့၊ ကိုယ့်သစ်တော်သီးကိုယ်မစားဘဲ ဘာကြောင့် ယာသမားရဲ့ သစ်တော်သီးကိုမှ စားချင်တာလဲ’ လို့ လှမ်းမေးတယ်။

ဘုန်းကြီးက

‘သစ်တော်ပင်စိုက်ဖို့ သစ်တော်စေ့တစ်စေ့ပထမဆုံး လိုအပ်တယ်’ လို့
ဖြေလိုက်တယ်။

ဒီနောက်တော့ ရဟန်းဟာ သစ်တော်သီးကိုမြိန်မြိန်ရှက်ရှက်ကြီး စားသုံး
တော့တယ်။ ပြီးတဲ့အခါ သစ်တော်စေ့ကို ဆုပ်ထားလိုက်ပြီး ပခုံးမှာလွယ်ထားတဲ့
ပေါက်တူးကလေးနဲ့ နှစ်လက်မလောက်နက်တဲ့ တွင်းကလေးတူးတယ်။ ပြီးတာနဲ့
တွင်းထဲမှာသစ်တော်စေ့ကိုထည့်လိုက်ပြီး မြေဩဇာတွေနဲ့ပြန်ဖုံးတယ်။ နောက်တော့
လူအုပ်ဘက်လှည့်လိုက်ပြီး ရေတောင်းပြန်တယ်။ ဒီတော့အထူးအဆန်းမှန်သမျှ
စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ လူနှစ်ယောက်က ထမင်းဆိုင်ထဲပြေးပြီး ရေနွေးယူလာ
ပေးတယ်။ ဘုန်းကြီးက ဒီရေကိုပဲ သစ်တော်စေ့စိုက်ထားရာ တွင်းကလေးထဲ
လောင်းချလိုက်တယ်။

လူအုပ်ကြီး သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားနေကြပြီပေါ့။ မျက်လုံးတွေ ဘယ်မှ
မရွေ့ကြတော့ဘူး။ သစ်တော်စေ့စိုက်ထားရာနေရာမှာပဲ စူးစိုက်ထားကြတယ်။
ဒီအချိန်မှာ သစ်တော်ပင်ကလေးပေါက်လာတယ်။ ရင်သပ်ရှုမော တအံ့တဩ
ကြည့်နေခိုက်မှာပဲ သစ်တော်ပင်ကလေးက ကြီးကြီးလာ
တယ်။ တစ်စတစ်စနဲ့ သစ်ပင်ကြီးလို ဖြစ်လာတယ်။

ဝေ
င်း
ယ်။
သီး
ဝိန်
နေ
ယ်။

ဒီတော့မှ ဘုန်းကြီးဟာ သစ်ပင်ပေါ်တက်သွားပြီး သစ်တော်သီးတွေခူး၊ လူအုပ်ထဲပစ်ချ။ ခဏအတွင်းမှာပဲ သစ်တော်သီးတွေ ကုန်သွားတယ်။ ဘုန်းကြီးက သစ်ပင်ပေါ်ကပြန်ဆင်းပြီး သစ်တော်ပင်ကြီးကို ပေါက်တူးနဲ့ခုတ်လိုတယ်။ လဲကျသွားတဲ့ သစ်တော်ပင်ကြီးကို ရဟန်းဟာ ထမ်းပြီး သက်သောင့်သက်သာ ထွက်ခွာသွားတော့တယ်။

အံ့ဖွယ် မှော်ပညာတွေပြနေတဲ့ တစ်ချိန်လုံးမှာ ယာသမားလည်း လူအုပ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ လည်ဆန့်ပြီး ငေးမောအံ့သြနေရတာမို့ သူ့ သစ်တော်သီးတွေ ဈေးကောင်းကောင်းနဲ့ရောင်းနိုင်ဖို့ အရေးတောင် မေ့နေခဲ့တယ် လေ။ သစ်တော်ပင်ကြီးထမ်းပြီး ရဟန်းထွက်သွားကာမှ လှည်းဆီပြန်ဖို့ သူ အမှတ်ရတော့ တယ်။ ဒါနဲ့ သူ လှည်းရှိရာကို ကတိုက်ကရိုက်ပြန်လာခဲ့တယ်။ လှည်းနားရောက်တော့ လှည်းပေါ်မှာ သစ်တော်သီးတစ်လုံးမျှ မရှိတော့ဘူး။

ဒီတော့မှ မှော်အတတ်နဲ့ သီးစေခဲ့တဲ့ သစ်တော်သီးတွေဟာ သူ့ သစ်တော်သီးတွေ ဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်တယ်။ သံသယစိတ်နဲ့လှည်းကို အသေ အချာ ကြည့်ပြန်တဲ့အခါ လှည်းဝင်ရိုးမရှိတော့ကြောင်း သိရပြန်တယ်။ သစ်တော်ပင် ခုတ်အဖြတ်ခံရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း သူ့လှည်းဝင်ရိုးလည်း အခုတ်အဖြတ် ခံလိုက်ရတာ သေချာနေပြီပေါ့။ ယာသမား ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်ရပြီလေ။ ဒေါသအိုးလည်းပေါက်ကွဲပြီလေ။ သူ ရပ်တည်မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီး နောက် အပြေးအလွှားလိုက်တယ်။ လမ်းတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြေးရင်း မြို့ပြင်ဘက် ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒီမှာပဲလတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖြတ်တောက်ခံထားရတဲ့ လှည်းဝင်ရိုး အပိုင်းအစတွေကို သူ တွေ့လိုက်ရတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ဘုန်းကြီးစိုက်တဲ့ သစ်တော်ပင် ပင်စည်ဟာ သူ့ လှည်းဝင်ရိုးပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုပါ သိသွားရ ပြန်တယ်။ ဒီအသိတွေနဲ့အတူ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသလှိုင်းတွေ အတိုင်းအတာမဲ့ ရိုက်ခတ်နေတယ်။

တကယ်တော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုကြောင့် ယာသမားပေးဆပ်လိုက် ရတဲ့ ပမာဏဟာ သိပ်တော့ မသေးငယ်လှဘူးပေါ့။

မင်းသားကလေးနဲ့ ငန်းပျိုမကလေး

ဟိုး ရှေးအခါက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးရှိခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ သစ်တော်ပင်တစ်ပင်ရှိတယ်။ ဒီအပင်က ရွှေသစ်တော်သီး ၂၄ လုံးသီးသတဲ့။ ဘုရင်ကြီးဟာ ရွှေသစ်တော်သီးတွေကို ပျောက်သွားမှာစိုးလွန်းလို့ ဥယျာဉ်ထဲ နေစဉ် ထွက် ရှုစားတော်မူတယ်။ ဒီလို ဂရုစိုက်နေတဲ့ကြားထဲကပဲ တစ်နေ့မှာတော့ ရွှေသစ်တော်သီးတစ်လုံး ပျောက်သွားတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဘုရင်ကြီး စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးပြီး သောကဖြစ်တော့တာပေါ့။ ဒီဘုရင်ကြီးဟာ သစ်တော်ပင်နဲ့ ရွှေ သစ်တော်သီးတွေကို အသက်လောက်မြတ်နိုးတော်မူတာကိုး။ နောင် ဒီလိုမဖြစ်ဖို့ စီမံရပြီပေါ့။ ဒီအတွက် သားတော်သုံးပါးအနက် သားတော်ကြီးကို အခေါ်လွှတ်ပြီး ‘ကဲ သားတော်၊ ကနေ့ည သစ်တော်ပင်ကို စောင့်ပေရော၊ ရွှေသစ်တော်သီး သူခိုးကို သားတော်ဖမ်းနိုင်ရင် ခမည်းတော်ရဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ဝက် အပ်နှင်းတော် မူမယ်။ နောက်ပိုင်းခမည်းတော် နတ်ရွာစံသွားတဲ့အခါ တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရလိမ့်မယ်’ လို့ မိန့်တော်မူတယ်။ ဒါကြောင့် ညအခါမှာ သားတော်ကြီးက သေနတ်ထမ်းပြီး စောင့်ရတော့တယ်။

အင်း စောင့်ဆိုလို့သာ စောင့်ရတာ ဘာအရိပ်ယောင်မှ မတွေ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့သန်းခေါင်လောက်ရောက်လာတော့ အင်မတန်ကို သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းလှတဲ့ ဂီတသံကလေးကို ကြားလိုက်ရတယ်။ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ ဂီတသံမျိုးပေါ့။ အဲဂီတသံကြားလို့မှ မကြာဘူး သားတော်ကြီးဟာ ရုတ်တရက် အိပ်မောကျသွားတော့သတဲ့။ သစ်တော်ရွက်တွေ တရှဲ့ရှဲ့လှုပ်ခါနေတာတောင် မနိုးဘူး။ မိုးစင်စင်လင်းမှပဲ နိုးလာတော့သတဲ့။ နိုးလာလာချင်းပဲ သားတော်ကြီးဟာ သစ်တော်ပင်ကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ မော့ကြည့်မိလိုက်တယ်။ သစ်တော်သီး တစ်လုံး ပျောက်ဆုံးသွားတာကို သိလိုက်ရတယ်။ သားတော်ကြီး မစဉ်းစားနိုင် လောက်အောင် ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။

နောက်ညကျတော့ သားတော်လတ်ကို ဘုရင်ကြီးက အစောင့်ချတယ်။ မထူးဘူးလေ။ သန်းခေါင်မှာ သာယာတဲ့ဂီတသံ ကြားရတယ်။ အိပ်မောကျသွား တယ်။ သစ်တော်ရွက်တွေလှုပ်ခတ်သံ ဆူညံနေတာတောင် မနိုးဘူး။ နိုးလာလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေသစ်တော်သီးတစ်လုံးပျောက်သွားတာ သိရပြန်တယ်။

တတိယညအတွက်တော့ သားတော်ကလေးအလှည့်ပေါ့။ သားတော်
ကလေးက နောင်တော်တွေထက် ပိုပါးနပ်တယ်။ နားနှစ်ဖက်ထဲ ဝှမ်းဆို့ပြီး
စောင့်တယ်။ ဒီတော့ သစ်တုံးကြီးလို ဘာမှ မကြားနိုင်တော့ဘူး။ သန်းခေါင်ယံမှာ
ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဂီတသံကိုလည်း သားတော်လေး မကြားဘူး။ မကြားတော့
အိပ်မော မကျသွားတော့ဘဲ ဆက်စောင့်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲ ဂီတသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး
နောက် အချိန်ကျမှ မင်းသားလေးက ဝှမ်းတွေကို ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။
ဒါမှလည်း သူခိုးလာရင် အသံကြားရမှာကိုး။ အင်း မကြာဘူး၊ တောင်ပံခတ်သံ၊
လှုပ်ခတ်သံတွေ ပေါ်လာတော့တာပဲတဲ့။ ဒီအသံတွေနဲ့အတူ ငန်းဖြူကြီးတစ်ကောင်
ဟာ သားတော်ကလေးခေါင်းပေါ်က ပျံပြီး သစ်တော်ပင်ထက်မှာ နားလိုက်သတဲ့။
အဲ ငန်းဖြူကြီးက ရွှေသစ်တော်သီးတစ်လုံးကို ခူးမယ်လုပ်တော့ သားတော်
ကလေးက သေနတ်နဲ့ ပစ်ချဖို့ ချိန်လိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ အံ့ဩဖို့သိပ်ကောင်း
တာက ငန်းဖြူကြီးဟာ အင်မတန် လှပချောမောတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးအဖြစ်
ပြောင်းသွားတဲ့ ကိစ္စပဲ။ အမှန်တော့သားတော်ကလေးအနေနဲ့ ဒီလောက်ချော၊
ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းမပျိုမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့်လည်းပစ်ချဖို့
ချိန်ထားပေမယ့် မပစ်ရက်ဘဲဖြစ်နေတယ်လေ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ မိန်းမပျိုကလေး
ကလည်း ‘အရှင့်သား၊ ကျွန်မကို မပစ်ပါနဲ့၊ မပစ်ပါနဲ့’ လို့ လှမ်းတောင်းပန်
နေသတဲ့။

သားတော်ကလေးကလည်း မပစ်ပါဘူး။ မတွေ့ဖူးတဲ့ အလှထူးကလေး
မဟုတ်လား။

မင်းသားကလေးကပြန်ပြောလိုက်တယ်။
‘ကောင်းပြီ၊ ငါ မပစ်ဘူး၊ မင်းအသက်ကိုချမ်းသာပေးတဲ့အတွက်တော့
မင်းငါ့ကို ချစ်ရလိမ့်မယ်၊ ငါ့ကို လက်ထပ်ရမယ်’

ဒီတော့ ငန်းပျိုမကလေးက ‘ဖြစ်ချိန်တန်ရင် ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
တစ်ခုတော့အရှင့်သား နားဆင်တော်မူပါဦး၊ ကျွန်မဟာ မျက်စိသုံးလုံးရှိတဲ့
စုန်းမကြီးကို အလုပ်အကျွေးပြုနေရသူပါ။ အဲဒီ စုန်းမကြီးက မြင့်မားသီခေါင်လှတဲ့
တောင်ခုနစ်လုံး၊ အသူရကယ်လို နက်ရှိုင်းတဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းခုနစ်ခု၊ နောက်ပြီး
အပြောကျယ်လှတဲ့ မြစ်ခုနစ်တန်ရဲ့ ဟိုးတစ်ဖက်က ဖန်သားကုန်းပြင်ပေါ်မှာ
နေတယ်လေ။ ကဲဒီလောက်ဝေးလံတဲ့နေရာ အရောက်သွားနိုင်တဲ့ စွမ်းပကားမျိုး
အရှင့်သားမှာ ရှိပါရဲ့လားရှင်’လို့ မေးတယ်။

မင်းသားလေးက မဆိုင်းမကွဘဲ ‘အိုး ရှိတာပေါ့၊ ပိုတောင်ပိုသေးရဲ့လို့
ပြောသတဲ့။

ဒီတော့မှ ငန်းပျိုမလေးဟာ မြေပြင်ထက် ဆင်းသက်လာပြီး ငန်းဖြူကြီး အသွင် ထပ်ပြောင်းလိုက်တယ်။ နောက် တောင်ပံနှစ်ခုကြားမှာ တက်ထိုင်ဖို့ မင်းသားလေးကိုပြောတယ်။ မင်းသားကလေး တက်ထိုင်အပြီးမှာတော့၊ ငန်းဖြူကြီးလည်းလေထဲပျံတက်လိုက်ပြီး ဟိုး အဝေးတစ်နေရာအရောက် ခရီးနှင့် တော့သတဲ့။

အတော်လေး ပျံသန်းလာတဲ့အခါ ငန်းဖြူကြီးက ‘အရှင့်သား၊ ဘာတွေများ မြင်ရပါသလဲ’ လို့ မေးတယ်။ ဒီတော့ မင်းသားလေးက ‘အထက်မှာတော့ ညိုမှောင်တဲ့ ကောင်းကင်ကြီးပဲ၊ အောက်မှာတော့ မည်းညစ်တဲ့ မြေပြင်ပေါ့’ လို့ ဖြေလိုက်တယ်’

ငန်းဖြူကြီး ဆက်ပျံသန်းရာက ခဏအကြာမှာ ထပ်မေးပြန်တယ်။ မင်းသားကလေးကလည်း စောစောကအတိုင်းပဲ ပြန်ဖြေတယ်။

ငန်းဖြူကြီးအရှိန်မပျက်ပျံသန်းဆဲပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ အင်မတန် ဝေးလံတဲ့တစ်နေရာကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ ငန်းဖြူကြီးက တစ်ခါ ထပ်မေးပြန်တယ်။ အရှင့်သား၊ ဘာတွေများ မြင်ရပါသလဲပေါ့။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ မင်းသားလေးက ‘အထက်မှာတော့ ညိုမှောင်တဲ့ ကောင်းကင်ကြီးပဲ၊ အောက်မှာတော့ မည်းညစ်တဲ့ မြေပြင်ပေါ့။ နောက်ပြီး ဟိုးရှေ့မှာ ဖန်သားတောင်ကုန်းလေ၊ တောင်ကုန်းထိပ်မှာ အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်။ မီးလို ရဲရဲတောက်နေတဲ့ အိမ်ပဲ’ လို့ မြင်သမျှ ပြောပြလိုက်တယ်။

‘အဲဒါ မျက်စိသုံးလုံးရှိတဲ့ စုန်းမကြီးအိမ်ပေါ့၊ အကယ်၍များ စုန်းမကြီးက ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ မေးခဲ့ရင် ရေခပ်၊ မီးမွှေးရတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးကို တောင်းဖို့လာတာလို့ ပြောပါနော်။ အဲဒီမိန်းမပျိုကလေးဟာ အခြားသူမဟုတ် ပါဘူး၊ ကျွန်မပါ’

ဖန်သားတောင်ကုန်းထိပ် အရောက်မှာ မင်းသားလေးက ခုန်ဆင်း လိုက်တယ်။ ငန်းဖြူကြီးကတော့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ပျံတက်သွားသတဲ့။

မင်းသားကလေးက စုန်းမကြီးရဲ့အိမ်တံခါးကို ခေါက်ကြည့်တယ်။ စုန်းမကြီး ကိုယ်တိုင် တံခါးလာဖွင့်တယ်။ မင်းသားလေးကိုမြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ စုန်းမကြီး သိပ်အံ့အားသင့်သွားရာက

‘ဟေ့ ဟေ့၊ မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ’ လို့ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး မေးပါလေရော။

မင်းသားလေးက ငန်းပျိုမလေး သင်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြေတယ်။ ဒီတော့

စုန်းမကြီးဟာ ဘဝင်မကျလှတဲ့ပုံနဲ့ မျက်ခုံးမွေးနှစ်ဖက် ဆက်သွားတဲ့အထိ မျက်မှန်ကုပ်လိုက်ပြီး ‘ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန် တစ်ရက်အတွင်း ငါ့နွားတဲကို ရှင်းပေးနိုင်ရင် သူ့ကို မင်းရမယ်၊ အေး တစ်ခုတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောထားမယ်၊ ခိုင်းတာကို ပြီးမြောက်အောင် မလုပ်နိုင်ရင် မင်း အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်ပြီမှတ်’ တဲ့။

ဒီလို အခြောက်အလှန့် ခံလိုက်ရပေမယ့် မင်းသားလေးဟာ ဆွံ့အ သွားလောက်အောင်တော့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မသွားဘူး။

နောက်နေ့မနက်မှာ စုန်းမကြီးက မင်းသားလေးကို နွားတဲထဲ ခေါ်သွား တယ်။ တဲထဲမှာ နွားအကောင်တစ်ရာကျော်လောက် ရှိသတဲ့။ မရှင်းဘဲ ပစ်ထား တာကလည်း ဆယ်နှစ်လောက်တောင် ကမယ်မထင်ဘူးတဲ့။

‘ကဲ ရှင်းပေတော့’

စုန်းမကြီးက အမိန့်ပေးပြီး ထွက်သွားတယ်။

မင်းသားလေးဟာ အားကြိုးမာန်တက် စရှင်းတယ်။ ထွန်ခြစ်နဲ့ဆွဲ၊ တံမြက်စည်းနဲ့လှည်း၊ ဖတ်ဖတ်ကိုမောရောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်မှ မထိ ရောက်ဘူး။ သမုဒ္ဒရာရေကို ပုံးကလေးနဲ့ ခပ်ထုတ်နေသလို ဖြစ်နေတာပေါ့။

အဲနေ့ခင်းပိုင်းကျတော့ ငန်းပျိုမလေး ရောက်လာတယ်။

‘မောရင် ခဏနားပါဦး၊ ကျွန်မ ပေါင်ပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး ခဏလေး အိပ်လိုက်ပါလားရှင်’ လို့ ပြောလိုက်ရင်ပဲ မင်းသားလေးဟာ လုပ်စရာတွေ ဘေးချိတ်ပြီး ငန်းပျိုမလေးပေါင်ပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်လိုက်တယ်။ ငန်းပျို မလေးက မင်းသားလေးဆံပင်တွေကို ရွှေဘီးနဲ့ ဖြီးပေးနေတယ်။ ခဏချင်းမှာ မင်းသားလေး အိပ်မောကျသွားပါလေရော။ ပြန်နိုးလာတော့ ငန်းပျိုမလေး မရှိတော့ဘူး။ နေလည်းကျသွားပြီ။ နွားတဲတစ်ခုလုံးလည်း ပြောင်စင်နေပြီ။ မင်းသားလေး သိပ်အံ့ဩနေတယ်။ ဒီအခိုက်မှာပဲ စုန်းမကြီးလာနေသံ ကြားလိုက်ရ တယ်။ ဒီတော့ မင်းသားလေး ခုန်ထလိုက်ပြီး ဟိုနား သည်နားက ကောက်ရိုးမျှင် ကလေး ဖယ်လိုက်၊ ဖုန်စကလေးကို လှည်းကျင်းလိုက်နဲ့ အလုပ်လက်စသတ် နေဟန် ဆောင်လိုက်တယ်။ ဒီလိုလုပ်နေပုံကို စုန်းမကြီးမြင်တော့ ‘ဒီအလုပ်ကို မင်းကိုယ်တိုင်လုပ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး’ လို့ ဒေါသတကြီးပြောပါလေရော။ မျက်နှာ ကလည်း ပုပ်လို့ သိုးလို့ပေါ့။ မင်းသားလေးကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ။

‘ခင်ဗျား ထင်ချင်သလိုထင်၊ အဲ ခင်ဗျာ မကူညီတာကတော့ ရှင်းပါ တယ်လေ၊ ဒီတော့ ရေခပ်၊ မီးမွှေးရတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးကို ကျွန်တော်ရနိုင်ပြီ

မဟုတ်လား၊ လို့ မေးလိုက်ရင်ပဲ ‘မရနိုင်ဘူး၊ ခိုင်းစရာရှိသေးတယ်၊ မနက်ဖြန် တစ်ရက်အတွင်း နွားတဲကို ငှက်တောင်တွေနဲ့ မိုးပေးရဦးမယ်၊ ငှက်တောင် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အရောင်မတူစေရဘူး၊ မိုးပေးနိုင်ရင် မင်းလိုတာရမယ်၊ အဲ မိုးမပေးနိုင်ရင်တော့၊ မင်းအရိုးတွေ စိစိညက်ညက်ကြေပြီသာမှတ်’

အင်း ဒီအလုပ်ကတော့ ဘုရင်သားတော်အဖို့ လိုက်ဖက်တဲ့ အလုပ်ပါပဲ၊ အိပ်ရာက နိုးတာနဲ့ သေနတ်ဆွဲပြီး ငှက်ပစ်ထွက်တော့တာပေါ့။ ငှက်တွေပေါမေမယ့် ပစ်စရာငှက်ရှားနေတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မွန်းတည့်ချိန်ရောက်တဲ့အခါ ငှက်တောင် နှစ်ခုသာ ရသေးသတဲ့။ ဒါတောင်အရောင်က တူနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ငန်းပျို မလေး ရောက်လာပြန်တယ်။

‘တစ်နေ့လုံး မနားတမ်း လျှောက်သွားမနေသင့်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ပေါင်ပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး ခဏလေး နားပါဦးလားရှင်’

မင်းသားလေးငြင်းမနေတော့ဘူး။ ငန်းပျိုမလေးကလည်းဟိုတစ်နေ့ကလို မင်းသားလေးရဲ့ ဆံပင်တွေကို ရွှေဘီးကလေးနဲ့ ဖြီးပေးနေတယ်။ မကြာခင် မင်းသားလေး အိပ်မောကျသွားရော။ ပြန်နိုးလာတော့ ငန်းပျိုမလေး မရှိတော့ဘူး။ နေလည်းဝင်နေပြီ။ အလုပ်အားလုံးလည်းပြီးစီးနေပြီ။ ဒီအချိန်မှာ စုန်းမကြီးလာနေ သံကို မင်းသားလေးကြားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ခေါင်မိုးပေါ်အမြန်တက်ပြီး ဟိုနား မိုးလိုက် သည်နားမိုးလိုက်နဲ့ အလုပ်လက်စသတ်ဟန်ဆောင်ပြန်တာပေါ့။ ဒါကို စုန်းမကြီး မြင်တော့ ‘ဒီအလုပ်မျိုးကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ မလုပ်နိုင်ဘူး’ လို့ မဲ့ရွဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

‘ခင်ဗျား ထင်ချင်သလိုထင်၊ ခင်ဗျား အကူအညီ တစ်ပြားသားမှမပါဘူး ဆိုတာ ရှင်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ ဒီတော့ ရေခပ်၊ မီးမွှေးရတဲ့ မိန်းမပျို ကလေးကို ကျွန်တော် ရနိုင်ပြီထင်တာပဲ’

စုန်းမကြီးက ခေါင်းသွက်သွက် ယမ်းလိုက်တယ်။

‘မရနိုင်သေးဘူး၊ အလုပ်တစ်ခုကျန်သေးတယ်၊ ဟောဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း၊ ထင်းရှူးပင်ကြီး မြင်ရဲ့မဟုတ်လား၊ အေး အဲဒီအပင်ကြီးပေါ်မှာ ကျီးသိုက်တစ်သိုက် ရှိတယ်၊ အသိုက်ထဲမှာ ဥသုံးလုံးရှိတယ်၊ နက်ဖြန်တစ်ရက်အတွင်း အသိုက်ထဲက ဥသုံးလုံးစလုံး မအက်မကွဲစေဘဲ တက်ယူပေးနိုင်မှ မင်းလိုတာရမယ်’

ထင်းရှူးပင်ကြီးက ပေတစ်ရာကျော်လောက်မြင့်တယ်။ ပင်စည်ကလည်း ဖန်သားလို ချောမွတ်နေသတဲ့။ တက်မဖြစ်ဘူး။ လျှောလျှောကျတာပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ ငန်းပျိုမလေး ရောက်လာပြန်တယ်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ တက် ဖြစ်ရဲ့လား’

‘မဖြစ်ဘူး၊ လျှော့လျှော့ကျနေတယ်’

‘ဒီလိုဖြင့် ကူရသေးတာပေါ့ ရှင်ရယ်’

ငန်းပျိုမလေးက ရွှေရောင်ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချလိုက်တယ်။ မြေပြင်ထက်မှာဆံပင်တွေ ဝဲနေတာပေါ့။ ဒီအခိုက် ငန်းပျိုမလေးက လေကို တမ်းတပြီး သီချင်းဆိုလိုက်တယ်။ ဒီတော့ လေတိုက်လာတယ်။ တိုက်လာတဲ့ လေက ငန်းပျိုမလေးရဲ့ ဆံပင်တွေကို ထင်ရှူးပင်ထိပ်ဖျားအရောက် သယ်ယူသွားပြီး ထင်းရှူးကိုင်းမှာ ချည်နှောင်ပေးလိုက်သတဲ့။ မင်းသားကလေးဟာ ဒီဆံပင်လှေကားကို အသုံးပြုပြီး သစ်ပင်ကြီးပေါ်တက်၊ ဥတွေနှိုက်ယူပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်။ မြေပြင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ပြန်တိုက်လာတဲ့လေကပဲ သစ်ကိုင်းက ဆံပင်တွေကို ဖြည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဆံပင်တွေပျံဝဲကျလာတော့မှ ငန်းပျိုမလေး နဂိုအတိုင်း ပြန်ထုံးထားလိုက်တော့သတဲ့။

‘ဒီကျီးဥတွေကို စုန်းမကြီးကတောင်းရင် မပေးလိုက်နဲ့နော်၊ ဥတွေကို တက်ယူသူက ပိုင်တယ်လို့ ပြောပါ။ သူ့အနေနဲ့ လူယူလို့လည်း ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဥတွေဟာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း အသုံးဝင်မှာပဲလို့’ မှာကြားပြီး ငန်းပျိုမလေး ထွက်ခွာသွားတယ်။

ညနေစောင်းတော့ စုန်းမကြီး ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနဲ့ ရောက်လာတယ်။ မင်းသားလေးက အပင်ခြေရင်းမှာ ထိုင်နေတယ်လေ။

‘ဘယ်နှယ်လဲ ဥတွေ ရခဲ့ရဲ့လား’

‘ရခဲ့ပြီ၊ ဟောဒီမှာ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ထုပ်တားတယ်၊ ကဲ ရေခပ် မီးမွှေးရတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးကို ရနိုင်ပြီမဟုတ်လား’

‘ရနိုင်ပြီ၊ ခေါ်သွားပေတော့၊ ကဲ ပေး ငါ့ဥတွေ’

‘အိုး ခင်ဗျားဥတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တက်နှိုက်ခဲ့ရတဲ့ ဥတွေပဲ၊ မပေးနိုင်ဘူး’

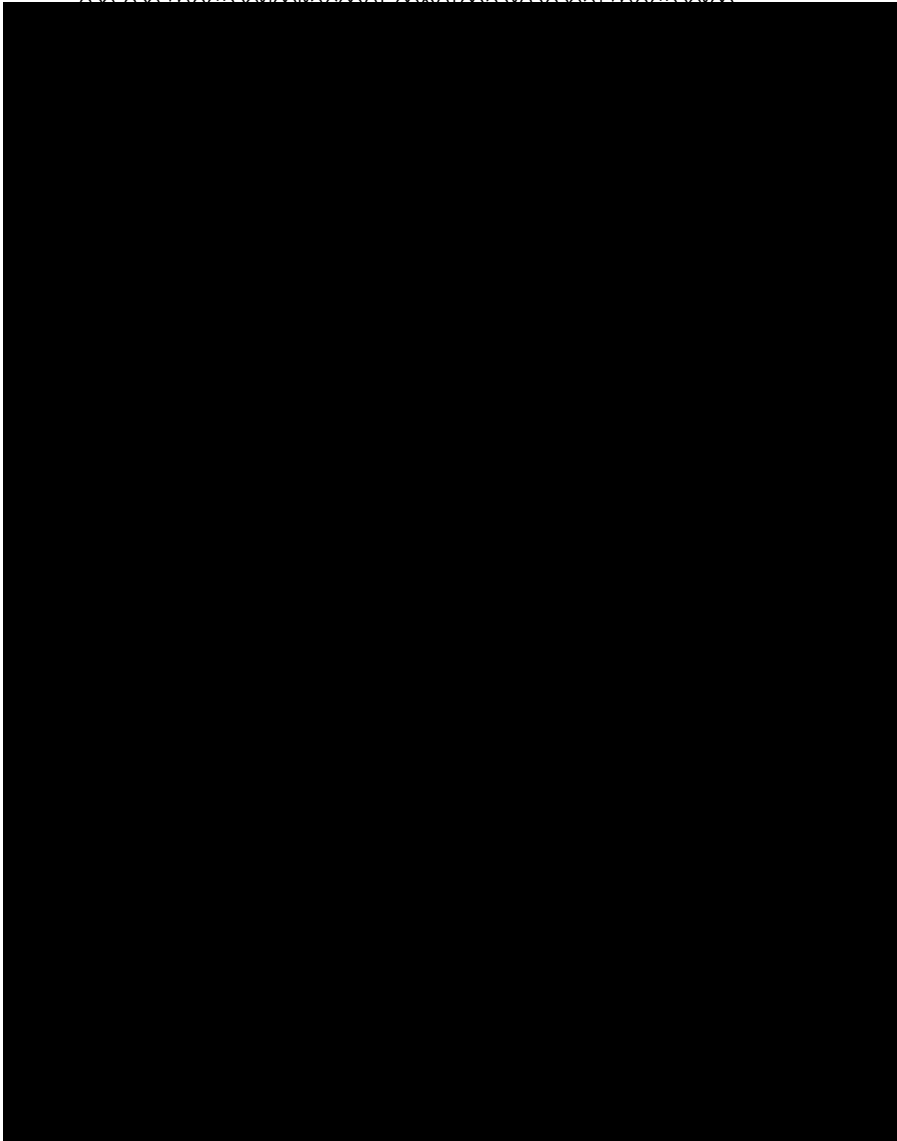
တောင်းမရမှန်း စုန်းမကြီး သိသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် နည်းသစ်တစ်ခု သုံးလာတယ်၊ လေသံကလည်းပျော့ပြီး သကာလိုချိုလာတယ်။

‘ကဲလေ ရှိပါစေတော့၊ မယူလိုတော့ပါဘူးကွယ်၊ လူလေး ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ တကယ်တော့ လူလေးဟာ အမေ့ကို သစ္စာရှိရှိ တာဝန်ကျေကျ အလုပ်အကျွေးပြုပေးခဲ့ပါပြီ။ ဒီတော့ လိုချင်တာယူပြီး ပြန်ဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မပြန်ခင် ညစာလေးတော့စားလိုက်ဦး လူလေးရဲ့ အစာမရှိဘဲ ခရီးသွားလို့ မကောင်းဘူးနော်’

အဲဒီလိုပြောပြီး စုန်းမကြီးက မင်းသားလေးကို အိမ်ထဲခေါ်သွားတယ်။ မင်းသားလေးကို အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ထားရစ်ခဲ့ပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်တယ်။ မီးဖိုပေါ်မှာ ရေအိုးတစ်လုံးတည်တယ်။ ပြီးမှ အိမ်အဝင်ဝက ကျောက်တုံးမှာ ဓားကိုသွေးတယ်။

မင်းသားလေးကတော့ စုန်းမကြီးပြန်ထွက်အလာကို စောင့်နေတော့ တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စုန်းမကြီးက ပေါ်မလာဘူး။ တံခါးခေါက်သံနဲ့အတူ ပေါ်လာတာကတော့ ငန်းပျိုမလေးပဲ။

‘သားသား အဝင်ခန်းထဲမှာကတော့ပါ အိမ်ထဲကတော့ မလာဘူး။ အဝင်ခန်းထဲမှာကတော့ပါ’

အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရင်း မင်းသားလေးကို ငန်းပျိုမလေးက မီးဖိုထဲခေါ်လာခဲ့တယ်။ မီးဖိုထဲကမထွက်ခင် ငန်းပျိုမလေးက ပျားရည်နဲ့ဘာလီ နှစ်မျိုးရောစပ်ပြီး မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ထုလုပ်တယ်။ ပြီးသွားတာနဲ့ ငန်းပျိုမလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပေးထားလိုက်တယ်။ ဒီရုပ်တုကို မီးဖိုနဲ့ အနီးဆုံး တစ်ထောင့်မှာ ရွှေ့ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပြင်ထွက်၊ ငန်းဖြူကြီးအသွင် ပြောင်း၊ မင်းသားလေးကို ကျောပေါ်တက်စေပြီး စုန်းမကြီးနဲ့ ဝေးရာကို စတင် ပျံသန်းလာတော့သတဲ့။

စုန်းမကြီးကတော့ ဓားသွေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ဓားသွေးပြီးတဲ့အခါ အိမ်ထဲပြန်ဝင်၊ မျက်စိကိုအားကုန်ဖြုတ်ပြီး ကျီးကန်းတောင်းမောက်ကြည့်၊ မင်းသား လေးကို မတွေ့တော့ဘူး၊ ဒေါသထောင်းခနဲထွက်လာထယ်၊ ကျိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်အိမ်လုံး အနံ့ရှာတယ်။ နောက်ဆုံး မီးဖိုဆောင်ထဲရောက် လာတယ်။ တစ်တောင့်မှာ ထောင်ထားတဲ့ ရုပ်ထုကို သူ့ ကျွန်မလေး ထင်မှတ်ပြီး ‘ဟဲ့ ကောင်မ၊ ဘယ်မလဲ နင့်ဟိုအကောင်’ လို့ မေးပါလေရော။ ရုပ်တုက ဘယ် ဖြေနိုင်ပါ့မလဲ၊ ပြန်မဖြေတော့ ပိုပြီး ဒေါသထွက်တာပေါ့။

‘ဟဲ့ ကောင်မ၊ နားပင်းနေသလား၊ ငါမေးနေတယ်လေ’

ရုပ်တုက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ ဒီတော့ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ရုပ်တုနား ကပ်သွားပြီး ‘ကဲ ဒီလောက်ဖြစ်လှတာ သိကြရောပေါ့ဟယ်’ လို့ ကြိမ်းဝါးရင်း ရုပ်တုရဲ့ ပါးတစ်ဖက်ကိုဖြန်းခနဲလွှဲရိုက်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ရုပ်တုပါးမှာ သူ့လက်ကြီးကပ်သွားတာပေါ့။

‘အမယ် အမယ်၊ နင်က ငါ့လက်ကို ဆွဲချုပ်ထားတယ်ပေါ့လေ၊ ကဲဟယ်ဆွဲချုပ်ချင်ဦး’

ကျန်လက်နဲ့ ထပ်ရိုက်လိုက်တယ်။ ဒီလက်ကြီးလည်း ကပ်နေပြန်ရော။

ငန်းပျိုမကလေးနဲ့ မင်းသားလေးတို့ကတော့ တောင်စဉ်တောင်တန်းတွေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတွေ၊ မြစ်ကြီးတွေပေါ်ကျော်ပြီး ပျံလာလိုက်ကြတာ တစ်စတစ်စနဲ့ မင်းသားလေးတိုင်းပြည်နား နီးလာကြပြီ။ အခုဆိုရင် လယ်ကွင်းကြီးတွေပေါ် ရောက်နေပြီ။ ဒီနေရာမှာ ငန်းပျိုမကလေး ဆင်းသက်လိုက်တယ်။ မြေပြင်ပေါ် အရောက်မှာ ကျီးဥတစ်လုံးကို ခွဲလိုက်ဖို့ မင်းသားလေးကို ပြောတယ်။ ကျီးဥ ကို ခွဲလိုက်တဲ့အခါမှာ ရွှေသားအတိ ငွေသားအတိပြီးတဲ့ နန်းတော်ကလေး

ပေါ်လာတယ်။ ဒီနန်းတော်ကလေးကို မင်းသားကလေးက မြေပြင်ပေါ်ချလိုက်
တယ်။ အံ့ဩစရာပဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နန်းတော်ကြီးဖြစ်သွားသတဲ့။

ငန်းပျိုမကလေးက နောက်တစ်ဥကို ခွဲခိုင်းပြန်တယ်။ ခွဲလိုက်တဲ့အခါ
နွားအုပ်ကြီးတွေ၊ သိုးအုပ်ကြီးတွေ ပေါ်လာပြန်တယ်။ တတိယဥကို ခွဲခိုင်းတဲ့အခါ
မှာတော့ ရွှေနဲ့ ငွေ ရောစပ်ချုပ်လုပ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံတွေဝတ်ထားတဲ့ အခိုင်းအစေတွေ
ပေါ်လာပြန်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ မင်းသားလေးရဲ့ခမည်းတော်ကစက်ရာပြတင်း
ကနေ အပြင်ကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းရှုစားလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခမ်းနားထည်ဝါတဲ့
ရွှေနန်းတော်ကြီးကို မြင်မိပါလေရော။ ဒီတော့ သူ့ နန်းတော်သူနန်းတော်သားတွေ
ခေါ်ပြီး ချက်ချင်းသွားကြည့်တာပေါ့။ လမ်းမှာလည်း အင်မတန် ဝဖြူးတဲ့သိုးအုပ်၊
နွားအုပ်တွေကို တွေ့ကြပြန်တယ်။ အဲ ခမ်းနားတဲ့ ရွှေနန်းတော်ကြီးနား
အရောက်မှာတော့ သူ့သားတော်ငယ်လေးကို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။
ဘုရင်ကြီး ဝမ်းသာသွားပုံများ ပြောပြမဖြစ်နိုင်လောက်အောင်ပဲတဲ့။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မင်းသားလေးရဲ့နောင်တော်နှစ်ပါးကဖြင့် မျက်နှာမဖော်
ရဲကြဘူး။ ရေငုံနတ်ပိတ် ဆိတ်ဆိတ်ပဲ နေကြတယ်လေ။ သူတို့က ရွှေသစ်တော်
သီး သူခိုးကို မဖမ်းနိုင်ကြဘူး မဟုတ်လား။ ညီတော်ကလေးကသာ ဖမ်းနိုင်ခဲ့
တာကိုး။ နောက်ပြီး ခမည်းတော်ရဲ့ တိုင်းပြည်ကိုလည်း သူတို့မရနိုင်ကြတော့ဘူး
ဆိုတာ သိနေကြတယ်လေ။

မင်းသားလေးက ဒီအခြေအနေတွေကို သိလို့ နောင်တော်နှစ်ပါးကို နှစ်သိမ့်
တယ်။ သူ့မှာ လိုတာထက်တောင် ပိုနေသေးလို့ ခမည်းတော်ရဲ့ တိုင်းပြည်ကို
မအုပ်ချုပ်ပါရစေနဲ့လို့ တောင်းပန်တယ်။

နောက်ပိုင်းတော့ မင်းသားလေးနဲ့ ငန်းပျိုမလေးတို့ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကြီး
ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပကြတယ်။

စားဖွယ် သောက်ဖွယ်တွေ အလျှံပယ်နဲ့ ဂီတသံတွေ ညံ့လို့ပေါ့ကွယ်။

ပုဇွန်ကိုညှပ်ကြီး

တစ်ကြိမ်မှာတော့ အလောင်းတော်ဟာ တောအုပ်တစ်ခုထဲက သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ စောင့်ရတဲ့ ရုက္ခစိုးသွားဖြစ်သတဲ့။ ဒီသစ်ပင်ဟာ ကြာမျိုးစုံတဲ့ ကန်တစ်ခုနားမှာ ပေါက်နေတယ်။ တောရဲ့တစ်နေရာမှာလည်း ငါးတွေအများကြီးနေတဲ့ ရေကန်ငယ်တစ်ခု ရှိပြန်သတဲ့။ ရာသီဥတုက သိပ်ပူပြင်းလာတာမို့ ဒီရေကန်ငယ်ကလေးထဲက ရေတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ခန်းခြောက်စပြုလာတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဒီကန်ငယ်ကလေးထဲက ငါးတွေကို ကြိုးကြာငှက်တစ်ကောင်က မြင်သွားတော့ အင်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဒီငါးတွေကို လှည့်ဖြားပြီး စားရအောင် ကြံဦးမှပဲလို့ တွေးလိုက်သတဲ့။

အဲ အတွေးပေါ်လာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကြိုးကြာငှက်ဟာ ရေကန်နား သွားထိုင်ပြီး အကြံထုတ်တော့သတဲ့။ ငါးတွေကလည်း ကြိုးကြာငှက်ကို မြင်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့က ‘အသင်ကြိုးကြာငှက် ဘာကိစ္စနဲ့များ ဒီမှာ လာထိုင်နေရတာလဲ။ သင့်ကို ကြည့်ရတာ အတွေးရေယဉ်ကြော နစ်မျောနေပုံပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’ လို့ မေးလိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကြိုးကြာငှက်က ‘ဟုတ်တယ်။ သင်တို့အားလုံး အရေးကို တွေးနေမိတာပါပဲ’ လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

‘အို အသင်ကြိုးကြာငှက်၊ ကျွန်ုပ်တို့အရေးလား၊ လုပ်ပါဦးဗျာ၊ ဘယ်လို တွေးနေပါလိမ့်’

‘အင်း ဒီလိုလေ၊ အခုဆိုရင် ဒီရေကန်လေးထဲမှာ ရေနည်းနည်းပဲ ကျန် တော့တယ် မဟုတ်လား။ သင်တို့ စားစရာလည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အပူရှိန် ကလည်း သိပ်ပြင်းလွန်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် သင်တို့ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာ ကျုပ် စဉ်းစားနေတာပဲ’

‘အင်း ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ ကြိုးကြာငှက် ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပြောပါဦးဗျာ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြရင် ကောင်းမလဲ’

‘အေးလေ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း သင်တို့ ဆောင်ရွက်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ သင်တို့ကို ကျုပ် နှုတ်သီးနဲ့ ကိုက်ချိုပြီး လှပသာယာတဲ့ ကန်ကြီးတစ်ကန်ဆီ ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ ကန်ကြီးထဲမှာ ကြာမျိုးတွေလဲ စုံတယ်’

‘ဟာ၊ ကြိုးကြာငှက်တစ်ကောင်က နှုတ်သီးနဲ့ ကိုက်ချီထားပြီး ပို့ပေး မယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ ငါးတွေအတွက် သိပ်ဆန်းနေတော့တာပဲ။ အင်း မဟုတ်မှလွဲရော၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို သတ်စားဖို့ ကြံစည်နေပြီထင်တယ်’ လို့ မယုံသလို ပြန်ပြောကြသတဲ့။ ဒီတော့ ကြိုးကြာငှက်က

‘ဟာ သင်တို့ထင်သလို မဟုတ်ရပါဘူးလေ၊ သင်တို့က ကျုပ်အပေါ် ယုံကြည်မှုရှိလာရင်တောင် ကျုပ် မစားပါဘူး၊ ခု ကျုပ်ပြောတဲ့ ရေကန်ကြီး တစ်ကန်ရှိတယ်ဆိုတာ မယုံကြရင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ဖို့ ကျုပ်နဲ့ ငါးတစ်ကောင် ထည့်လိုက်ပါလား’ လို့ အယုံသွင်းတယ်။

ဒီတော့ ငါးတွေက ယုံကြည်လာကြရောတဲ့။ ဒါနဲ့ အင်မတန် ထွားကျိုင်းပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက်ကန်းနေတဲ့ ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို ထည့်လိုက်ကြတယ်။ ဒီငါးကြီးဟာ ရေထဲမှာဖြစ်ဖြစ် ကုန်းပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် အရေးကြုံလာရင် ထက်ထက် မြက်မြက် ဆုံးဖြတ်နိုင်သတဲ့။

ဒီငါးကြီးကို ကြိုးကြာငှက်က ကိုက်ချီပြီး ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။ ကန်ကြီးဆီရောက်တော့ ကန်ထဲချပေးပြီး ကန်အနဲ့ လိုက်ပြသတဲ့။ ပြီးမှ ပြန်ခေါ်ခဲ့ပြီး သူ့အဖော်တွေဆီ အပ်တယ်။ ငါကြီးကလည်း အဖော်တွေ အားလုံးကို ရေကန်ကြီးရဲ့ ကောင်းခြင်းအင်္ဂါ အဖြာဖြာတွေ ပြန်ပြောပြတာပေါ့။ ငါးတွေလည်း သိပ်ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး ကြိုးကြာငှက်ကို ‘သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အပြည့်အဝ ယုံကြည်ကြပါပြီ၊ ခေါ်သာသွားပါတော့’ လို့ ခွင့်ပြုလိုက်ကြတယ်။

ဒီအခါမှာ ကြိုးကြာငှက်က မျက်စိမှုန်နေတဲ့ ငါးအိုကြီးတစ်ကောင်ကို အရင်ကိုက်ချီလိုက်ပြီး သူ့ရေကန်အရောက် ပျံသန်းလာခဲ့သတဲ့။ ရောက်လာတဲ့ အခါရေကန်နားက သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှာနားလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့်ငါးအိုကြီးကိုတော့ ရေကန်ထဲမချတော့ဘဲ သစ်ပင်ခွကြားမှာ ချလိုက်သတဲ့။ နောက်တော့ နှုတ်သီးနဲ့ ပေါက်သတ်လိုက်ပြီး အသားတွေကို စားတယ်။ အရိုးတွေကိုတော့ သစ်ပင်ရင်း ပစ်ချထားပြီး မှ ငါးတွေရဲ့ ကန်လေးဆီ ပျံလာပြန်တယ်။ ရောက်တာနဲ့

‘ကဲ ငါးအိုကြီးကိုတော့ ကျုပ် ပို့ထားခဲ့ပြီ။ တစ်ကောင် ထပ်ပို့ပေးဦးမယ်၊ လိုက်မယ့်ကောင် လာခဲ့ပေတော့’ လို့ ခေါ်သတဲ့။

ကြိုးကြာငှက်ဟာ ဒီနည်းအတိုင်း တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ခေါ်သွားပြီး စားလိုက်တာ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ပြန်လာခေါ်တော့ ကန်လေးထဲမှာ ငါး တစ်ကောင်မှ မကျန်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ပုစွန်တစ်ကောင်တော့ ရှိနေသေးတယ်

ဆိုပဲ။ ကြိုးကြာငှက်က အင်း သူ့လည်း ငါ စားရမယ်လို့တွေးပြီး ပုစွန်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သတဲ့။

‘ဒီမှာ အသင်ပုစွန်၊ ဒီကန်ထဲက ငါးတွေအားလုံးကို ကိုက်ချီပြီး အင်မတန် လှပသာယာတဲ့ ကန်ကြီးတစ်ခုထဲ ကျုပ် ပို့ပေးခဲ့ပါပြီ။ သင့်ကိုလည်း ပို့ပေးပါဦးမယ်၊ ကဲ လိုက်ခဲ့ပေတော့’

‘ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့။ ဒါနဲ့ သင်က ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း သယ်ဆောင်သွားမှာပါလိမ့်၊ တဆိတ် ပြောပြပါဦးလေ’

‘အို အလွယ်လေးပါ၊ နှုတ်သီးနဲ့ သင့်ကို ကိုက်ချီသွားမှာပေါ့’

‘ဟာ အဲဒီလိုသာ ခေါ်သွားရင် လွတ်ကျမှာပေါ့၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ တော်ပါပြီ ကြိုးကြာငှက်ရယ်၊ သင်နဲ့ ကျွန်ုပ် မလိုက်လိုတော့ပါဘူး’

ဒီခါ ကြိုးကြာငှက်က ‘ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ အသင်ပုစွန်၊ တစ်လမ်းလုံး သင့်ကို ကျုပ်က မြဲမြဲကြီး ကိုက်ချီထားမှာပါ’လို့ မရ ရအောင် ဆွယ်တော့သတဲ့။

ဒီလိုဆွယ်တော့ ပုစွန်က တွေးတယ်။ အင်း ဒီသတ္တဝါဟာ ငါးတွေ သူ့ နှုတ်သီးထဲရောက်တာနဲ့ ရေကန်ထဲချပေးဖို့ စဉ်းစားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အေးလေ သူပြောတဲ့အတိုင်း ငါ့ကို ဟိုရေကန်ကြီးထဲအရောက် တကယ်သာ ပို့ရင်တော့ ငါ့အတွက် သိပ်ကောင်းပေါ့။ ဟင်း ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ မလိမ့်တစ်ပတ် လုပ်ရင်တော့လား သူ့လည်ပင်းကို ညှပ်ပစ်လိုက်မယ်။

အဲဒီလို တွေးပြီးမှ ‘ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြိုးကြာရဲ့ တကယ်တော့ သင်က ကျွန်ုပ်ကို မြဲမြဲမကိုက်ချီနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ ပုစွန်တွေဟာ ညှပ်တဲ့နေရာမှာဖြင့် သိပ်နာမည်ကြီးတာ၊ မိတ်ဆွေ သိပါတယ်။ ဒီတော့ သင့်လည်ပင်းကို ကျွန်ုပ် လက်တွေနဲ့ ညှပ်ထားပြီး လိုက်ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လိုက်ပါမယ်’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အမှန်တော့ ကြိုးကြာငှက်ကို ကျောဖို့ ပုစွန်က ကြံစည်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကြိုးကြာငှက်ခမျာ မရိပ်မိရှာဘူး။ ဒါကြောင့် လွယ်လင့်တကူပဲ သဘောတူလိုက် သတဲ့။ အဲ သဘောလည်းတူရော ပုစွန်ဟာ ကြိုးကြာငှက်လည်ပင်းကို ပန်းပဲဆရာ ညှပ်ညှပ်ပုံမျိုးနဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ညှပ်ထားတော့သတဲ့။ ပြီးမှ ‘ကဲ ပျံပေရော့ မိတ်ဆွေ ကြီးရေ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကြိုးကြာငှက်လည်း သယ်ဆောင်သွားပြီး ကန်ကြီးကို ပြတယ်။ နောက် တော့ သစ်ပင်ကြီးဘက်ယုံဖို့ လှည့်လိုက်သတဲ့။ ဒီအခါ ပုစွန်က

‘ဟဲ ဟဲ ဦးလေးကြီး ကြိုးကြာငှက်ရယ်။ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ခင်ဗျာ။ ရေကန်ကြီးက ဟိုဘက်မှာနော၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးကြီးကတော့ ကျွန်ုပ်ကို ဒီဘက် ခေါ်လာပါလား’

‘ဪ ဟော် ဟော် ရှင်းပါတယ် ပုစွန်လေးရာ၊ အင်း ခုနက မင်း ကျုပ်ကို ခေါ်လိုက်ပုံကဖြင့် မင်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ တူကလေး ဖြစ်သွားပြီးနော်။ အဲဒါ လည်း ကျုပ်အထင်တော့ ကျုပ်ဟာ မင်းရဲ့ကျေးကျွန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်မိသွားအောင် ရည်ရွယ်ပြောလိုက်တာပဲ။ ဘာကြောင့်လည်း ဆိုတော့ ကျုပ်က မင်းကို မပြီး သယ်ဆောင်လာရပေသကိုး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မင်း ရှင်းရှင်းကလေး သိသွားရအောင် ဟောဟို သစ်ပင်ရင်းက ငါးရိုးပုံကြီးကိုသာ လှမ်းကြည့်လိုက် ပေတော့။ ဟဲဟဲ အဲဒီ ငါးတွေအားလုံးကို စားပစ်လိုက်သလို မင်းကိုလည်း ကျုပ်စားရလိမ့်မယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဒီလိုကိုး၊ ဒီမှာကြိုးကြာငှက် ငါးတွေကတော့ မိုက်မဲ လို့ အစားခံကြရတာဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ကတော့ ငါးတွေလို မမိုက်မဲဘူးလေ။ ဒီတော့ သင့်အစား မခံဘူး။ သင့်ကို စားခွင့် မပေးနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ ကြိုးကြာငှက် သင့်ကို စားခွင့်မပေးတဲ့အပြင် သင့်ကိုကျွန်ုပ် သုတ်သင်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ အင်း တကယ်တော့ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးလွန်းလှတဲ့ အသင်ကြိုးကြာငှက်ဟာ ပရိယာယ် နဲ့ အနိုင်ပိုင်းဖို့ ကျွန်ုပ်ရဲ့အကြံဉာဏ်ကို မရိပ်မိရှာဘဲကိုး။ ဒီမှာ ကြိုးကြာငှက်ရဲ့ ခု အရေးက သေရင်နှစ်ဦးစလုံး သေမှာပဲ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သင့်လည်ပင်းကို ညှပ်ဖြတ်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်ပစ်ကျမှာကိုးဗျ’ လို့ပြောပြီး ပုစွန်ဟာ ကြိုးကြာ ငှက် လည်ပင်းကို ပြုတ်တူနဲ့ညှပ်လိုက်သလို တစ်ချက် ညှပ်ပစ်လိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ ကြိုးကြာငှက်အသက်မရှူနိုင်တော့ဘူး။ နာလွန်းလို့ မျက်ရည် ပေါက်ကြီးများတောင် ထွက်ကျလာတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတယ်။ ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့တဲ့အဆုံးမှာ ‘အို ကျုပ်ရဲ့အရှင် သင့်ကို စားဖို့မရည်ရွယ်ရိုးအမှန်ပါ။ အသက်ချမ်းသာပေးပါအရှင်’ လို့ တောင်းပန်တော့ သတဲ့။

ဒီတော့ ပုစွန်က ‘ကောင်းပြီ၊ သင် ရေကန်ဘက်ယုံဆင်းပြီး ကျွန်ုပ်ကို ရေကန်ထဲ ချပေးပါ’ လို့ ခပ်မာမာ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ပုစွန်ပြောတဲ့အတိုင်း ကြီးကြာငှက်က ရေကန်ဘက်ပျံထွက်ခဲ့ပြီး ကမ်းစပ်က ရွံ့ပြင်ပေါ်မှာ ပုစွန်ကို ချပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပုစွန်ကတော့ ကြီးကြာငှက်ကို ချမ်းသာမပေးတော့ဘူး။ ကျူရီးကို သားလှီးစားထက်ထက်နဲ့ တိခနဲ ဖြတ်လိုက် သလို ကြီးကြာငှက်လည်ပင်းကို ညှပ်ဖြတ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ရေကန်ထဲ ဆင်းသွားတော့သတဲ့။

ဒီထူးဆန်းလှတဲ့ အခြင်းအရာကို ရုက္ခစိုးဘဝရောက်နေတဲ့ အလောင်းတော် က မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ ဥဒါန်းကျူးရင့်တော်မူတယ်။ အလောင်းတော်ရဲ့ ဥဒါန်း ကျူးရင့်သံဟာလည်း တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားတော့သတဲ့။ တစ်ပြိုင်တည်း မှာပဲ အလောင်းတော်က သာယာချိုအေးတဲ့အသံနဲ့ လင်္ကာတစ်ပုဒ်ကို တီးတိုး ရွတ်ဆိုလိုက်သေးသတဲ့။

စဉ်းလဲသူဟာ
အကောက်ဉာဏ်အရာမှာ သာပေမယ့်
သူဟာ
ထက်မြက်တဲ့ ကလိမ်ဉာဏ်နဲ့
လှည့်စားဖြားယောင်းတဲ့နေရာမှာ
မုချ
အသာရချင် ရပေလိမ့်မယ်။
သို့ပေမယ့်
နောက်ဆုံးတော့၊
ပုစွန်ကျော့ကွင်း
သက်ဆင်းရတဲ့
ကြီးကြာငှက်ထဲ
သက်ခန္ဓာဆုံးရ

အရေခြံတို့သွားရာလမ်း

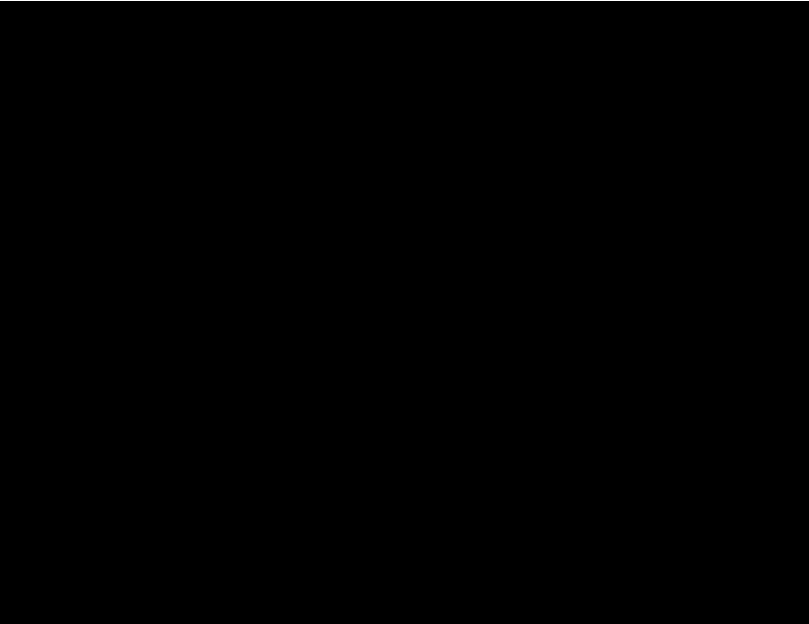
ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး စိုးစံအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေချိန်ပေါ့။ အလောင်းတော်ဟာလည်း လယ်သမားမိသားစုမှာ ဝင်စား ဖွားမြောက်လာတယ်။ အလောင်းတော် အရွယ်ရောက်လာတော့ လယ်ထွန်ပြီး အသက်မွေးရသတဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကုန်သည်တစ်ဦးဟာ ကုန်တွေကို မြည်းနဲ့တင်ပြီး တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် လှည့်လည်ရောင်းချနေတယ်။ ရွာတစ်ရွာမှာ စခန်းချတိုင်း ဒီကုန်သည်ဟာ မြည်းပေါ်က ကုန်ကိုချ။ မြည်းကို ခြင်္သေ့ရေခြံပေးပြီး မုယောခင်းထဲ လွှတ်ပေးလိုက်လေ့ ရှိသတဲ့။ လယ်စောင့်တွေက မြည်းကို မြင်ပေမယ့် ခြင်္သေ့မှတ်ပြီး အနားမကပ်ရဲကြဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကုန်သည်ဟာ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်တယ်။ မကြာခင် ရွာတစ်ရွာ ရောက်လာပြန်တော့ ခဏတစ်ဖြုတ်နားပြီး နံနက်စာ ချက်တယ်။ ခါတိုင်းလိုပဲ မြည်းကို ခြင်္သေ့ရေခြံပေးပြီး လယ်ကွင်းထဲ လွှတ်ထားပြန်တာပေါ့။ တခြားရွာက လယ်စောင့်တွေကလည်း ခြင်္သေ့မှတ်ပြီး မကပ်ရဲကြဘူးလေ။ ဒါနဲ့ သူတို့ဟာ ရွာထဲပြေးသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကြတာပေါ့။ ဒီတော့ ရွာသားတွေက လက်နက်မျိုးစုံကိုင်စွဲပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

တချို့က ခရုသင်းတွေ စည်တွေ ယူလာကြသတဲ့။ သူတို့ဟာ မြည်းစား နေတဲ့ လယ်ကွင်းနားလည်းရောက်ကြရော ခရုသင်းတွေမှတ်၊ စည်တွေတီး၊ တချို့က အော်ကြ ဟစ်ကြ၊ လှန့်သံပေးကြ၊ မြည်းဟာ ဒီအသံတွေကြားတော့ ပြန်အော်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ခြင်္သေ့သံ ထွက်မလာဘဲ မြည်းသံပဲ ထွက်လာတယ်။

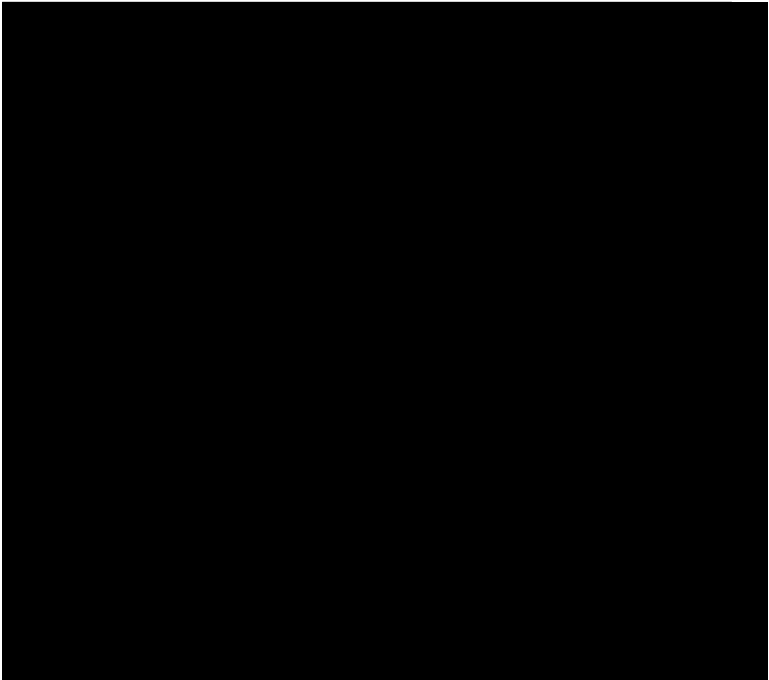

ဒီတော့ ခြင်္သေ့ရေခြံထားတဲ့ မြည်းမှန်း ရွာသားတွေ သိသွားကြတာပေါ့။
အလောင်းတော် လယ်သမားကလည်း ဒီမြင်ကွင်းနဲ့ဖြစ်ရပ်ကို မြင်တွေ့ရသတဲ့။
ဒါကြောင့် ပထမကဗျာကို ရွတ်ဆိုလိုက်တော့သတဲ့။

ထိုအသံကား
ခြင်္သေ့နှင့် ကျား၊ ကျားသစ်များရဲ့
ဟိန်းသံမဟုတ်။
ခြင်္သေ့ရေခြံထားသည့်
မြည်းယုတ်၏အော်သံ
အမှန်ပင်ဖြစ်နေပါပေါ့ကလား။

အဲဒီလို အဖြစ်မှန်သိသွားတော့ ရွာသွားတွေဟာ မြည်းကို အရိုးတွေ
ကျိုးအောင် ရိုက်နှက်ကြသတဲ့။ မြည်းကျောကုန်းပေါ်က ခြင်္သေ့ရေကိုလည်း
ခွာချပစ်လိုက်သတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မြည်းရင်ကုန်သည် ရောက်လာတာပဲ။
ကုန်သည်ဟာ မြည်းရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ သိပ်သနားသွားသတဲ့။
ဝမ်းနည်း ပက်လက်လည်း ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒီမြင်ကွင်းကို တွေ့တော့ အလောင်း
တော် လယ်သမားက ဒုတိယကဗျာကို ရွတ်ဆိုလိုက်ပြန်သတဲ့။

ခြင်္သေ့ ခြံလာရတာ
 နှစ်ကာလကြာပြီဖြစ်တဲ့ မြည်း
 အထင်ကြီးပြီး မုယောခင်းဝင်အစား
 ရွာသားတွေ လှန့်သံကြားတော့
 မလျှော့ဘဲ တစ်ချက်အော်
 ပေါ်လာတော့ မြည်းအသံ
 ခြင်္သေ့ဟန် ကွာအကျ
 ရွာသားတွေ ရဲလာပြီး
 အသီးသီးဝိုင်းရိုက်
 အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်
 ဘဝပင်ပျက်ပါရော။

မြည်းအဖြစ်ကို အလောင်းတော်က ရေရွတ်လို့မှ မဆုံးခင် မြည်းဟာ
 ဗုန်းဗုန်းလဲပြီး သွေပွဲဝင်သွားတော့သတဲ့။

ယူလစီရဲ့ခရီးကြမ်းများ

ထရော်ဂျန်စစ်ပွဲ ပြီးသွားတော့ ဆယ်နှစ် ဆယ်မိုး ထိန်းသိမ်းခံထားရာက မသေမပျောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ ဂရိသူရဲကောင်းတွေ၊ ဂရိ မင်းညီမင်းသားတွေဟာ သူတို့အမိမြေကို ရွက်လွှင့်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ အပြန်ခရီးမှာ အချို့က ထူးခြား ဆန်းပြားလွန်းတဲ့ စွန့်စားမှုတွေနဲ့ ကြုံဆုံကြရလို့ နှစ်အတော်ကြာတဲ့တိုင် အမိမြေကို ပြန်မရောက်နိုင်ကြဘူး။

အပြန်ခရီးမှာ အဲဒီလိုကြန့်ကြာနေသူတွေအနက် နာမည်အကျော်ကြားဆုံး ကတော့ ‘ယူလစီ’ ပဲ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ ထရော်ဂျန်စစ်ပွဲကာလအတွင်းမှာ သတ္တိပြောင်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့ သူ အကြံဉာဏ်၊ သူ့ အစီအစဉ်တွေ ကြောင့် နောက်ဆုံးမှာ ဂရိတွေ အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့တာပဲ။ အင်မတန်ခိုင်မာတောင့်တင်း တဲ့ ထရွိုင်မြို့တွင်းကို မြင်းရုပ်ကြီးနဲ့ ဝင်နိုင်အောင် စိတ်ကူးစီစဉ်ခဲ့တာလည်း သူပဲ မဟုတ်လား။

စစ်ပွဲပြီးသွားပြီဆိုတော့ ယူလစီလည်း ‘အိုင်သာကာ’ ကိုပြန်ချင်တာပဲပေါ့။ အဲဒီလိုပြန်မှလဲ သူ့ဇနီးချော ‘ပီနီလော့’ နဲ့ သားငယ်လေး ‘တယ်လီမက်ချူ’ ကို တွေ့ရတော့မှာကိုး။ သူဟာ သူ့မိတ်ဆွေတွေကို ပြန်စုရုံးပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က သူတို့ အသုံးပြုခဲ့ကြတဲ့ လှေကြီးနဲ့ ပြန်ဖို့စီစဉ်တယ်။ သူ ခေါင်းဆောင်ပြီး ရွက်လွှင့်လာတဲ့ ခရီးတစ်လျှောက်မှာ ချောချောမောမောဖြစ်ခဲ့တာ သိပ်ကို ရှားတယ်။ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့ရတဲ့ နေ့ရက်တွေပဲ များတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဆယ်နှစ်ကြာ တော့မှ အမိမြေကို ပြန်ရောက်ကြတာပေါ့။

အပြန်ခရီး စပြီးဆိုကတည်းက ကြောက်စရာ မုန်တိုင်းကြီးနဲ့ တိုးတော့ တာပဲ။ မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် လှေကြီးဟာ မြောက်ကြွလူးလိမ့်နေတယ်။ ယိမ်းထိုး နေတယ်။ မျောချင်ရာမျော ရောက်ချင်ရာရောက် ရောက်နေတယ်။ ဘယ်လိုမှကို ထိန်းမရတော့ဘူး။ လမ်းကြောင်းပျောက်သွားတဲ့ လှေကြီးဟာ တစ်ချိန်ကျတော့ သူတို့မသိတဲ့ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းနား ရောက်သွားတယ်။ လှေပေါ်ပါတဲ့လူအားလုံး မူးနောက်နေကြတာမို့ သူတို့က ကျွန်းပေါ်တက် အနားယူလိုက်ချင်တယ်။

ကျွန်းကလည်း တကယ့်ကို သာယာတယ်။ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းတဲ့ တောင်တန်းတွေ ရှိတယ်။ နေရောင်ထိုးနေတဲ့ တောင်ခါးပန်းတွေ ဒီတောင်ခါးပန်း တွေမှာ တလက်လက် တဖျတ်ဖျတ် ဖြာဆင်းနေတဲ့ စမ်းချောင်းလေးတွေ။ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာလည်း ရောင်မျိုးစုံတဲ့ ငှက်တွေက တကူကူတစာစာ တေးသီကြ လို့။ ဘယ်နေရာ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ရောင်စုံပန်းတွေကို မြင်ကြရတယ်။ သစ်သီးကြီးတွေ မှည့်ဝင်းနေလိုက်တာများ ကြည့်မဝနိုင်စရာပဲ။

‘ကဲ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီ ကျွန်းပေါ်တက် အပန်းဖြေကြမယ်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေ သေချင်လောက်အောင်ကို ပင်ပန်းနေပြီ။ အားလည်း ကုန်နေကြပြီ’

ယူလစီက လှေသမားတွေ ကျွန်းပေါ်မတက်စေချင်ဘူး။အိုင်ကာသာ နဲ့လည်း အတော့်ကို ဝေးနေသေးတယ်လို့ သူ ထင်တယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်းက ဘာကျွန်းမှန်းမသိဘူး။ သာယာလှပတာ မှန်ပေမယ့် ကျွန်းအကြောင်း ဘာမှ မသိထားတဲ့အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ သူက ရှင်းပြတယ်။

သူ့အဖော်တွေက လက်မခံကြဘူး။ နားမဝင်ကြဘူး။ ကျွန်းပေါ်တက်ကြ တယ်။ နေရောင်ထိုးနေတဲ့ တောင်ခါးပန်းတွေပေါ် လှည့်လည်ကြတယ်။ အေးမြတဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးတွေထဲဆင်းပြီး ဝင်းမှည့်နေတဲ့ သစ်သီးတွေ ခူးစားကြတယ်။ စမ်းရေအေးကို တစ်ဝကြီး သောက်ကြတယ်။

ယူလစီကတော့ လိုက်မသွားဘူး။ လှေပေါ်မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့စိတ်က ပီနီလော့ဆီ အမြဲရောက်နေလေတော့ အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖော်တွေက ပြန်မဆင်းလာကြသေးဘူး။ဒီတော့လည်းသည်းခံစောင့်နေ ရတာပဲပေါ့။

ဒီအခိုက် နတ်ဘုရားများရဲ့ ခြေမြန်တော်‘မာကျူရီ’ သူ့ဘေးမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာတယ်။ မဟာနတ်ဘုရားမ ‘မိနာဗာ’က လွှတ်လိုက်လို့ ရောက်လာခဲ့တာ လေ။ မိနာဗာက သူရဲကောင်း ယူလစီကို အမြဲတမ်း မျက်နှာသာပေး ကူညီ ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

မာကျူရီက 'ဒီကျွန်းပေါ်မှာ သင်တို့ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ပညာရှင် နတ်ဖုရားမက ပြောခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဒီကျွန်းပေါ်က လှပတဲ့ သစ်သီးတွေ၊ ပန်းတွေဟာ ကြာပန်းနဲ့ ဆက်နွယ်နေတာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီပန်းတွေ၊ အသီးတွေကို စားမိသူတိုင်း သူတို့အိမ်ယာ၊ သူတို့သားသမီး၊ သူတို့နိုင်ငံကို ချက်ချင်းမေ့သွားကြတယ်၊ အိပ်ချင်လာတယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်လာတယ်၊ တကယ် တော့ ဒီကျွန်းဟာ 'မေ့စေတဲ့ကြာပင်' ပေါက်တဲ့ကျွန်း၊ အဲဒီ မေ့စေတဲ့ကြာပင် က ကြာပန်းတွေကို စားသုံးကြတဲ့ 'ကြာပန်းစားသူများ' နေထိုင်ရာကျွန်းပဲ။ သူတို့ဟာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကြဘူး၊ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကိုလည်းနားမလည် ကြဘူး၊ တစ်နေကုန်စားလိုက်ကြ၊ သောက်လိုက်ကြနဲ့ အနှစ်မဲ့ပျော်စရာတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်နေကြသူတွေပဲ ဖြစ်တယ်' လို့ ရှင်းပြတယ်။

ယူကစီ သိပ်စိုးရိမ်သွားတယ်။ သူနဲ့အတူကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေကို ကျွန်းပေါ် ချက်ချင်းလွှတ်တယ်။ ကျွန်းပေါ်တက်သွားကြသူတွေကို မရ ရအောင် ပြန်ခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်။

အင်း ဟုတ်တာပေါ့။ ခြေမြန်တော် 'မာကျူရီ' ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ပြန်ခေါ်မယ့်သူတွေ ကျွန်းပေါ်ရောက်သွားကြတော့ အရင်တက်သွားကြတဲ့သူတွေ အထဲက အတော်များများဟာ မှော်သီး မှော်ပန်းတွေ စားထားပြီးကြပြီမို့ ငိုက်မြည်းနေကြပြီ။ အားလုံးကို မေ့နေကြပြီ။ သူတို့ဟာ ဒီကျွန်းပေါ်မှာပဲ ဆက်နေချင်ကြပုံ ပေါက်နေကြပြီ။ စိတ်ကူးယဉ်မဆုံး ဖြစ်နေကြပုံပေါ်နေကြပြီ။ ဒီတော့ ပြန်ခေါ်ဖို့ အခက်ကြုံရပြီပေါ့။ တချို့ဆိုရင် အတင်းရုန်းထွက်ပြီး ကြာ ပန်းတွေစားဖို့ ပြေးသွားကြတယ်။ တချို့ကတော့ လတ်ဆတ်တဲ့ပင်လယ်လေကို ရှုရှိုက်လိုက်ရလို့ ကြာပင်ရဲ့အာနိသင်က တဖြည်းဖြည်းပြယ်သွားပြီး သတိပြန်လည် လာတယ်။

အင်မတန်ကို ခက်ခက်ခဲခဲပင်ပန်းပန်း ကြီးစားခေါ်မှ လှေသမားတွေ အားလုံး လှေကြီးပေါ် ပြန်ရောက်လာတော့တယ်။ ဒီကျွန်းနားမှာ ကြာကြာ ဆက်မနေဝံ့တော့လို့ လှေကြီးကို ကျွန်းက အမြန်ဆုံးခွာခဲ့ကြတော့တယ်။

သူတို့တစ်တွေ လပေါင်းများစွာ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရွက်လွှင့်ခဲ့ကြတဲ့ တစ်နေ့မှာ 'စစ်စလီ' ကျွန်းကမ်းခြေနား ရောက်လာကြတယ်။ ဒီနေရာမှာ 'ဆိုင်ကလုပ်' လို့ ခေါ်တဲ့ ကြောက်စရာဘီလူးကြီးတွေ ရှိတယ်။ အင်မတန်ကို ရိုင်းစိုင်းကြတဲ့ ဘီလူးတွေဟာ သိုးကျောင်းသားတွေအဖြစ်နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း

နေထိုင်ကြပေမယ့် သူတို့ကမ်းခြေနား ရောက်လာသူတိုင်းကိုတော့ ဘယ်တော့မှ အလွတ်မပေးဘူး။ စားပစ် ဝါးပစ်ကြတာချည်းပဲ။

အခု ယူလစီတို့ လှေကြီး သူတို့ ကမ်းခြေနားရောက်လာတော့ ဆိုင်ကလုပ် တွေရဲ့ ဘုရင် ‘ ပိုလီဖီးမတ် ’ က ယူလစီနဲ့ အဖော်တွေအားလုံးကို ဖမ်းပြီး ဂူကြီးတစ်ခုထဲ ထည့်ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဂူပေါက်ကိုတော့ ကျောက်တုံးကြီးနဲ့ ပိတ်ထားတယ်။

ပိုလီဖီးမတ်ဟာ ညနေကျရင် သိုးတွေကို ဂူကြီးထဲမောင်းသွင်းပြီးတာနဲ့ ဖမ်းထားတဲ့ လူတွေထဲက နှစ်ယောက်ကို လှမ်းဆွဲကိုက်စားပစ်တယ်။ မနက်ကျတော့ သိုးတွေကို တစ်ကောင်ချင်း ရေတွက်၊ ပြန်ထုတ်၊ ဂူဝကိုကျောက်တုံးကြီးနဲ့ ပိတ်ပြီး တစ်နေကုန် သိုးကျောင်းဖို့ ထွက်သွားတတ်တယ်။

ဘီလူးကြီးထွက်သွားတော့မှ ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေကြတဲ့ သူ့ လူစုကို ယူလစီက အစီအစဉ်တစ်ခု ပြောပြတယ်။ ဒီအစီအစဉ်ကို ဘီလူးကြီး ပိုလီဖီးမတ် ဂူကြီးထဲပြန်အရောက်မှာ စတင်အကောင်အထည်ဖော်ကြတယ်။

ယူလစီက ပါလာတဲ့အရက်ပြင်းတွေ ဘီလူးကြီးကိုတိုက်တယ်။ ဘီလူးကြီး အကြိုက်တွေ့ပြီး အကုန်မော့တော့တာပေါ့။ အရက်မူးလာတော့ ဘီလူးကြီး အာသွက်လာတယ်။ နာမည်တွေမေးလာတယ်။ အမြဲတမ်းအကြံထုတ်နေတတ်တဲ့ သူရဲကောင်းကြီး ယူလစီက နာမည်မှန်မပြောပဲ ‘ လူမဟုတ် ’ လို့ ဖြေတယ်။ မကြာခင် မီးဖိုနားမှာပဲ ဘီလူးကြီး တခေါ်ခေါ် အိပ်မောကျသွားတော့တယ်။

ဒီတော့ ယူကစီနဲ့ အဖော်တွေက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သံချွန်ပူပူကြီးနဲ့ ဘီလူးကြီးရဲ့ တစ်လုံးတည်းသောမျက်လုံးကြီးကို ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ ပိုလီဖီးမတ် နာလွန်းလို့ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်အော်သလို အော်လိုက်တယ်။ တခြား ဆိုင်ကလုပ်တွေ သူ့အသံကြားတော့ ဂူနားပိုင်းလာကြတာပေါ့။

သူတို့က ‘ ဘယ်သူရန်ပြုနေလို့လဲ ’ လို့ အပြင်က လှမ်းမေးတယ်။

ဒီတော့ ပိုလီဖီးမတ် က လူမဟုတ်လို့ လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

တခြားဘီလူးတွေက ရန်ပြုမည့်သူမရှိဘူးလို့မှတ်ယူပြီး ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။

နောက်မနက်ကျတော့ မျက်ကန်းဘီလူးကြီး ပိတ်ထားတဲ့ ဂူဝနားအရောက် လူးလိမ့်သွားပြီး ကျောက်တုံးကို ဖွင့်တယ်။ သိုးတွေကို တစ်ကောင်ချင်းရေထုတ်တယ်။ မျက်စိမမြင်တော့ သိုးကျောက်ကုန်းကို လက်ကြီးနဲ့ သပ်သပ်ပြီး ရေတွက်နေရတာပေါ့။

ဒါဘာ ယူလစီတို့အတွက် အကွက်ပဲ။ အချိန်ကောင်းပဲ။ ယူလစီက အဖော်တွေကို ‘ကဲ သိုးတွေ ဗိုက်အောက်မှာ ခိုတွဲပြီး ထွက်ကြစို့ရဲ့’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သိုးတွေက သိပ်ကို ကြီးထွားကြတော့ ဒီလို ဗိုက်အောက်ဝင်ခိုတွဲလို့ ဖြစ်တာပေါ့။ ဒီ နည်းကောင်းနဲ့ ဘီလူးကြီးမသိစေပဲ သူတို့အားလုံး ဂူထဲက လွတ်မြောက်လာခဲ့တယ်။

အပြင်ရောက်တာနဲ့ ကမ်းခြေအရောက် တစ်ချိုးတည်းလစ်ကြတယ်။ လှေကြီးပေါ် အမြန်တက်ကြတယ်။ အားလုံးစုံတာနဲ့ ကမ်းက ချက်ချင်းခွာလိုက်ကြတယ်။

လူသံ သူသံတွေ၊ လှေရဲ့ အရှိန်ကြောင့် ပေါ်လာတဲ့ရေသံတွေကြားတော့ ပိုလီမီးမတ်က မမြင်စမ်းစမ်းနဲ့ ကမ်းခြေဘက်ပြေးလိုက်လာပြီး ကျောက်တုံးကြီးတွေနဲ့ ရမ်းသမ်းပစ်သေးတယ်။

ကျောက်တုံးကြီးတွေက လှေကြီးကိုကျော်ပြီး ဟိုးပင်လယ်ထဲ ဝုန်းခနဲ ဝုန်းခနဲ ကျကျသွားတယ်။ တစ်လုံးနှစ်လုံးလောက်သာ လှေကြီးနားကျလာတယ်။ ဒီတော့လည်း ရေမွှာရေပန်းတွေ ဖြာတက်သွားတာကလွဲလို့ လှေကြီး ဘာအထိ အခိုက်မှ မရှိဘူး။

အခုတော့ သူတို့တစ်တွေ အန္တရာယ်နဲ့ဝေးရာ ရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ မုန်တိုင်းကြီးကျလာလို့ လမ်းကြောင်းပျောက်သွားပြန်တယ်။ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရတဲ့ သူတို့လှေကြီး မျောချင်ရာမျော၊ ပါချင်ရာပါနေရာက ‘အေးအိုင်ယား’ ကျွန်းနား ရောက်သွားကြတယ်။ ဒီကျွန်းကိုလည်း သူတို့ မသိကြဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါတော့ ယူလစီ ကိုယ်တိုင်က လှေကြီးကို ကမ်းနဲ့အနီးဆုံး ရောက်အောင် ကပ်ခိုင်းတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သောင်ပြင်ပေါ်အထိ ဆွဲတင်ပြီး လှေကြီးကို နေလှန်းထားဖို့ပြောတယ်။ ဒီအခိုက်မှာ သူတို့အားလုံး အေးချမ်းသာယာတဲ့ ကျွန်းတစ်နေရာမှာ နားကြမယ်ပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်းအကြောင်းသိရအောင် ယူလစီ က ချင့်ချိန် စဉ်းစားပြီး လူစုခဲ့တယ်။ ‘ယူရိုင်းလောချပ်’ ခေါင်းဆောင်တဲ့လူစုက ဒီကျွန်းပေါ်မှာ နေကြသူတွေအကြောင်း သိအောင်လုပ်ဖို့ ကျန်တစ်ဝက်ကတော့ သူနဲ့အတူ လှေကြီးကို စောင့်ကြပ်ဖို့ပဲ။

ယူရိုင်းလောချပ်တို့ သူစုဟာ ကျွန်းရဲ့အတွင်းဘက်အထိ သွားရောက် လေ့လာကြတယ်။ ဒီကျွန်းဟာ ကြာပန်းစားသူများ နေထိုင်ရာကျွန်းထက်

အများကြီး ပိုလှနေတယ်။ ပိုသာယာနေတယ်။ လူရိပ်လူခြေတော့ မတွေ့ကြရဘူး။ လေ့လာစရာတွေ ကုန်လောက်တော့ သူတို့လူစု ပြန်လှည့်ကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ တစ်နေရာက ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခုကို ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်ကြတယ်။ ကွင်းပြင်ကြီးရဲ့ အလယ်မှာတော့ ရောင်စုံကျောက်တုံးအချောတွေနဲ့ ဆောက်ထားတဲ့ အခမ်းနားဆုံး၊ အလှပဆုံး နန်းတော်ကြီးတစ်ခုရှိနေတယ်။ ရောင်စုံကျောက်တုံးတွေကြောင့် နေခြည်အကျမှာ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်တွေ ဖြာထွက်နေတယ်။ သူတို့စိတ်ထင် မြင်ဖူးခဲ့သမျှ နန်းတော်တွေထဲမှာတော့ အခု မြင်နေရတဲ့ နန်းတော်ကြီးဟာ အလှဆုံး၊ အခမ်းနားဆုံးပဲ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုထူးတာက အစောင့်အကြပ်တို့၊ အစေခံတို့ကို မတွေ့ရဘူး။ နန်းတော်တစ်ဝိုက်မှာ လှည့်လည်သွားလာနေကြတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးတွေ၊ ဝံပုလွေတွေ ဝက်ဝံတွေ၊ ခွေးတွေနဲ့ အခြားသတ္တဝါတွေကိုပဲ တွေ့ကြရတယ်။ နောက်တစ်ခု ထူးသေးတယ်။ အခုလှမ်းတွေ့နေရတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ အမှန်တော့ သိပ်ရိုင်းတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုးတွေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က မရိုင်းဘူး။ ရန်မူမည့်ပုံလည်းမပြကြဘူး။ ယဉ်ယဉ်လေး သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတယ်။ သူတို့မျက်လုံးတွေမှာ ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ ပေါ်နေသလိုပဲ။ သူတို့က လူစိမ်းကို ရန်မလိုတဲ့အပြင်ခင်ခင်မင်မင် ကြိုဆိုနေတဲ့ပုံတောင် ပြနေကြသေးတယ်။

နန်းတော်ကြီးနဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အကဲခတ်ဖို့ သူတို့လူစု နန်းတော်ကြီးနား သတိထားကပ်လာကြတယ်။ ဟော နားထောင်စမ်း။ အင်မတန် သာယာချိုအေးတဲ့ တေးသံပါလား။ နန်းတော်ကြီးထဲက လွင့်ပျံ့လာတာပဲ။

သူတို့အာရုံစိုက် နားထောင်ကြတယ်။ ဂီတသံက အတော့်ကို ညက်တာပဲ။ တေးသံရှင်ရဲ့အသံက သူတို့ရင်မှာ ငြိနေတယ်။ နန်းတော်ကြီးထဲဝင်ကြည့်ချင် စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ တေးသံရှင်ကို မြင်ချင်နေကြတယ်။

တကယ်တော့ သူတို့လူစု ခုလို ခံစားနေကြရတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဒီနန်းတော်ကြီးဟာ ပြုစားတတ်သူလေးဆိုင်းရစ်ရဲ့ နန်းတော်ကြီး ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ဆိုင်းရစ်ဟာ သူမရဲ့ အသံနဲ့ အလှကို ဗန်းပြပြီး လူသတ္တဝါတွေကို ညှို့ဝင်ခဲ့တယ်။ နန်းတော်ကြီးထဲဝင်လာမိတဲ့ အညှို့ခံမှန်သမျှကို သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ အဖြစ် ပြုစားလိုက်တယ်။ စောစောက မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေအားလုံးဟာ ပြုစားခံထားရတဲ့သူတွေပဲ။

အခုလည်း သူ့နန်းတော်ကြီးနား သားကောင်အသစ်တွေ ချဉ်းကပ်လာနေပြီ ဆိုတာ မှော်ပညာနဲ့သိထားလိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့် အဆိုနဲ့အတီးကို ချက်ချင်းရပ်ပြီး ကြိုဆိုဖို့ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဆိုင်းရစ်က လှလွန်းတယ်။ အပြုံးက ညှို့ယူ နိုင်လွန်းတယ်။ အသံက ချိုသာလွန်းတယ်။ ဒီတော့ သူတို့လူစု သူမ ညှို့ဓာတ်အောက် ချက်ချင်းရောက်သွား ကြတယ်။ နှစ်ခါ မဖိတ်ခေါ်ရဘူး နန်းတော်ကြီးထဲဝင်ဖို့ တကဲကဲလုပ်နေကြပြီ။ ယူရိုင်းလော့ချပ်က မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြထားတယ်။ မရဘူး။ ယူရိုင်းလော့ချပ် ကတော့ အားငယ်ပုံမျိုးနဲ့ ယဉ်ယဉ်လေး သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရိုင်း တွေကို မြင်ကတည်းက သံသယတွေ ဝင်ခဲ့တယ်။ အစစသတိထားခဲ့တယ်။

အဖော်တွေက တွေးကြောက်နေတယ်ထင်ပြီး ယူရိုင်းလော့ချပ်ကိုတောင် လှောင်ကြသေးတယ်။ ပြီးမှ သူတို့တစ်တွေ နန်းတော်ကြီးထဲ တပျော်တပါး ဝင်သွားကြတယ်။ သူတို့အတွက် စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ အလှူပယ် ပြင်ဆင်ထားတယ်။ ဆိုင်းရစ်ကလည်း ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေသုံးပြီး စားကြပါ သောက်ကြပါလို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပျူပျူငှာငှာ တတွတ်တွတ်ပြောနေကြတယ်။ ဧည့်သည်တွေ မြိန်ရည်ရှက်ရည်စားနေကြတာကို ကြည့်ပြီး ဆိုင်းရစ် သိပ်ကျေနပ် နေတယ်။ အေးလေ ကျေနပ်သင့်ပါတယ်။ ဒီသားကောင်အသစ်တွေက သူမ ညှို့ဓာတ်အောက် အလွယ်လေး ရောက်လာကြတာကိုး။

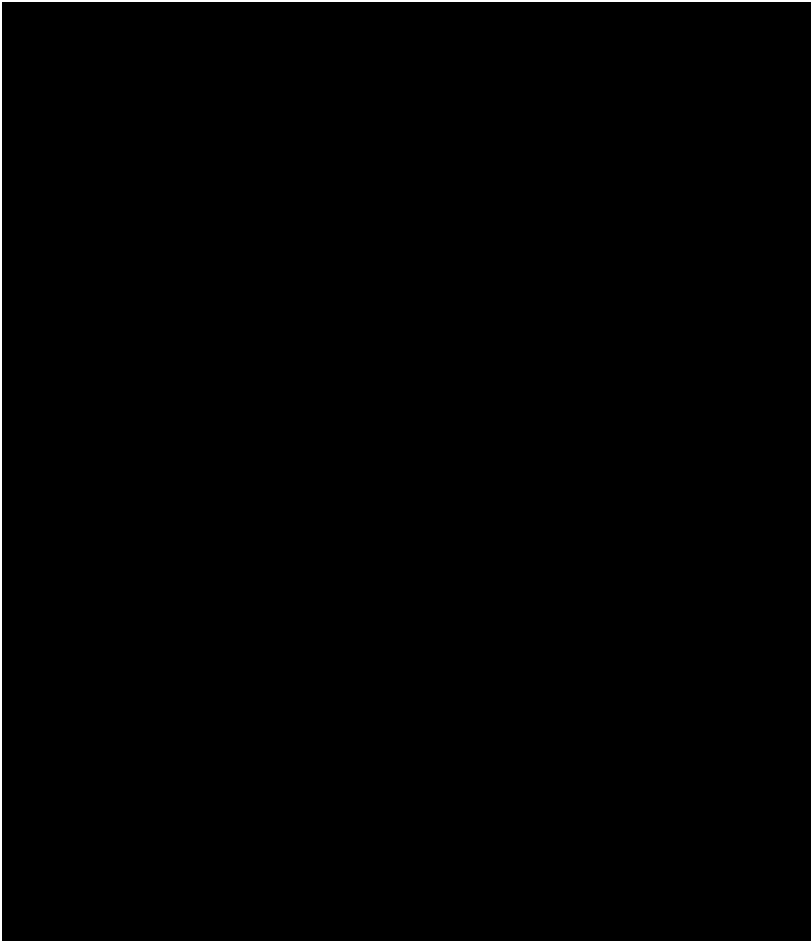
ကဲ ဒီလူစု တဝတပြီစားလို့ ပြီးကြပါပြီ။ ဆိုင်းရစ် အမူအရာတွေလည်း ချက်ချင်းပြောင်းသွားပါပြီ။ ကြောက်စရာကောင်းအောင် လှသွားပြီ။ ထိတ်စရာ ကောင်းအောင် ပြုံးနေပြီ။ လန့်စရာကောင်းအောင် ချိုသာနေပြီ။ ဆိုင်းရစ်ဟာ ကောင်းကောင်းကြီးစားသောက်ထားကြတဲ့ ဒီလူစုခေါင်းထက်မှာ ဆေးကြိမ်လုံးကို ဝှေ့ယမ်းပြီး အင်မတန် ခက်ထန်မာကျောတဲ့အသံနဲ့ ‘ကဲ အစားကျူးတဲ့လူတွေ ဝက်ဘဝရောက်ကြပေတော့၊ ဟောဟို ဝက်ကျင်းဟာ နင်တို့အိမ်ပဲ’ လို့ အော်ပြောလိုက်ထယ်။

ချက်ချင်းပဲ သူတို့ ဝက်ဘဝပြောင်းသွားကြတယ်။ သူတို့ကို ဝက်ကျင်းထဲ မောင်းထုတ်လိုက်တော့ ဝက်ကျင်းထဲမှာပဲ နေကြရတော့တယ်။ အမွေးထူထူနဲ့ အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးလှတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်တွေပြောင်းသွားပေမယ့် လူ့စိတ်မပျောက် ကြသေးလို့ သူတို့ အတော့်ကိုခံစားနေကြရတယ်။ တကယ်တော့ ဘယ်သူမပြု

မိမိမူဆိုသလို သူတို့ကိုယ်တိုင်ရဲ့အပြုအမူတွေကြောင့် ဒီအဖြစ်ဆိုး ဆိုက်ကြရတယ် မဟုတ်လား။

ယူရိုင်းလော့ချပ်က သူ့လူတွေ ပြန်ထွက်လာနိုးနဲ့ သည်ခံစောင့်နေပေမယ့် အချိန်သာကုန်သွားတယ်။ ပြန်ထွက်မလာကြဘူး၊ ဂီတသံ၊ တေးသီကျုံးသံတွေ လည်း ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့ပြီ။ ယူရိုင်းလော့ချပ်ကသူ့သံသယတွေ မှန်နေပြီလို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ယူလစီကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြဖို့ ကမ်းခြေဘက်အမြန် ပြေးတော့တယ်။ သူ့လူတွေ ဘာဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူးလေ။

အကျိုးအကြောင်းသိတာနဲ့ ယူလစီ နန်းတော်ကြီးဘက် အမြန်ထွက်ခဲ့ တယ်။ လမ်းမှာ နတ်ဖုရားမ မိနာဗာ လွှတ်လိုက်တဲ့ မာကျူရီနဲ့ တွေ့တယ်။ မာကျူရီကပဲ ယူလစီကိုပြုစားတတ်သူ အလှဘုရင်မလေးရဲ့နာမည်၊ သူ့ကျင့်သုံး တဲ့ နည်းလမ်း၊ သူ့ လူစုရဲ့အဖြစ် အားလုံးကိုပြောပြတယ်။

ဒီ သတင်းဆိုးကြီးကို ကြားလိုက်ရတော့ ယူလစီ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ်။ ဒီအခါမှာ မာကျူရီက မြေမှာပေါက်နေတဲ့ 'မိုလီ' အပင်ငယ်လေးကို ဆွဲနုတ်ပြီး ဒီအပင်ငယ်ကလေးကို လက်ထဲမှာ အမြဲတမ်းဆုပ်ထားရင် ဆိုင်းရစ်ရဲ့ ပြုစားမှုညှို့ဓာတ်တွေဟာ ဘယ်လိုမှ အန္တရာယ်မပေးနိုင်ဘူး။ ဒီလို အန္တရာယ်မပေးနိုင်တော့မှ ဝက်ဘဝရောက်သွားကြတဲ့ အဖော်တွေကို လူပြန်ဖြစ်အောင် ဆိုင်းရစ်ကို ခိုင်းစေနိုင်မယ်လို့ ပြောပြတယ်။

ခုတော့ ဆိုင်းရစ်ရဲ့ နန်းတော်ကြီးထဲ ယူလစီ ရဲရဲကြီးဝင်သွားပြီလေ။ အထဲရောက်တော့ စားစရာတွေ အစုံအလင်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ စားပွဲကြီးအသင့်။ ဆိုင်းရစ်ကလည်း စားပါသောက်ပါလို့ ညှို့ငင်ဖိတ်မန္တက ပြုနေတယ်။ အစတော့ ယူလစီက သူကလေးရဲ့ အလှအောက်၊ ချိုမြဲတဲ့ ဖိတ်ခေါ်သံအောက် ပြားပြားမှောက် ရောက်မိလေဟန်ဆောင်တယ်။ သူ့လက်တွင်းမှာ မိုလီ ရှိနေပြီမို့ ဒီအစားအစာတွေဟာ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာကို သိထားပြီးဖြစ်လို့ နောက်ဆုံးမှာ ဝတ်ကျေတမ်းကျေလောက် စားပြလိုက်တယ်။

ဟော ပြုစားတတ်သူ အလှဘုရင်မလေးကတော့ စားသောက်ပြီးတာနဲ့ ခါတိုင်းလိုပဲ ဆေးကြိမ်လုံးကို ဝှေ့ယမ်းပြီး သားရဲတိရစ္ဆာန်အဖြစ် ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားတော့တယ်။ ဒီတော့ ယူလစီက သူမကို ဝုန်းခနဲ ထခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ ဓားကို ဆွဲထုတ်တယ်။ သူ့အဖော်တွေကို လူ့ဘဝ ချက်ချင်းပြန်ပြောင်းပေးဖို့ ခက်ခက်ထန်ထန် အမိန့်ပေးတယ်။

ဒီအခါကျမှ ဆိုင်းရစ်ဟာ သူမနဲ့ တွဲဘက်ညီတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပြီ။ ဒီယောက်ျားကိုလည်း နတ်ဘုရားတွေက အမြဲကူညီနေတယ်ဆိုတာ သိသွားတယ်။ ဆိုင်းရစ်က ပြုံးပြုံးကလေးနဲ့ နာခံလေရဲ့။

ယူလစီ ကျေနပ်သွားအောင် အမျိုးမျိုးလိုက်လျောပြီးတဲ့နောက် ဆိုင်းရစ်က ယူလစီ သူမကို ခွဲမသွားနိုင်အောင် အလှကိုပြု၊ ညှို့ဓာတ်ကို လွှတ်ပြန်တယ်။ အင်း ဒီတော့လည်း ငါတို့ယောက်ျား အောက်သွားမရှိဆိုတာလို သူ့ရဲကောင်းကြီး ယူလစီ သူမ နန်းတော်ကြီးထဲမှာ ဆက်နေဖြစ်သွားပြန်တယ်ပေါ့လေ။

ယူလစီ ဆက်နေသွားတာ သိပ်မကြာပါဘူး။ တစ်နှစ်လောက်သာ ကြာပါသတဲ့။

သဘောသားကြီး

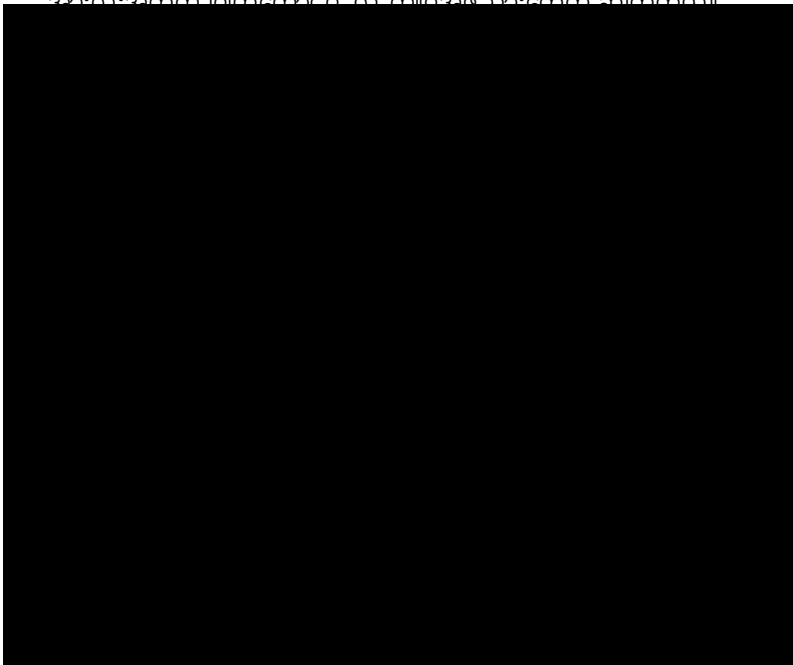
လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါ အကျွေးအမွေးနဲ့ တည်ခင်း ဧည့်ခံဖို့ စတင်ပြင်ဆင်ကြတယ်။ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ဖွေးဆွတ်နေတဲ့ သဘောသား အိုကြီး တစ်ယောက်ကတော့ ဘုရားကျောင်းအပြင်က ကျောက်တုံးကြီးပေါ်ထိုင်ပြီး သူ့အနားက ဖြတ်လျှောက်သွားကြသူတွေကို ကြည့်နေတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ထူးခြားနေတယ်။ အရူးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးနဲ့ဆင်သလိုပဲ။ သူဟာ ဖြတ်လျှောက် သွားတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် တားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ‘သဘောတစ်စင်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဗျာ’ လို့ စလိုက်တယ်။ သူပြောပုံက သိပ်ကို ထူးဆန်းနေသလိုမို့ ဧည့်သည်ဟာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဆက်နားထောင်နေမိတယ်။

ဘုရားကျောင်းထဲမှာတော့ စားပွဲကြီးစနေပြီ။ ရပ်နားထောင်နေတဲ့ ဧည့်သည် ဟာ ဘုရားကျောင်းထဲက ပျံ့လွင့်လာတဲ့ တေးဂီတသံတွေ၊ ရယ်မောသံတွေကို ကြားနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုံပြင်ကို နားထောင်ချင်စိတ်ကြောင့် ဘုရားကျောင်းထဲ မဝင်ဖြစ်ဘူး။ ရပ်မြဲရပ်နေမိပြီ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်နေတဲ့ သဘောသား အိုကြီးရဲ့ ပုံပြင်ကို နားထောင်နေတယ်။

တကယ်တော့ သင်္ဘောသားအိုကြီးက သူ့နောက်ဆုံး ပင်လယ်ခရီး အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြတာပဲဖြစ်တယ်။ သူ့စကားအရတော့ အေးမြတဲ့ ပင်လယ် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းကြီးထဲရောက်အောင် တောင်ဘက်ပိုင်းကို ရွက်လွှင့်ခဲ့ကြ တယ်။ ပင်လယ်ထဲရောက်လို့ မကြာခင်မှာ ပင်လယ်ရေက ခဲစပြုပြီ။ ဒါကြောင့် ဘယ်နေရာ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ရေခဲပြင်အတိလိုဖြစ်နေတော့တယ်။ တစ်စ တစ်စနဲ့ ရာသီဥတုက မခံမရပ်နိုင်အောင် အေးစက်လာတယ်။ နှင်းတွေဖုံးနေတဲ့ ဒီဒေသမှာ ငှက်တွေမရှိဘူး၊ တခြားတိရစ္ဆာန်တွေလည်းမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက တစ်နေ့ကျတော့ စင်ရော်ငှက်ကြီးတစ်ကောင် သူတို့ သင်္ဘောဘက် ဦးတည်ပျံသန်းလာတာကို သူတို့ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ စင်ရော်ငှက်ဆိုတာ သင်္ဘောသားတွေအတွက် အင်မတန်မင်္ဂလာရှိတဲ့ငှက်ပို့ သင်္ဘောသားတွေအားလုံး ပျော်သွားကြတယ်။ အူမြူးကုန်တယ်။ စင်ရော်ငှက်ကြီးကို အစာကျွေးတယ်၊ ရေတိုက်တယ်။ စင်ရော်ငှက်ကြီး ယဉ်ပါးလာတာပဲ။ နောက်နေ့များမှာ သူ့ကို တလိုက်ရင် ရောက်လာတော့တယ်။

အေးဗျာ၊ တစ်ရက်မှာတော့ ဒီ စင်ရော်ငှက်ကြီးကို ကျုပ် သတ်ပစ်မိတယ်။ ဒါဟာ အင်မတန်ကို ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်ပါပဲ။ ‘လေတိုက်အောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ စင်ရော်ငှက်ကို ခင်ဗျားသတ်လိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ အားလုံးအတွက် ပြီးပစ်ကောင်ပဲ’ လို့ ကျုပ်အဖဲသားကတော့ ဘကြကယ်။

သူတို့ ဆူကြ ပြောကြတာမှန်တယ်။ ရေခဲနေတဲ့ပင်လယ်ထဲက ရွက်လွင့် နိုင်ခဲ့ပေမယ့် တခြားပင်လယ်ထဲ အရောက်မှာတော့ လေက လုံးဝကို မတိုက် တော့ဘူး။ နေကလည်း ချစ်ချစ်တောက် ပူနေတယ်။ ဒီငြိမ်သက်တဲ့ ပင်လယ်ပြင် ကြီးထဲမှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် နေလာခဲ့ကြတယ်။ လေမတိုက်တော့ ရွက်သင်္ဘောကြီး တစ်ရွေးသားတောင် မရွေ့ဘူး။ ပန်းချီကားထဲက ပင်လယ်ပြင်ကြီးနဲ့ ရွက် သင်္ဘောကြီး ကျနေတာပဲ။ အပူရှိန်ကလည်း ရက်ကြာလေလေ ကြောက်စရာ ပိုကောင်းလာလေပဲ။ လေတစ်စက်မှ မတိုက်လို့ အပူရှိန်ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ တိမ်အစအနုကလေးတွေ ရှိသလားဆိုတော့လည်း မရှိဘူး။ အရေးထဲသောက်ရေက ကုန်သွားပြန်တယ်။ ပင်လယ်ထဲ ရေငတ်တဲ့ကိန်း ဆိုက်နေကြပြီပေါ့။

ဒီအခြေအနေဆိုးတွေက စင်ရော်ငှက်ကြီးကို သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ သင်္ဘောသားအိုကြီးကြောင့်လို့ တွေးပြီး ကျန်သင်္ဘောသားအားလုံးက အကြီး အကျယ် ဒေါသထွက်ကြတယ်။ ကျိန်ဆဲ ကြတယ်။ ဒါတင်မကဘူး သူ့ကို ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ ငှက်သေကြီးကို သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးထားလိုက်ကြတယ်။

သုံးလေးရက်အကြာမှာ အခြေအနေက ပိုထိတ်လန့်စရာကောင်းလာတယ်။ လည်ချောင်းတွေ ခြောက်ကပ်ပြီး စကားမပြောနိုင်ကြတော့ဘူး။ သင်္ဘောတစ်စင်း စင်းကို မြင်ရခန်းနဲ့ မှန်သားရောင်ထဲပြီး ဝင်းလက်တောက်ပနေတဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီး ကို အဆက်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေရလို့ မျက်လုံးတွေလည်း ကျိန်းစပ်ကုန်ပြီ။ အင်း အဲဒီလို ကြည့်နေရတဲ့ တစ်ရက်မှာတော့ သူတို့ဆီ ဦးတည်လာနေတဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းကို သင်္ဘောသားအိုကြီးက ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။

‘ဟေး ဟိုမှာ ဟိုမှာ ကြည့်ကြစမ်း၊ သင်္ဘောကြီးကွ၊ သင်္ဘောကြီး’ လို့ ဝမ်းသာအယ်လဲ အော်လိုက်တဲ့အခါ ကျန်သင်္ဘောသားတွေ တစ်ပြိုင်တည်း လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ ဟုတ်တယ်။ သင်္ဘောတစ်စင်းလာနေတယ်။ အားလုံး ပျော်သွားပြီး အသံကုန် အော်ကြ ဟစ်ကြပေါ့။ ကြည့်ရင်းမှာ သင်္ဘောကြီးက တဖြည်းဖြည်း နီးလာတယ်။ အင်း နီးလာလေ ပျော်လွန်းလို့ အော်ကြ ဟစ်ကြ သံတွေ ပျောက်ပျောက်သွားလေပဲ။ အပျော်အစား အကြောက်ဝင်လာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့မြင်နေရတာက သာမန်သင်္ဘောမဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရိုး သင်္ဘောမဟုတ်ဘူး၊ သင်္ဘောအစစ် မဟုတ်ဘူး၊ ဆုပ်ကိုင်မရတဲ့ သင်္ဘောပုံရိပ် သက်သက်သာ ဖြစ်တယ်။ ခု ဒီ သင်္ဘောပုံရိပ်ကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေ ကြရပြီ။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်မှမပါတဲ့ သင်္ဘောကြီး ဖြစ်နေတယ်။ လူနှစ်ဦးသာပါတဲ့ သင်္ဘောကြီး ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ဦးက အမျိုးသမီး၊ နှုတ်ခမ်း

အစုံက ရဲတွတ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသားအရေက လူသေကောင်လို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ကြီး။ အဲ သူမနဲ့ အတူပါလာတဲ့ အဖော်ကတော့ ‘သေမင်း’ ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်တယ်။

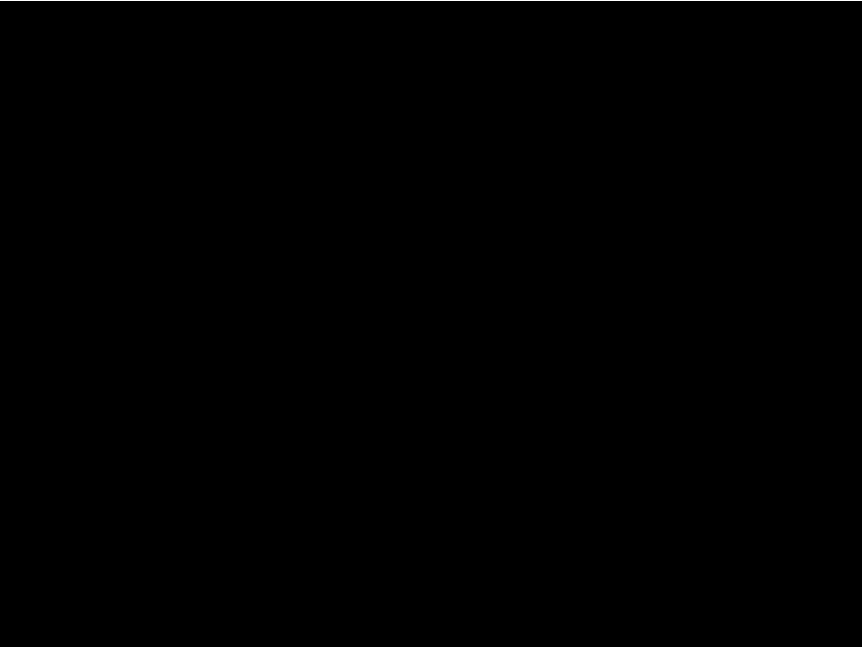
သူတို့နှစ်ဦးဟာ ဒုက္ခရောက်နေကြတဲ့ သင်္ဘောသားတွေကို ခေါ်ဆောင်သွားဖို့ ရောက်လာကြတာ ဖြစ်တယ်။ သင်္ဘောသားတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေကို မရဏနိုင်ငံအရောက် ခေါ်ဆောင်သွားမှာဖြစ်တယ်။ သင်္ဘောသားအိုကြီးဟာ ဒီသင်္ဘောကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ ဒီအခိုက်မှာပဲသူ့ အပေါင်းအဖော်တွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးကုန်ကြတယ်။ ကြောက်စရာ မရဏ သင်္ဘောကြီးလဲ သေဆုံးသွားကြတဲ့ သင်္ဘောသားဝိညာဉ်တွေ တင်ဆောင်ပြီး ဆက်လက်ရွက်လွှင့်သွားတော့တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ် သွားကြတယ်။

မသေဘဲကျန်ရစ်တာကတော့ သင်္ဘောသားအိုကြီး တစ်ယောက်တည်းပဲ။ အပြောကျယ်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ တစ်ဦးတည်းသော သင်္ဘောသားအိုကြီးပေါ့။

ခုနှစ်ရက်လုံးလုံး သူ ဘုရားတနေမိတယ်။ ဆုတောင်းနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပေါင်းအဖော်များဖြစ်ကြတဲ့ သင်္ဘောသားတွေရဲ့ ကျိန်စာက မပြယ်ဘူး။ သူ မအိပ်နိုင်ဘူး။ ဘေးမှာလဲကျနေတဲ့ အလောင်းကောင်တွေကိုသာ နေ့ရောညပါ မြင်နေရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘုရားသခင်က သူ့အပေါ် သနားစိတ်ဝင်လာ တယ်။ တစ်နေ့ပေါ့။

သူ ပင်လယ်ထဲ ငုံ့ကြည့်နေတယ်။ သင်္ဘောဝန်းကျင်မှာ ကူးခတ်နေကြတဲ့ ရေမြွေကလေးတွေကို သူ မြင်လိုက်တယ်။ ရေမြွေကလေးတွေအရောင်က သိပ်လှလွန်းလို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ထူးခြားတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုဖြစ်လာတယ်။ ရေမြွေကလေး တွေကို ချစ်လာတယ်။ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ မေတ္တာပို့မိလိုက်တယ်။ အံ့ဩဖို့ သိပ် ကောင်းတာက ဒီအချိန်မှာပဲ လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ငှက်သေကြီး ပင်လယ်ထဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်။ သူလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မောကျသွားတော့တယ်။

ပြန်နိုးလာတော့ မိုးတွေရွာနေပြီ။ အပူဒဏ်ကြောင့် ကွဲအက်နေတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းဟာ မိုးရေတွေနဲ့ ရွဲရွဲစိုနေပြီ။ လည်ချောင်းမှာ နာနေတာလည်း ပျောက်သွားပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးမြနေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဂီတသံတွေ သူ ကြားနေရပြီ။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ လေထဲကပေါ်ထွက်လာတဲ့ အသံနှစ်ခုကိုလည်း သူ ကြားနေတယ်။

အသံတစ်ခုက 'ဒီလူဟာ ရန်မမူတတ်တဲ့ စင်ရော်ငှက်ကြီးကို သတ်ပစ်တဲ့ လူပဲလား' တဲ့။ တခြားအသံတစ်ခုကတော့ 'သူ့ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဒဏ်ခတ်ခဲ့ပါပြီ' ဆိုတဲ့ ဖြေသံပဲ။

လေညင်းတိုက်လာတယ်။ ဒီလေညင်းကပဲသင်္ဘောကြီးကို ဆိပ်ကမ်းအရောက် ညင်ညင်သာသာ သယ်ဆောင်သွားတယ်။

ခံစားရတဲ့ဒဏ်ကြောင့် သူ အားနည်းပြီး ဖျားတယ်။ အိမ်ပြန်အရောက်မှာ သေလုမျောပါးဖြစ်သွားတယ်။

‘ကဲ ဒါပါပဲဗျာ’

သင်္ဘောသားအိုကြီးက သူ့ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး

‘ကျုပ် ကယ်ဆယ်ခံရတာ ရေမြွေကလေးတွေ အပါအဝင် သတ္တဝါတွေ အားလုံးအပေါ် စစ်မှန်တဲ့ချစ်စိတ်နဲ့ မေတ္တာပွားခဲ့လို့ပါပဲ’ လို့ ပြောပြီး သင်္ဘောသားအိုကြီး ထသွားတော့တယ်။

လက်ထပ်ပွဲလာတဲ့ ဧည့်သည်သာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လေ။

သမင်ချောကြီး ဆာရာဘာ

တောနက်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ 'ဆာရာဘာ' အမည်ရှိတဲ့ သမင်လှလှကြီးတစ်ကောင် ရှိတယ်။ တောကနက်လွန်းလို့ ဒီသမင်ကို တွေ့မြင်ဖူးသူ အင်မတန်ရှားတယ်။ နေဝင်မိုးချုပ်လို့ တစ်တောတစ်တောင်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတဲ့ အခါမျိုးဆိုရင်တော့ ဟိုးအဝေး တောနက်ကြီးတစ်နေရာက ပေါ်ထွက်ပျံလွင့်လာတဲ့ သမင်ကြီး အော်သံသဲ့သဲ့လေးကို ကြားရတတ်တယ်။

တစ်နေ့တော့ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးက သမင်ဆာရာဘာ နေထိုင်ကျက်စားတဲ့ တောမှာ တောလိုက်ထွက်တယ်။ ဘုရင်ဟာ သားကောင်တွေ့လိုဇောနဲ့ မြင်းကို မမောတမ်း ဒုန်းစိုင်းလာလိုက်တာ တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စနဲ့ တောကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်း ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာပဲ ရင်သပ်ရ လောက်အောင် လှပတဲ့သမင်ကြီးတစ်ကောင် ဘုရင့်ရှေ့က ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ပြေး သွားတယ်။

ဘုရင် ခဏတာလေး ငေးစိုက်ကြည့်နေရာက သတိပြန်အဝင်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ လှမ်းအော်မေးမိလိုက်တယ်။

‘ဟေ့ ဟေ့ လှလိုက်တဲ့ သမင်ကြီး၊ မင်း ဘယ်လိုသတ္တဝါလဲ’

ဆာရာဘာ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဆက်ပြေးသွားတယ်။ ပြေးတာမြန်လွန်းတော့ ခဏချင်းမှာပဲ ဘုရင့် မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားတယ်။

ဘုရင် ဒေါသထွက်ပြီပေါ့။

‘သယ်၊ ဒင်း ငါ့လက်တွင်းက လွတ်နိုင်ရိုးလား၊ သိကြသေးတာပေါ့၊ ဒင်းကို ငါ မမိ မိအောင် ဖမ်းမယ်’

ဘုရင်ဟာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်၊ မချင့်မရဲဖြစ်ပြီ မြင်းကို တစ်ဟုန်ထိုး နှင်တော့တယ်။ သမင်ကြီးကို လှမ်းအမြင်မှာ လေးနဲ့ပစ်တယ်။ သမင်ကြီးဝန်းကျင် မှာ မြားတွေလာစိုက်တယ်။ သမင်ကြီးက လုံးဝ ကြောက်လန့်ပုံ မပြဘူး။ ငှက်တစ်ကောင် လေကိုဖြတ်ပျံသလို သမင်ကြီးဟာ မြက်ပင်တွေပေါ် ကျော်ဖြတ် ခုန်လွှား ပြေးမြဲ ပြေးနေတယ်။

ဘုရင်က မြင်းကို ပိုမြန်မြန်ပြေးစေတယ်။ သစ်တောတွေ၊ တောင်ကုန်းတွေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းတွေ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်တယ်။ ဘုရင့် တောလိုက်ဖော်တွေ တပ်သားတွေ၊ ဆင်တွေ၊ နောက်တော်ပါတွေ အို အားလုံး ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့ကြတယ်။ မျတ်ခြည်ပြတ်သွားတဲ့ သူတို့ဘုရင်ကို ရှာကြပေမယ့် အချည်းနှီးပဲ။ ဘုရင်အနေနဲ့ကလဲ ခုအချိန်မှာ သူလိုက်နေတဲ့ သမင်လှလှကြီးက လွဲပြီး သူ့ခေါင်းထဲ အာရုံထဲမှာ တခြား ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ အားလုံးကို မေ့နေ တယ်။ မေ့ထားလိုက်တယ်။

ဘုရင်ဟာ သမင်ကြီးကို မမီနိုင်လေ၊ ဒေါသထွက်လေလေပေါ့။ ဒေါသ ထွက်လာလေ မြန်သည်ထက် မြန်မြန်လိုက်လေပေါ့။

‘ပြေးစမ်း၊ မြန်မြန်ပြေးစမ်း’

ဒေါသစိတ်၊ သမင်ကြီးကို မိလိုစိတ်တွေကြောင့် ဘုရင်ကြီး ဘာကိုမှ အမူမထားနိုင်တော့ဘူး။ ဘာကိုမှလည်း မမြင်နိုင်တော့ဘူး။ မြင်းကလည်းကွင်းပြင် ကြီးကို ဖြတ်ပြေးနေတာများ မြေပြင်နဲ့ခွာ မထိတော့သလောက်ကို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို အရှိန်အဟုန် ပြင်းပြင်း ဒုန်းစိုင်းနေခိုက် ရုတ်တရက်ပဲ ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းတဲ့ ချောက်ကြီးတစ်ခုကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်တယ်။ သမင်ကြီးဆာရာဘာကတော့ ဒီချောက်ကြီးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွှားခနဲခုန်ကူးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြေး တယ်။

သမင်ကြီး ဇောကပ်နေတဲ့ ဘုရင်က ချောက်ကြီးကို မမြင်ဘူး။ မြင်းက သတိထားမိလိုက်တယ်။ မြင်းက ဒီချောက်အကျယ်ကြီးကို ခုန်မကူးနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်း ဒုန်းဆိုင်းပြေးနေရာက ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှာ ရုတ်တရက် တုန်ခနဲရပ်လိုက်တယ်။ ဘုရင် မဟန်နိုင်၊ မထိန်းနိုင်ဖြစ်ပြီး ချောက်ကြီးထဲ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျွမ်းစိုက်ကျသွားတော့တယ်။ ဒီတော့

သမင်ကြီးနဲ့ အတော့်ကို အလှမ်းဝေးဝေး ပြတ်ကျန်သွားတဲ့အဖြစ် ဆိုက်ရပြီပေါ့။ ဒီအခါမှာ သမင်ကြီး ဆာရာဘာက မြင်းခွာသံ ဘာကြောင့် ပျောက်သွားပါလိမ့်။ ဘုရင် ပြန်လှည့်သွားလေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ ခုန်ကျော်ခဲ့တဲ့ ချောက်ကြီးထဲများ ကျသွားလေသလားလို့ တွေးကြည့်တယ်။

ဒီအတွေးနဲ့ ဆာရာဘာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ချောက် ကမ်းပါးထိပ်မှာ စီးသူမဲ့နေရာတဲ့မြင်းကြီး ဟိုဘက်ပြေးလိုက်၊ ဒီဘက်ပြေးလိုက် လုပ်နေတာကို လှမ်းမြင်တယ်။ မြင်းကြီးဗျာများနေပုံပဲ။ ဆာရာဘာ ရင်ထဲ မကောင်းဖြစ်လာတယ်။ နှလုံးသားမှာ ကြင်နာသနားစိတ် စိမ့်ဖြာလာတယ်။

‘အင်း သေချာပါပြီ၊ ဘုရင်ခမျာ ချောက်ကြီးထဲ ကျသွားရှာပြီ၊ ချောက် ကြီးထဲမှာ ထီးတည်းကြီး ဖြစ်နေရာရောမယ်။ တပ်တွေ၊ နောက်တော်ပါတွေ ကလည်း ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ထင်ပါတယ်။ ခုလို အခြေအနေမျိုး ရောက်ရသူ ချင်းတူတောင် သူက ပိုအားငယ်ရှာမှာပဲ။ သူက ဘုရင်ကိုး၊ ဘုရင် ဆိုတော့ ပြောင်လက်နေတဲ့ လက်နက်တွေ ကိုင်ဆောင်ထားကြတဲ့ စစ်သည်ရဲမက် တွေရှိမယ်၊ ဆင်တွေရှိမယ်။ သူ့အမိန့်တော်ကို အချိန်မရွေးနာခံဆောင်ရွက်ကြမယ့် လူတွေရှိမယ်။ သူ့ကို အသက်ပေး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူတွေ ရှိမယ်။ ခုတော့ သူတို့တစ်တွေ ဘယ်မှာလဲ၊ တစ်ယောက်မှ သူ့အနားမှာ ရှိကြမယ် မထင်ဘူး။ အို သူ အထီးကျန်ဖြစ်နေရှာပြီ။ အင်း သနားစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိတော့တယ်။ အို သူ အသက်မှ ရှိပါဦးမလား။ ငါ သူ့ဆီသွားမယ်၊ အသက်ရှင်နေသေးရင် ငါ ကယ်မယ်၊ သူ့ကို ကယ်မယ်’

သမင်ကြီး ဆာရာဘာဟာ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားမိတယ်။ စဉ်းစားလေ ကြင်နာသနားစိတ်တွေ တိုးပွားလာလေပဲ။ ဒါကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုနဲ့အတူ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်အရောက် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားတော့တယ်။ ရောက်သွားတဲ့ အခါ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ကနေ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ ချောက်ထဲနဲ့ကြည့်တယ်။ သူ့ရန်သူဘုရင် ဖုံ့မှုန့်တွေထဲမှာ လဲကျပြီး နာနာကျင်ကျင် ညည်းညူနေတာကို မြင်လိုက်ရရင်ပဲ ဆာရာဘာ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး။ အကြင်နာစကားတွေ ဆိုမိ တော့တယ်။

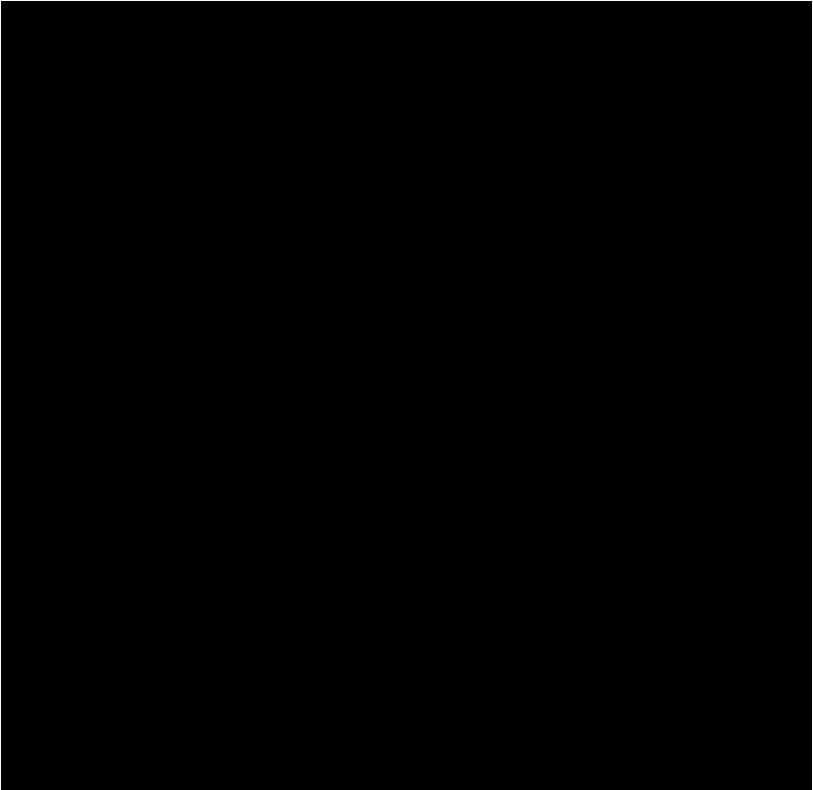
‘လူသားများရဲ့ဘုရင် ကျွန်ုပ်ကို မကြောက်ပါလင့်။ ကျွန်ုပ်သည် တော တောင်ထဲမှာ မျက်စိလည် လမ်းမှားနေသူများကို ရန်ပြုတတ်သည့်မကောင်းဆိုးဝါး မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် သင် သောက်သုံးသည့်ရေကို သောက်ပါသည်။ မြေမှာ

ပေါက်သော မြက်ကို စားပါသည်။ အို ဘုရင်၊ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း ကင်းပါဘိလော့။ ကျွန်ုပ်တွင် သင့်အား ကူညီစွမ်းနိုင်ရှိပါ၏။ ဤချောက်ကြီးထဲမှ သင့်အား ကယ်တင်နိုင်စွမ်းရှိပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကို သံသယကင်းရှင်းစွာ ယုံကြည်စိတ်ချစေချင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ချောက်ကြီးထဲ ဆင်းလာခဲ့ပါတော့မည်။

ဘုရင်ဟာသူ့ကိုယ်သူ မယုံရဲလောက်အောင် ဖြစ်မိတယ်။ ငါ့မျက်လုံးတွေ မြင်နေတဲ့အတိုင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။ အခု ငါ့ကိုကယ်တင်မယ့်သူဟာ ငါ့ရန်သူ မဟုတ်ဘူးလား။

ဘုရင်ဟာဆရာဘာကိုမရွံ့မရဲ မော့ကြည့်နေတယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှက်စိတ်တွေ ဖုံးနေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘုရင်က အားယူပြီး ဖွင့်ဟဝန်ခံ တော့တယ်။

‘အို လှပချောမောတဲ့ သမင်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်၏ ချပ်ဝတ်တန်ဆာသည် အလွန်တရာမှ ထူထဲခိုင်မာလှသည့်အတွက် အကျဆိုးနဲ့ ကျခဲရသော်ငြား များစွာ မနာကျင်ခဲ့ပါ။ သို့ပါသော်လည်း ‘သင့်ရန်သူ ကျွန်ုပ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်’ ဆိုသော သိစိတ်ကြောင့် ခံစားရသည့် ဝေဒနာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များက ကျွန်ုပ်အား

ဘုရင့်နှလုံးသားက မြစ်ဖျားခံလာတဲ့စကားတွေကို ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ ဆာရာဘာက ဘုရင် သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားပြီ ချစ်ခင်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆာရာဘာဟာ ချောက်ထဲအမြန်ရောက်အောင်ဆင်း၊ ဘုရင့်ကို ကျောပေါ်တင်၊ ခွန်အားအကြီးဆုံးဆိုတဲ့ ဆင်ကြီးထက် သာလွန်တဲ့ ခွန်အားကို ထုတ်လိုက်ပြီး မတ်စောက်လှတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးယံတွေကို စတင်တက် တော့တယ်။ အပေါ်ရောက်တဲ့အခါ ဘုရင့်ကို တောတွင်းတစ်နေရာအရောက် သယ်ဆောင်လာခဲ့တယ်။

ဘုရင်ဟာ စွဲကိုင်ထားတဲ့ လက်နက်အားလုံးကို ဆာရာဘာဘေးမှာ စုပြုံ ပစ်ချလိုက်တယ်။

‘အို ကယ်တင်ရှင် သမင်ကြီး၊ သင့်အား ကျွန်ုပ်မည်သို့ ကျေးဇူးစကား ဆိုရမည်ကိုပင် မသိနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ရွှေနန်းတော်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ နိုင်ငံတော်ကြီးကို သင့်အား ကျွန်ုပ်ပေးအပ်ပါ၏။ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော မိတ်ဆွေသမင်ကြီး ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလော့။ မုဆိုးရန်၊ သားရဲ တိရစ္ဆာန်အပေါင်း၏ ရန်တွေများပြားလှသော ဤတောကြီးထဲမှာ ကျွန်ုပ် သင့်အား မထားရစ်ရက်တော့ပါ။

‘မြတ်သောဘုရင်၊ သင့်ရွှေနန်းတော်ကြီးကို လိုက်ပါရန် ကျွန်ုပ်အား မခေါ်ပါလင့်၊ ဤတောသည် ကျွန်ုပ်၏ နိုင်ငံဖြစ်ပါ၏။ သစ်ပင်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ နန်းတော်များပင်ဖြစ်ကြပါ၏။ အကယ်၍ သင်က ကျွန်ုပ်အား အမှန်တကယ် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေချင်သည် ဆိုပါလျှင် ယခုကျွန်ုပ်ပြောမည့် ကိစ္စတစ်ခုကို လိုက်လျောစေချင်ပါသည်။ နောင် ဤတောတွင်း၌ တောမလိုက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့မှသာ ဤတောအတွင်း မိုးတင်းနေထိုင်ကြသော တောတိရစ္ဆာန်အပေါင်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ချလက်ချ သွားလာ လှုပ်ရှားနိုင်ကြပါလိမ့်မည်’

ဘုရင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လိုက်လျောတယ်။ ကတိပြုတယ်။ ဘုရင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ ပြည်သူအားလုံး အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာရွှင်လန်းသွားကြတယ်။ ဘုရင့်ကို စည်းစည်းလုံးလုံး ကြိုဆိုကြတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ဘုရင်က အဲဒီတောအတွင်း ဘယ်သူမှ တောမလိုက်ရ အမိန့်ကိုစိတ်စနိုးစနောင့် လုံးဝမဖြစ်ဘဲ ထုတ်ပြန်တယ်။ ဒီအမိန့်ထုတ်ပြန်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘုရင်၊ ပြည်သူပြည်သားတွေ အားလုံးနဲ့ တောတိရစ္ဆာန် ပေါင်းတို့ ပိုမိုပျော်ရွှင်သွားကြတော့တယ်။

ကမ်းပါးထိပ်က လွမ်းကျောက်တိုင်

ဟို ရှေးအခါက ‘ဂျန်သီဟိုအန်’ အမည်ရှိတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးရှိခဲ့တယ်။ သူဟာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တယ်။ ကြီးလေးတဲ့အခွန်တွေ ကောက်တယ်။ သူ့ကို တိုင်းသူပြည်သားတွေက မနှစ်မြို့ကြဘူး။ ဘုရင်ကလည်း သူ့အကြောင်း မကောင်းပြောသူမှန်သမျှကို ဖမ်းပြီး အကျဉ်းကျတာချည်းပဲ။

တစ်နေ့မှာ ဘုရင်က ကျောင်းဆရာကလေး ‘ချန်’ ကိုဖမ်းလိုက်တယ်။ ချန်အဖမ်းခံရပြီး တစ်လအကြာမှာ ချန်နီနီက သားဦးကလေး မွေးတယ်။ ဒီသားဦးလေးကို ချန်ကိုယ်တိုင်ရွေးခဲ့တဲ့ ‘ချင်’ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။ ချင်ဟာ အင်မတန်လှတဲ့ကလေးမို့ မိခင် ‘လီ’ က သိပ်ချစ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သားဦးလေး မျက်နှာကို မြင်ခွင့်မရရှာတဲ့ ခင်ပွန်းသည်အတွက်တော့ တွေးလိုက်တိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့တော့ ချန် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ သူ သေချာပေါက် တွက်ထားတယ်။

ချင်ကလေး စကားပြောတတ်တဲ့ အရွယ်မှာ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ စာအုပ်တွေ ထဲက အကြောင်းအရာတွေကို လီက သင်ပြပေးတယ်။ သားကလေးက အဖေ့အကြောင်းမေးရင် အဖေတစ်နေရာမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတယ်။ မကြာခင် ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောရတယ်။ ညဉ့်နက်လာတဲ့အခါ ချင်ကလေးကို သိပ်ရင်း ချန်တစ်ယောက် ဘေးကင်းရန်ကင်း ချောချောမောမော ပြန်ရောက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာလည်း အမောပါပဲ။ ချင်ကလေး အိပ်ပျော်သွားတော့မှ မီးအိမ်ကို ဆွဲယူပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှာ လီသွားထိုင်တယ်။ ခင်ပွန်းသည် ပြန်ရောက်နီးနီးနဲ့ မအိပ်ဘဲ စောင့်မျှော်နေရှာတယ်။

ချင် လေးနှစ်သားအရွယ်ရောက်တဲ့အချိန် တစ်ညမှာ မုန်တိုင်းကျတယ်။ တစ်လောကလုံး လေသံမိုးသံ ပွက်ပွက်ညံနေလို့ ချင်ကလေး အိပ်ရာက လန့်နိုးလာပြီး ငိုတော့တယ်။ ဒီတော့ လီက အိပ်ခန်းအပြင်မှာပဲ မီးအိမ်ကို ထားခဲ့ပြီး ချင်ကလေး သိပ်ထားတဲ့အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ ဝင်သွားတဲ့အရိပ်က အခန်းနံရံမှာ သွားပေါ်နေတယ်။ ဒီအရိပ်ကိုမြင်တော့ ချင်ကလေး လန့်အော်ရင်း သူ့ဘယ်သူလဲ။ သူ့ဘယ်သူလဲလို့မေးတယ်။ ‘သားအဖေရဲ့ ကိုယ်ပွားပေါ့ သားရယ်’ လို့ လီက ဖြေလိုက်တဲ့အခါ ချင်ကလေးက ခူးထောက် လက်အုပ်ချီရှိခိုးပြီး ‘ကောင်းသော ညပါဖေဖေ’ လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။

နောက်ညများမှာတော့ အိပ်ရာဝင်တိုင်း ဒီလို နှုတ်ဆက်နိုင်အောင် လီက ဖန်တီးရတော့တယ်။

တစ်ညတော့ ချင်ကလေး အိပ်ပျော်နေခိုက်မှာလီဘုရားကျောင်းသွားစရာ ကြုံလာတယ်။ လီ အိမ်ကအထွက်မှာပဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ချန် ရောက်လာပြီး သူ ထောင်က ထွက်ပြေးခဲ့ပြီလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ လီက အိမ်ထဲမှာ သွားပုန်းနေဖို့ သားကလေး ချင် မနိုးအောင် သတိထားဖို့မှာပြီး အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောထွက်သွားတယ်။

ချန် အိမ်ထဲရောက်လို့ မကြာခင်မှာပဲ ချင်ကလေး လန့်နိုးလာတော့ တယ်။ ဒါနဲ့ ချန်က ချင်ကလေး အိပ်ခန်းတံခါးနားအရောက် ပြေးသွားပြီး ‘မကြောက်ပါနဲ့ သားလေးရယ်၊ ငါဟာ သားအဖပေါက်ွယ်’ လို့ ပြောပြတယ်။

ချင်ကလေး မယုံဘူး။ ဒါကြောင့် လန့်စိတ်မပြေဘဲ ငိုချလိုက်တော့တယ် ငိုရင်းမှာလည်း

‘ထွက်သွား ထွက်သွား၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အဖေ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေက ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်ချိန်ကျမှ ပြန်ရောက် လာတာ’ လို့ ပြောပြပြီး မကြာခင် ပြန်အိပ်ပျော်သွားတယ်’

ချန် ဘယ်လိုမှ မတွေးတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်။ စောစောကပဲ လီကဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ မပြောဘဲ ကတိုက်ကရိုက်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ အခု သူ့သား ကိုယ်တိုင်က ‘အိပ်ရာဝင်ချိန်ကျမှ အဖေ ပြန်ရောက်လာတာ’ လို့ ပြောပြန်တယ်။ လီဟာ သူ့အပေါ် အချစ်တွေ ကုန်ခန်းသွားပြီလား။ ဒီ အဖြစ်မျိုး ဆိုက်မှာကိုတော့ သူ သိပ်စိုးရိမ်ပူပန်မိတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ လီဟာ တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလို့ တွေးမိပြန်တယ်။ ဒီအတွေး ဝင်လာတော့ သူ စိတ်မချိင်တော့ဘူး။ ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီအိမ်က ထွက်ပြေးသွားဖို့အထိ သူ ဆုံးဖြတ်မိတယ်။

ဒီအချိန်ကလေးမှာပဲ လီ ပြန်ရောက်လာပြီး

‘စစ်သားတချို့ မြို့ထဲမှာ ရောက်နေကြတယ် ချန်၊ ရှင့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ် ထင်တယ်’ လို့ပြောတယ်။ ဒီလိုပြောနေခိုက် တစ်ချိန်လုံးမှာ လီက ချန့်မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေတာမို့ ချန့် မျက်နှာပြင်ထက်က ဒေါသရိပ်တွေကို ဂရုစိုက်မိတယ်။ အကြောင်းရင်းကို လီက မေးတော့ ချန်က သူသံသယဖြစ်နေတာတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြီး ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။ ချန်တစ်ယောက် ဘယ်လောက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရှာမလဲ။ လီ သိပါတယ်။ သူလုံးလုံး စိတ်မကောင်းနိုင်တော့ဘူး။ အိမ်ထဲက ပြေးထွက်ပြီး ချန်နောက်ကို လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ချန့်ရဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။ လီ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကြုံရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးအတွက် ရင်နာလာတယ်။ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာတယ်။ ဘဝကို အဆုံးစီရင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ လီဟာ အင်မတန် မြင့်မားတဲ့ မြစ်ကမ်းပါးထိပ်ကို ပြေးတက်သွားပြီး မြစ်ထဲခုန်ချလိုက် တယ်။

တစ်ကောင်ကြွက်ကလေး ချင်ကို အိမ်နီးချင်းတွေက ခေါ်ယူမွေးစားထား ကြရတာပေါ့။

နောက်တစ်နေ့မှာ အကျဉ်းသားတွေကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက် တယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းဆရာကလေး ချန်ဟာ ပုန်းနေရာက ချက်ချင်းထွက်ခဲ့ပြီး သူ့ရွာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ရွာဝင်တာနဲ့ လီရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို ကြားလိုက်ရတယ်။ သူ့ခေါင်း ချာချာလည်သွားတယ်။ မူးမေ့မတတ် ဖြစ်သွားတယ်။ သားကလေး ချင် အကြောင်းက ခေါင်းထဲဝင်လာပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ သူ့အိမ်နီးချင်းတွေဆီ အရောက်ပြေးတယ်။ ချင်ကလေးရှိရာ အိမ်ရောက်တော့ မှောင်နေပြီ။ ချင်ကလေးက အိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ချင်ကလေးက သူ့အဖေကို ခေါ်လိုက်တယ်။ ဒီအခါ ချန်က ချင်ကလေးရဲ့ အိပ်ခန်းဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ မီးအိမ်ကိုတင် လိုက်ပြီးအိပ်ခန်းထဲဝင်ဖို့ အခန်းကိုဖြတ်အလျှောက် သူ့အရိပ်က နံရံပေါ်မှာ သွားထင်တယ်။ အရိပ်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ချင်ကလေးက ဒူးထောက်၊ လက်အုပ်ချို ရှိခိုးတယ်။ ပြီးတော့ ‘ကောင်းသောညပါ ဖေဖေ’ လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှပဲ ချန်တစ်ယောက် အဖြစ်မှန်ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားတော့တယ်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ ချန်က ကမ်းပါးထိပ်မှာ ကျောက်တိုင်ကလေး တစ်တိုင် စိုက်ထူလိုက်တယ်။ ညနေတိုင်း သားအဖနှစ်ယောက် ကျောက်တိုင်ဆီ သွားကြတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဇနီး၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိခင် လီကို အမှတ်ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကန်တော့ဖို့ပါပဲတဲ့။ ■

ပါးစပ်ဖွာတဲ့ မိန်းမ

တစ်ခါတုန်းက လယ်သမားလင်မယား ရှိခဲ့တယ်။ မယားက အင်မတန် ပါးစပ်ဖွာတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ လျှို့ဝှက်မထားနိုင်ဘူး။ သူ့သိရင် တစ်ရွာလုံးသိပြီသာ မှတ်ပေရော။

တစ်နေ့တော့ လယ်သမားက တောထဲသွားပြီး သူ့ထောင်ခွဲတဲ့ ဝံပုလွေထောင်ချောက်ကို တူးတယ်။ ဒီအခါမှာ မြှုပ်ထားတဲ့ ရတနာတွေကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ လယ်သမားက ‘အင်း ငါ ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ။ မိန်းမသာ သိသွားရင် တစ်ရွာလုံး သတင်းပြန့်တော့မယ်။ ငါ့ မြေပိုင်ရှင်ကြီးလဲ ကြားမှာပဲ။ သူကြားသွားရင် ဒီရတနာတွေ ဆုံးခန်းရောက်ပြီ။ သူက အကုန်သိမ်းမှာ’ လို့ စဉ်းစားပြီး အကြံထုတ်တယ်။ နောက်ဆုံးအကြံကောင်းတစ်ခု ရလိုက်တယ်။

လယ်သမားဟာ ရတနာတွေကို ပြန်မြှုပ်လိုက်တယ်။ နေရာကို ကောင်းကောင်း မှတ်သားထားတယ်။ ပြီးမှ အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ အပြန်မှာ မြစ်ဘက်လှည့်ပြီး သူ ချခဲ့တဲ့ပိုက်ကို ကြည့်တယ်။ ငါးတစ်ကောင်မိနေတယ်။ သူဟာ ငါးကိုယူပြီး ယုန်ထောင်ခွဲတဲ့နေရာကို ဆက်သွားတယ်။ ထောင်ချောက်ထဲမှာ ယုန်တစ်ကောင် မိနေတယ်။ သူဟာ ယုန်ကိုထုတ်ယူပြီး စောစောက ငါးကို ထောင်ချောက်ထဲ ထည့်ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ မြစ်ဘက်ကိုပြန်လှည့်ခဲ့ပြီး ပိုက်ထဲမှာ ယုန်ကို ထည့်ပြန်ချထားခဲ့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အတော်မှောင်နေပြီ။

‘ကဲ မိန်းမရေ၊ မီးမွှေးပြီး မုန့်ဆီကြော် ကြော်ကွာ’

‘ညကြီးမင်းကြီးတော်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဒီအချိန်မျိုးဘယ်သူမှမုန့်မကြော်ဘူး ရှာရှာဖွေဖွေ နောက် ဘာတွေများ ဆက်ခိုင်းဦးမလဲ မသိဘူး’

‘ဟေ့ ပြန်ပြောမနေနဲ့၊ ခိုင်းတာ လုပ်စမ်းကွာ၊ မြှုပ်ထားတဲ့ ရတနာတွေ ငါ တွေ့ခဲ့လို့ကွာ၊ အဲဒီရတနာတွေကို ခု ညတွင်းချင်း အိမ်ကိုသယ်ရမယ်’

မိန်းမ သိပ်အူမြူးသွားတယ်။ သိပ်ကို ကျေနပ်သွားတယ်။ ချက်ချင်းထ မီးမွှေးပြီး မုန့်တွေ ကြော်တယ်။

‘ကဲ လာ ပူပူလေး စားလိုက်ဦး’

မိန်းမက စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြုဖြစ်နေတယ်။ လယ်သမားက မုန့်တစ်ခုယူစားပြီး မုန့်နှစ်ခု သုံးခုကို မိန်းမ မသိအောင် အိတ်ကြီးတစ်လုံးထဲ ထည့်တယ်။ နောက်တစ်ခု ယူစား၊ သုံးလေးခု အိတ်ထဲ တိတ်တိတ်ထည့်။

‘တော်ကလည်း အစားကြမ်းလိုက်တာ၊ ကျွန်မ နိုင်အောင်မကြော်တတ်
တော့ဘူး’

‘သွားရမှာက အဝေးကြီး၊ ရတနာတွေက သိပ်လေးတာ၊ အဝအပြဲ
စားထားမှကွ’

ပြောရင်း မုန့်တွေ အိတ်ပြည့်သွားအောင် မိန်းမအလစ်မှာ ထည့်တယ်။
ပြည့်သွားမှ

‘ကဲ ဗိုက်အတော်တင်းသွားပြီ၊ မင်းလဲ စားလိုက်ဦး၊ မြန်မြန်စားကွ၊
သွားကြရအောင်’

မိန်းမကလည်း အမြန်ဆုံးစားတယ်။ ပြီးတာနဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်
ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ဒီညဟာ အတော့်ကို မှောင်နေတယ်။ လယ်သမားက မုန့်တွေကို
အိတ်ထဲက မသိမသာထုတ်၊ မိန်းမ မမြင်အောင် သစ်ကိုင်းတွေမှာချိတ်ရင်း
ရှေ့သွားတယ်။ အတော်လေး ခရီးပေါက်လာတော့မှ သစ်ကိုင်းတွေပေါ်တင်နေတဲ့
မုန့်တွေကို မိန်းမက သတိထားမိတယ်။

‘ဟယ် ကြည့်စမ်း၊ သစ်ပင်ပေါ်မှာ မုန့်တွေတော့’

‘အဲဒါ ဘာဆန်းသလဲကွ၊ အခုလေးတင် မုန့်မိုး ရွာချလိုက်တာ မင်း
မသိဘူးလား’

‘မသိပါဘူးတော်၊ ငုတ်စူးမှာစိုးလို့ အောက်ကိုပဲ ကြည့်လာခဲ့တာ’

မိန်းမ ဘာမှ စောဒက မတက်တော့ဘူး။ ဒီအခါမှ လယ်သမားက

‘ငါ ယုန်ထောင်ခဲ့သေးတယ်၊ သွားကြည့်ကြဦးစို့’

သူထောင်ခဲ့တဲ့နေရာရောက်တော့ လယ်သမားက ထောင်ချောက်ထဲက
ငါးကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ မိန်းမ အံ့အားသင့်နေတယ်။

‘ဟယ် ယုန်ထောင်တာ ငါးမိနေတယ်၊ ကြားပဲ မကြားဖူးပါဘူးတော်’

‘အင်း မင်းက ကုန်းငါး ရေငါး နှစ်မျိုးရှိတာ မသိဘဲကိုး’

‘ဆန်းလိုက်တာတော်၊ ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး၊ တစ်ခါမှလဲ မမြင်ဖူးဘူး’

မကြာခင် သူတို့လင်မယား မြစ်ဘက်လှည့်ခဲ့ပြန်တယ်။

‘တော် ဒီနားလောက်မှာ ပိုက်ချခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ကဲ ဆွဲကြည့်ကြ
ရအောင်’

ပြောပြောဆိုဆို ပိုက်ကို ဆွဲတင်လိုက်တယ်။ ပိုက်ထဲမှာတော့ ယုန်တစ်
ကောင်။

‘ဟောတော့၊ ယုန်ကလေး ဟဲ့၊ အင်း ကနေ့တော့ အဆန်းတွေချည်းပါ
ကလား၊ ငါးဖမ်းတာ ယုန်မိသတဲ့တော်’

‘ဟေ့ ဟေ့ အမိဗွယ် မရှိတာတွေ ဘာကြောင့် ပြောနေပြန်တာလဲကွ၊
ရေယုန်ကို မမြင်ဖူးတာကျနေတာပဲကွာ’

‘တကယ့်ကို မမြင်ဖူးဘူး’

အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ရင်း စကားပြောရင်း ဆက်လာကြတော့ နောက်ဆုံးမှာ
ရတနာတွေ မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာရောက်ကြတယ်။ လယ်သမားက ပြန်ဖော်၊
ပြီးတာနဲ့ခွဲပြီး သယ်လာခဲ့ကြတယ်။

အပြန်မှာ မြေပိုင်ရှင်ကြီးအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အိမ်ထဲက ပေါ်ထွက်လာတဲ့
သိုးအော်သံကြောင့် မိန်းမဟာ တအားလန့်သွားတယ်။ လယ်သမားနား ပြေးကပ်
လိုက်ပြီး ‘ဟင် ဘာသံကြီးလဲတော့၊ လန့်လိုက်တာတော်၊ လိပ်ပြာတောင်စဉ်လောက်
ပါရဲ့’ လို့ တီးတိုးပြောတယ်။

‘ရှုး တိတ်တိတ်နေ၊ အဲဒါ ငါတို့သခင် မြေပိုင်ရှင်ကြီးကို မကောင်းဆိုးဝါး
တွေက သတ်နေတာဟ၊ ငါတို့ကို မမြင်လို့သာပေါ့ကွာ’

မိန်းမဟာ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အိမ်အရောက် တစ်ချိုးတည်း လစ်
တော့တယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ လယ်သမားက ရတနာတွေကိုလုံခြုံတဲ့တစ်နေရာမှာ
ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးမှ အိပ်ရာထဲ ဝင်ကြတယ်။

‘မရွှေစာ ဒီ ရတနာတွေအကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမဟမိစေနဲ့နော်၊
စကားဟလိုက်တာနဲ့ ငါတို့ ဒုက္ခရောက်သာပြီသာ မှတ်တော့’

‘စိတ်ချစမ်းပါတော်၊ တစ်ခွန်းမဟပါဘူး’

နောက်နေ့မနက်မှာ သူတို့လင်မယား အိပ်ရာထ နောက်ကျတယ်။
မိန်းမက မီးမွှေးပြီး ရေသွားခပ်တယ်။ ရေတွင်းရောက်တော့ အိမ်နီးချင်း
တစ်ယောက်က

‘ကနေ့ နောက်ကျလှချည်လားအေ့၊ ခါတိုင်းဆိုရင် အစောကြီးရေခပ်
ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’ လို့ မေးတယ်။

‘အင်း မေးမှဖြင့် ပြောရတော့မှာပေါ့၊ ညက အိပ်ရေးပျက်တယ်လေ၊
အပြင်သွားနေကြရလို့ပါ’

‘ဘယ်သွားကြတာလဲ’

‘ဪ အိမ်ကလူလေ၊ ရတနာတွေ တွေ့ခဲ့လို့ အဲဒါ ညကမှ သွားသယ်ခဲ့
ရတယ်’

ဒီအကြောင်းဟာ ဒီနေ့အဖို့တော့ ရွာမှာ ပြောစရာဖြစ်သွားပါပြီ။ ‘ဟိုလင်မယားလေ၊ ရတနာတွေအများကြီး တွေ့သတဲ့၊ ငွေတွေကလဲ အိတ်ကြီးနှစ်အိတ် အပြည့်အမောက်ပဲတဲ့’ လို့ ချဲကားပြောကြတယ်။

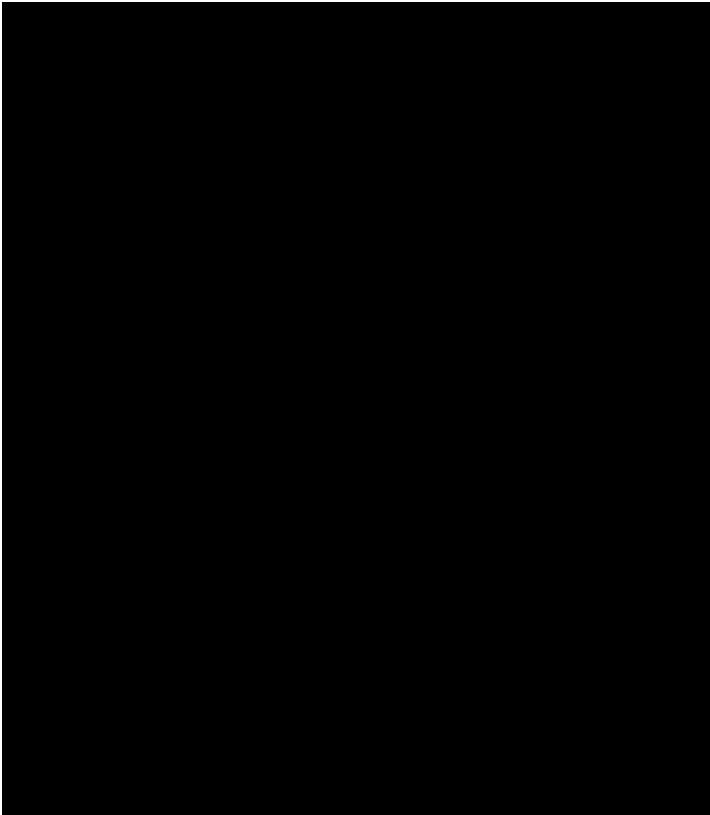
ဒီညနေမှာပဲ ဒီ သတင်းက မြေပိုင်ရှင်ကြီးဆီ ရောက်သွားတယ်။ ဒီတော့ သူက လယ်သမားကို ဆင့်ခေါ်ပြီပေါ့။

‘ကဲ မင်း ရတနာတွေ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ကြားရတယ်။ မင်း ဘာပြောချင်သလဲ’

‘ရတနာတွေ၊ တခါမှ မကြားဖူးပါကလားဗျာ’

‘မညာနဲ့နော်၊ ငါ အားလုံး သိထားပြီးပြီ၊ မင်း မိန်းမ ကိုယ်တိုင်က လူတိုင်းကို ဒီအတိုင်း ပြောပြနေတာကွ’

‘ဪ ဟော်ဟော်၊ ဒီလိုကိုး၊ အရူးပဲဗျာ ပြောချင်ရာလျှောက်ပြောမှာပေါ့၊ သခင်ကိုတောင် သခင် အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောချင်ပြောမှာပဲ’

‘အေး ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ’

မြေပိုင်ရှင်ကြီးက လယ်သမား မိန်းမကို ချက်ချင်းအခေါ်လွှတ်တယ်။

ရောက်လာတာနဲ့

‘မင်းရဲ့ ယောက်ျား ရတနာတွေ တွေ့ခဲ့တယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ် သခင်၊ တွေ့ခဲ့ပါတယ်’

‘အဲဒီ ရတနာတွေကို မင်းတို့ သွားယူခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် သခင်၊ ယူခဲ့ကြပါပြီ’

‘ပထမ ကျွန်မတို့ တောလမ်းခရီးက သွားကြပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ မုန့်ဆီကြော်တွေကို မြင်ရပါတယ်’

‘ဘာကွ၊ မုန့်ဆီကြော်တွေ ဟုတ်စ’

‘ဟုတ်ပါတယ် သခင်၊ အဲဒီအချိန်က မုန့်ဆီကြော်မိုး ရွာချခဲ့တယ်လေ၊
ဪ သခင်တောင် မသိဘဲကိုး၊ အင်း ထားပါလေ၊ နောက် ကျွန်မတို့
ယုန်ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ကို သွားကြည့်ကြတယ်၊ ထောင်ချောက်ထဲမှာ
ငါးတစ်ကောင် မိနေတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါးကိုယူခဲ့ပြီး မြစ်ထဲမှာ ချခဲ့တဲ့ ပိုက်ကို
သွားကြည့်ကြပြန်တယ်၊ ပိုက်ထဲမှာ ယုန်တစ်ကောင်မိနေတယ်၊ ယုန်ကိုယူပြီးမှ
ရတနာတွေ မြှုပ်ထားတဲ့နေရာကို လာခဲ့ကြတာပါ၊ ရောက်တာနဲ့ ပြန်ဖော်ပြီး
တစ်ယောက်တစ်အိတ် ထမ်းလာကြပါတယ်။ အပြန်မှာ သခင်အိမ်ရှေ့ရောက်တော့
မကောင်းဆိုးဝါးတွေက သခင်ကို သတ်နေကြတယ်လေ’

လယ်သမားရဲ့မိန်းမ စကားမဆုံးခင် မြေပိုင်ရှင်ကြီး ထောင်းခနဲ ဒေါသ
ထွက်သွားတယ်။ ခြေဆောင့်ပြီး တစ်ချက်အော်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့ အရူးမ၊ တော် ခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း’

ဒီတော့မှ လယ်သမားက

‘ကဲ ဒီမိန်းမ သွက်သွက်ခါ ရူးနေတယ်ဆိုတာ သခင်သိပြီ မဟုတ်လား။

သူ့အတွက် ကျန်တော် သိပ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါတယ် သခင်’

‘ကဲ ကဲ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ငါ ယုံပြီ၊ မင်းလဲ ပြန်တော့’

လယ်သမားက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မြူးမြူးကြွကြွ ပြန်လာခဲ့တယ်။
မြေပိုင်ရှင်ကြီးကို လှည့်ဖို့ သူ ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ဟာသကိုလည်း တစ်မုံစိမ့်တွေးပြီး
ပိတ်ဖြစ်နေ ကြည့်နူးနေမှာ အမှန်ပဲ။

ဝက်ညီနောင်

‘တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ဖြတ်လျှောက်သွားတာ ဘယ်သူများပါလိမ့်’

ရွာလမ်းအဆုံးမှာနေကြတဲ့ ဝက်ပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်က စဉ်းစားကြည့်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ဖြတ်လျှောက်သွားသူက အဘွားအိုလေး တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်က ကန်ပေါင်ပေါက် မိုးမခကိုင်ကန်ထဲ ကိုင်းညွတ်ကျနေသလိုပဲ။

ဒီအဘွားအိုလေးက တောင်ဝှေးထောက်ပြီး လျှောက်လှမ်းလာတော့ တဒေါက်ဒေါက် အသံမြည်တာပေါ့။ ဒီအသံကြားတော့ ကိုင်းပင်များကြားမှာနေတဲ့ ဝက်ပေါက်ကလေး နှစ်ကောင်က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ ချောင်းကြည့်ကြတယ်။ ချောင်းကြည့်နေကြတဲ့ ဝက်ပေါက်လေးနှစ်ကောင်ကိုလည်း အဘွားအိုလေးက လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်။

‘ဟေ့ တိရစ္ဆာန်ကလေးတွေ မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ မင်းတို့မှာ အမေမရှိတော့ဘူးလား၊ ကဲ အမေမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ငါ့ခြင်းတောင်းထဲဝင်ကြပေရော့၊ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးရဲ့ တံခါးအနီးမှာရှိတဲ့ ငါ့အိမ်ကလေးကို ခေါ်သွားရုံပဲ မင်းတို့လေးတွေကို ငါ မွေးစားမယ်လေ’

ပြောရင်းဆိုရင်းမှာပဲ အဘွားအိုလေးက ဝက်ပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို ခြင်းတောင်းထဲ ကောက်တည့်တယ်။ သူ့ခြင်းတောင်းကလည်း ဝါခင်းကကောက်ခဲ့တဲ့ ဝါတွေနဲ့ အပြည့်၊ အဘွားအိုလေးက အိမ်ရောက်လာတဲ့အထိ တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ခြင်းတောင်းထဲက ဝက်ပေါက်ကလေး နှစ်ကောင်ကို အပြင်ထုတ်၊ ခူးနှစ်လုံးပေါ်အသာတင်၊ အမယ်လေးလေး ပျော်နေလိုက်ပုံများ ပြုံးလို့ရယ်လို့။ အဘွားအိုလေးက အကြီးကောင်ကို ‘မဟာတွံဓိလ’ လို့ အမည်ပေးလိုက်တယ်။ အငယ်ကောင်ကိုတော့ ‘ကုလတွံဓိလ’တဲ့။

တစ်စ တစ်စနဲ့ ရက် လ နှစ်တွေ ကုန်လွန်လာခဲ့တယ်။ အဘွားအိုလေးက ဝက်ပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်ကို ကောင်းမွန်တဲ့ အစားအစာတွေ နေ့စဉ်ကျွေးတယ်။ သားရင်း သမီးရင်းလိုလည်း ချစ်နေမိတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ အဘွားအိုလေးနေထိုင်တဲ့ နေရာနဲ့ မနီးမဝေးက ရွာတစ်ရွာမှာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ စားပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပတယ်။ အဲဒီရွာသားတွေဟာ တစ်နေ့ကုန် စားကြ၊ သောက်ကြ၊ မူးကြ ယစ်ကြပေါ့။ ဒါပေမဲ့

ရွာထဲမှာရှိတဲ့ သားငါးတွေသာ ကုန်သွားတယ်။ ရွာသားတွေ မဝနိုင်ကြသေးဘူး။ ဆက်ချင်ကြသေးတယ်။ ဒါနဲ့ သူတို့ဟာ အဘွားအိုလေးဆီ ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

‘အမေရေ ဟောဒီမှာ ငွေဗျ။ အမေ့ ဝက်နှစ်ကောင်ကို ရောင်းနော်’

‘အမယ်လေး၊ ကြံကြီးစည်ရာတော်၊ မရောင်းနိုင်ပါဘူး၊ ငှါဝက်ကလေး တွေကို မင်းတို့လက်ထဲ ဘယ်လိုလုပ် ထည့်ရက်နိုင်မှာလဲ၊ အင်း နေပါဦး ၊ မိခင် တစ်ယောက်ဟာ ငွေရဖို့ သူ့မှာ သားရင်း သမီးရင်းတွေကို ရောင်းရိုးထုံးစံရော ရှိကြလို့လားဟင်၊ ပြောကြစမ်းပါဦး’

‘ဪ အမေရယ်၊ သူတို့က သားရင်း သမီးရင်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝက်တွေပဲဗျာ၊ ဒီဝက်တွေနဲ့ အမေ ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ။ ကဲပါ အမေရာ ရောင်းလိုက် စမ်းပါ၊ ဘာလဲ ငွေနည်းလို့လား၊ ရော့ ရော့ ဟောဒီ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ အကုန်ယူလိုက် ပေတော့’

ဒါပေမဲ့ အဘွားအိုလေးက လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ပဲ ခေါင်းခါလိုက်တယ် ဒီတော့ဝက်ဝယ်လိုသူရွာသားတွေကအဘွားအိုလေးကိုသေရည်တွေတိုက် တယ်။ အဘွားအိုလေး မူးလာတော့မှ ထပ်ဆွယ်ကြပြန်တယ်။

‘ကဲ အမေရေ၊ ဒီငွေတွေကို လက်ခံနော်’

‘ရတယ်လေ၊ ရပါတယ်၊ လိုတာရစေမပေါ့၊ အဲ တစ်ခုတော့ရှိရဲ့၊ မဟာတွံဓိလကိုတော့ ငါ မရောင်းဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မရောင်းဘူး၊ လိုချင်ရင် ကုလတွံဓိလကို ယူသွားကြ၊ ဒါပဲ’

သဘောတူညီမှုရတဲ့အခါ အဘွားအိုလေးက တံခါးဝမှာ ချထားတဲ့ ဝက်စားခွက်ထဲကို ထမင်းနည်းနည်းထည့်ပြီး ‘ကုလတွံဓိလ၊ ကုလတွံဓိလ’ လို့ ခေါ်လိုက်တယ်။

အဘွားအိုလေး ခေါ်နေသံကို မဟာတွံဓိလကကြားတော့ ‘မဟုတ်သေး ပါဘူး၊ ငါတို့ မိခင်ကြီးဟာ ကုလတွံဓိလကို ဘယ်တုန်းကမှ အရင်မခေါ်ဖူးပါဘူး၊ ငါ့နာမည်ကိုသာ အရင်ခေါ်မြဲပါ၊ အင်း တို့နှစ်ဦးအပေါ် အန္တရာယ် တစ်စုံ တစ်ရာတော့ ကျလာတော့မယ်ထင်တယ်’လို့ တွေးပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေ မိတယ်။

ဒီအခိုက်မှာ ‘ကုလတွံဓိလ’ အဘွားအိုလေးဆီ သွားနေပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တံခါးဝက စားခွက်ကို လှမ်းမြင်တယ်။ ကြိုးကိုယ်စီကိုင်ထားသူတွေကို မြင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကုလတွံဓိလ ဆက်သွားဖို့ မခံမရဲဖြစ်လာတယ်။ ကြောက်စိတ်လွန်ကဲ

လာတဲ့အခါ ဆက်မသွားတော့ဘဲ မဟာတွံဓိလဆီ အရောက်ပြေးတော့တယ်။ သူ့နှလုံးသားကလေး ခုန်နေတယ်။ ရပ်တစ်ပြင်လုံး တုန်နေတယ်။

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်လာတဲ့ ကုလတွံဓိလကို မဟာတွံဓိလ စိတ်ထိန်းပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ဆီးမေးလိုက်တယ်။

‘ညီလေး ကုလတွံဓိလ ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ထိ ထိပ်ထိပ်ပျာပျာ ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်နေရသလဲ’

‘မိခင်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ စားခွက်ကို တံခါးဝမှာ ချထားတယ်။ တံခါးဝ မှာလည်း ကြီးကိုယ်စီကိုင်ထားတဲ့လူတွေ ရပ်နေကြတယ်။ အစ်ကိုကျွန်ုပ်တို့အပေါ် အန္တရာယ်ဆိုးကြီး ကျရောက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့’

မဟာတွံဓိလရဲ့ နူးညံ့တဲ့ မျက်လုံးအစုံဟာ သူ့ညီအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ စူးစိုက်နေတယ်။ ခဏကြာမှ တိုးညှင်းချိုသာစွာ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘ချစ်ညီ ကုလတွံဓိလ၊ ချစ်ညီရဲ့ဦးခေါင်းကို တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းတဲ့ စိတ်နဲ့ မော့ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ချစ်ညီ၊ တို့တစ်တွေကို ပြုစုကျွေးမွေးလာတဲ့ အရင်းခံ အကြောင်းကို ချစ်ညီ သဘောပေါက်ထားစမ်းပါ။ လူတွေအလိုရှိတာက တို့ရဲ့ အသားပဲမဟုတ်လား ချစ်ညီ၊ ကဲ ချစ်ညီ၊ မိခင်ကြီးခေါ်နေပါတယ်။ သွားလိုက်ပါတော့ ချစ်ညီ’

မဟာတွံဓိလဟာ စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောစရာ မကုန်သေးဘူး။

‘ရောင်မျိုးစုံတဲ့ စားသောက်ပွဲနေ့ကြီးမှာလို
ရေအိုင်ငယ်ထဲရေချိုးပါ ညီငယ်၊
ဒီအခါ ဘယ်သောအခါမှ ရနံ့မပြယ်မယ့်
အမွှေးနံ့သာတစ်ခု
သင် တွေ့နိုင်ပေမယ်’

အလို အံ့ဖွယ်သရဲပါလား။ လောကအားလုံး ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖြစ်သွား ပါလိမ့်။ မျက်စိအောက်မှာပဲ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲကုန်ပြီ။ မြက်ပင်တွေကြားက ပန်းကလေးတွေ၊ နှလုံးသား နုနုဖပ်ဖပ်ကလေးတွေ ဖွင့်ပြီး နားစွင့်နေကြပြီ။ အို ကြည့်စမ်း။ သစ်ပင်တွေတောင် အလိုအလျောက် ကိုင်းညွတ်သွားကြပါကလား။ လေ ရပ်တဲ့သွားပြီ။ ကျေးငှက်သာရကာတွေလည်း ပျံရင်း တုံ့ဆိုင်းသွားကြပြီ။ အဘွားအိုကလေးနဲ့ ဝက်ဝယ်ရွာသားများ မူးယစ်ခြင်းပျောက်ကင်းသွားကြပြီ။ ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့ ကြိုးတွေ အလိုလိုလွတ်ကျကုန်ပြီ။ မေတ္တာပို့သံလေးတစ်ခုဟာ ဗာရာဏသီပြည်တွင်းအထိ ပျံ့လွင့်ထိုးဖောက်လာခဲ့ပြီ။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူချမ်းသာများ၊ လူဆင်းရဲများက မေတ္တာပို့သံ ချိုမြဲမြဲကို ကြားကြပြီ။ ကြားကြ

သူတိုင်း စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုး ကြေကွဲနေကြပြီ။ ဟော လူတွေ၊ လူတွေ၊ မညှိထား ပါဘဲလျက် တူနေပါကလား။ သူတို့အားလုံး မေတ္တာသံရဲ့ အစ မူလ နေရာဘက် ဦးတည်လျှောက်သွားနေကြပြီ။ အိမ်လေးတစ်လုံးရှေ့ သူတို့ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ အို ခြံစည်းရိုးတွေကို ချိုးဖျက်ပြီး အိမ်ကလေးကို ဝိုင်းထားကြပါရောလား။

ကုလတွံမိလခမ္မာ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်ရှာဘူး။ ဘာကိုမှလည်း မကြားနိုင် ရှာဘူး။ အစ်ကို မဟာတွံမိလ ပြောကြားလိုက်တဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သဘော ပေါက် နားလည်အောင်ပဲ စဉ်းစားနေတယ်။

“ငါ့အစ်ကို ဘာကြောင့် ဒီစကားကို ပြောတာလဲ၊ ငါတို့ ဘယ်တုန်းက မှလည်း ရေအိုင်ငယ်ထဲ ရေဆင်းမချိုးခဲ့ကြဖူးဘူး။ အမွှေးနံ့သာဆိုတာကိုလည်း တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မတွေ့မြင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ အို ညီလေး ဘာမှ မတွေ့တတ်တော့ဘူး။”

နောက်ဆုံးတော့ ကုလတွံမိလဟာ အစ်ကိုပြောလိုက်တဲ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သိလိုဇောနဲ့မေးကြည့်လိုက်တယ်။

‘အစ်ကို အစ်ကိုစကားအဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြပါတော့၊ ညီငယ်နားမလည်နိုင် တော့ပါ။ ရေအိုင်ငယ်ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ အစ်ကို၊ နောက်ပြီး ဘယ်သောအခါမှ ရနံ့မပြယ်တဲ့ အမွှေးနံ့သာ ဆိုတာကရော ဘာများပါလဲအစ်ကို’

မဟာတွံဓိလက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ဖြေတယ်။ လူအုပ်ကြီးကလည်း တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ နားထောင်နေကြတယ်။

‘ချစ်ညီ၊ ရေအိုင်ငယ်ဆိုတာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပါ။ ဒီ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ပပင်လျှင် ဘယ်သောအခါမှ ရနံ့မပြယ်တဲ့ အမွှေးနံ့သာ ဖြစ်ပေတယ်။ ဝမ်းမနည်း စမ်းပါနဲ့၊ ညီငယ်လေး၊ ဒီလောကထဲက ထွက်ခွာသွားဖို့ ဆန်ချည်တစ်မျှင်မျှ ဝမ်းမနည်းစမ်းပါနဲ့၊ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့နေသူတွေ အမြောက်အမြား ရှိနေပါတယ်။ သာယာချမ်းမြေ့မှုအတွက် အသက်ပေးနေကြသူတွေလည်း ရေတွက် မကုန်နိုင်ပါဘူး ချစ်ညီ’

ဒီချိုမြဲကြည်အေးတဲ့ မေတ္တာသံဟာ နန်းပြဿဒ်ကို ကျော်ဖြတ်လွင့်ပျံ့ လာတယ်။ ဗာရာဏသီပြည်ရှင်ကိုယ်တိုင် ကြားမိလိုက်တယ်။ ဒီအသံကြောင့် ဘုရင် စိတ်ထိခိုက်ပြီး မျက်ရည်လည်လာတယ်။

အဘွားအိုလေးရဲ့တဲအိမ်ကိုဝိုင်းထားကြတဲ့အထဲမှာ ဗာရာဏသီပြည်သား တွေ အမြောက်အမြားပါနေတယ်။ သူတို့အားလုံးဝမ်းသာပျော်မြူးနေကြတယ်။ ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်နေကြတယ်။ လက်တွေ ဝှေ့ရမ်းနေကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ဟာ မဟာတွံဓိလနဲ့ ကုလတွံဓိလ ဝက်ညီနှောင်ကို နန်းတော်တွင်း အရောက် သယ်ဆောင်လာကြတော့တယ်။

ဘုရင်က ဝက်ညီနှောင်ကို အကောင်းဆုံးအမွှေးနံ့သာရည်များနဲ့ သန့်စင် ပေးဖို့၊ ပိုးခြံထည်များနဲ့ လွှမ်းခြုံပေးဖို့ ချက်ချင်းအမိန့်တော်ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရတနာကုံးတွေကို လည်မှာဆွဲစေတယ်။ ဝက်ညီနှောင်ဟာ ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင် အသက်ရှင်နေသရွေ့ နန်းတော်ကြီးထဲမှာ နေထိုင်သွားကြတယ်။ အမှုအခင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်စရာရှိတိုင်း မြင့်မြတ်လှတဲ့ မဟာတွံဓိလ ရှေ့မှောက်မှာ အစစ်အဆေး၊ အဆုံးအဖြတ် ခံယူစေတယ်။

နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာလာတဲ့အခါ ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင် သက်ရွယ်ကြီးရင့် အိုမင်းလာရာက နတ်ရွာစံတယ်။ ဒီတော့မှပဲ မဟာတွံဓိလနဲ့ ကုလတွံဓိလ ဝက်ညီနှောင်ဟာ တောတွင်းမှာနေထိုင်ကြဖို့ ရွှေ့နန်းတော်ကြီးက ထွက်ခွာလာ ကြတယ်။ ဝက်ညီနှောင် ထွက်ခွာသွားကြပြီဆိုတော့ ဗာရာဏသီပြည်သူပြည်သား တွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြတယ်။ မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားမျှတမှုကတော့ ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဆက်လက် ရှင်သန်နေဆဲပဲ။ ပြည်သူပြည်သားအချင်းချင်းကလည်း မောင်ရင်းနမတွေလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေထိုင်သွားကြတယ်။ အားလုံးပဲ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြတယ်။ ■

Two young boys sitting at a table.

Two young boys sitting at a table. The boy on the left is wearing a light-colored, patterned shirt and is looking towards the camera. The boy on the right is wearing a dark shirt and a light-colored, patterned skirt or wrap, and is looking down at something on the table. The background shows a window with a grid pattern.

သူတို့ဇနီးမောင်နှံဟာ အခု အသက်အရွယ်တွေ အိုမင်းရင့်ရော်လာတာ မှန်တယ်။ ဆင်းရဲတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးဟာ ဟိုးငယ်စဉ်က ပျော်ခဲ့၊ ကြည်နူးခဲ့သလို ပျော်နေဆဲ၊ ကြည်နူးနေဆဲပဲ။ သူတို့ ဘဝတာ တစ်လျှောက် လုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှစ်နှစ်ကာကြီးကို ချစ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့နှလုံးသားမှာ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုဟာ ဘယ်တော့မှ မပျက်ပြယ်နိုင်တော့ဘူး။

သူတို့ရဲ့ အဆောင်အယောင်မဲ့တဲ့ တဲကလေးက တောင်ဆင်းတစ်ခုပေါ် မှာလေ။ အခြားတဲတွေ၊ အိမ်တွေနဲ့ နည်းနည်းလှမ်းတယ်ပေါ့။ အဘိုးနဲ့အဘွားက သူတို့ဆီ ရောက်လာသူမှန်သမျှ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ကြင်ကြင်နာနာ၊ ပျူပျူငှာငှာ လက်ခံဆက်ဆံကြတယ်။ တောင်စောင်းအောက်က လူတွေနဲ့တော့ သိပ်အဆက်အဆံ မလုပ်ဘူးလေ။ ခပ်တန်းတန်း ခပ်မှန်မှန်ပဲ ဆက်ဆံတယ်။ အဲဒီလူတွေက စရိုက်ကြမ်းကြတယ်။ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ကြတယ်။ ကောက်ကျစ်ရက်စက်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ထင်တယ် အိုလံပစ်တောင်တော် ပေါ်က နတ်ဘုရားတွေ ဒီညမှာ သူတို့တစ်တွေကို ဒဏ်ခတ်ဖို့ စီစဉ်နေကြပြီလေ။

နတ်ဘုရားတွေ အစီအစဉ်ကို အဘိုးနဲ့အဘွားကတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ထွေထွေထူးထူး တစ်ခုခု ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာကို လုံးဝ မတွေးမိကြဘူး။ တောင်စောင်းအောက်ဘက်က ဆူဆူညံညံအသံတွေပေါ်လာတော့ တောင် မုန်တိုင်းမိလာကြတဲ့ ခရီးသွားတွေကို အကြင်နာမဲ့ မောင်းထုတ်နေသံတွေ ဖြစ်မှာပဲလို့ တွေးရိုးတွေးစဉ် တွေးလိုက်ကြတယ်။ တကယ်တော့လည်း တောင် စောင်း အောက်ဘက်က လူတွေဟာ သူစိမ်းဧည့်သည်တွေကို ဘယ်တုန်းကမှ စာနာထောက်ထားခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ တစ်ခါတစ်ရံ အင်မတန်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ ခွေးတွေနဲ့ ရှူးတိုက်ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခဲတွေနဲ့ ပေါက်ကြတယ်။

အခုလို မုန်တိုင်းထန်နေတုန်း ဆူဆူညံညံအသံတွေ ကြားလိုက်ရတော့ အဘိုးနဲ့အဘွားက ‘အင်း ခရီးသည်တွေခမျာ သနားစရာ၊ အဘိုးတို့ အဘွားတို့ဆီပဲ လာခဲ့ကြပါကွယ်’ လို့ တီးတိုး ရေရွတ်မိလိုက်ကြသေးတယ်။ အဘိုးနဲ့အဘွား တီးတိုးရေရွတ်သံမှာ ဧည့်သည်များကို ဆွဲငင်နိုင်တဲ့အား ‘တစ်စုံတစ်ရာ ပါနေ သလားပဲ။ တီးတိုးရေရွတ်လို့ မကြာခင်မှာပဲ ဧည့်သည်နှစ်ဦးရောက်လာတယ်လေ။

တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်တာနဲ့ အဘိုး ဖီလီမွန် တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထသွားတယ်။ တံခါးဖွင့်သွားချိန်မှာ လျှပ်စီးတစ်ချက် ပြက်လိုက်တာမို့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် တံခါးဝမှာ ရပ်နေတာကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်လိုက်တယ်။

တစ်ယောက်က အရပ်မြင့်မြင့်။ ဘုရင့်ရုပ်ရည်မျိုး။ ကျန်တစ်ယောက်က

ခပ်သွက်သွက်။ ကျက်သရေရှိတဲ့ လူငယ်ပါပဲ။ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်စလုံး ဝတ်ရုံနက်ကြီးတွေ ခြုံထားတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး မိုးရေတွေ ရွဲရွဲနစ်နေတာမို့ အဘိုးက သူတို့ကို တဲထဲအမြန်ခေါ်၊ မိုးစက်တွေ မပက်နိုင်အောင် တံခါးကိုပြန်ပိတ်။

‘ကဲမောင်ရင်လေးတို့၊ စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာနေကြနော်အဘိုးတို့က ဆင်းရဲတယ်ကွဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဘိုးတို့မှာ ရှိတာကိုတော့ စေတနာအပြည့်အဝနဲ့ မျှဝေကျွေးမွေးခဲ့ကြစပြပါကွယ်’

ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကအဝတ်စိုတွေကိုချွတ်တဲ့အခါ အဘိုးက ကျွတ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ မီးဖိုနားခေါ်သွားတယ်။ အဘွား ဘောစစ်က ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးဖို့ သွက်သွက်ကလေး ပြင်ဆင်နေတယ်။ ထွေထွေ ထူးထူးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကိတ်ကလေးနည်းနည်း လတ်ဆတ်တဲ့ သစ်သီးတစ်ပန်းကန်၊ တို့စရာအရွက် ပျားရည်နဲ့ နို့တစ်ကရားပါပဲ။

အဘိုးနဲ့ အဘွားက ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်ဧည့်ခံဖို့ ပြင်ဆင်နေခိုက်မှာ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ရဲ့ ထူးခြားမှုကိုလည်း သတိပြုမိကြတယ်။ ဒီဧည့်သည် နှစ်ယောက်ကတော့ ဟိုးတုန်းက လာဖူးတဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ မတူဘူး။ အသက်ကြီးပြီး အရပ်မြင့်တဲ့ ဧည့်သည်က ခန့်ချောချောတယ်။ ဩဇာတိက္ကမ ရှိပုံရတယ်။ အင်း သူ့မျက်နှာက အတော့်ကို ခက်ထန်ပုံပဲ။

အဘိုးနဲ့ အဘွားအထင် သိပ်မှန်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီဧည့်သည်က တောင်စောင်းအောက်ဘက်က လူတွေကို သိပ်နာကျည်းနေဆဲမို့ မျက်နှာက ခက်ထန်နေတာ အမှန်ပဲလေ။

ကျက်သရေရှိတဲ့ ခပ်ငယ်ငယ်ဧည့်သည်ကဖြင့် အတော့်ကို အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ကြည့်ပြီး အဘိုးနဲ့ အဘွား ကြက်သေသေသွားရတဲ့အထိပဲ။ သူ့ဦးထုပ်နဲ့ ဖိနပ်မှာ အတောင်လေးတွေပါနေတယ်။ လှုပ်ရှားပုံကလည်း သိပ်ကိုမြန်ဆန်လွန်းတယ်။ သူ့လက်ထဲက တုတ်ကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ။ ထူးထူးခြားခြား တုတ်ပဲ။ ဒီတုတ်မှာလည်း အတောင်လေးနှစ်ဖက်နဲ့ တုတ်ကိုမြွေနှစ်ကောင်က ရစ်ပတ်ထားတယ်လေ။

တကယ်တော့ ဒီဧည့်သည်နှစ်ယောက်ဟာ အိုလံပစ်တောင်တော်ရဲ့ နတ်ဘုရား ဂျူပီတာနဲ့ နတ်ဘုရားရဲ့ ခြေမြန်တော် မာကျူရီပဲ။ အဘိုးနဲ့ အဘွားကတော့ လုံးဝကိုမရိပ်မိကြဘူး။ ထူးခြားတယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သတိပြုမိကြတယ်လေ။

နတ်ဘုရားတွေက တောင်စောင်းအောက်ဘက်ရွာကို ရောက်ဖူးသူတွေရဲ့ ပြောသံဆိုသံတွေကို ကြားခဲ့ရပေါင်း များလှပြီ။ ပြောကြတာတွေ မှန်မမှန် သိရအောင် မာကျူရီကို အဖော်အဖြစ်ခေါ်ခဲ့ပြီး အခုလို ဂျူပီတာ ရောက်လာတာပဲ။

ခုတော့ နတ်ဘုရားတွေ သံယသဝင်နေစရာမလိုတော့ဘူး။ သူတို့နှစ်ဦးက ရုပ်ဖျက်ပြီး တောင်စောင်းအောက်ဘက်က ရွာကို ဝင်ခဲ့ပြီ။ ရွာသားတွေရဲ့ ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ဆက်ဆံလိုက်ကြတာကို ကိုယ်တိုင်ခံခဲ့ကြရပြီ။

ဟော၊ ဟောဒီ အဘိုးနဲ့ အဘွားတို့ကတော့ စောစောကတွေ့ခဲ့တဲ့လူတွေနဲ့ ဆီနဲ့ရေ။ သိပ်ကြင်နာတတ်ကြတယ်။ ကူညီစောင့်မလိုစိတ် ယိုဖိတ်နေကြတယ်။ စေတနာ ထက်သန်ကြတယ်။

ဂျူပီတာက အဘိုးနဲ့အဘွားတို့ကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ဖို့ စိတ်ကူးတယ်။

ဂျူပီတာက အဘွား ဘောစစ်ကို ပြောတယ်။

‘အဘွားနဲ့ အဘိုးတို့က ဘယ်လိုလဲဗျ။ အသက်အရွယ်တွေ အိုမင်း ရင့်ရော်နေကြတာတောင် ပျော်နေကြဆဲ။ ကြည်နူးနေကြဆဲပဲနော်။ အမြဲတမ်း ငယ်ရွယ်နုပျိုနေကြသလိုပါပဲ’

အဘွားဘောစစ်က ရိုးရိုးလေးပဲ ပြုံးပြီးပြန်ပြောတယ်။

‘ပျော်တာကတော့ နှလုံးသားထဲက လာတဲ့ အချစ်ကြောင့်ပေါ့ သားရယ်။ ငယ်ရွယ်နုပျိုပုံ ပေါ်နေတာကတော့ စိတ်ချမ်းသာလို့ပေါ့’

ဂျူပီတာ သိပ်ကို ဘဝင်ခိုက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် အဘိုးနဲ့အဘွားက သူ့ကို ငေးစိုက်ပြီးကြည့်နေမိအောင် ဖန်တီးလိုက်တယ်။ ဘယ်လိုဖန်တီးလိုက် ပါလိမ့်။

အခု နို့ကရားထဲမှာ နို့ကုန်နေပြီလေ။ ဂျူပီတာက ‘နို့ထပ်ပေးပါဦး’ လို့ တောင်းတယ်။ ဒီတော့အဘွားကအားနာသွားတယ်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ ‘နို့ကုန်နေပြီ သားရယ်’ လို့ မျက်နှာလေးငုံ့ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဂျူပီတာက ‘အဘွား၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး’ လို့ ပြောပြီး နို့ကုန်နေတဲ့ကရားကို ငှဲ့လိုက်တယ်။ နို့တွေအများကြီးကျလာတယ်။ သောက်လို့ကို မကုန်တော့ဘူး။

အဘိုးဖီလီမွန်က နို့မသောက်ချင်တော့လို့ရေတစ်ခွက်ယူသောက်ပြန်တော့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဝိုင်အရက်တွေ ဖြစ်နေပြန်တယ်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပန်းကန်ထဲကသစ်သီးတွေ အကြီးကြီးဖြစ်လာတယ်။ သိပ်ကိုလှတာပဲ။ ဒီလောက်ကြီးပြီးလှတဲ့ သစ်သီးမျိုး အဘိုးနဲ့ အဘွား ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ကိတ်မုန့်တွေပျားရည်တွေကလည်း အလျှံပယ်။ ဘုရင့်ပွဲတော်က အစားအစာထက်တောင် ပိုအရသာရှိတယ် ထင်ရရဲ့။

ဒီလို ဒီလို ထူးဆန်း အံ့မခန်းတဲ့ မျက်မြင်ဖြစ်ရပ်တွေကြောင့် အဘိုးရော အဘွားပါ ဂျူပီတာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ ငေးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ တစ်ချိန်လုံးမှာလည်း ဒါတွေဟာ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဖြစ်ရပ်တွေမဟုတ်ဘူး။ မှော် ဒါမှမဟုတ်

တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးဦးရဲ့ ပယောဂပါနေတာ သေချာတယ်။ တို့ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်ဟာ လူသာမန်တွေ မဟုတ်တန်ရာ၊ နတ်ဘုရားတွေများလား’

အတွေးခက်မတွေ့ ဖြာဖြာထွက်လာပေမယ့် အဘိုးနဲ့အဘွားက စပ်စပ်စုစု လုပ်မိတဲ့အထိတော့ မရိုင်းဘူးလေ။ မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး ကုန္ဒမပျက်နေလိုက်ကြတယ်။

အိပ်ချိန်ရောက်တော့ ဧည့်သည်နှစ်ဦးကို သူတို့အိပ်ရာမှာသိပ်ပြီး သူတို့ကတော့ မီးဖိုဘေးမှာ အိပ်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ဧည့်သည်နှစ်ဦးအတွက် နံနက်စာ ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ဖို့ အဘိုးနဲ့အဘွား စောစောထကြတယ်။

မာကျူရီနဲ့ ဂျူပီတာတို့ဟာ ဒီမှာကြာကြာမနေနိုင်ကြဘူး။ ခရီးဆက်ကြရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ပြန်ခါနီးမှာ အိမ်ရှင်အဘိုးနဲ့ အဘွားကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။ ဖွင့်ပြောနေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ ထွန်းလင်းထောက်ပလာတယ်။ ဒီတော့ အဘိုးနဲ့ အဘွားကြောက်စိတ်ဝင်လာပြီး ခူးထောက်လိုက်ကြတယ်။

ဒီတော့မှ ဂျူပီတာက နှစ်ဦးစလုံးကို ရပ်စေပြီး ‘မကြောက်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ အဘိုးနဲ့ အဘွားတို့က ကျွန်တော်တို့ကို စေတနာထားပြီး ကျွေးမွေးခဲ့ကြပါပြီ။ ဒီအတွက် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ပါရစေ။ တောင်စောင်းအောက်ဘက်က လူတွေကတော့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ချင်စရာ တစ်စက်ကလေးမှ မရှိဘူး။ အေးလေ သူတို့အားလုံးကလည်း ဧည့်သည်တွေကို နောက်ဘယ်တော့မှ မတော်မတရား ပြုကျင့်နိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ စောင့်သာကြည့်ကြပါဗျာ’

အဘိုးနဲ့ အဘွားက တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ မနေ့ကအထိ ရှိနေသေးတဲ့ ရွာနေရာမှာ နက်ရှိုင်းလှတဲ့ ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရတယ်။

ဂျူပီတာက သူ့စကားကို ပြန်ဆက်တယ်။

‘ကဲ ကဲ ဧည့်ဝတ်ကျေခဲ့ကြတဲ့အတွက် ဆုပေးလိုလှပါတယ်ဗျာ။ လိုရာဆုတောင်းကြပါတော့’

အစတော့ အဘိုးနဲ့အဘွားက ဘာဆုတောင်းရမှန်း မသိကြဘူး။ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေကြတယ်လေ။ သူတို့က ဆင်းရဲကြပေမယ့် ပျော်နေကြတော့ ချမ်းသာအောင် ဆုတောင်းဖို့လည်း အမှတ်မကြေဘူး။ ဆုတောင်းခက်နေတာကို ရိပ်မိတော့ ဂျူပီတာက ‘ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားပေါ့လေ’ လို့ ပြောလိုက်တော့မှပဲ အဘိုး ဖီလီမွန်က ‘ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်ဒုက္ခဖြစ်စေတာ တစ်ခုရှိ

ပါတယ်။ ကျုပ်တို့အခု အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေကြပြီလေ။ တစ်နေ့ကျ ခွဲကြရတော့မယ် ကျုပ်တို့ မခွဲချင်ကြဘူး။ ဒီလို မခွဲချင်ကြတာဟာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံးအတွက် စိတ်ဒုက္ခကြီးပါပဲ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အခုလိုပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆက်နေချင် လှပါတယ်။ မနေရလို့ သေကြရရင်လည်း တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း သေချင်ကြပါတယ်’ လို့ နှစ်ဦးဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်လိုက်တဲ့အခါ

‘အဘိုးနဲ့ အဘွား ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးဖို့ ဘာမှ မခက်ပါဘူးလေ။ ကဲ ပြည့်စေဖျား’

လျှပ်စီးတစ်ချက်ပြက်လိုက်တာနဲ့အတူ ဂျူပီတာနဲ့ မာကျူရီ ကွယ်ပျောက် သွားတော့တယ်။ ဖီလီမွန်နဲ့ ဘောစစ် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူတို့ တဲကလေးက လှပသပ်ရပ်တဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံးဖြစ်နေပြီ။ နေချင့်စဖွယ် အခန်းကလေးတွေနဲ့ အိမ်လှလှကလေးပေါ့။ နောက်ပြီးနေသာချိန်မှာ ထွက်ထိုင်ဖို့ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု။

ဖီလီမွန်နဲ့ဘောစစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သွားကြတယ် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သိပ်ချစ်ကြလွန်းလို့ ဖီလီမွန်ရဲ့အမြင်မှာ ဘောစစ်က ဟိုစဉ်တုန်းက အတိုင်း နုပျိုနေတယ်။ လှနေတယ်။ ဘောစစ်ရဲ့အမြင်မှာလည်း ဖီလီမွန်က ချောမြိန်ချောနေတယ်။ နုပျိုမြဲ နုပျိုနေတယ်။

ဒီလို ခံစားပျော်ပါးပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့တဲ့တစ်နေ့မှာတော့ သူတို့သေဖို့နေ့တစ်နေ့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူတို့တောင်းတဲ့ဆုတွေ အတိုင်းပဲ နှစ်ဦး တစ်ပြိုင်တည်း သေးဆုံးခဲ့ကြတယ်။ ဒီနေ့မှာပဲ သူတို့ဝိညာဉ်ကို နတ်ဘုရား များရဲ့ ခြေမြန်တော် မာကျူရီက အေးရိပ်မြေကို ချက်ချင်း သယ်ဆောင်သွားတယ်။

နောက်ပိုင်း အချိန်အတော်ကြာလာတဲ့အခါ သူတို့နေထိုင်သွားတဲ့ အိမ် လှလှလေးရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဝက်သစ်ချပင်တစ်ပင်နဲ့ သံပရာပင်ကလေး တစ်ပင်ပေါက်လာတယ်။ ဒီအပင်လေးနှစ်ပင်က သစ်သီးတွေ ကြီးလာကြတဲ့အခါ တစ်ပင်နဲ့တစ်ပင် ယှက်နွယ်သွားကြတယ်။ လေပြည်ကလေးများ သွေးလာပြီ ဆိုရင်ဝက်သစ်ချပင်ကလေးတွေက ‘ ဖီလီမွန်ရေ၊ ကျုပ် အိုပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ ချစ်နေဆဲပဲပါကွယ်’ လို့ ပြောနေသလား ထင်ရသလို သံပရာပင်ရဲ့ လှုပ်ခတ်သံကလေးတွေကလည်း ‘ဘောစစ်ရေ။ ငါ အိုနေပါပြီကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ ချစ်နေဆဲပဲ’ လို့ ပြောနေသလိုပါပဲတဲ့။

ကမ္ဘာတည်သရွေ့သက်တမ်းရှည်မည့်မက်လုံး

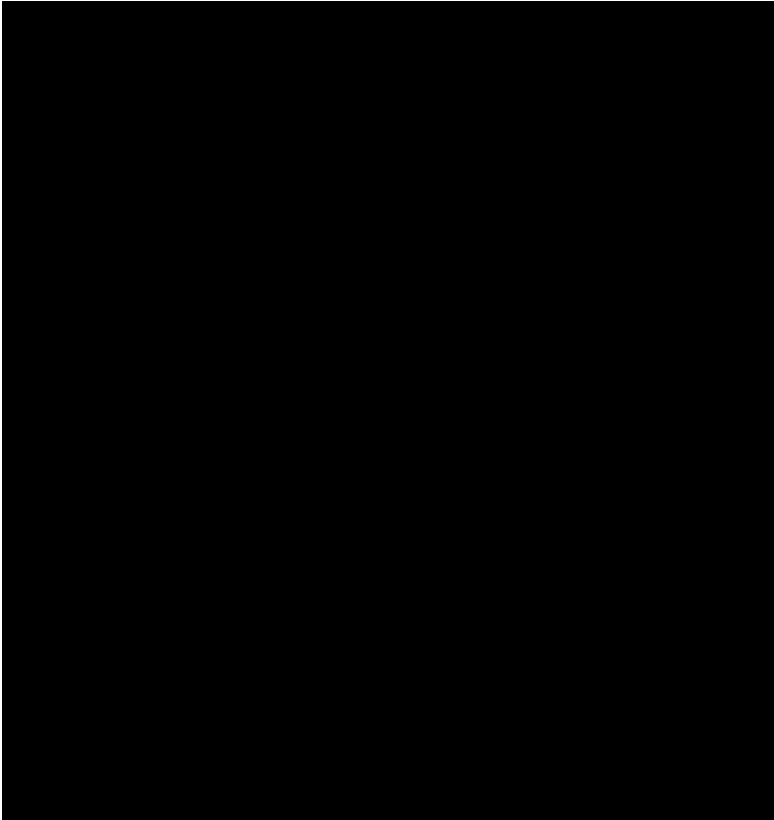
ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်လှပြီဖြစ်တဲ့ သူကြွယ်ကြီးတစ်ဦး ရှိသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ သူဟာ သူ့နောက်ဆုံးရက်များ နီးကပ်လာပြီဆိုတာ တွေးမိတဲ့အတွက် သားတွေးခေါ်ပြီး အမွေခွဲပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူထင်ထား သလို မသေဆုံးဘဲ နှစ်အတော်ကြာအောင် အသက်ရှင်နေသတဲ့။ တကယ်တော့ ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ရတဲ့ အဲဒီ နောက်ပိုင်းနှစ်တွေဟာ သူကြွယ်အိုကြီးအဖို့ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ နှစ်ကာလများပဲဖြစ်တယ်လေ။ ဧရာရဲ့ အထုအထောင်းခံရ၊ သားတွေရဲ့ ငြူစုရက်စက်မှုဒဏ်ကိုလည်း အလူးအလဲခံနေရတာကိုး။

အင်း သားတွေဟာ အတော်ကို ယုတ်ညံ့ကြပါလား။ ကျေးဇူးကန်းပြီး အတ္တလွန်ကဲလွန်းလှပါကလား။ ဟင်းဟိုတုန်းကများတော့လည်း ပြုစုလိုက်ကြတာ၊ ယုယလိုက်ကြတာ။ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင်ပေါ့။ အင်းလေ အမွေလိုချင်ကြ တာကိုး။ ခုတော့ သူကြွယ်အိုကြီးကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရိုတယ်တောင်မထင်ကြ တော့ဘူး။ ပစ်ထား မေ့ထားလိုက်ကြပြီလေ။ အင်း အမွေရကြပြီးမှကိုး။ သားတွေဟာ ဘယ်လောက်များ ရက်စက်ကြသလဲဆိုရင် ဖခင်အိုကြီး မကျန်းမမာ ဖြစ်မှာလည်း တွေးမပူကြဘူးတဲ့။ မကောင်းတတ်လို့သာပေါ့။ တကယ်တော့ မြန်မြန်သေသွားလေ ကောင်းလေမို့ မြန်မြန်သေပါစေလို့တောင် ဆုတောင်းချင်ကြ သတဲ့။ မသေသေးသရွေ့ သူတို့ ဒုက္ခခံနေကြရမှာကိုး။ ငွေကုန်ကြေးကျ များနေကြရမှာကိုး။ သိပ်မိုက်ကန်းလှတဲ့ သားတွေမို့ သူတို့ စိတ်သဘောထား

အမှန်ကို ဖခင်အိုကြီးသိသွားအောင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ မကြားတကြား ပြောကြသတဲ့။ ဒီတော့ သူ့ကြွယ်အိုကြီးခမျာ ဘယ့်နှယ်လုပ် စိတ်ချမ်းသာနိုင် တော့မှာလဲ။

အဲတစ်နေ့တော့သူ့ကြွယ်အိုကြီးဆီ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အလည်အပတ် ရောက်လာတယ်။ ဒီအခါ သူ့ကြွယ်အိုကြီးက သားတွေက ငြူစုပုံ၊ ရက်စက်ပုံ၊ သူ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရပုံ အို သူခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခအဖုံဖုံကို ရင်ဖွင့်တော့ သတဲ့။ ဒီတော့ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ မိတ်ဆွေက သူ့ကြွယ်အိုကြီးကို သိပ်သနား သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ‘အဆွေ သူ့ကြွယ်ကြီး၊ အဆွေခံစားနေရတဲ့ ကာယဒုက္ခ၊ စိတ္တဒုက္ခအားလုံးက လွတ်မြောက်ဖို့နည်းလမ်း ကျွန်ုပ် ရှာကြည့်ပါဦးမယ်’လို့ ဖြေသိမ့်ပြီး ပြန်သွားသတဲ့။ ရက်အတော်ကြာတဲ့အခါ သူ့ကြွယ်အိုကြီးမိတ်ဆွေ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူနဲ့အတူ ကျောက်ခဲ သလဲတွေ အပြည့်သိပ်တည့်ထားတဲ့ အိတ်ကြီးလေးလုံးလည်း ပါလာသတဲ့။

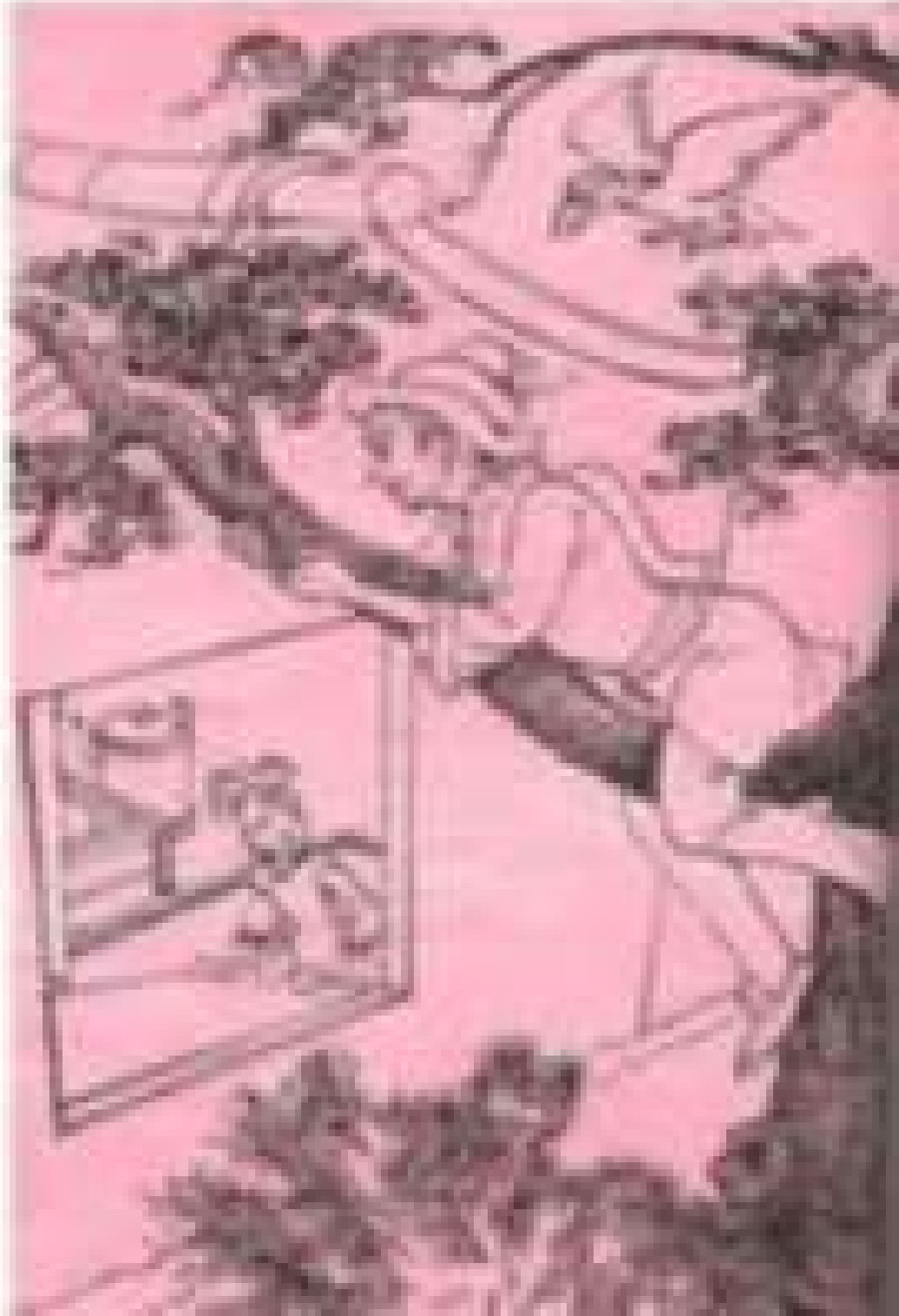

‘ကဲ အဆွေသူကြွယ်ကြီး၊ ကျွန်ုပ် ကနေ့ အဆွေဆီလာတဲ့အကြောင်း အဆွေသားတွေ သိကြမှာအမှန်ပဲ။ လာရင်းကိစ္စကို မေးလား မြန်းလားလုပ်မှာလည်း သေချာတယ်။ တကယ်လို့များ သူတို့က ကျွန်ုပ်ပြောသလို မေးကြ မြန်းကြမယ် ဆိုရင် ဟို နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်ုပ်ယူထားတဲ့ ကြွေးတွေကို လာဆပ်တာ၊ ဒါကြောင့် ဟိုတုန်းကထက်တောင် ပိုချမ်းသာလာတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပေရော၊ အဲ တစ်ခုတော့ မှာထားပါရစေ၊ ဒီအိတ်တွေကိုတော့ အဆွေ သူကြွယ်ကြီးနဲ့ မကွဲမကွာထားပါ။ အဆွေသားတွေလက်ထဲ မရောက်ပါစေနဲ့၊ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့ အတိုင်းသာ အဆွေ သူကြွယ်ကြီး အတိအကျ ဆောင်ရွက်စမ်းပါ။ မကြာခင် အဆွေသားတွေရဲ့ ပြုမူပြောဆိုပုံ၊ အဆွေအပေါ် ဆက်ဆံပုံတွေ တစ်မူထူးခြား လာပါလိမ့်မယ်ဗျာ’ လို့ ပြောပြီး ပြန်သွားတယ်။

မိတ်ဆွေပြောသွားတဲ့အတိုင်းပဲ နောက်ပိုင်းကျတော့ သားတွေက ဖခင်အိုကြီးနားကပ်ပြီး မေးကြသတဲ့၊ စပ်စုကြသတဲ့။ သူကြွယ်အိုကြီးကလည်း မိတ်ဆွေ မှာခဲ့သလို ပြောပြထားလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သားတွေဟာ လောဘဇော တိုက်ကြလာပြီး အမွေမရခင်တုန်းကထက် ပြုစုလာကြပြန်ရောတဲ့။ ယုယုယယ လည်း လုပ်လာကြပြန်တယ်။ စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း ဖန်တီးကြပြန်တယ်။ ဒီလို ပြုစုယုယခံရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူကြွယ်အိုကြီး သေဆုံးသွားသတဲ့။

အဲ သားတွေဟာ ဖခင်အိုကြီးလည်းဆုံးရော အိတ်ကြီးလေးလုံးကို အငမ်းမရ ဖွင့်ကြတော့သတဲ့။ အင်း ငွေတွေ ထပ်ရချည်သေးရဲ့ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အတွေးနဲ့ အတွေးက တခြားစီဖြစ်သွားသတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အိတ်တွေထဲမှာ ငွေတွေမရှိဘဲ ကျောက်ခဲ သလဲတွေသာ ရှိနေတဲ့ အတွက်ပေါ့။

ကျူရွတ်မျက်ခုံး

ဟိုး ရှေးအခါက ‘ချင်လီယင်’ အမည်ရှိတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ သူမဟာ ကျူကိုင်းကလေးလို ကျက်သရေရှိပြီး ကျောက်စိမ်းရုပ်တုတစ်ခုလို လှသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့အလှအပကို ဖျက်စီးထားတဲ့ တစ်ခုတော့ရှိနေတယ်။ တခြား မဟုတ်ဘူး။ မျက်ခုံးပေါ်က အမာရွတ်ကလေးပဲ။ ဒီအမာရွတ်ကြောင့် ဘယ်ဘက်မျက်ခုံးမွေးက ပြတ်နေတယ်ပေါ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာက အမာရွတ်ဖြစ်ပြီး ခုလို မျက်ခုံးအလှ ပျက်သွားရတာပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ငယ်ရွယ်လှပပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ‘ဂူဖန်း’ ဟာ ငှက်သိုက်ကလေးတွေနို့ကဖို့ ချင်လီယင် အိမ်ဘေးက သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်သွားတယ်။ အပေါ်ရောက်လို့ ခြံထဲလှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး စက်ချုပ်နေတဲ့ မိန်းမချောကလေးကို မြင်လိုက်ရတယ်။ မိန်းမချောကလေးရဲ့ အပြစ်အနာအဆာကင်းတဲ့ မျက်ခုံးက သူ လှမ်းကြည့်ရာဘက်မှာ ရှိနေလို့ မြင်ဖူးသမျှ အလှတွေထဲမှာတော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ အလှဆုံးပဲလို့ သူ ထင်လိုက်တယ်။ တစေ့စေ့ကြည့်လေ ချစ်စရာကောင်းလေ၊ သူမ အကြောင်း တွေးလေ အချစ်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာလေမို့ သူမအပေါ် သူ သိပ်ကို စွဲလမ်းနေပြီဆိုတာ နားလည်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဥယျာဉ်ထဲမှာ မြင်ရတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးနဲ့ လက်ထပ်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါတော့လို့ မိဘနှစ်ပါးကို အဲဒီညမှာပဲ ပူဆာတော့တယ်။

မိဘတွေကလည်း အိမ်နီးချင်းအောင်သွယ်တော်ကြီးကိုခေါ်ပြီးအကြောင်း ကိစ္စ ပြောပြတယ်။ ချင်လီယင် အိမ်ကို အောင်သွယ်တော်ကြီး အခေါက်ခေါက် အခါခါသွား၊ လက်ဆောင်တွေ အကြိမ်ကြိမ်ပို့ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ လက်ထပ်ပွဲကို စီစဉ်နိုင်ခဲ့တယ်။ လက်ထပ်ပွဲမကျင်းပခင်မှာ အောင်သွယ်တော်ကြီးက ဂူဖန်းကို

‘မိန်းမပျိုကလေးက တော်ရှာပါတယ်၊ ရုပ်လဲလှတယ်၊ ချမ်းလဲ ချမ်းသာ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အလှမှာ အပြစ်ကလေးတစ်ခုတော့ မကင်းဘူး၊ လက်ထပ်ပွဲ မကျင်းပခင် အဲဒီ အပြစ်ကလေးကို မင်း ကြိုသိထားဖို့ လိုမယ်ထင်တာပဲ’ လို့ ပြောတယ်။

ဒီတော့ ဂူဖန်းက ‘သူ့ကို ကျွန်တော်တွေပြီးပါပြီဗျာ၊ သူ့အလှကို ကျွန်တော် သိပါတယ်’ လို့ ပြန်ပြောပြီး အောင်သွယ်တော်ကြီး ပြောတာတွေကို ဘာမှ ဆက်နားမထောင်တော့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကြီး ကျင်းပတဲ့နေ့ ရောက်လာခဲ့ တယ်။ ဒီနေ့မှာ ချင်လီယင်ရဲ့ အိမ်ဝင်းတစ်ခုလုံး ရပ်ဝေးရပ်နီးက ပို့ကြတဲ့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ တောင်ပုံရာပုံပေါ့။

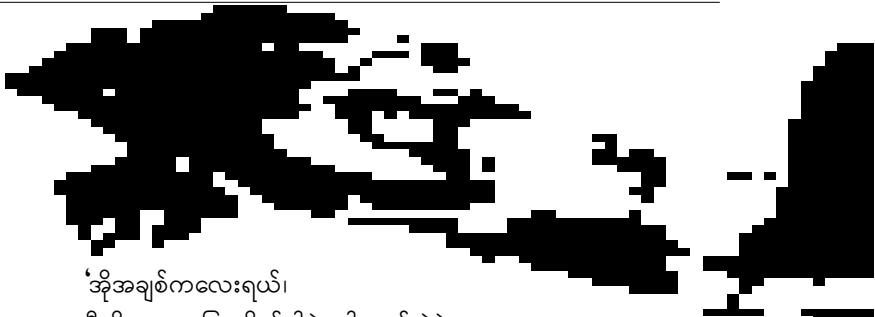
ဒါပေမဲ့ သတို့သမီးကလေးခမျာ မပျော်နိုင်ရှာဘူး။ အပြစ်အနာအဆာ မကင်းတဲ့ မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို ချစ်သူက ပထမဆုံးအကြိမ် မထင်မှတ်ဘဲမြင်သွားရင် စိတ်ဆိုးသွားမယ့်အရေး၊ စိတ်ပျက်သွားမယ့်အရေးတွေ တွေးမိပြီး စိုးတထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရှာတယ်။ အမေကြီးကတော့ ‘အောင်သွယ်တော်ကြီးက ကြိုပြောထားမှာ သေချာပါတယ် သမီးရယ်၊ မျက်ခုံးကလေး ပြတ်နေပေမယ့် သမီးချစ်သူက သမီးကို မြတ်နိုးမှာပါ’ လို့အားပေးတယ်။ နှစ်သိမ့်တယ်။ ဒါနဲ့တောင် သတို့ သမီးကလေးခမျာ ဘဝင်မအေးနိုင်ရှာသေးဘူး မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပ နေခိုက်မှာ မျက်နှာဖုံးဇာအောက်က မျက်လုံးကလေး ပင့်ပင့် ပြီးအကြည့် ဧည့်ပရိတ်သတ်တွေကြားမှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမောဖြစ်နေတဲ့ ချစ်သူကို မြင်လေတိုင်း ရင်မောမိတယ်။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားပြီးဆုံးလို့ ဧည့်ပရိတ်သတ်တွေပြန်ကြတဲ့အခါ သတို့ သမီးရဲ့ မျက်နှာဖုံးဇာကို သတို့သားက မ တင်ပေးဖို့အချိန် ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ မျက်ခုံးတစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ အပြစ်အနာအဆာကလေးကို သူ မြင် သွားပြီးအံ့အားသင့် ငေးငိုင်သွားရင် သူ့ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ အပြစ်တင်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးဟာ ခင်ပွန်းသည် သိပ်အံ့အားသင့်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့

‘ကျွန်မရဲ့ ချစ်လင်ရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ မလှမပ မျက်ခုံးတစ်ဖက်အကြောင်း အောင်သွယ်တော်ကြီးက မပြောထားဘူးလားရှင်၊ အဲဒါ ငယ်ငယ်တုန်းကရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာလေ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက မိဘတွေနဲ့အတူ ရပ်ဝေးက သူငယ်ချင်းတွေဆီ ကျွန်မ သွားလည်ခဲ့ပါတယ်၊ ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်မတို့နေတိုင်း ကစားကြတယ်၊ တစ်နေ့တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ခဲနဲ့လှမ်းပေါက်တယ်။ တကယ်တော့ ကောင်လေးက ကျွန်မ အနာတရဖြစ်သွားအောင် မရည်ရွယ်တာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ နဖူးကို လာမှန်လို့ အခု မြင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားရတယ်လေ၊ ဘယ်နေရာမှာမှ အပြစ်အနာအဆာမရှိတဲ့ ချစ်လင်နဲ့အတူ ကျွန်မ မလိုက်နိုင်တဲ့ အတွက်တော့ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းနည်းမိပါတယ်’ လို့ ပြောပြတယ်။

ဒီတော့ ဂူဖန်းက

‘အိုအချစ်ကလေးရယ်၊

ဒီလိုတော့မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ ဒါထက် ခဲနဲ့

ပစ်လိုက်တဲ့ ကောင်လေးနာမည်က ဘာတဲ့လဲ’

‘ကျွန်မ မသိတော့ဘူး၊ သူလည်း ကျွန်မလို ဧည့်သည်ပဲလေ’

‘အင်းသိပြီ သိပြီ၊ အချစ်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ကစားကြတဲ့နေရာဟာ

ပီးကင်းမြို့တော်က ‘လီမိသားစု’ ရဲ့ ဥယျာဉ်ကြီးထဲမှာမဟုတ်လား’

ဝူဖန်း ကဒီလို ညင်ညင်သာသာကလေး မေးလိုက်တော့ ချင်လီယင်
ဟာ အံ့အားသင့်သွားပြီး

‘ဟင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’လို့ အလောတကြီး ပြန်မေးတယ်။

‘ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဆိုတော့ ခဲနဲ့ပေါက်တဲ့ အဲဒီကောင်လေးဟာ
ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကိုယ့်မိဘတွေကကိုယ်ပစ်လိုက်တဲ့ခဲဟာ ဥယျာဉ်ထဲမှာ
ကစားနေကြတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နဖူးကို သွားမှန်လို့ နဖူးကွဲသွားတဲ့
အကြောင်း ခဏခဏ ပြောပြဖူးတယ်လေ။ အင်း နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ
ကိုယ်တိုင်က ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရွှေလက်တွဲဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးတာ
အမှန်ပဲ။ ဒါမှလည်း ကိုယ့်ကြောင့်ရခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အတွက် ကိုယ်က
ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးနိုင်မှာကိုး၊ ကဲခုတော့ ကိုယ်ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါပြီ
အချစ်ရယ်’

နောက်ပိုင်းမှာ ဝူဖန်းက အကောင်းဆုံး မင်နက်၊ အသေးဆုံး အနူးညံ့ဆုံး
စုတ်တံကိုရှာတယ်။ ဒီစုတ်တံ ဒီမင်နက်နဲ့ အနာရွတ်ပေါ်မှာ မျက်ခုံးမွေး
အသစ်ဆွဲပေးတယ်။ သူ ဆွဲပေးတဲ့မျက်ခုံးမွေး သေးသေးသွယ်သွယ်ကလေး။
သုံးရက်လသဏ္ဍာန် ကွေးကွေးလေး၊ ကျူရွက်သဏ္ဍာန် မျက်ခုံးမွေးအသစ်
ကလေးတစ်ခုကို ဆွဲပေးခဲ့ပါသတဲ့။

ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခဲ့ကြတဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း
ဝူဖန်းက သူဖန်တီးခဲ့တဲ့ အနာရွတ်ပေါ်မှာ မနက်တိုင်းပဲ ကျူရွက်သဏ္ဍာန်
မျက်ခုံးမွေး အသစ်ကလေးတစ်ခုကို ဆွဲပေးခဲ့ပါသတဲ့။

ဖားပြုတ်များနဲ့ စိန်ပွင့်များ

ဟိုး ရှေးအခါက မုဆိုးမကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သမီးအကြီးက အမေမုဆိုးမကြီးနဲ့ သိပ်တူတယ်ဆိုပဲ၊ နှစ်ယောက်တွဲနေတဲ့အခါ ခွဲလို့တောင် မရဘူးတဲ့။ ရုပ်ချင်းတူရုံမကဘူး မာနကြီးပုံ သဘောဆိုးပုံ စိတ်ပုပ် ပုံတွေပါ တူသတဲ့။ ဒါကြောင့် သည်သားမိနဲ့ ဘယ်လိုလူမျိုးမှ တာရှည် မနေနိုင်ဘူး။ သမီးငယ်ကလေးကတော့ ဖအေတူကွဲ့။ ဖအေလိုပဲ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တယ်။ ဖော်ရွေတယ်။ သနားကြင်နာတတ်တယ်။

အသွင်တူမှကြည်ဖြူတယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း မုဆိုးမကြီးက သမီးအကြီးကိုပဲ ချစ်သတဲ့။ အရေးလည်းသိပ်ပေးသတဲ့ ။ သမီးငယ်ကလေးကိုတော့ တအားမုန်း တာပေါ့။ ထမင်းတောင် အတူမစားဘူး။ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ကျွေးသတဲ့ကွယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ တစ်နေကုန် အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်ခိုင်းတယ်။ အိမ်နဲ့တစ်မိုင်ကျော် လောက်က ချောင်းကိုသွားပြီး ရေခပ်ခိုင်းတယ်။ သမီးငယ်ကလေးဟာ တစ်နေ့ နှစ်ခေါက် ရေသွားခပ်ရရှာတယ်။

အင်း တစ်နေ့မှာပေါ့ကွယ်။

သမီးငယ်လေးဟာရေခပ်ဖို့ချောင်းနားရောက်လာတယ်။ သည်အချိန်မှာပဲ သူဆင်းရဲမကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သမီးငယ်လေးဆီမှာ ရေနည်းနည်း တောင်းသတဲ့။ သည်တော့ သမီးငယ်လေးက

‘ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ ရပါတယ်’

လို့ ပျူပျူငှာငှာ ချိုချိုသာသာပြောရင်း ရေအိုးကို အရင်ဆေးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ချောင်းရေကြည်ကို ခပ်တိုက်တယ်။ သူဆင်းရဲမကြီး သက်သောင့်သက်သာ သောက်နိုင်အောင် ရေအိုးကိုတောင် ထိန်းပေးထားသတဲ့ကွယ်။

ရေတဝသောက်ပြီးတဲ့အခါ သူဆင်းရဲမကြီးက ‘မိန်းကလေးက သိပ်လှ တာပဲ။ သဘောမနေလည်းကောင်းတယ်၊ ကြင်နာသနားတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အမေက မိန်းကလေးကို ဆုတစ်ခုပေးဘဲမနေနိုင်တော့ဘူး’လို့ ပြောပြတယ်လေ။

တကယ်တော့ သူဆင်းရဲမကြီးဟာ နတ်သမီးလေးတဲ့ကွယ်။ အခုလို သူဆင်းရဲမကြီးယောင် ဆောင်လာတာက သမီးငယ်ကလေးဘယ်လောက်အထိ ကြင်နာသနားတတ်တယ်၊ ကူညီတတ်တယ်ဆိုတာတွေကို သိရအောင်လို့ပေါ့။

သူဆင်းမကြီးက သူ့စကား ပြန်ဆက်တယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့

‘ဟောဒီဆုလာဘ်ကိုအမေပေးလိုက်မယ်၊ သမီးပြောတဲ့စကားတိုင်းနဲ့အတူ ပန်းတစ်ပွင့် သို့မဟုတ် အင်မတန်ကို တန်ဖိုးကြီးတဲ့ကျောက်သံပတ္တမြားတစ်လုံးလုံး သမီးအာခံတွင်းက ထွက်ကျလာပါစေ’ တဲ့။

သည်နေ့မှာသမီးငယ်ကလေး အိမ်ပြန်နောက်ကျသွားတယ်လေ။ ဒီတော့ မုဆိုးမကြီးက ဆူတာပေါ့။ ကျိန်းတာပေါ့။ သမီးငယ်ကလေးကလည်း

‘နောက်ကျရတဲ့အတွက် သမီး စိတ်မကောင်းပါဘူး’ လို့ တောင်းပန်တာ ပေါ့ကွယ်။ သည်လို တောင်းပန်စကား ပြောလိုက်တာနဲ့ သမီးငယ်ကလေး အာခံတွင်းက ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံး ထွက်ကျလာတော့သတဲ့ကွယ်။

မုဆိုးမကြီးဟာသမီးငယ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး သိပ်ကိုအံ့ဩသွားတော့ တာပေါ့။ သူ့ကိုယ်သူ မယုံသလိုတောင် ဖြစ်သွားသတဲ့ကွယ်။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ငါ ဘာတွေများ မြင်လိုက်မိပါလိမ့်၊ ပုလဲတွေ၊ စိန်တွေ၊ ဒီကောင်မပါးစပ်ကထွက်ကျလာသလား’ လို့ တွေးပြီး

‘သမီး ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲ’ လို့ မေးသတဲ့။ အင်း မုဆိုးမကြီးက သမီးလို့ တပ်ပြောတာ ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဆုံးပဲကွယ်။

သမီးငယ်ကလေးဟာ ဇာတ်ကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား

ပြောပြလိုက်တယ်လေ။ ဇာတ်ကြောင်းပြန်နေစဉ် တစ်ချိန်လုံးမှာလည်း အာခံတွင်းထဲက စိန်ပွင့်တွေ ဆက်တိုက်ထွက်ကျနေတယ်။

အကြောင်းစုံကိုသိရတဲ့ မုဆိုးမကြီးက

‘အင်း ဒီလိုကိုး၊ ဟင်း ဘာရမလဲကွယ်၊ သမီးကြီးကိုပဲ ရေခပ်ခိုင်းရတော့မှာပေါ့၊ ကဲ သမီးကြီး၊ ဟိုကောင်မ စကားပြောတဲ့အခါ ပါးစပ်ထဲက ဘာတွေ ထွက်ကျလာတယ်ဆိုတာတွေ့ရဲ့ မဟုတ်လား။ သမီးလဲ ဒီဆုမျိုးရရင်မပျော်ပေဘူးလား၊ ဘာမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း မဟုတ်ဘူး၊ ချောင်းထဲမှာ ရေသွားခပ်ရုံပဲ၊ အကယ်၍ အဘွားအိုတစ်ယောက်ယောက်က ရေလာတောင်းသောက်ရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ရေတိုက်လွှတ်လိုက်ရုံပေါ့’

သည်တော့သမီးကြီးက

‘သွားမှာပါ၊ အမေကလဲ’ လို့ စုဆောင်းဆောင်း လုပ်နေသေးသတဲ့လေ၊ ဒါကြောင့် မုဆိုးမကြီးကစိတ်မချနိုင်ဖြစ်ပြီး

‘သွားဖြစ်အောင်သွား၊ အခုသွား’ လို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပြန်တယ်။

သမီးကြီးကပြုစုပြီးဆောင်းကြီးအောင်းကြီးထွက်သွားတယ်။ ရေခပ်ထည့်ဖို့ ငွေချိုင့်တစ်ချိုင့် ယူသွားတယ်လေ။

ချောင်းနား ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူဟာ လှလှပပ ခမ်းခမ်းနားနား ဆင်ယင်ထားတဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တယ်။ သည်မိန်းမပျိုက တန်းတန်းမတ်မတ် သူ့ဆီကို လျှောက်လာနေတယ်။ အနားကိုရောက်တော့ ရေနည်းနည်း တောင်းသောက်သတဲ့ကွယ်။ အမှန်တော့ သည်မိန်းမပျိုဟာ မနေ့ကနတ်သမီးပဲ ဖြစ်တယ်။ အခု မင်းသမီးကလေးယောင်ဆောင်လာတာက သမီးကြီး ဘယ်လောက်အထိရိုင်းပျတယ်၊ ကူညီလိုစိတ် ကင်းတယ်ဆိုတာ သိနိုင်ဖို့အတွက်ပဲ။

မိန်းမပျိုက သမီးကြီးနားကပ်ခဲ့ပြီး ရေနည်းနည်းသောက်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းတယ်။

ရေကလေးတောင်းရုံနှင့် သမီးကြီးက

‘ဪ ဂုဏ်အတွက် ရေလာခပ်တယ်များ ထင်နေသလား၊ ဒီငွေချိုင့်ဟာလည်း ရှင် ရေသောက်ဖို့များ မှတ်နေသလား၊ ကဲသောက်ချင်ရင် ငွေချိုင့်ထဲမှာ ရေရှိတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ယူသောက်’ လို့ ရိုင်းရိုင်းပျပျ ပြောလိုက်တယ်။ သည်လို အပြောခံရပေမယ့် မိန်းမပျိုကလေးယောင်ဆောင်ထားတဲ့ နတ်သမီးကလေးက စိတ်မဆိုးဘဲ

‘မင်းက နည်းနည်းတော့ယဉ်ကျေးသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့တစ်ဖက်သားအလို ကိုတော့ မလိုက်တတ်ဘူး၊ ဒီတော့မင်းနဲ့ တန်တဲ့လက်ဆောင်တစ်ခုပေးမယ်၊ မင်းပြောတဲ့စကားလုံးတိုင်းနဲ့အတူ မြွေတစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ်ဖားပြုပ်တစ်ကောင် မင်းပါးစပ်ထဲက ထွက်ကျပါလာစေ’လို့ ရွတ်ဆိုလိုက်သတဲ့။

အိမ်ပြန်လာတဲ့ သမီးကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ မုဆိုးမကြီးက ‘ဘယ့်နှယ်လဲ သမီးကြီး’ လို့ ဝမ်းပန်းတသာ ဆီးမေးတော့တာပေါ့။ သမီးကြီးက

‘ဒီလို အမေရေ’ လို့ အစချီလိုက်တာနဲ့ ပါးစပ်ထဲက မြွေသုံးကောင် ဖားပြုပ်သုံးကောင် ထွက်ကျလာတော့သတဲ့။ ဒီတော့ မုဆိုးမကြီး လန့်အော်တော့ တာပေါ့။

‘အမယ်လေး ငါ ဘာတွေ မြင်လိုက်ရပါလိမ့်။ ဟင်း တန်တော့၊ ဟိုကောင်မ လက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ သိကြာရောပေါ့ကွယ်၊ အိမ်မှာမထားဘူး

နှင်ချပစ်မယ်' လို့ ကြိမ်းမောင်းရင်း သမီးငယ်လေးကို ရိုက်ဖို့နှက်ဖို့ ဒေါသတကြီး ထွသွားသတဲ့။

သမီးငယ်ကလေး အိမ်မှာ မနေဝံ့တော့ဘူးလေ။ တောထဲကိုထွက်ပြေးခဲ့ရ သတဲ့ကွယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ သမီးငယ်လေး တောထဲရောက်ချိန်မှာ ဘုရင့် သားတော်တစ်ပါးက တောကစားထွက်ပြီး ပြန်အလာနဲ့ သွားတိုးတယ်လေ။ သမီးငယ်လေးဟာ အင်မတန်ကို လှပချောမောတဲ့အတွက် ဘုရင့်သားတော်က အနားကပ်လာပြီး အကျိုးအကြောင်း စုံစမ်းကြည့်တယ်။ ဒီအခါ သမီးငယ် ကလေးက

‘အိမ်က နှင်ထုတ်လိုက်လို့တောထဲရောက်လာရပါတယ် အရှင်မင်းသား’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအဖြေစကားနဲ့တူ ပုလဲလုံးကလေးတွေ စိန်ပွင့်တွေ သမီးငယ်ကလေး အာခံတွင်းထဲက ထွက်ကျလာတဲ့အတွက် မင်းသားလေးဟာ အင်မတန်စိတ်ဝင်စားလာပြီး အကြောင်းစုံထပ်မေးပြန်တယ်။ အကြောင်းစုံ သိသွားရတဲ့အခါ မင်းသားလေးက သမီးငယ်ကလေးအပေါ် ကြင်နာသနား လာတယ်။မေတ္တာသက်ဝင်လာတယ်။ ဘယ်မိန်းမမှ ဒီအမျိုးသမီးကလေးထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိလိမ့်မယ်လို့လည်း မင်းသားလေး မထင်တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် သမီးငယ်ကလေးကို ဖခင်ကြီးရဲ့ နန်းတော်ခေါ်သွားတယ်။ နောက်တော့ မင်းသားလေးက သမီးငယ်ကလေးကို လက်ထပ်လိုက်သတဲ့ကွယ်။

ဟိုအစ်မကြီးအတွက်ကတော့ရှင်းနေပြီလေ။ အကျင့်ဆိုး၊သဘောထားဆိုး၊ အပြောဆိုးတာတွေက တစ်နေ့တစ်ခြား လွန်လွန်လာလို့ နောက်ဆုံး အမေ မုဆိုးမကြီးကတောင် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ အိမ်က နှင်ထုတ်လိုက်ရတော့သတဲ့။ ဒီတော့ သူဟာ စိတ်ပျက်အားငယ်လာပြီး ခေါ်ယူကျွေးမွေးမယ့်သူ တစ်ဦးဦးကို ရှာရပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ဘူးပေါ့။ မတွေ့တော့ ဆက်ရှာ၊ ဆက်ရှာရင်း နောက်ဆုံးတော့ တောစပ်နားအရောက်မှာ သေဆုံးသွားတော့သတဲ့ကွယ်။

ငွေရှင်နဲ့လယ်သမား

ဟို ရှေးအခါက လယ်သမားတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူ့ဘဝမှာ ငွေတိုးချေးစားသူ တစ်ဦးရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် နစ်နာဆုံးရှုံးမှုတွေ များစွာရှိခဲ့ရပါသတဲ့။ စပါးအထွက် ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ဒီလယ်သမားဟာ ဆင်းရဲမြဲဆင်းရဲလျက်ပဲတဲ့။ သို့ပေမယ့် ငွေတိုး ချေးစားသူကတော့ ချမ်းသာသည်ထက် ချမ်းသာလာတယ်။ မိုးလေဝသမမှန်လို့ လယ်ယာလုပ်ငန်း ပျက်စီးသွားတဲ့လမှာဆိုရင် လယ်သမားမှာ ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိတဲ့ထိ ဖြစ်ရတယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ သူဟာ ငွေတိုးချေးစား သူဆီသွားပြီး ‘ကျောက်တုံးက ရေထွက်အောင်တော့ ခင်ဗျား တတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ခုလည်း ကျုပ်ဆီက ခင်းဗျား ဘာမျှ မရနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ချမ်းသာခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြသင့်တယ် ထင်တာ ပဲ’ လို့ ပြောသတဲ့။

အင်း ငွေတိုးချေးစားသူဘက်က ကြည့်ပြန်တော့ ဟုတ်နေသလိုပေါ့လေ။ ယူခဲ့တာ၊ ဖြတ်ခဲ့တာ၊ စားခဲ့တာ များလှမှကိုး၊ ဒါကြောင့် ငွေတိုးချေးစားသူက ‘မိတ်ဆွေ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအားလုံး ရမ်း(မ်) ထဲမှ လာခြင်းဖြစ်တယ်၊ သူ့ကိုသာ မေးပါတော့’ လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။

လယ်သမားကလည်း ရိုးရိုးအအဆိုတော့ ‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျုပ် ရမ်း(မ်) ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာပြီး မေးကြည့်ပါမယ်’ လို့ပြောပြီး ငွေတိုးချေးစားသူ ထံပါးက ထွက်ခွာသွားတော့သတဲ့။

ကဲ ခုဆို လယ်သမားဟာ ခရီးထွက်တော့မယ်။ ခရီးက ဘယ်လောက် ရှည်ပြီး ဘယ်လောက်ကြာမယ် မသိ။ ဒါကြောင့် မသိုးထမင်း၊ မသိုးဟင်းတွေ ပြုလုပ်ရတယ်။ အားလုံး ပြုလုပ်ပြင်ဆင်ပြီးကာမှ ရမ်း(မ်) ကိုတွေ့ဖို့ ခရီးစထွက် တော့သတဲ့။

သူ့ ရှာပုံတော်ခရီးမှာ ပထမဆုံးတွေ့ရတာက ဗြဟ္မဏတစ်ဦးပဲ။ ဒီဗြဟ္မဏကို လယ်သမားက မသိုးထမင်း၊ မသိုးဟင်း အနည်းငယ်လှူလိုက်ပြီး ရမ်း(မ်)ဆီ ရောက်နိုင်မယ့်လမ်းကို ညွှန်ပြဖို့တောင်းပန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗြဟ္မဏ ဟာ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မတုံ့ပြန်ဘဲ လှူသမျှကို လက်ခံပြီး ခရီးဆက်သွားသတဲ့။ လယ်သမားလည်း ကြိရာမရဖြစ်ပြီး သူ့ခရီး သူ ဆက်ရပြန်တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေရာရောက်လာတော့ ယောဂီတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြန်ရော။ လယ်သမားဟာ

ယောဂီကို မသိုးထမင်း၊ မသိုးဟင်း အနည်းငယ်လှူဒါန်းပြီး ရမ်း(မ်) အကြောင်း မေးပေမယ့် မျှော်လင့်စရာ သဲလွန်စ မရပြန်ဘူး။ သို့ပေမယ့် သူဟာ စိတ် မပျက် အားမငယ်ဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်တယ်။

ခရီးအတော်ပေါက်လာတဲ့အခါ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ သူဆင်းရဲတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်သတဲ့။ လယ်သမားက သူဆင်းရဲနဲ့ ခေတ္တစကား ပြောတယ်။

အဲဒီလို စကားပြောကြည့်တော့မှ သူဆင်းရဲဟာ အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ် နေကြောင်း သူသိရတယ်။ ဒါနဲ့ လက်ကျန်စားစရာလေးတွေကို ကြင်နာသနားစိတ် အပြည့်၊ စေတနာအပြည့်နဲ့ ကျွေးမွေးလိုက်သတဲ့။ ပြီးမှ လယ်သမားက အပန်းဖြေဖို့ သူဆင်းရဲဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ အဲ နောက်ပိုင်းတော့ သူတို့နှစ်ဦး စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်ဖြစ်သွားကြသတဲ့။

‘အင်း ဒါထက် ခင်ဗျားက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ’

ပြောလက်စ စကားကိုဖြတ်ပြီး သူဆင်းရဲက မေးလိုက်တယ်။

‘အို ကျုပ်သွားရမယ့် ခရီးက သိပ်ရှည်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ရမ်း(မ်)ကို ရှာနေတာကိုး၊ အေးလေ၊ ရမ်း(မ်)ကိုတွေ့ အောင် ခင်ဗျားလဲ ကူညီနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

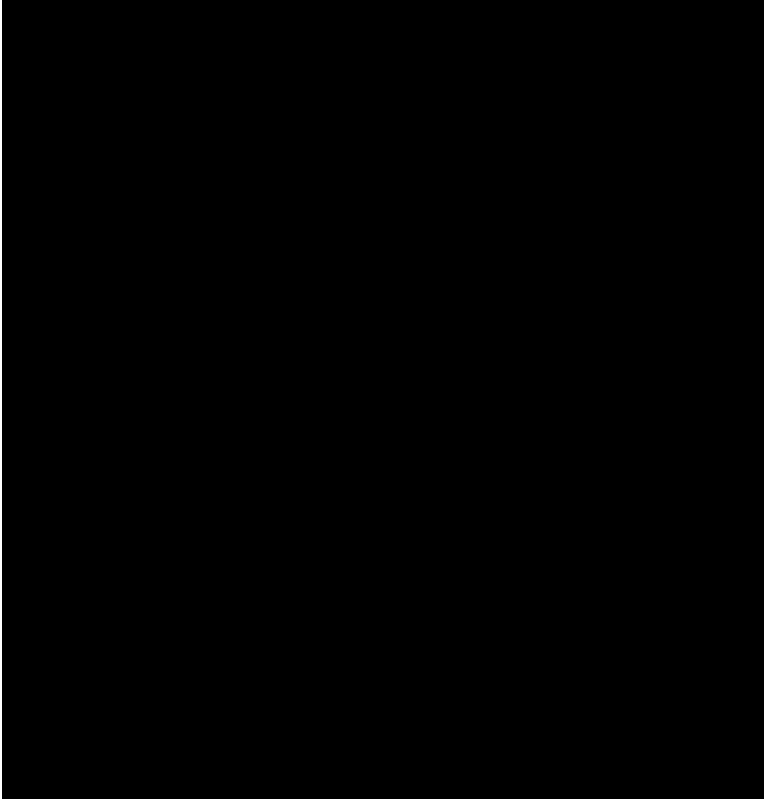
အဲဒီလိုလယ်သမားက ပြောလိုက်တော့ သူဆင်းရဲက ပြုံးလိုက်သတဲ့။ ပြီးမှ ‘ညွှန်ပြကောင်း ညွှန်ပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ဟာ ရမ်း(မ်) ဖြစ်နေလို့ပဲပေါ့၊ ကဲပြောဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆီက ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ’ လို့ တစ်ဆက်တည်းမေးလိုက်သတဲ့။

လယ်သမားဟာ ရုတ်တရက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတယ်။ သူဆင်းရဲကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြတယ်။ ဇာတ်ရည်လည်သွားတဲ့အခါ သူဆင်းရဲက လယ်သမား အပေါ် သနားစိတ်ဝင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် လယ်သမားကို ခရုသင်းတစ်ခု ပေးလိုက်တယ်။ ခရုသင်းမှုတ်နည်းကိုပါ တစ်ခါတည်း သင်ပြလိုက်တယ်။

‘သိထားဖို့ကတော့ ခင်ဗျား တစ်ခုခုကို အလိုရှိချိန်မှာ ဒီခရုသင်းကို ဟောဒီလို မှုတ်ဖို့ပဲနော်၊ အဲဒီလိုသာမှုတ်လိုက်ရင် ခင်းဗျားဆန္ဒပြည့်မှာပဲ၊ အဲ ခုနက ခင်ဗျားပြောတဲ့ ငွေတိုးချေးစားသူကိုတော့ ကြပ်ကြပ်သတိထားရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကောင်တွေရဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုမျိုးကို မှော်ပညာ ကတောင် မကာကွယ်နိုင်လို့ပဲ ခင်ဗျ’

လယ်သမားဟာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး ရွာကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ လယ်သမားပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ငွေတိုးချေးစားသူဟာ လယ်သမားရဲ့ ရုတ်တရက် အပြောင်းအလဲကို သတိပြုမိသတဲ့။

‘အင်း ဒီငမိုက်သားတော့ ပွပေါက်တစ်ခုခု တိုးလာပုံရတယ်၊ ခေါင်းက ထောင်ထောင် ထောင်ထောင်နဲ့’ လို့လည်း တွေးကြည့်သတဲ့။ နောက်ပိုင်းတော့ သူဟာ ရိုးသားတဲ့ လယ်သမားအိမ်အထိသွားပြီး သူ့အနေနဲ့ သတင်းစုံကြားပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ စီးပွားဥစ္စာ တိုးတက်လာတဲ့အတွက် အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါကြောင်း အကောက်ဉာဏ်သုံးပြီး ကရားရေလွှတ်ပြောတော့သတဲ့။ ဒီတော့ ရိုးသားတဲ့ လယ်သမားခမျာလည်း ခရသင်းဇာတ်လမ်းကို ပြောပြမိရက် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲ ခရသင်းမှုတ်နည်းကိုတော့ မပြောမလိုက်ဘူးတဲ့။ တော်သေးတယ်ဆိုရမှာပေါ့။ အမှန်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ ရိုးအ ရိုးအ ဒီလျှို့ဝှက် ချက်ကြီးကို ထုတ်ပြောရလောက်အောင်တော့ လယ်သမားဟာ မမိုက်မဲ၊ မရူးသွပ် သေးဘူးလို့ ပြောရမှာပါပဲ။

ခရုသင်းအကြောင်း သိစကတည်းက ငွေတိုးချေးစားသူဟာ ခရုသင်းကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့အရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူဟာလည်း တစ်ဖက်သူ ရိပ်မိသွားလောက်အောင်တော့ မိုက်မိုက်မဲမဲမကြီဘူး၊ ဒီလောက်ထိ မိုက်တွင်းမနက်ဘူး။ သူဟာ တခြားကိစ္စတွေကို ဘေးချိတ်ပြီး အခါအခွင့်ကိုသာ ကျိတ်စောင့်နေသတဲ့။ အခွင့်သာအခါဆိုက်လေမှ ခရုသင်းကို အရယူမယ်ပေါ့။

တစ်နေ့မှာ အခွင့်သာလာတယ်။ ငွေတိုးချေးစားသူလက်ထဲ ခရုသင်း ရောက်လာတယ်။ သိပ်ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ပျက်စရာနဲ့ ချက်ချင်းတိုး ရပြန်တယ်။ မှုတ်ကြည့်တော့ အသံထွက်မလာဘူး။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပေါက်ကွဲ သွားလုနီး အမျိုးမျိုး ကြိုးစားမှုတ်ပေမယ့် အချည်းနှီးပဲတဲ့။ အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ် အဖြစ်နဲ့ စွန့်လွှတ်လိုက်တော့မလိုတောင်ဖြစ်လာသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မှုတ်လို့ရအောင် ကြိုးစားချင်စိတ်က မကုန်သေးဘဲဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ သူဟာ လယ်သမားဆီ သွားပြီး 'ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ခရုသင်းကြီး ကျွန်တော်ရထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သုံးမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ အေး ခင်ဗျားမှာလည်း ဒီခရုသင်းကြီး မရှိတော့လို့ အသုံး မပြုနိုင်တာလည်း ရှင်းပါတယ်'လို့ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောသတဲ့။ ဒါတင်မကဘူး ဆက်ပြီးတော့ 'ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပေးအယူ မမျှသရွေ့ ကိစ္စပြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြတ်အောင် ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား သုံးချင်သလို သုံးပါ၊ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မနှောက်ယှက်ပါဘူး၊ အဲ ခြွင်းချက်တစ်ခုကတော့ ထားရလိမ့်မယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ ခရုသင်းကြောင့် ခင်ဗျား အနေနဲ့ ဘာကိုပဲရရ ခင်ဗျားရထားတဲ့နှစ်ဆ ကျွန်တော် ရရမယ်'

'ဟာ ဒါကတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲဗျာ၊ ဟင်း ဒါဟာ ခင်ဗျားသုံးနေကျ နည်းဟောင်းကြီးပဲလေ'

‘အို အို ခင်ဗျားထင်သလို လုံးဝ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဝေစုရမှာပဲ။ ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ မစားရတဲ့အမဲ သဲပက်တဲ့ကိန်းမျိုးတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့နော်၊ အမှန်ဆိုရင် ခင်ဗျား အလိုရှိတာအားလုံး ရနိုင်မှတော့ ကျွန်တော်ချမ်းသာသာ ဆင်းရဲရဲ ခင်ဗျား မှုစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ’

နောက်ဆုံးတော့ ငွေတိုးချေးစားသူ ကောင်းစားမှာကို မလိုလား မရှုစိမ့် ပေမယ့် လယ်သမားခမျာ သဘောမတူချင်ဘဲ တူလိုက်ရတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း တော့ ခရုသင်းတန်ခိုးနဲ့ သူ ဘာပဲရရ၊ ငွေတိုးချေးစားသူကတော့ နှစ်ဆရသွားမြဲ ဖြစ်ပါသတဲ့။

ကိုယ်က တစ်ခုရတိုင်းသူက နှစ်ခု အမြဲရရနေတော့ လယ်သမားဟာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီအထဲ အလွန်ပူပြင်းခြောက်သွေ့တဲ့ ရာသီမျိုးနဲ့ တိုးပြန်တော့ စပါးတွေ ညှိုးရော် ပျက်စီးသွားပြန်ပါရော။ လယ်သမားဟာ ကျန်စပါးပင်တွေကို ရေလောင်းဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရေတွင်းတစ်တွင်းတမ်းတပြီး ခရုသင်းကို မှုတ်လိုက်တယ်။ ဟောကြည့်စမ်း၊ ချက်ချင်းပဲ ရေတွင်းတစ်တွင်း ပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟို ငွေတိုးချေးစားသူဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှစ်တွင်း။ အလွန်ကိုလှပတဲ့ ရေတွင်းနှစ်တွင်း။ ဘယ်သူဟာ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံနိုင်မလဲ။ မခံနိုင်ဘူး။ မိတ်ဆွေ လယ်သမားကြီးလည်း မခံနိုင်ဘူးပေါ့။ တွေးတွေးပြီး အသည်းနာရတယ်ပေါ့။ အဲ နောက်ဆုံးတော့ လယ်သမားခေါင်းထဲ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အကြံတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသတဲ့။ သူဟာ ခရုသင်းကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

‘အို ရမ်း(မ်) ကျွန်ုပ် မျက်လုံးတစ်ဖက် ကန်းချင်ပါသည်’လို့ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် အော်ဟစ်ပြီးမှ ခရုသင်းကို အားကုန်မှုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ တဒင်္ဂအတွင်း သူမျက်လုံးတစ်ဖက် ကွယ်သွားပါလေရော။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ငွေတိုးချေးစားသူရဲ့ မျက်လုံးနှစ်ဖက်လည်း ကွယ်သွားပါရောတဲ့။

ငွေတိုးချေးစားသူဟာ သူ့ရေတွင်းနှစ်တွင်းကြား စမ်းတဝါးဝါး လမ်းရှာ သွားနေရင်းက ရေတွင်းတစ်တွင်းထဲကျပြီး ရေနစ်သေဆုံးသွားသတဲ့။

ကဲ ဒီဖြစ်ရပ်မှန်ပုံပြင်က ဘာများ ပြောပြပါသလဲ။ ရိုးအတဲ့ ဆင်းရဲသား မှန်သမျှ မျက်လုံးလို အသုံးဝင်တန်ဖိုးကြီးလှတဲ့ တစ်ခုခု အဆုံးရှုံး ခံလိုက်မှပဲ ငွေရှင်ကြေးရှင်အပေါ် တစ်ကြိမ်သာ အသာစီးရနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ မဟုတ်လား။

သူရိန်နန်းက ညီမနှစ်ဖော်

ကောင်းကင်ထဲမှာ နတ်သားတွေ၊ နတ်သမီးတွေ ရှိနေသေးတဲ့ ဟို တစ်ချိန် တုန်းကပေါ့။

နတ်မင်းသားလေးတစ်ပါးဟာ ‘သူရိန်’ အမည်ရှိတဲ့ စံအိမ်ကြီးထဲမှာ နေနေသတဲ့။ ဒီနတ်မင်းသားကလေးရဲ့ အမြွှာညီအစ်မကတော့ ‘စန္ဒာ’ အမည် ရှိတဲ့ စံအိမ်ငယ်ကလေးမှာ နေနေကြတယ်။ နတ်မင်းသားကလေးဟာ အင်မတန်ကို ချောမောတယ်။ အမြွှာညီအစ်မကလည်း ရိုးရိုးလေးနဲ့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်တဲ့။ တစ်ခါ မြင်လိုက်တာနဲ့ အမြဲကြည့်ချင်နေတဲ့ ရုပ်ဆင်းပိုင်ရှင်ကလေး တွေပဲပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကဗျာဆရာတွေဆိုရင် စန္ဒာ စံအိမ်ကို တစ်ညလုံးငေးကြည့် ကြပြီး တစ်နေ့လုံး အိပ်ကြသတဲ့။ သူတို့ရင်ထဲမှာ ရေးစရာတွေ၊ ကဗျာဖွဲ့စရာတွေ ဘယ်လောက်ရှိနေနေ ကဗျာမရေးဖြစ်ကြဘူး။

အမြွှာညီအစ်မဟာကျက်သရေရှိရှိ လှကြရုံမကဘူး၊ ဇာထိုးပန်းထိုးလည်း သိပ်ကျွမ်းကျင်ကြသတဲ့။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ လှပတဲ့ဝတ်စုံတွေကို ဇာပန်းအလှ အမြဲတမ်းခြယ်သနေတတ်ကြတယ်။ ညညများမှာဆိုရင် သူတို့ ထိုးထားတဲ့ ဇာပန်းတွေဟာ ကြယ်တစ်သန်း လင်းလက်နေသလို အရောင်တွေ ပြီးပြီးပြက်ပြက် ဖြစ်နေတယ်။ ဝင်းပနေတယ်။ သူတို့ညီအစ်မဟာ တကယ့်ကို လက်မြောက်ကြတယ်။ ဒါကြောင့် တဖြည်းဖြည်း သတင်းကြီးလာတယ်။ ကျော်ကြားလာတယ်။ အများတကာ နှုတ်ဖျားမှာ သူတို့နာမည်ကလေးတွေ သီးနေတယ်။ အစပိုင်းမှာတော့ သူတို့ညီအစ်မရဲ့ အလှကို တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ ငေးမောကြည့်ကြသူတွေဟာ ကဗျာဆရာငယ်လေးတွေလောက်ပဲ။ နောက်တော့ အိမ်ရှင်မတွေ အမျိုးသမီးကြီးတွေပါ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာထိုးပန်းထိုး ကျွမ်းကျင်ပုံနဲ့ ဇာပန်းအလှတွေကို ညအခါမှာ စောင့်ကြည့်လာကြတယ်။ မကြာခင်ဘုန်းတော်ကြီးတွေကလည်း ကြည်လင်တဲ့ညများမှာ ဘုရားကျောင်း ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး ကြည့်ကြပြန်တယ်။ တွေးခေါ်ရှင်ကြီးတွေ ပညာရှင်တွေ ကလည်းကျောင်းအမိုးပေါ် တက်ငေးကြ၊ တွေးကြပေါ့။ ကျောင်းသားတွေ လူငယ်တွေ ဆိုတာကတော့ ကောင်းကောင်းမြင်နိုင်အောင် ညညကျရင် တောင်ထိပ် တွေပေါ် အပြေးအလွှား အလှအယက် တက်ကြတယ်။

အမြွှာညီအစ်မကို မိခင်ကြီးက ဂရုတစိုက်ကွပ်ကဲထိန်းသိမ်းလာခဲ့တယ်။ မိန်းမပျိုကလေးတွေ လူတကာရဲ့ အကြည့်ခံနေရတာ သိပ်မကောင်းလှဘူးလို့ မိခင်ကြီးက မကြာ မကြာ ပြောပြတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သာယာကြည်လင် တဲ့ ညများမှာ လူတွေ ထောင်သောင်းမက ထွက်ကြည့်ရင် သူတို့ညီအစ်မ မပျော်မရွှင် ဖြစ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် သူတို့ညီအစ်မကြားနိုင်အောင် သန်းခေါင် ချိန်မှာ သီချင်းတွေဆိုကြ၊ အော်ဟစ်ကြရင် သူတို့ စိတ်အညစ်ဆုံးပဲ။ ကြာတော့ အစ်မက

‘ညီမလေးရေ၊ တို့ ဒီ စန္ဒာစံအိမ်မှာ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး ထင်တယ် ကွယ်’လို့ တိုင်ပင်သလို ပြောလာကြတော့တယ်။

ဒီတော့ ညီမလေးက

‘ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ နေလို့ဖြစ်တော့မယ် မထင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ ဘယ်ကိုသွားနေနိုင်မှာလဲ အစ်မရယ်’ လို့ စိတ်ပျက်အားလျော့ဟန်နဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

ဒီအခါ အစ်မက

‘သူရန် စံအိမ်ကြီးထဲမှာနေတဲ့ အစ်ကိုနဲ့ နေရာချင်းလဲဖို့ အစ်မတော့ စိတ်ကူးထားတာပဲ’ လို့ ဆိုတော့ ညီမက မဆိုင်းမတွ သဘောတူတယ်။

ဒါကြောင့် နောက်နေ့မှာဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဆင်မြန်းပြီးအစ်ကိုကြီးရဲ့ တောက်တောက်ပပ၊ ဝင်းဝင်းလက်လက် စံအိမ်ကြီးဆီ ကောင်းကင်ကိုဖြတ် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ညီမတွေရောက်လာတော့ အစ်ကိုက သိပ် ဝမ်းသာသာတယ်။ ဒါပေမယ့် ညညများမှာ လူထောင်သောင်းရဲ့အကြည့်ခံရတဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တဲ့အခါ မှာတော့ အစ်ကိုကြီးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ရရှာတယ်။ ‘ဒါကတော့ မကောင်းလှ ဘူးကွယ်’လို့လည်း ညည်းတွားရင်း ခေါင်းတယမ်းယမ်း ဖြစ်နေရှာသတဲ့။

‘ညီမတို့ အစီအစဉ်အတိုင်း အစ်ကို ဆောင်ရွက်ပေးချင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ညီမတို့ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အခုလို စန္ဒာစံအိမ်ငယ်ကလေးထဲမှာ နေနေတာတောင် ညညကျရင် လူထောင်ပေါင်းများစွာက ငေးမောကြည့်ကြတယ်ဆိုတဲ့နောက် အစ်ကိုရဲ့ သူရိန်စံအိမ်ကြီးထဲ ရွှေ့လာကြတဲ့အခါ ပိုဆိုးတော့မှာပေါ့။ လူသန်းပေါင်းများစွာတယ်လောက်ကများကြည့်ကြမလဲ၊ ညီမတို့စဉ်းစားကြည့်ကွယ်’ လို့ ချိန်ချိန်ဆဆ ပြောပြတယ်။

‘ဒီအချက်ကို ညီမတို့စဉ်းစားမိကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ပိုပြီးတည်တည်ကြည်ကြည် ပိုပြီး ဣန္ဒြေရှိရှိ နေလို့ဖြစ်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို ညီမတို့ ရှာထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ညီမတို့ပြောသလို ပြောင်းနေပေးပါလား အစ်ကိုရယ်’ လို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောတော့ အစ်ကိုက ကြင်နာသနားတတ်သူ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း သဘောတူလက်ခံလိုက်တယ်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာ ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ စန္ဒာ စံအိမ်ငယ်ကို အမြန်ပြန်၊ လှပတဲ့ ဇာပန်း၊ ပိုးစ၊ အပ်ချည်တွေနဲ့ ဝင်းလက်နေတဲ့ ဇာထိုးပန်းထိုး အပ်အချောင်း ခုနစ်ဆယ်ကို ထုပ်ပိုးကြတယ်။ နေကျချိန်လောက်မှာ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သူရိန်စံအိမ်ကြီးကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီညမှာတော့ အိမ်ခေါင်မိုးတွေပေါ် တောင်ထိပ်တွေပေါ် တက်ခဲ့ကြသူတွေ သိပ်စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ ဥယျာဉ်တွေထဲမှာ လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြရသတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စန္ဒာ အိမ်ငယ်ထဲမှာ ချောမောတဲ့ ယောက်ျားတစ်ဦးကို မြင်ကြရလို့ပေါ့။

နောက်နေ့မနက်နေထွက်တဲ့အခါ သူရိန်စံအိမ်ကြီးမှာညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်တဲ့ သတင်း မြို့တွေမှာ ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ ဒီတော့ယောက်ျားတွေက ပြတင်းပေါက်တွေကနေ လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ ဥယျာဉ်ထဲပြေးဆင်းပြီး ကြည့်ကြတယ်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှာဖွေခဲ့တဲ့ နည်းလမ်းသစ်က အတော်ကလေး ထိရောက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူရိန်စံအိမ်ကြီး မော့ကြည့်သူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ တစ်ခုခုနဲ့ အထိုးခံရသလို၊ တစ်ခုခု စူးသလိုလို ခံစားကြရလို့ပေါ့။ တချို့က ဒီလိုခံစားရတာဟာ သူရိန်စံအိမ်ကြီးက ဖြာကျလာတဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ ရောင်ခြည်တွေကြောင့်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် တချို့ကတော့ မော့ကြည့်သူတွေရဲ့ မျက်လုံးကို ညီအစ်မက သူတို့ရဲ့ ဇာထိုးအပ်၊ ပန်းထိုးအပ် အချောင်းခုနစ်ဆယ်နဲ့ ထိုးလိုလို့ ပြောနေကြတာပဲ။ ■

အပြစ်ရှိခွေးများ

တစ်နေ့ ဘုရင်တစ်ပါးဟာ မြင်းဖြူ ခြောက်ကောင်ဆွဲတဲ့ ရထားနဲ့ နေပြည်တော် အတွင်း လှည့်လည်ရှုစားတော်မူတယ်။ ဘုရင့်မြင်းရထားကြီးက အင်မတန်ကို လှပခန့်ညားတယ်။ လှည့်လည်ရှုစားချိန် အတော့်ကို ကြာညောင်းသွားလို့ ညချမ်းချိန်ခါ ရောက်လာတော့မှ ရွှေနန်းတော်ကြီးကို ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ နန်းတော်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ရထားထိန်းက မြင်းဖြူကြီး ခြောက်ကောင်ကို မြင်းစောင်းထဲသွင်းလိုက်တယ်။ ကကြိုးတန်ဆာတန်းလန်းနဲ့ မြင်းရထားကိုတော့ နန်းတော်ဝင်းအတွင်းမှာပဲ ထားခဲ့တယ်။

အဲဒီည နန်းတော်သူနန်းတော်သားတွေအားလုံးအိပ်မောကျနေကြချိန်မှာ မိုသည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချတယ်။

‘ကောင်းတယ်၊ စားရက်ကြုံပြီ မိတ်ဆွေတို့’

မိုးရေကြောင့် သားရေကကြိုးတွေ နူးပွနေတာကို နန်းတွင်းခွေးတွေက ကြည့်ပြီး အချင်းချင်းပြောနေကြတယ်။ ပြောပြီးတာနဲ့ ခွေးတွေဟာ ခြေဖွပြီး နန်းတော်ဝင်းထဲဆင်းလာခဲ့ကြတယ်။ မြင်းရထားကြီးနားရောက်လာကြတဲ့အခါ အင်မတန်လှပတဲ့ သားရေ ကကြိုးတန်ဆာတွေကို ကိုက်ကြ၊ ခဲကြ၊ ဝါးကြ၊ မျိုကြတပျော်တပါး အားပါးတရပေါ့။ တစ်ညလုံးလိုလို အဝအတင်းစားကြပြီး အရုဏ်ကျင်းခါနီးမှပဲ နန်းတော်ထဲ တိတ်တဆိတ် ပြန်ဝင်သွားကြတယ်။

နောက်နေ့မနက် မြင်းထိန်းတွေ နန်းတော်ထဲထွက်လာမှာ နန်းတွင်း ခွေးတွေ လက်ချက်နဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတဲ့ သားရေက ကြိုးတွေကို မြင်လိုက် ကြရတယ်။

‘ဟယ် ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ ဘုရင့်မြင်းရထားက ကကြိုးတန်ဆာ တွေကို စားပစ်လိုက်ကြပြီ၊ ဒုက္ခပဲ။ အားလုံးပျက်စီးကုန်ပါပြီ’ လို့ ပြောရင်း ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်လာကြတယ်။ ဒီကိစ္စ ဘုရင့်ကို သံတော်ဦးမတင်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဟယ် မတတ်နိုင်ဘူး၊ လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့ ဆိုသလို သွားတင်လျှောက်ရမှာပဲ။

‘အရှင်မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးရဲ့ မြင်းရထားက သားရေကကြိုး တန်ဆာတွေ ပျက်စီးကုန်ပါပြီ၊ ခွေးတွေရဲ့ စနက်ပုံဖြစ်နိုင်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး။’

မနေ့ညက မိုးသည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချလိုက်တော့ သားရေကကြိုးတွေ နူးပွနေမှာ အမှန်ပါ။ ခွေးတွေ အကြိုက်ဖြစ်ပါသည် အရှင်မင်းကြီး’

လျှောက်တင်သံကြားလိုက်ရင်ပဲ ဘုရင်ဟာ ရွှေစိတ်တော်ညို အလိုမကျ ဖြစ်ပြီး

‘ခွေးတွေအားလုံးကိုသတ်ပစ်လိုက်ကြ၊ နေပြည်တော်အတွင်းမြင်မြင်သမျှ ခွေးတိုင်းကို ချမ်းသာမပေးကြနဲ့၊ သတ်ပစ်ကြ’ လို့ ချက်ချင်းအမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်။

ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို နေပြည်တော်အတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ခွေးပေါင်း ခုနစ်ရာက ချက်ချင်း ကြားသိလိုက်ကြတယ်။ မကြာမတင် အချိန်အတွင်းမှာ အသတ်ခံကြရတော့မယ့်အရေး တွေးမိကြပြီး ဝမ်းနည်း ပူဆွေးကြရတယ်။ ငိုပွဲဆင်ကြရတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ သူတို့ကို ကယ်တင်နိုင်မယ့်သူကို စဉ်းစား ကြတယ်။ ဪ တို့မှာ အကြီးအကဲရှိတာပဲ။ တို့ အကြီးအကဲဟာ တို့ကိုချစ်တယ်။ အမြဲအကာအကွယ်ပေးတယ်။ စောင့်ရှောက်တယ်။ တို့ အကြီးအကဲကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာမှဖြစ်တော့မယ်။

ခွေးပေါင်း ခုနစ်ရာဟာ ဒီအတွေးနဲ့ စိတ်နိုး ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေရာရောက်တော့ ခွေးအကြီးအကဲနဲ့တွေ့တယ်။ ထူးထူးခြားခြား စုရုံးတန်းစီ ရောက်လာကြတာမို့ ခွေးအကြီးအကဲက စ မေးလိုက်တယ်။

‘ကနေ့ ဘယ်အတွက် သင်တို့ စုရုံးမိကြသလဲ၊ သင်တို့ကို ကြည့်ရတာ လည်း စိတ်အားငယ် ကြောက်ရွံ့နေကြတဲ့ပုံ ပေါ်လွင်နေတယ်။ ဘာကြောင့် သင်တို့ယခုလို စိတ်ဝေဒနာခံစားနေကြရတာလဲ။’

‘ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်အန္တရာယ်ဆိုးကြီး ကျရောက်နေပါပြီ နန်းတော်ဝင်းထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ညက ရပ်ထားတဲ့ ဘုရင့်မြင်းရထားက သားရေကကြိုးတန်ဆာတွေ ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရပါတယ်။ အခုဆိုရင် ဘုရင်က ကျွန်ုပ်တို့ ခွေးအားလုံးကို သတ်ပစ်ရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်လိုက်ပါပြီ’

ခွေးတွေရှင်းပြတဲ့စကားတွေထဲမှာ ခွေးအကြီးအကဲအဖို့ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးရှိနေပြီ။

‘အင်း နေပြည်တော်တွင်းမှာနေကြတဲ့ ခွေးတွေကတော့ နန်းတော်ထဲ ဝင်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် နန်းတွင်းခွေးတွေကလွဲပြီး ဘယ်ခွေးက ဒီသားရေကကြိုးတန်ဆာတွေကို ဖျက်ဆီးနိုင်မှာလဲ၊ အခုထုတ်ပြန်လိုက်တဲ့ အမိန့် အတိုင်းဆိုရင် အပြစ်ရှိတဲ့ခွေးတွေက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ခံစားရပြီး အပြစ်မရှိတဲ့

ခွေးတွေက သုတ်သင်သတ်ဖြတ်ခံရတော့မယ် အခြေစိုက်နေတယ်။ ဒီအတိုင်း နေလို့မဖြစ်ချေဘူး နေပြည်တော်တွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ ခွေးအပေါင်း အသက်ချမ်းသာရာရအောင် ငါ နန်းတော်ထဲဝင်မယ်။ အမှန်တကယ် အပြစ် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ခွေးတွေကို ဖော်ထုတ်မယ်’

ရဲစွမ်းသတ္တိနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ခွေးအကြီးအကဲဟာ ခွေးပေါင်းခုနစ်ရာကိုအားပေး နှစ်သိမ့်ခဲ့ပြီး တစ်ကောင်တည်း နေပြည်တော်လမ်းမတွေကို ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ တယ်။ ခွေးကြီး ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း သူ့ကိုသတ်ဖို့လူတွေက အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ခွေးအကြီးအကဲရဲ့ မျက်လုံးအစုံမှာ ရန်မလိုစိတ်၊ ကရုဏာစိတ် ယိုဖိတ်နေတာ အထင်အရှားမို့ သတ်ဖို့နေနေသာသာ ထိဖို့တောင် မရွံ့မရဲဖြစ်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း နန်းတော်နား အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းနဲ့ရောက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ နန်းတော်ထဲဝင်ဖို့ အတွက်ကျတော့လည်း ခွေးကြီးအဖို့သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲမရှိလှဘူး၊ တံခါးမှူးကြီးကလည်း ခွေးကြီးရဲ့ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာတွေကြောင့် နန်းတော်ထဲဝင်ခွင့် ပိတ်ပင်ရမှာ မရွံ့မရဲဖြစ်နေတယ်။ အံ့အားလည်းသင့်၊ ဝေခွဲလို့လည်း မရနဲ့နောက်ဆုံး ဝင်ခွင့်ပြုမိလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ခွေးအကြီးအကဲဟာ နန်းတော်တွင်းက တရားရုံး တော်ထဲ ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဘုရင်က ရာပေလွှင်ထက်မှာ ထိုင်နေတယ်။ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေက ဘုရင့်နားမှာ အသင့်အနေအထားနဲ့ ရပ်နေကြတယ်။ ခွေးကြီးဝင်လာတာ မြင်တွေ့ကြပေမယ့် ခွေးကြီးရဲ့ လေးစားဖွယ်

မေတ္တာရိပ်၊ ကရုဏာငွေ့တွေကြောင့် တရားရုံးတော်တွင်းရှိ လူအားလုံးနှုတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်သွားကြတယ်။

ဘုရင့်ရှေ့မှောက် ရောက်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် ခွေးကြီးက အလျင်စလို
စကားမဆိုဘူး။ အတော်လေးကြာတော့မှ

‘ကြီးမြတ်လှသော ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ နေပြည်တော်
တွင်းရှိ ခွေးအပေါင်းကို သတ်စေဆိုတာ အရှင်မင်းကြီး ထုတ်ပြန်လိုက်တဲ့
အမိန့်တော်မြတ် ဟုတ်ပါသလား’ လို့ စတင်မေးလျှောက်တယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ အမိန့်တော်မြတ်ပဲ’

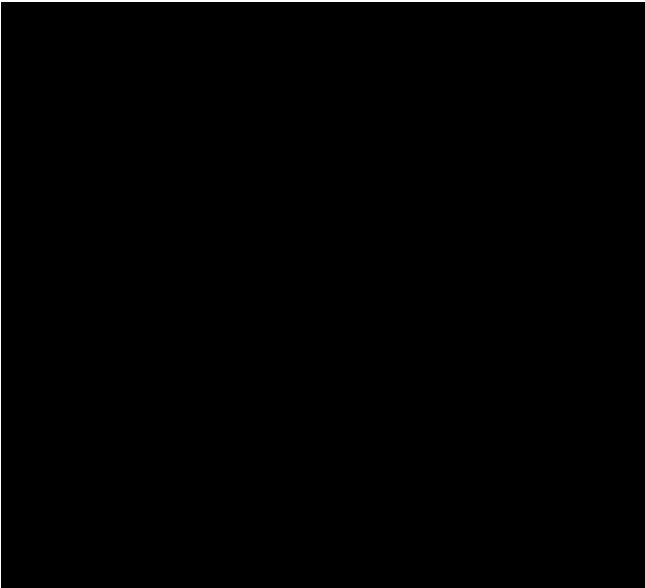
‘ဘုရင်မင်းမြတ်၊ နေပြည်တော်တွင်းရှိ ခွေးများက အဘယ်သို့သော
ရန်ပြုမှုကို ဖန်တီးခဲ့ပါသလဲ’

‘ကျုပ်ရဲ့ မြင်းရထားက သားရေကကြိုးတန်ဆာတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့
ကြတယ်’

‘ဘယ်ခွေးများက ဖျက်ဆီးပစ်ကြပါသလဲ အရှင်မင်းကြီး’

‘ကျုပ် မသိပါ၊ ထို့ကြောင့် မြင်မြင်သမျှ ခွေးများကို သတ်စေ အမိန့်တော်
ထုတ်ခြင်းဖြစ်တယ်’

‘ကောင်းလှပေပြီ၊ သို့သော် ကျွန်ုပ် တစ်ခုသိလိုပါသည်။ နေပြည်တော်
တွင်းရှိ ခွေးအားလုံးကို သတ်ပစ်ရမှာလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ခွေးအချို့ကို
လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးထားပါသလား။’

‘နန်းတော်တွင်းက ခွေးများကို ကျုပ်လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးထားတယ်’
‘အရှင်မင်းမြတ်၊ သို့ဖြစ်လျှင် အရှင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်သည် မှန်ကန်သင့်မြတ်ပါသလော၊ တရားမျှတမှု ရှိပါသလော၊ အရှင်မင်းမြတ်အနေနှင့် အဘယ်ကြောင့်နန်းတွင်းခွေးတွေ အပြစ်မဲ့သည်ဟုပြောနိုင်ပါသလဲ၊ မည်သို့လျှင် နေပြည်တော်အတွင်းရှိ ခွေးများ အပြစ်ရှိသည်ဟု ပြောနိုင်ပါသလဲ၊ ယခုအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် အရှင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာသာပေးခံရသော ခွေးများ အသက်ချမ်းသာရာ ရကြပြီ၊ အရှင်မင်းမြတ် အသိအမှတ်မပြုသော ခွေးများအားလုံး အသတ်ခံရ ပါတော့မည်၊ အို အရှင်မင်းမြတ် သင့် တရားမျှတမှုကား အသို့နည်း။ သင့် တရားမျှတမှုကား အဘယ်မှာနည်း’

ဘုရင် ခဏတာတွေပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ ပြီးတော့ ခွေးများရဲ့ အကြီးအကဲကို ဆက်စကားပြောတယ်။

‘အို ခွေးအပေါင်းတို့ရဲ့ သခင်ပညာရှင်အကြီးအကဲကြီး၊ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ဘယ်ခွေးတွဲမှာ အပြစ်ရှိကြောင်း ပြောပြပါတော့’

‘နန်းတော်တွင်းကနန်းတွင်းခွေးတွေမှာသာ အပြစ်ရှိတယ် အရှင်မင်းမြတ်’
‘သင့် စွပ်စွဲချက် မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြပါလော့’
‘ပြပါမည် နန်းတွင်းခွေးတွေအားလုံးကို ဤခန်းမကြီးထဲ ခေါ်သွင်းခဲ့ဖို့ အမိန့်တော်မှတ်ပါ၊ ခွေးတွေရောက်လာတာနဲ့ ‘ကုသ’ မြက်နဲ့ ထောပတ်ရောပြီး ကျွေးပါ’

ခွေးများရဲ့ အကြီးအကဲပြောတဲ့အတိုင်း ဘုရင်ကချက်ချင်းဆောင်ရွက် စေတယ်။ နန်းတွင်းခွေးတွေကို ‘ကုသ’ မြက်နဲ့ ထောပတ်ရောကျွေးပြီး မကြာ ခင်မှာ ခွေးတွေ အန်ကြတယ်။ အန်ဖတ်တွေထဲမှာ သားရေဖတ်တွေ ပါလာတယ်။

ဒီတော့မှ ဘုရင်ဟာ ရာဇပလ္လင်ထက်က အသာထလိုက်ပြီး ‘သင့်စကား မှန်လှပါပေသည်။ သင့်စကားသည် ကောင်းကင်ထက်မှ ကျလာသော မိုးစက် မိုးပွင့်များကဲ့သို့လည်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းလှပါပေသည်။ ကျုပ် အသက်ရှင်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး အသင့်ကို မေ့ပျောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ နေပြည်တော်တွင်းရှိ ခွေးအပေါင်းကို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ကောင်းမွန်တဲ့အစားအစာများ ကျွေးကြရမယ်၊ ခွေးအပေါင်းရဲ့ အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို ရွှေနန်းတော်ကြီးက ထာဝစဉ် ဂရုစိုက်အကာအကွယ်ပေးသွား မယ့်လို့ မိန့်မှာတော်မူလိုက်တယ်။ ဒီအမိန့် ဒီအမှာစကားကြောင့် နေပြည်တော် တစ်ဝိုင်းရှိ ခွေးအပေါင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရတယ်။

သတင်းလက်ဆောင်

ဘိုခါးရာမြို့က ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးဟာ တစ်နေ့တော့ အိန္ဒိယနိုင်ငံကို ခရီးထွက်ဖို့ ကြိုလာတယ်။ ခရီးမထွက်ခင် ‘အပြန်မှာ ဘာလက်ဆောင်တွေယူခဲ့ရမလဲ’ လို့ သူက အိမ်သားတွေကို မေးသတဲ့။ ဒီတော့ အိမ်သားတွေက တစ်ယောက်တစ်မျိုး မှာကြတာပေါ့။ ကုန်သည်ကြီးကလည်း မှာတာတွေ ယူခဲ့မယ်လို့ ကတိပေးတယ်။

ဒီကုန်သည်ကြီးမှာလှောင်အိမ်ထဲထည့် မွေးထားတဲ့အင်မတန်စကားတတ် တဲ့ ကြက်တူရွေးလေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ ကုန်သည်ကြီးက အပြောင်အပြက် သဘောနဲ့ ‘ကဲ ရွှေဂဲလေးရေ၊ မင့်တိုင်းပြည် အိန္ဒိယက ငါ ဘာလက်ဆောင်များ ယူခဲ့ရမလဲ’ လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒီတော့ကြက်တူရွေးလေးက ‘ဘာမှ မလိုဘူး၊ အဲဒီမှာတွေ့သမျှ ကြက်တူရွေးတွေကို သင်တို့က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျံသန်းနေချိန်မှာ သင်တို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုတော် ကြက်တူရွေးလေး တစ်ကောင်ဟာဖြင့် ဘိုခါးရာမြို့ရှိ အိမ် တစ်အိမ်က လှောင်အိမ်ထဲမှာ အကျဉ်းချခံနေရပါတယ်လို့သာ ပြောပြပေးပါတော့ လို့ ပြောသတဲ့။

ကုန်သည်ကြီးကကြက်တူရွေးလေးစကားကြားရတော့သိပ်သဘောကျပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်တယ်။ ပြီးမှ ‘ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ၊ မင်းပါးလိုက်တဲ့ သတင်းစကားကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်’ လို့ ကတိပေးပြီး ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။

ကုန်သည်ကြီးဟာအိန္ဒိယနိုင်ငံမှာရက်အတော်ကြာနေထိုင်ပြီးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်တယ်။ အားလုံးပြီးစီးလို့ ပြန်ကြရတော့မယ့်အခါ အိန္ဒိယသစ်တောထဲက ကြက်တူရွေးတွေကို သူ မြင်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ သူ ကြက်တူရွေးလေးရဲ့ အမှာစကားကို သတိရပြီး ကြက်တူရွေးတွေ ကြားနိုင်လောက်အောင် အကျယ်ကြီး အော်ပြောလိုက်တယ်။

‘အိုကြက်တူရွေးအပေါင်းတို့၊ဘိုခါးရာမြို့ကကျွန်ုပ်ရဲ့အိမ်မှာ ကြက်တူရွေး တစ်ကောင်ကို လှောင်အိမ်နဲ့ လှောင်ထားပါတယ်။ သူက သင်တို့အားလုံးကို ဂါရဝပြုလိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး သင်တို့တစ်တွေက ဟိုဟိုသည်သည် လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပျံသန်းနေချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော်က လှောင်အိမ်စံ အကျဉ်းသားဘဝ ရောက်နေရတာ တရားပါသလား’ လို့ မေးလိုက်ပါသေးတယ်လို့ ပြောပြလိုက် တယ်။

ကြက်တူရွေးတွေက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကုန်သည်ကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ကတော့ ရုတ်တရက် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာပြီး သစ်ပင်ထက်ကနေ ကုန်သည်ကြီးခြေထောက်နား ဘုတ်ခနဲကျလာတယ်။ ဒီကြက်တူရွေးဟာ အဲဒီနေရာမှာပဲ သေဆုံးသွားသတဲ့။

ကုန်သည်ကြီး သိပ် အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့။

ဟာဆန်းလှချည်လား၊ ဒီကြက်တူရွေးဟာ ငါ့အိမ်ကကြက်တူရွေးလေးနဲ့ အမျိုးများ တော်စပ်နေမလား ဒါမှမဟုတ် အင်မတန် ချစ်ခင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေပဲလား၊ ဒီလို ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတာပါလိမ့်’

ကုန်သည်ကြီးဟာ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားကြည့်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး၊ ခရီးဆက်စရာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။

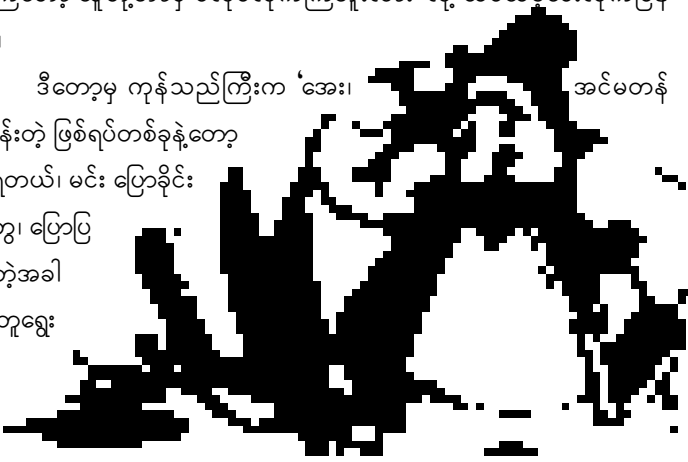
နောက်ဆုံးမှာ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အိမ်သူအိမ်သားတွေက ဝမ်းပမ်းတသာဆီးကြိုကြတယ်။ လက်ဆောင်တွေရလို့လည်း အားလုံးက ဝမ်းသာ နေကြတယ်ပေါ့။

ခဏကြာတော့ ကြက်တူရွေးလေးက ‘ကျွန်တော်အတွက် ဘာများပါခဲ့ပါ သလဲ’ လို့ မေးပါလေရာ။

‘အေးကွာ မင်းအတွက် ဘာမှ မပါခဲ့ဘူး၊ ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိန္ဒိယ ကြက်တူရွေးတွေကိုတော့ မင်းပြောခိုင်းတာတွေ ပြောပြလိုက်ပါ တယ်၊ သူတို့က ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်ကြပါဘူး’

ကုန်သည်ကြီးစကားအဆုံးမှာ ကြက်တူရွေးလေးက ‘ကျွန်တော့်မှာစကား ကြားကြတော့ သူတို့ဘာမှ မလုပ်လိုက်ကြဘူးလား’ လို့ ထပ်ဆင့်မေးလိုက်ပြန် တယ်။

ဒီတော့မှ ကုန်သည်ကြီးက ‘အေး၊ အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနဲ့တော့ ကြုံခဲ့ရတယ်၊ မင်း ပြောခိုင်း တာတွေ၊ ပြောပြ လိုက်တဲ့အခါ ကြက်တူရွေး

တစ်ကောင်လေ၊ ရုတ်တရက် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာပြီး သစ်ပင်ထက်ကနေ ငါ့ခြေထောက်နား ဘုတ်ခနဲကျလာတယ်။ အဲဒီနေရာမှာပဲ သေသွားရှာတယ်ကွယ်။ သူဟာ မင်းရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊’

ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်တာနဲ့ ကြက်တူရွေးလေးဟာ တစ်ချက် စူးစူးရဲရဲအော်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာတယ်။ နောက်တော့ သူနားနေရာ တန်းကလေးပေါ်ကနေ လှောင်အိမ်ကြမ်းပြင်ပေါ် ဘုတ်ခနဲကျပြီး သေဆုံးသွားတော့သတဲ့။

ကုန်သည်ကြီး ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ရပြန်ပြီပေါ့။

‘အလို ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ၊ ငါ ပြောပြလိုက်တဲ့ သတင်းစကားကြောင့် ကြက်တူရွေးလေး စိတ်ထိခိုက်သွားပြီ ခုလို ဖြစ်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ အင်း ဟိုတောထဲက ကြက်တူရွေးအဖြစ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူနေပါ ပေါ့လား၊’

ကုန်သည်ကြီးဟာ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ လှောင်အိမ်ကိုဖွင့်တယ်။ ကြက်တူ ရွေး သေလေးကိုယူပြီး ဥယျာဉ်ထဲလွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ကုန်သည်ကြီးအဖို့ ပိုအံ့အားသင့်စရာတစ်ခုနဲ့ ထပ်ကြိုရပြန်တယ်။ လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ ကြက်တူရွေး သေလေးဟာ မြေပြင်ပေါ် ကျမသွားဘဲတောင်ပံနှစ်ဖက်ကိုဖြန့် လေထဲပျံတက် သွားပြီး အနီးမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်ပေါ် သွားနားလိုက်လို့ပေါ့။

ကုန်သည်ကြီးဟာ ကြက်တူရွေးလေးကိုကြည့်ရင်း မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

ဒီအခိုက်မှာပဲ သစ်ပင်ထက်ကနေပြီး ကြက်တူရွေးလေးက ‘ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကြက်တူရွေး သစ်ပင်ပေါ်က တုန်တုန် ယင်ယင်ဖြစ်ပြီး ကျတာဟာ ကျွန်တော်ကို သတင်းပေးလိုက်တာပေါ့၊ အင်း ကုန်သည်ကြီးကတော့ ရိပ်မိတယ် မထင်ဘူး၊ သူပေးလိုက်တဲ့သတင်းက ဒီလိုလေ၊ ‘မင်းလဲ လွတ်လပ်ချင်ရင် သေချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပါ’ ဆိုတာပါပဲ၊ ကျွန်တော် လွတ်လပ်ခွင့်ရအောင် သူ ပေးလိုက်တဲ့ နည်းအတိုင်း လုပ်လိုက်တာပါ၊ အခု ကျွန်တော်လွတ်လပ်သွားပါပြီ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီပေါ့ ခင်ဗျာ၊ လှောင်အိမ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မနေရတော့ဘူးလေ’

ရှင်းပြအပြီးမှာတော့ကြက်တူရွေးကလေးအဝေးတစ်နေရာကိုပျံထွက်သွား တော့တယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကုန်သည်ကြီးဟာ သူ့ ကြက်တူရွေးလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ရတော့ဘူး။ ■

မိခင်တစ်ဦးရဲ့ ဇာတ်လမ်း

အေးလှတဲ့ ဆောင်းတစ်ညမှာပေါ့။

နာမကျန်းဖြစ်နေရာတဲ့ သားငယ်ဘေးမှာ မိခင်ကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်။ သားငယ်ရဲ့မျက်နှာဟာ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူရောနေတယ်။ မျက်လုံးအစုံကိုလည်း မှိတ်ထားတယ်။

‘သားငယ်ကလေး သေတော့မယ် ထင်ပါရဲ့’

ဒီအချိန်မှာ တံခါးခေါက်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီး အခန်းထဲကို အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဝင်လာတယ်။ မိခင်ကြီးက ‘မီးဖိုဘေးမှာထိုင်ပါ။ ကျွန်မကော်ဖီပူပူကလေး ဖျော်လိုက်ပါဦးမယ်’ လို့ ဧည့်ဝတ်ကျကျ ခရီးဦးကြိုပြုပြီး ထသွားတယ်။ မကြာခင် မိခင်ကြီးက ကော်ဖီယူလာပြီး အဘိုးအိုကို ဧည့်ခံတယ်။ သူလည်း မီးဖိုဘေးမှာ ထိုင်လိုက်တယ်။

မိခင်ကြီးဟာ နာမကျန်းဖြစ်နေတဲ့ သားငယ်ကိုကြည့်နေရင်းမှ ပိန်လို သေးကွေးလှတဲ့ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို အသာအယာဆွဲယူပြီး တယုတယ ကိုင်ထားလိုက်တယ်။

‘သားငယ်လေး သေရတော့မှာလား အဘိုးရယ်’

မိခင်ကြီးက အဘိုးအိုကို မျှော်လင့်တကြီး မေးကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘မရဏ’ အမည်ရှိတဲ့အဘိုးအိုကနှုတ်တုံ့မပြန်ဘူး။ မိခင်ကြီးကိုသာ ကြည့်နေတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မိခင်ကြီး မျက်လုံးတွေ စင်းလာတယ်။ မအိပ်ရတာ သုံးညရှိနေပြီမို့ ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မှေးချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့်မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်မိလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက် ဖျက်ခနဲ လန့်နိုးလာတယ်။ မိခင်ကြီး ရှေ့မောက်မှာ အဘိုးအို မရှိတော့ဘူး။ မိခင်ကြီးထိတ်လန့်တကြား ထရပ် လိုက်တယ်။ သားငယ်ဘက်ကို ပျာပျာသလဲလှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အိပ်ရာ ထက်မှာ သားငယ် မရှိတော့ဘူး။

မိခင်ကြီးဟာအိမ်အပြင်အမှောင်ထုထဲပြေးထွက်လာခဲ့တယ်။ သားငယ်ကို တစာစာအော်ခေါ်တယ်။ ထူးသံမကြားဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှင်းတွေ တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေတဲ့ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ အနက်ရောင်ဝတ်စုံရှည်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်ရတယ်။ ဒီမိန်းမကြီးကပဲ ‘ရှင်အိမ်ထဲမှာ မရဏကို ကျွန်မ မြင်လိုက်တယ်။ ရှင်သားကို သူခေါ်သွားပြီလေ’ လို့ ပြောပြီး ‘သူဟာ လေအဟုန်ထက်မြန်အောင် သွားနိုင်တယ်။ သူဟာဘာကိုမှ ပြန်မယူလာတတ်ဘူး’ လို့လည်း ဆက်ရှင်းပြတယ်။

‘သူ ဘယ်သွားလဲဟင်၊ ကျွန်မကို ပြောပါလား’

မိခင်ကြီးက တောင်းပန်တဲ့အခါ မိန်းမကြီးက ‘ပြောမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ သည်းခံပါရင်’

‘ကျွန်မသားလေးကို ပြန်ရအောင် ကြိုးစားရှာဖွေရဦးမယ်လေ၊ ကဲ မရဏ ဟာ ကျွန်မသားလေးကို ခေါ်ပြီး ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါတော့ရှင်’

‘ကျွန်မကိုသီချင်းတွေဆိုပြပါ၊ ဆိုမပြရင်ဘယ်တော့မှ သိရမှာမဟုတ်ဘူး’

မတတ်သာတဲ့အဆုံးမှာ မိခင်ကြီးဟာ သီချင်းတွေ ဆိုပြရှာတယ်။ ဆိုရင်း ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ ငိုကြွေးမိရှာတယ်။ ဒီတော့မှ ညက ညာဘက်ကိုချိုးပြီး မည်းမှောင်နေတဲ့ သစ်တောထဲဝင်ပါ။ မရဏဟာ ရှင် သားငယ်ကိုဖွဲ့ပြီး အဲဒီ သစ်တောထဲ ဝင်သွားတာပဲလို့ ပြောပြတယ်။

မည်းမှောင်နေတဲ့ သစ်တောထဲအရောက်မှာ လမ်းနှစ်သွယ်တွေ့တယ်။ အင်း ဘယ်လမ်းကိုလိုက်ရပါ့မလဲ။ လမ်းနှစ်သွယ်ကြားမှာတော့ အရွက်လည်းမရှိ ပန်းလည်းမပွင့်တဲ့ ဆူးပင်တစ်ပင်ရှိနေတယ်။ ဒီဆူးပင်မှာ နှင်းပွင့်တွေ ခဲနေတယ်။

‘ဆူးပင်ကြီးရယ်၊ မရဏ ဘယ်သွားပါသလဲ၊ ကျွန်မ သားငယ်နဲ့

ဒီနားက ဖြတ်သွားတာကို ဆူးပင်ကြီး မမြင်လိုက်မိဘူးလားရှင်’

‘အင်း မြင်တယ် မြင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားရင်ခွင်နဲ့အပ်ပြီး အနွေးငွေ့ပေးပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော် အေးလှပြီ၊ ရေခဲတွေ နှင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်ကြတော့မယ်ဗျာ’

မိခင်ကြီးဟာ ဆူးပင်ကို ရင်နဲ့အပ်ပြီး အနွေးဓာတ်ပေးရတယ်။ ဒီတော့ ရင်တစ်ပြင်လုံးမှာ ဆူးခြစ်ရာတွေ ထင်ကုန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ငွေ့ကတော့ တကယ့်ကို နွေးတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆူးပင်ဟာ အင်မတန်အေးလှတဲ့ အဲဒီ ဆောင်းညမှာပဲ ရွက်သစ်တွေ ဝေလာတော့တယ်။ ပန်းတွေ ပွင့်လာတော့တယ်။ ဒီအခါကျမှပဲဆူးပင်က လမ်းညွှန်နိုင်တော့တယ်။

ညွှန်တဲ့အတိုင်း ဆက်လျှောက်လာတဲ့အခါ ရေကန်ကျယ်ကြီးဆီ ရောက် လာတယ်။ ရေကန်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ကူးဖို့ လှေမရှိဘူး၊ ရေအထက် မျက်နှာပြင် လောက်မှာသာ ခဲနေတဲ့ ရေခဲပြင်ပေါ် ဖြတ်လျှောက်လို့လည်းမရဘူး။

‘သားငယ်ဆီတော့ ရောက်ကို ရောက်ရမယ်’

မိခင်ကြီးဟာ သားဆီ ရောက်ချင်ဇောနဲ့ ရေကန်ကျယ်ကြီးထဲကရေတွေ ကုန်သွားအောင် ကြိုးစားသောက်ကြည့်တယ်။

ဒီတစ်ခါမှာ ရေကန်ကြီးက

‘ကျွန်တော့်ရေတွေအားလုံး ကုန်သွားအောင် ခင်ဗျား မသောက်နိုင်ဘူး၊ အင်း ကျွန်တော်ကလည်း လှပတဲ့ကျောက်သံပတ္တမြားလေးတွေကို မြတ်နိုးတတ် တယ်၊ခင်ဗျားမျက်လုံးအစုံဟာ ကမ္ဘာမှာအလှဆုံးကျောက်မျက်ကလေးတွေပဲဗျာ၊ အဲဒီ မျက်လုံးကလေးတွေ ကျွန်တော်ကို ပေးခဲ့ပါလားဗျာ၊မရဏရဲ့ ဥယျာဉ် အရောက် သယ်ပို့ပေးလိုက်မယ်လေ၊ အဲဒီမှာ မရဏဟာ သူ့ရဲ့ပန်းတွေ၊ သစ်ပင် တွေကို စောင့်ကြပ်နေလေရဲ့၊ သူ စောင့်ကြပ်ထားတဲ့ သစ်ပင်တိုင်း၊ ပန်းပွင့်တိုင်းမှာ အသက်ရှိတယ်’

‘ကျွန်မသားငယ်ကို ပြန်ရဖို့ ကျွန်မ ဘာမဆို လုပ်မယ်’

မိခင်ကြီးဟာ သူ့အဆုံးအဖြတ်ကိုပြောပြရင်း ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးလိုက် တယ်။ ဒီအခါမှာပဲသူ့မျက်စိနှစ်လုံးဟာ တောက်ပတဲ့ ကျောက်ကလေးနှစ်ပွင့်လို ရေကန်ထဲကျသွားတယ်။ ဒီတော့မှ ရေကန်ကျယ်ကြီး သူ့ကိုပွေ့ချီပြီး မရဏ ဥယျာဉ်အရောက် သယ်ဆောင်သွားတယ်။ မိခင်ကြီးဟာ မျက်လုံးအစုံ မရှိတော့လို့

ဥယျာဉ်ကို မမြင်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ‘ကျွန်မ မရဏကို ဘယ်မှာတွေ့ရမှာလဲ’လို့ တဖွဖွမေးရင်း ပြောပြနေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေရာအရောက်မှာ အဘွားအိုတစ်ယောက်က ဆီးပြီး ‘သူ ဒီကိုလာနေပြီ’လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအဘွားဟာ မရဏရဲ့ အခိုင်းစေပဲ။ မရဏ မရှိခိုက် ဥယျာဉ်ကိုစောင့်ကြပ်ရသူပေါ့။ သူကပဲ ဒီလာတဲ့လမ်းကို မင်း ဘယ်လို ရှာတွေ့သလဲ’လို့မေးတယ်။

‘ဘုရားသခင်က ကူညီလိုက်တာပါ။ အဘွားကလည်း ကျွန်မကိုကူညီပါ ဦးနော်၊ ကူညီမယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ကျွန်မရဲ့ သားငယ်ကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်မလဲ အဘွားရယ်’

‘မင့်သားငယ်ကိုအဘွားမသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိတာတစ်ခုတော့ရှိပါတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူတိုင်းအတွက် သစ်ပင်တစ်ပင်စီ ဟောဒီ ဥယျာဉ်ထဲမှာရှိနေတယ်၊ အမှန်တော့ ဟောဒီက သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပွင့်တွေဟာ တခြားသစ်ပင်၊ ပန်းပွင့်တွေနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ ခြားနားတာတစ်ခုကတော့ ဟောဒီ သစ်ပင်တိုင်း ပန်းပွင့်တိုင်း နှလုံးခုန်နေကြတယ်ဆိုတာပဲ၊ မင်းနားထောင် ကြည့်ပေါ့၊ အခုလို ပြောပြတဲ့အတွက်တော့ အဘွားကိုတစ်ခုပေးရမယ်နော်’

‘ကျွန်မမှာ ပေးစရာဘာမှဘာမှမကျန်တော့ဘူး အဘွားရယ်’

‘မင်းရဲ့ လှပနက်မှောင်တဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို ပေးပါလား၊ အဘွားရဲ့ ဆံပင်ဖြူတွေကို မင်း ယူနိုင်ပါတယ်၊ ဆံပင်မရှိတာနဲ့စာရင် ဆံပင်ဖြူတွေ ရှိနေသေးတာက ပိုကောင်းတယ် မဟုတ်လား’

‘အဘွားလိုချင်တာ ဒါအကုန်ပဲလား’

မိခင်ကြီးကတစ်ခွန်းပြန်မေးပြီး ဆံပင်တွေကို ပေးလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဥယျာဉ်ထဲနှစ်ဦးသားဝင်သွားပြီး သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပွင့်တွေကြားမှာ လျှောက်ကြ တယ်။ သစ်ပင်တိုင်း၊ ပန်းပွင့်တိုင်းမှာ နာမည်တစ်ခုရှိထားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီ ဥယျာဉ်တွင်းက သစ်ပင်တိုင်း၊ ပန်းပွင့်တိုင်းဟာ ကမ္ဘာကျယ်ကြီး နေရာမှာရှိနေတဲ့ အသက်တစ်ချောင်း ဖြစ်နေတာကိုး။

မိခင်ကြီးဟာ အငယ်ဆုံးပန်းပွင့်တွေရဲ့ နှလုံးခုန်သံကလေးတွေကို ကပ်နားထောင်ကြည့်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သနားစဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ကို

ညှိုးရော်နေတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးထဲမှာ သူ့သားငယ်ရဲ့ နှလုံးခုန်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ အဘွားအိုက

‘ပန်းပွင့်တွေကို မထိစေနဲ့နော်၊ မရဏ မကြာခင်ရောက်လာတော့မယ်၊ အဘွားအကြီးပေးချင်တာက မရဏ ရောက်လာတဲ့အခါ ပန်းအိုးတစ်အိုးကို ကိုင်ထားပြီး ‘ကျွန်မသားငယ် နှလုံးခုန်သံရှိနေတဲ့ ပန်းပွင့်ကို ရှင်ထိရင် ကျွန်မတခြားပန်းပင်နှစ်ပင်ကို ဆွဲနှုတ်ပစ်လိုက်မယ်လို့ပြောပါ။ ဒီအပြောမျိုးကို သူအတော့ကို မကြားချင်တာသေချာတယ်’

ဒီအချိန်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အေးစက်တဲ့လေက ဥယျာဉ်ကိုဖြတ်တိုက်လာတယ်။ မိခင်ကြီးက မမြင်နိုင်ပေမယ့် အေးစက်တဲ့လေတိုက်တာကိုတော့ သိတာပေါ့။ ဒါဟာ မရဏ ဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုလည်း ရိပ်မိလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ မရဏဟာ သူ့နားရောက်လာပြီး

‘ဘယ်လိုလုပ် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခင်ဗျား ရောက်လာသလဲ’ လို့ မေးတယ်။

‘ကျွန်မဟာ မိခင်တစ်ယောက်ပဲရင်’ လို့ ပြန်အဖြေမှာ မရဏက သနားစရာကောင်းတဲ့ ညှိုးရော်ရော်ပန်းပွင့်ကလေးကိုယူဖို့ သူ့ရှည်လျားအေးစက်တဲ့ လက်ကြီးကို ဆန့်ထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါကို မိခင်ကြီး ဘယ်လိုသိသွားတယ် မသိဘူး၊ ပန်းပွင့်ဆီသူ့လက်ကြီးမရောက်နိုင်အောင် ဖမ်းဆွဲထားလိုက်တယ်။ မရဏက ဖမ်းဆွဲထားတဲ့လက်ကို လေနဲ့ မှုတ်ထုတ်ပစ်တယ်။ ဒီတော့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပြုတ်ကျသွားတယ်။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မတားဆီးနိုင်ပါဘူး’

ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုကျ ကျုပ် ဆောင်ရွက်နေတာဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဥယျာဉ်ကို စောင့်ကြပ်နေတာဖြစ်တယ်။ ဘုရားသခင် အမိန့်ရှိတဲ့ အခါတိုင်း ကျုပ်က ပန်းတစ်ပွင့်ဒါမဟုတ် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို နိဗ္ဗာန်ဘုံမှာရှိတဲ့ သူ့ဥယျာဉ်ထဲ သယ်ပို့ပေးတယ်’

‘ကျွန်မသားငယ်ကို ပြန်ပေးပါ’

မိခင်ကြီးကတောင်းဆိုရင်းပန်းအိုးနှစ်အိုးကို ကောက်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။

‘ကဲ သားကိုပြန်ပေးပါ။ မပေးရင်တော့ ဟောဒီ ပန်းအိုးထဲက ပန်းတွေကို ကျွန်မ ဆွဲနှုတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ အသည်းကွဲကာနီးနေပါပြီရှင် ပြန်ပေးပါတော့’
ဒီတော့မရဏက

‘သူ့ ကိုမထိနဲ့၊ ခင်ဗျားအခု စိတ်မချမ်းသာဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ထိရင် တခြား မိခင်တစ်ဦးကို ခင်ဗျားလို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် ဖန်တီးရာ ကျသွားလိမ့်မယ်’

‘ရှင် တခြားမိခင်တစ်ဦး၊ ဟုတ်လား’

မိခင်ကြီးဟာ ပန်းအိုး နှစ်လုံးစလုံးကို အသာအရာ ပြန်ချလိုက်တယ်။ ‘ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်စိနှစ်လုံး၊ ကျုပ်ရေကန်ထဲက ဆယ်ယူခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်စိနှစ်လုံးဟာ ရေကန်ထဲမှာ ကျောက်နှစ်ပွင့်လို တောက်ပနေတယ်။ ရှေ့ ယူလိုက်ပါ။ ဟိုတုန်းကထက်တောင် ပိုလှလာကြသလိုပဲ။ ဒါကြောင့် ဟိုတုန်းကထက် ပိုပြီး ကြည်ကြည်လင်လင် ခင်ဗျားမြင်နိုင်မှာပါ။ ကဲကဲ ဟောဒီမှန်ကလေးလဲ ကြည့်ပါဦး ၊ မှန်ထဲမှာ အသက်နှစ်ချောင်းကို မြင်ရလိမ့်မယ်။’

အဲဒီအသက် နှစ်ချောင်းရှိတဲ့ ပန်းနှစ်ပွင့် အမည်နာမတွေကို ကျုပ်ပြောပြမယ် ဒါမှ ခင်ဗျား သဘောပေါက် နားလည်မှာပဲ’

မိခင်ကြီးကမှန်ထဲကြည့်လိုက်တယ်။အသက်နှစ်ချောင်းကိုမြင်နေရတယ်။ အသက်တစ်ချောင်းကအလှအပ၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု ကောင်းခြင်းအဖို့ဖုံနဲ့ ပြည့်စုံနေတယ်။ ကျန်တစ်ချောင်းကတော့ စိတ်မကောင်းစရာ အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးမှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတယ်။

မရဏက

‘ဟောဒီ အသက်နှစ်ချောင်းအနက် တစ်ချောင်းဟာ ခင်ဗျားသားငယ်ရဲ့ အသက်ပဲ’ လို့ ပြောပြတဲ့အခါ မိခင်ကြီးက သိချင်စေကြီးလွန်းစွာနဲ့ “ဟင် ဘယ်ဟာလဲ၊ ဘယ်ဟာလဲ။ ကျွန်မသားရဲ့ အသက်က ဘယ်ဟာလဲ၊ ကောင်းတဲ့ဟာလား၊ ဆိုးတဲ့ဟာလား’လို့ မေးတယ်။

‘ကျုပ် မပြောနိုင်ဘူး’

‘ဪ ဪ ဘယ်လိုဖြစ်လည်း ကျွန်မ အကြောင်းကို ရှင် မေ့လိုက် ပေတော့၊ ကျွန်မ မေးတာ မြန်းတာတွေလည်း မေ့လိုက်ပါတော့၊ ကျွန်မရဲ့ သားငယ်ကိုသာ အရောက်သယ်ဆောင်ပေးပါတော့။ အဲဒီမှာ သားငယ် ပျော်ပါ လိမ့်မယ်’

ဒီတော့ မရဏက မျက်မှန်ကုပ်လိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ် နားမလည်တော့ဘူး၊ ခုနကတော့ ခင်ဗျားက သားငယ်ကို ပြန်လိုချင်တယ်၊ ခုတော့လည်း အရောက်ပို့ပေးပါတော့တဲ့’

မိခင်မှာ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘူး၊ မြေပြင်မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချ လိုက်ပြီး ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်လိုက်တယ်။

‘မှားယွင်းတဲ့အရာတွေကို တောင်းဆိုမိတဲ့ ကျွန်မကို ဖဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ၊ အရာရာကို ဖဘုရားသခင်သာ အသိဆုံးပါ၊ ကျွန်မ တောင်းဆို တာတွေကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့တော့ ဖဘုရားသခင်’

ဒီတော့ မှ မရဏဟာ သားငယ်နဲ့အတူ ပုထုဇဉ်များ မသိနိုင်တဲ့ နေရာကို ထွက်ခွာသွားတော့တယ်။

ရွှေရောင်ဝင်းတဲ့ မင်းသမင်

တောရိပ်ကို ထိုးဖောက်ပြီး ကျောက်မျက်ရတနာရောင်လို ဝင်းလက်နေတဲ့ မျက်လုံးလေးအစုံဟာ ဘယ်သူ့မျက်လုံးလေးများဖြစ်လေမလဲ။ ဦးချိုတွေကလည်း ငွေလခြမ်းကလေးလို တောက်ပနေလိုက်တာ။ သူ့ပုလဲရောင် ခွာကလေးတွေ ဆိုရင်လည်း ချုံပုတ်တွေကို ဖြတ်ပြေးနေတာများ လေအဟုန်နဲ့ မခြားဘူး။ သူ သူ ဘယ်သူပါလိမ့်။ တခြားမဟုတ်ဘူးလေ။ သားသမင်အပေါင်းရဲ့ ဘုရင် 'ဘင်ယန်' ပဲပေါ့။

ဘင်ယန်ဟာဗာရာဏသီပြည်မှာရှိတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တောဘုရင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူက သမင်ငါးရာကို အုပ်ချုပ်တယ်။ 'ဘရန့်' အမည်ရှိတဲ့ သမင် တစ်ကောင်ကတော့ တခြား သမင်ငါးရာကို အုပ်ချုပ်တယ်။

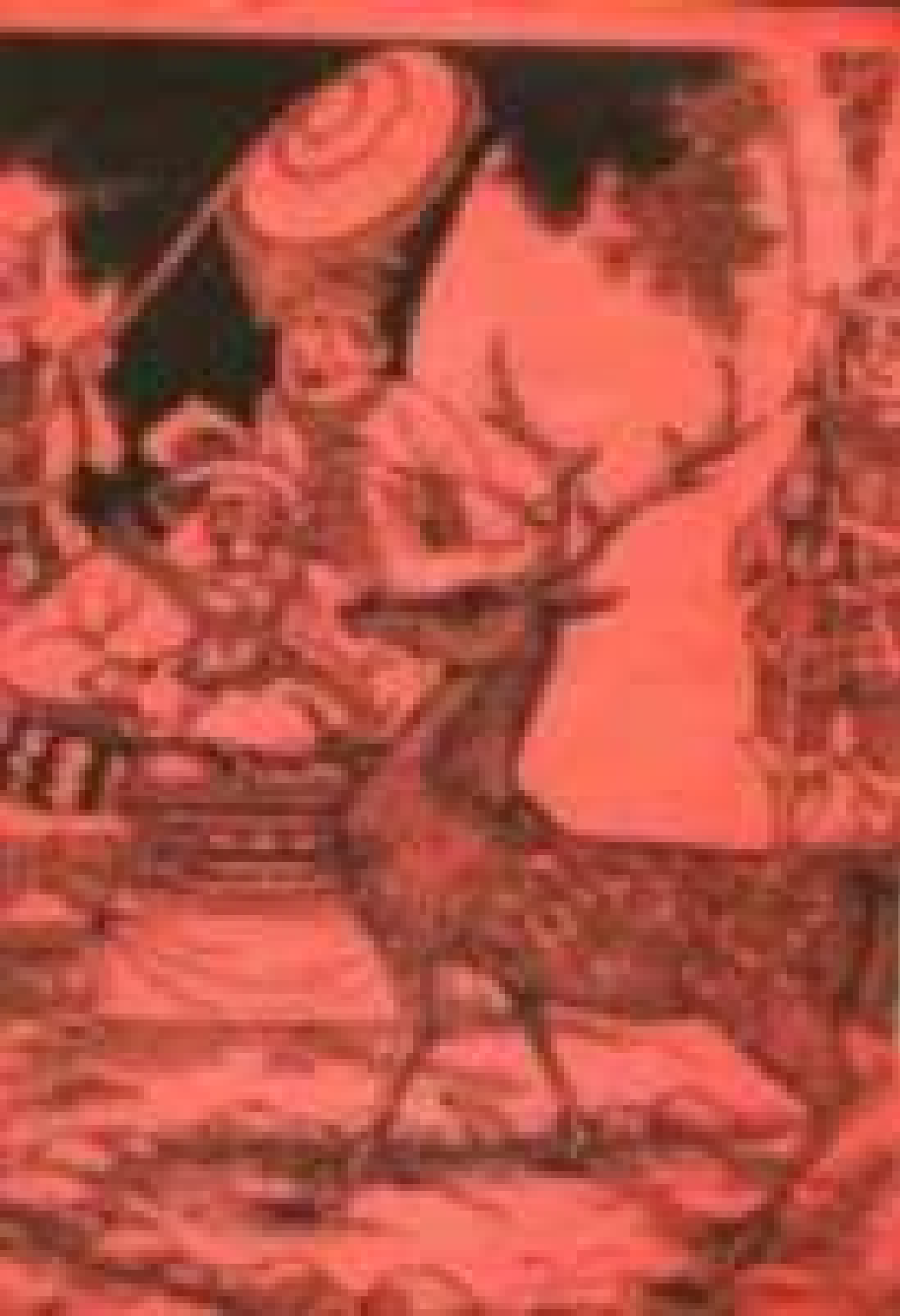
ဗာရာဏသီပြည်ရှင် ဘုရင်ကလည်း နေ့စဉ် သမင်လိုက်တဲ့ ဝါသနာ ရှိတယ်။ သမင်တွေကျက်စားတဲ့ တောမရောက်ခင် ဘုရင်နဲ့ နောက်တော်ပါတွေဟာ များပြားလှတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးတွေ၊ လယ်ကွင်းတွေ၊ ပြောင်းခင်းတွေ၊ သီးနှံခင်း ကလေးတွေကို မြင်းစီးဖြတ်ကျော်ရတယ်။ ဒီလို ဖြတ်ကျော်ရတော့ မြင်းတွေက စပါးပင်၊ ပြောင်းပင်၊ သီးနှံပင်တွေကို နင်းချေသွားကြတယ်။ ဒီအခါမှာ တောင်သူလယ်သမားတွေက “အရှင်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို သနားတော်မူပါ။ သနားတော် မူပါ” လို့ တစာစာ အော်ဟစ်တောင်းပန်တိုးလျှိုးပေမယ့် သူတို့ရဲ့ တောင်းပန်တိုးလျှိုး သံတွေဟာ ဘုရင့်နောက်တော်ပါးများရဲ့ တံပိုး ခရာသံတွေအောက်မှာ ပျောက်ပျက် သွားရတာ ချည်းပါပဲ။

ဒီလို ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံစားနေကြရလို့ တစ်နေ့တော့ တောင်သူလယ်သမား တွေစုပြီး ဝိုင်းအဖြေရှာကြတယ်။

‘ကျုပ်တို့ လက်ရှိအခြေအနေကို ဘယ်လို ပြောင်းလဲပစ်ကြမှာလဲ’

‘သမင်တွေအားလုံးကို ဘုရင့်သစ်တောထဲ မောင်းသွင်းထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီလိုမှ ဘုရင် တောလိုက်တဲ့ထွက်တဲ့အခါ ကျွန်ုပ်တို့ လယ်ကွင်း တွေထဲ ဖြတ်ကျော်သွားဖို့ မလိုတော့မှာ’

ဒီအကြံပေးချက်ကို တောင်သူလယ်သမား အားလုံးက သဘောတူ လက်ခံ ကြတယ်။ သူတို့ဟာ အချိန်ဆွဲမနေကြတော့ဘဲ ဘုရင့်သစ်တောထဲမှာ မြက်ပင်တွေ စိုက်ပျိုးကြတယ်။ ရေကန်တွေ တူးဖော်ကြတယ်။ အားလုံးပြီးစီး သွားတော့ မြို့လူထုကို ဖိတ်ခေါ်၊ တုတ်တွေ၊ လှံတွေ ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်စေပြီး သမင်တွေကို ဘုရင့်သစ်တောထဲ မောင်းသွင်းကြတယ်။ သမင်တွေအားလုံး

ဘုရင့်သစ်တောထဲရောက်သွားတဲ့အခါ သစ်တောတံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်ကြတယ်။ ဒီနောက် သူတို့ဘုရင်ထံသွားပြီး ‘အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ဖွယ်ကိစ္စအဝဝ ပြီးစီးကြပါပြီ။ ဟိုစဉ်တုန်းကတော့ အရှင်မင်းကြီး သမင်ပစ်ထွက်တဲ့အခါ အရှင်မင်းကြီးတို့ စီးနင်းကြတဲ့ မြင်းတွေက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စပါးပင်တွေကို နင်းချောသွားကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ယခု ဒီလို မဖြစ်ရလေအောင် အရှင်မင်းကြီးရဲ့ သစ်တောထဲ သမင်တွေအားလုံး ကျွန်ုပ်တို့ မောင်းသွင်းပေးထားလိုက်ပါပြီ။ သမင်တွေအတွက် မြက်ပင်တွေ စိုက်ပျိုးပေးထားပြီးပါပြီ။ ရေကန်တွေ တူးဖော် ပေးထားပြီးပါပြီ။ အရှင်မင်းကြီးလည်း ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်ပြီး သမင်ပစ်ထွက်ရန် မလိုအပ်တော့ပါ’ လို့ တင်လျှောက်ကြတယ်။

နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ ဘုရင်ဟာ ဘုရင့်သစ်တောတွင်းမှာပဲ သမင်ပစ် ထွက်တော့တယ်။ ဘုရင်ဟာ အင်မတန်လှပတဲ့ သမင်အုပ်ကြီးကိုနေ့စဉ်ရှုစားတော် မူတယ်။ တစ်နေ့မှာ သမင်အုပ်ထဲက ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ ထူးထူးခြားခြား သမင်ကြီးနှစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်တယ်။ ဘုရင်က ချက်ချင်းပဲ ‘အဲဒီ ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ သမင်ကြီးနှစ်ကောင်ကို ဘယ်သောအခါမှ မပစ်ကြလေနဲ့’ လို့ အမိန့်ထုတ်တယ်။ ဒီအမိန့်ကြောင့် ဘင်ယန်နဲ့ ဘရန်တို့ဟာ ချွန်မြတဲ့မြားဒဏ်က ကင်းဝေးနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျန်သမင်ကလေးများဆိုရင် မြားချက်နဲ့ အသက်မဆုံးခင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ပေါင်း ရာထောင်ရကြတယ်။

ဒါနဲ့ ဘရန်က ဘင်ယန်ဆီသွားပြီး သူ့စိတ်ကူးကို ထုတ်ဖော်ပြောပြတယ်။

‘အချင်းမိတ်ဆွေ၊ ယခု ကျွန်ုပ်ပြောပြမည့် စကားများကို အလေး အနက်ထား နားထောင်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လက်အောက်ငယ်သား တွေဟာ အသတ်ခံရရုံတွင်သာမက မလိုအပ်ဘဲ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ပေါင်းများစွာ ရကြသေးတယ်။ ဘုရင့်မှာလည်းတစ်နေ့လျှင် တစ်ကောင်ကျပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ပြီး ပွဲတော်တည်ဖို့ ဆန္ဒရှိတယ်။ ဘုရင့်ဆန္ဒအရ တစ်ကောင်တည်း ဖမ်းအသတ်ခံရမယ့် အရေးမှာ အဘယ်ကြောင့် သမင်ပေါင်းများစွာ အနာတရ ဖြစ်ကြရမှာလဲ၊ ဒီတော့ တစ်နေ့လျှင် တစ်ကောင်ကျ နန်းတော်ထဲဝင် အသတ်ခံတာ ပိုမကောင်း ပေဘူးလား အချင်း မိတ်ဆွေ’

ဘင်ယန်က ဘရန် တင်ပြလာတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံလိုက်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အမိန့်တစ်ခု ထုတ်ပြန်တယ်။ ဒီအမိန့်အရ နောက်ပိုင်း ရက်တွေမှာ နေ့စဉ်အလှည့်ကျ သမင်တစ်ကောင်ဟာ နန်းတော်တံခါးဝသွားပြီး ကျောက်တုံးကြီးပေါ် သူ့ရဲ့ ဖြူဖွေးတဲ့ နဖူးပြင်ကို အသင့်တင်ပေးရရှာတယ်။

ဒီနေ့ ဘင်ယန်သမင်အုပ်စုက တစ်ကောင်သွားအသတ်ခံရင် နောက်နေ့ဘရန့် သမင်အုပ်စုထဲက တစ်ကောင် သွားအသတ်ခံပေါ့။

တစ်နေ့ သားငယ်သမင်ပေါက်ကလေးမွေးပြီးကာစ သမင်မကြီး အလှည့် ရောက်လာတယ်။ ဒီသမင်မကြီးဟာ ဘရန့် သမင်အုပ်စု ထဲက ဖြစ်တယ်။ သမင်မကြီးကို သူ့အလှည့်ကျပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တဲ့အခါ သမင်မကြီးက ဘရန့်ဆီ အပြေးသွားပြီး ‘အရှင်၊ ကနေ့ဟာ နန်းတော်ထဲသွားပြီး အသတ်ခံရဖို့ ကျွန်ုပ်အလှည့်ဖြစ်လာပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ သားငယ်လေးဟာ အင်မတန်ကို အားနည်းနေပါသေးတယ်။ မိခင်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှု လိုအပ်နေပါသေးတယ်။ မိခင်မရှိရင် မဖြစ်သေးတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် သားငယ်ကလေး ကြီးလာမှ သွား အသတ်ခံပါရစေ အရှင်’ လို့ အကြောင်းပြ အသနားခံတယ်။

‘မဖြစ်ဘူး သမင်မကြီး၊ သွားရမယ်။ တခြား သမင်တစ်ကောင်နဲ့ အစားထိုး လို့လည်း မသင့်တော်ဘူး။ သင့်ကို အမိန့်ပေးထားတဲ့အတိုင်းပဲ နန်းတော်ထဲ သွားလိုက်ပါတော့’

သမင်မကြီး ရင်တွင်းမချိ နွမ်းရိကြေကွဲ သွားရှာတယ်။ မျက်ရည်ကျ လာတယ်။ နှလုံးသား တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါနေရှာတယ်။ ကြိရာမရနိုင်တော့တာမို့ ဘင်ယန်ဆီ ပြေးတယ်။

‘အို အရှင် ဘင်ယန်၊ နန်းတော်ထဲဝင် အသတ်ခံဖို့ ကျွန်ုပ်အလှည့် ကျလာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မိခင်မရှိရင် မဖြစ်သေးတဲ့ သားငယ်ကလေး ကျွန်ုပ်မှာ ရှိနေပါတယ်။ ဒီသားလေး ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါကျမှ သွား အသတ်ခံပါရစေ။ ကျွန်ုပ်နဲ့ သားငယ်ကလေးကို သနားသောအားဖြင့် ကူညီပါဦး အရှင် ဘင်ယန်’ ဘင်ယန်က မဆိုင်မတွဘဲ ပြန်ပြောတယ်။

‘စိတ်အေးချမ်းသာစွာနဲ့ သင့်သားငယ်လေးထံ ပြန်ပေတော့ သမင်မကြီး၊ တခြား သမင်တစ်ကောင်နဲ့ အစားထိုး ဖြစ် မဖြစ် ကျွန်ုပ် ကြည့်ပါဦးမယ်’

သမင်မကြီး သိပ် ဝမ်းသာရွှင်လန်းသွားတယ်။ သားငယ်လေးဆီ အလျင်အမြန် ပြေးတယ်။ သမင်မကြီး ပြေးထွက်အသွားမှာ ဘင်ယန်ကလည်း တိမ်စိုင့် တိမ်တိုက်တွေကို လျှပ်စီးက ထိုးဖောက်လိုက်သလို သစ်ပင်တွေ၊ ချုံပုတ်တွေကို ထိုးဖောက်ကျော်လွှား ပြေးသွားတယ်။ ခဏချင်းပဲ နန်းတော် တံခါးဝအနား ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဘင်ယန်ဟာ ကျောက်တုံးကြီးပေါ် နဖူးပြင်ကို အလိုက်သင့် တင်ပေးထားလိုက်တော့တယ်။

ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ သမင်ကြီး ကျောက်တုံးမှာ လာရောက် လည်စင်းခံ နေတာကို သားသတ်သမားမြင်တော့ သိပ်ကို အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားတယ်။ လက်ထဲက ဓားကြီးတောင် လွတ်ကျသွားတယ်။

‘အို ရွှေသမင်ကြီးပဲ၊ အသတ်ခံဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ရွှေသမင်ကြီး ဘယ်လို လုပ်လိုက်ပါလိမ့်။ ဘုရင့်အမိန့်တော်ရှိတယ်။ ရွှေသမင်ကြီးကို သတ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ခက်ပြီ။ ဒုက္ခပါပဲ’

သားသတ်သမားဟာ စဉ်းစားလို့မရ။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင့်ရမှန်းလဲ မသိတော့ဘူး။ အတော်လေးကြာမှ စဉ်းစားရလာတယ်။ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါအကောင်း ဆုံးပဲ။ သားသတ်သမားဟာ ဘုရင့်ထံမှောက် အရောက်ဝင် တွေ့မြင်ခဲ့သမျှ တင်လျှောက်လိုက်တယ်။ တင်လျှောက်ချက်အဆုံးမှာ ဘုရင် ထိုင်မနေနိုင်တော့ဘူး။ ချစ်လှစွာသောညီငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ဖို့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကအပြေးအလွှား သွားသလို ဘုရင်ဟာ ဘင်ယန်ဆီ အရောက် ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။ ဘင်ယန်နား ရောက်တဲ့အခါ

‘အို ချောမောလှပလွန်းတဲ့ အသင် သမင်၊ အဘယ်သို့သော အကြောင်း ခြင်းရာတွေက နာကျင်မှုဝေဒနာကိုပေးမယ့် ဒီကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ သင့်အား ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ပါသလဲ’ လို့ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနဲ့ ကြင်ကြင်နာနာ မေးလိုက်တယ်။

ဘင်ယန်က တုန်လှုပ်မှု ကင်းစွာနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

‘အရှင်မင်းကြီး၊ ယနေ့ သမင်ဖြူမကြီးရဲ့ အလှည့်ကျပါတယ်။ သူ့တွင် သမင်ပေါက်ကလေး တစ်ကောင် ရှိနေပါသည်။ ထိုသမင်ဖြူမကြီး ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သမင်ပေါက်ကလေးသည် မိခင်မရှိလျှင် မဖြစ်သည့် အခြေအနေမှာ ရှိနေပါ၍ ကျွန်ုပ် ယခုကဲ့သို့ ပြုမှုဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်’

ဘုရင် သိပ်ကို စိတ်ထိခိုက်သွားရတယ်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ပါးပြင်ထက်မှာ မျက်ရည်တွေတွေ ကျဆင်းလာတယ်။ ဘုရင်ဟာ မြေပြင်ပေါ် ခူးထောက်လိုက်ပြီး ဘင်ယန် ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ ဦးခေါင်းကို တယုတယ ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်လိုက်တယ်။

‘အို မြင့်မြတ်လှသော ရွှေသမင်၊ သမင်မကြီး၏ အသက်ကို ကျွန်ုပ် ချမ်းသာပေးပါတော့မည်၊ အသင် ရွှေသမင် ထပါလော့၊ တောထဲသို့ ပြန်ပါ လေလော့’

‘အရှင်မင်းကြီး၊ ယခု အမိန့်တော်အရ ကျွန်ုပ် အသက်ကား ချမ်းသာရာ ရခဲ့ပေပြီ။ တောတွင်းမှာရှိကြသော ကျွန်ုပ်၏ မျိုးနွယ် တခြားသမင်အပေါင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အသို့နည်း’

‘သူတို့၏ အသက်ကိုလည်း ချမ်းသာပေးပါမည် ရွှေသမင်’

‘သာဓု သာဓု သာဓု၊ ဘုရင့်သစ်တောတွင်းက သမင်အပေါင်း အသက် ချမ်းသာရာရကြလေပြီ။ အရှင်မင်းကြီး နေပြည်တော်တွင်းက သမင်များအတွက် အသို့နည်း’

‘သူတို့ အသက်ကိုလည်း ချမ်းသာပေးပါမည် ရွှေသမင်’

‘သာဓု သာဓု သာဓု၊ အရှင်မင်းကြီး သင်သည် သားသမင်အပေါင်း၏ အသက်ကို ချမ်းသာပေးခဲ့ပေပြီ။ အရှင်မင်းကြီးအနေဖြင့် ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါများ၏ အသက်ကိုပါ ချမ်းသာပေးနိုင်ပါမည်လား’

‘အို ကရုဏာအရှင် ရွှေသမင်၊ ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါများ၏ အသက်ကိုပါ ကျွန်ုပ် ချမ်းသာပေးနိုင်ပါသည်။ ချမ်းသာပေးပါမည်’

‘သာဓု သာဓု သာဓု၊ ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါများ အသက်ချမ်းသာရာ ရကြပေပြီ။ အာကာသကောင်းကင်ယံမှာ ပျံသန်းကြသော ငှက်သတ္တဝါများကိုပါ ချမ်းသာပေးနိုင်မည်လော’

‘ချမ်းသာပေးပါမည် ရွှေသမင်’

‘သာဓု သာဓု သာဓု၊ သင်ကား ယခုဆိုလျှင် ခြေလေးချောင်း သတ္တဝါ များနှင့် ငှက်များ၏ အသက်ကို ကြင်နာသနားစိတ်ဖြင့် ချမ်းသာပေးခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် ရေထဲ၌ ရှင်သန်ကျက်စားကြရသော ငါးသတ္တဝါများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် မသိရသေးပါ’

‘ငါးသတ္တဝါများ၏ အသက်ကိုပါ ချမ်းသာပေးပါမည် အသင် ရွှေသမင်’

‘သာဓု သာဓု သာဓု’

ဘုရင့် နှလုံးအိမ်မှာ အကြင်နာစမ်းရေ စီးဖြာနေတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ဘုရင်ဟာ ပြည်သူများကို ရင်ဝယ်သားများလို ချစ်ခင်ကြင်နာမှုများစွာနဲ့ အုပ်ချုပ်လာခဲ့တဲ့အတွက် နေပြည်တော်အတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ သက်ရှိ သတ္တဝါအားလုံး နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြရတယ်။

ဒေါ်ပါရာ

‘အန်’ ငယ်စဉ်ကတော့ သူ့ဖခင် ပန်းပဲသမားနဲ့အတူ ရွာငယ်ကလေး တစ်ရွာမှာ နေခဲ့တယ်။ အန်မှာ ညီမသုံးယောက် အစ်ကိုလေးယောက်ရှိတယ်။ မိသားစုများ တော့ သိပ်ပျော်ကြတာပေါ့။ မောင်နှမတွေအားလုံး ကျောင်းတက်ကြ၊ ကျောင်းပိတ် ရက်ကျတော့ ရွာက တခြားကလေးတွေနဲ့ ကစားကြ၊ ရေကူးသွားကြ။ ပျော်လို့ ကို မဆုံးနိုင်ကြဘူး။

အန်က သမီးတွေထဲမှာ အကြီးမို့ အိမ်မှု ကိစ္စတွေ ကူလုပ်ပေးရတယ်။

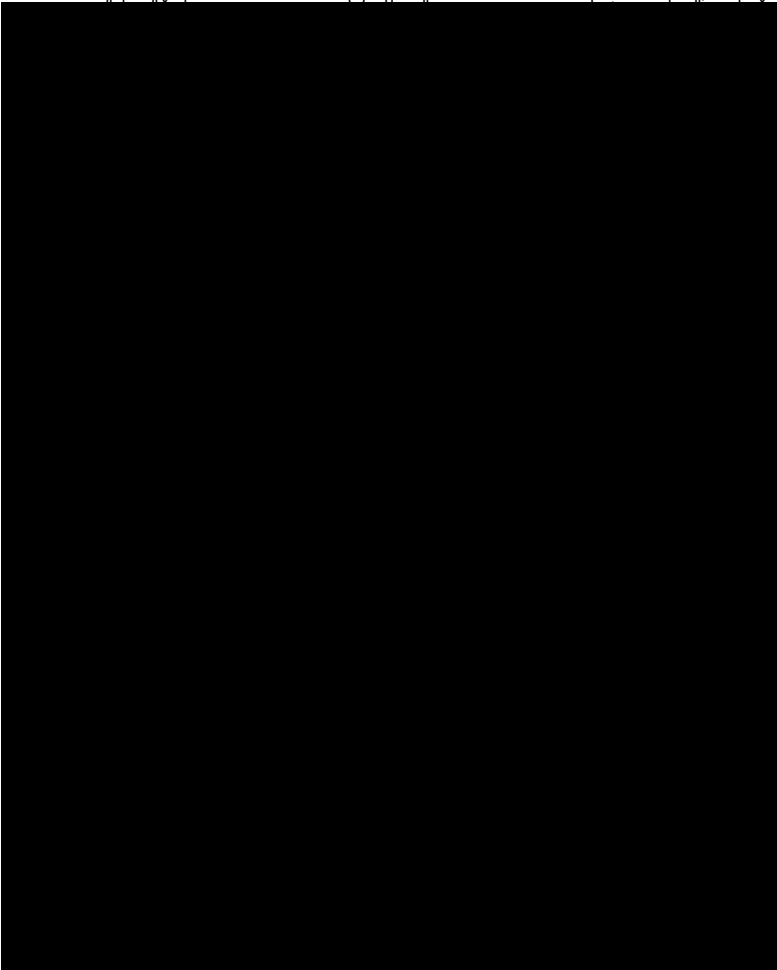
အန်တို့ အိမ်ဘေးမှာ မုဆိုးမ အမျိုးသမီးကြီး မစ္စကအိတ်ခံနေတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးကြီးကို ဘယ်သူမှ မျက်နှာကြောမတည့်ဘူး၊ မနှစ်မြို့ဘူး။ ကလေးတွေ အပြင်ထွက်ကစားရင် ဆူတယ် ညံတယ်ဆိုပြီး ကြိမ်းလား ကြိမ်းရဲ့။ ဘောလုံး ကလေး သူ့ခြံထဲ ရောက်သွားရင်တောင် ဝင်ကောက်လို့ မရဘူး။ ခြံထဲက မြက်ခင်းကို နင်းမိမှာ စိုးသတဲ့။ ဒါကြောင့် တုတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ထိုးယူကြရတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ သူက ကလေးတွေကို ဆရာလုပ်သေးတယ်။ နင်တို့ ကစားနည်းမဟုတ်သေးဘူး၊ မှားနေတယ်။ ဒီလို ဒီလို ကစားရတယ်လို့ ကိုယ် တိုင် ကိုယ်ကျ ပြတတ်တယ်။

တကယ်တော့ မစ္စကအိတ်ခံဟာ ကလေးတွေကိုသာ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူကြီးတွေကိုလည်းကသိကအောက်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးတတ် သေးတယ်။ အိမ်နီးချင်း အချင်းချင်း ငြင်းကြပြီဆိုရင် သူ ကြားဝင်လာပြီ။ သူ ဖြေရှင်းပြီ။ ပြီးတော့ အိမ်တကာသွား၊ တွေ့တဲ့သူတိုင်းကို သူ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ပြောတော့တာပဲ။ ဒီတော့ လူတွေက သူ့ကို အတင်း အဖျင်းအင်မတန်ပြောတတ်တဲ့ မိန်းမကြီးလို့ မြင်လာကြရော။

မစ္စက်အိတ်ခ်ဟာ အများအားဖြင့် အန်ရဲ့အိမ်လာပြီး အန့် အမေနဲ့ တစ်နေ့ကုန် အတင်းအဖျင်း ပြောလေ့ရှိတယ်။ အကြံဉာဏ် ပေးလေ့ရှိတယ်။ ခပ်ရိုင်းရိုင်း ပြောရရင် လာ လာ ပြီး ဆရာလုပ်လေ့ရှိတယ်။ ထမင်း ဘယ်လို ချက်ရတယ်။ မုန့်ဘယ်လိုဖုတ်ရတယ်ကစပြီး ချုပ်ရိုးကလေးတွေလှအောင် ဘယ်လို ချုပ်ရတယ် အထိပဲ။

တစ်နေ့တော့ ခါတိုင်းလို ဆရာလုပ်လို့ဝပြီ ပြန်ထွက်သွားတဲ့အခါ အန်က သူ့အမေကို မကျေနပ်ပုံမျိုးလေးနဲ့

‘အမေကလည်း ဒီမိန်းမကြီး ဆရာလာလုပ်နေတာကို ဘာကြောင့် နာခံနေရတာလဲ၊ သူ့ကို တလေးတစားလုပ်နေဖို့ မလိုပါဘူးအမေရာ၊တကယ်တော့ ဘယ်သူမှ သူ့ကို လက်ခံစကားမပြောချင်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့

“ဒီမှာသမီး၊ လူတိုင်းမှာ အားနည်းချို့ယွင်းချက်အနည်းနဲ့အများရှိကြတယ်။ ဘယ်သူမှ ခြင်းချက်မဲ့ ကောင်းတယ်လို့ မရှိဘူး။ မစ္စက်အိတ်ခ်အကြောင်း မကောင်းပြောနေကြတဲ့ လူတွေမှာလည်း ချို့ယွင်းချက်ရှိတာပါပဲ။ တကယ်တော့ မစ္စက်အိတ်ခ်ဟာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်ပြီး ဝေဖန်တတ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပါ သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အမြော်အမြင်ကြီးမားသူလည်း ဖြစ်ပါတယ် သမီး။ သူ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် သူများကို ကူညီချင်တယ်။ အမေတို့ဟာ လူတွေကို ခပ်မြန်မြန် ခပ်လွယ်လွယ် မဆုံးဖြတ်သင့်ဘူး။ ရက်ရက်စက်စက် ခက်ခက်ထန်ထန်လည်း အကဲမဖြတ်သင့်ပါဘူး။ ချို့ယွင်းချက် အားနည်းချက် တွေကိုသာ ကွက်မကြည့်သင့်ဘူးလေ’ လို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလိုက်တယ်။

အနဲ့ အမေ ရှင်းပြတာတွေ မှန်တယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မစ္စက်အိတ်ခ် သေဆုံးလို့ သူ့သေတမ်းစာကို ဖတ်ကြတဲ့အခါ တစ်ရွာလုံး အံ့သားသင့်သွားကြရလို့ပါပဲ။ မစ္စက်အိတ်ခ်ဟာ အကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေအတွက် ငွေကြေးအမြောက်အမြားလှူထားခဲ့တယ်။ ကလေးများအတွက် ကစားကွင်းအသစ် ပြုလုပ်ပေးရန်တဲ့၊ ဆေးရုံမှာ လိုအပ်တဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရန်တဲ့။ ကျောင်းဆောင်သစ်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ရန်တဲ့။ ဒီ စုံနေတာပါပဲ။ ဒါ့အပြင် လူတစ်ယောက်ကလွဲပြီး တစ်ရွာလုံး သူ့အပေါ် မကောင်းမြင်နေကြတာကို သူ ရိပ်မိကြောင်း၊ ဒီတစ်ယောက်တည်းဟာ သူ့မိတ်ဆွေကြီးပဲ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ မိတ်ဆွေကြီးမှာ ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာမှန်သမျှ အစဉ်ထာဝရ ခညောင်းနိုင်စေရန် ဆုတောင်းပါကြောင်း ဖြည့်စွက်ရေးထားသေးတယ်။

အဲ သူ့မိတ်ဆွေကြီးဆိုတာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ၊ အန်ရဲ့ အမေပဲပေါ့။

ဒါကြောင့်

အန်ဟာ မစ္စက်အိတ်ခ်ကိုရော သူ့အမေရဲ့ မှတ်သားစရာ စကားတွေ ကိုရော ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့ဘူးတဲ့။

မိဘလုပ်ကျွေး ကြက်တူရွေး

တောင်ကုန်းတစ်ကုန်းထိပ်မှာ ပိုးစာပင်တွေ အများကြီးပေါက်တဲ့ တောငယ်လေး တစ်တောရှိတယ်။ ကြက်တူရွေး ကျက်စားတဲ့တောပေါ့။ ကြက်တူရွေးတွေကို ကြက်တူရွေးဘုရင်နဲ့ ဘုရင်မက အုပ်ချုပ်တယ်။

ကြက်တူရွေး ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်မမှာ အင်မတန်လှပတဲ့ ကြက်တူရွေး သားငယ်လေးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ သူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ကြက်တူရွေးအားလုံး ထက် ပိုလှတယ်။

နေ့ ရက် လ နှစ် တွေ ကုန်လွန်လာတာနဲ့အမျှ ကြက်တူရွေး ဘုရင်နဲ့ ဘုရင်မဟာ အသက်အရွယ်တွေ အိုမင်းရင့်ရော်လာကြတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကြက်တူရွေးသားငယ်ကလေးကလည်း ကောင်းခြင်းအင်္ဂါအဖြာဖြာနဲ့ ကျက်သရေ ရှိရှိ အရွယ်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက ကြက်တူရွေးတွေနဲ့ မယှဉ်သာ လောက်အောင် သန်မာထွားကျိုင်းလာတယ်။

ကြက်တူရွေးလေးက တစ်နေ့မှာ မိဘနှစ်ပါးကို ရိုရိုသေသေ ပြောပြတယ်။
'ချစ်လှစွာသော မိဘနှစ်ပါး ခင်ဗျား။ အခု ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်ပါပြီ။ အားအင်ပြည့်ဖြိုးပြီး အမြဲတမ်းကြံ့ခိုင် သန်စွမ်းနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိဘ နှစ်ပါးအတွက် လယ်ကွင်းတွေထဲသွား အစာရှာခွင့်ပြုပါတော့'

မိဘတွေက ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူဟာ ကြက်တူရွေးအုပ်နဲ့ စပါးတွေ အောင်မြင်လှတဲ့ လယ်ကွင်းတွေထဲသွား အစာရှာတယ်။ လယ်ကွင်းထဲ ရောက်တာနဲ့ သူ အဝစားတယ်။ ဝတဲ့အခါ မိဘနှစ်ပါးအတွက် စပါးနဲ့ အမြောက်အမြားကို နှုတ်သီးနဲ့အပြည့် ကိုက်ချိပြန်ခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တော့ သူပါတဲ့ ကြက်တူရွေးအုပ်ဟာ ပထမလယ်ထက် ပိုအောင်မြင် တဲ့ လယ်ကွင်းလှလှကြီးတစ်ခုကို တွေ့ကြတယ်။ သူတို့ တခြား ဘယ်လယ်ကွင်း ကိုမှ မသွားကြတော့ဘဲဒီလယ်ကွင်းလှလှကြီးထဲမှာသာ နေ့စဉ် အစာစားကြတယ်။

ဒီ လယ်ကွင်းမှာ အစောင့်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အစောပိုင်းရက်တွေ မှာတော့ လယ်စောင့်က ကြက်တူရွေးတွေကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ကြည့်ပဲနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် လာလာစားကြတာကြာတော့ ‘အင်း မဖြစ်ချေတော့ဘူး၊ ငါ့ လယ်ရှင်ကို ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ ဘာမှမလုပ်ရင် စပါးတွေ ကုန်သွားလိမ့် မယ်’လို့ တွေးပြီး လယ်ရှင်ကို ချက်ချင်းသွားပြောပြလိုက်တယ်။

‘သခင်၊ ကျွန်တော်တို့လယ်က မြေသိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် တခြား လယ်တွေကစပါးထက် ပိုအောင်မြင်တယ်၊ စပါးစေ့တိုင်းဟာ ထွားပြီး လှပကြတယ်၊ အခု ကျွန်တော်တို့လယ်ထဲ ကြက်တူရွေးအုပ် နေ့စဉ်ကျကျလာ တယ်။ ဒီအုပ်ထဲမှာ အလှဆုံး ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိတယ်၊ သူဟာ လယ်ထဲမှာ အဝစားရုံတင် အားမရနိုင်ပဲ ပြန်တဲ့အခါ နှုတ်သီးနဲ့ စပါးနဲ့အများကြီးကိုကိုက်ချိသွားပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်’

လယ်ရှင်က ‘စပါးနဲ့အမြောက်အမြား သယ် သယ် သွားတယ်ဆိုတဲ့ ကြက်တူရွေးလေးကို မိအောင်ထောင်ဖမ်း၊ တစ်ခုရှိတယ်၊ မိရင် မသတ်နဲ့၊ ငါ့ဆီ အရှင်ယူလာခဲ့’

နောက်နေ့မှာပဲ လယ်စောင့်က ထောင်ချောက်ချတယ်။ မကြာခင် ကြက်တူရွေးအုပ် ပျံဆင်းလာတယ်။ ဟော လယ်ရှင်လိုတဲ့ ကြက်တူရွေးလေး ထောင်ချောက်မှာမိသွားပြီ။ သြ အတော်ဆန်းပါလား။ ကြက်တူရွေးကလေး ဣန္ဒြေလုံးဝမပျက်ပါလား။ အထိတ်တလန့်အမှုအရာမျိုးလည်း တစိုးတစိမှ မပေါ်ဘူး။ အင်း ထူးတော့ထူးနေပြီ။ ဪ ဒီလိုလေ။ ကြက်တူရွေးလေးမှာ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာတာကိုး။ ငါ အော်လိုက်ရင် ငါ ထောင်ချောက်မှာ မိပြီဆိုတာ ငါအဖော်တွေ သိသွားကြမယ်၊ သိသွားရင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖြစ်ပြီး

စပါးတွေကို စားကြတော့မယ် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အစားဝချိန်လောက်မှာပဲ ငါ သူတို့အကူအညီခေါ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးပဲပေါ့။

ကဲ ခုလောက်ဆို ငါ့အပေါင်းအဖော်တွေ ဝဝလင်လင်စားပြီးကြပြီထင်ရဲ့။ ဒီတော့မှ သူက အော်ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကောင်မှ သူ့အနား ကပ်မလာကြဘူး၊ ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ တစ်ကောင်မကျန်ပျံ့ပြေး ကြတယ်။

အကူအညီမဲ့ အထီးကျန်ဖြစ်ရပြီလို့ ခံစားလိုက်ရတာနဲ့ ကြက်တူရွေးလေး သမ်းနည်းပက်လက် ရှိုက်ကြီးတငင် ချုံးပွဲချ ငိုတော့တယ်။

‘ငါ သူတို့အပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ မကောင်းစိတ် မထားခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဘာကြောင့် သူတို့ ငါ့ကိုပစ်ထားခဲ့ရက်ကြတာလဲ’ လို့ ကြက်တူရွေးလေးမချီတင်ကဲ တွေးမိတယ်။

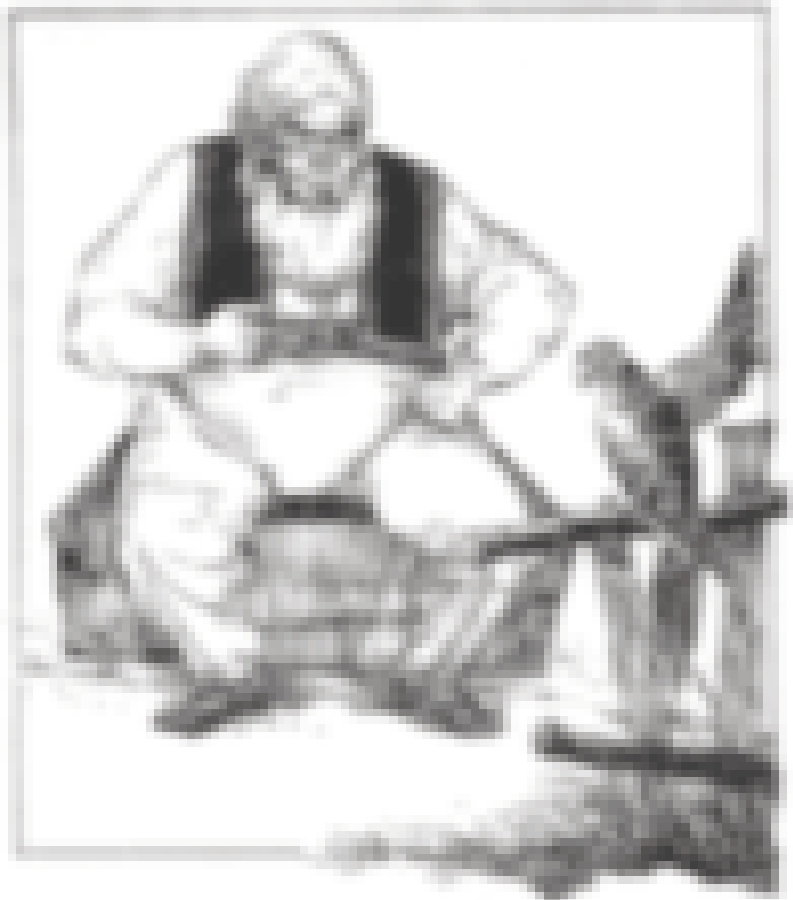
မကြာခင် လယ်စောင့်ရောက်လာတယ်။ သူကတော့ ကြက်တူရွေး မိနေတာကို မြင်လိုက်ရင်ပဲ အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားတယ်။ ချက်ချင်း ဖမ်းယူ လိုက်တယ်။

‘အေး၊ သိပ်ဟန်ကျပေါ့ကွာ၊ ငါ ဖမ်းချင်တာကလည်း မင်းမှ မင်းပါပဲ’ လို့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြောလိုက်ပြန်တယ်။ နောက်တော့ လယ်စောင့်ဟာလယ်ရှင်ဆီ အရောက် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့တယ်။

လယ်ရှင်ဆီအရောက်မှာ လယ်ရှင်က ကြက်တူရွေးလေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ညင်ညင်သာသာ လှမ်းယူတယ်။

‘ငှက်ကလေး၊ မင်းမှာ လယ်ကွက်ကလေးတစ်ခုများ ရှိနေသလား၊ ငါ့ လယ်ထဲက စပါးနံ့တွေကို မင်းနှုတ်သီးနဲ့အပြည့်ချီပြီး အဲဒီ လယ်ကွက်ထဲမှာ သွားသိမ်းဆည်းထားသလား၊ မင်းက နေ့တိုင်း ငါ့စပါးနံ့တွေ နှုတ်သီးနဲ့အပြည့် သယ်သယ် သွားတယ်ဆို၊ မင်းသိပ်ကိုဆိုးတဲ့ ငှက်ကလေးပဲ’

ဒီတော့ ကြက်တူရွေးလေးက ချိုချိုသာသာပဲရှင်းပြတယ်။
ဝတ္တရားတစ်ခု၊ ကျေပွန်မှုအတွက်
ကျွန်ုပ်နေ့စဉ် ထမ်းဆောင်၏။
ရတနာပစ္စည်း သို့မှီးလှောင်ထား
သင် သိနားလည်ပါဘိ။

‘ဪ ခီလိုလား၊ ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်းပြစမ်းပါဦး၊ သင်နေ့စဉ် ကျေကျေပွန်ပွန်ထမ်းဆောင်နေတာက ဘယ်လို ဝတ္တရားလဲ၊ သိုလှောင်တားတဲ့ ရတနာဆိုတာကရော ဘာတွေများလဲ ကြက်တူရွေးလေးရယ်’

‘ဝတ္တရားဆိုတာက အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်လို့ အစာရေစာကို ပျံ့သန်းမရှာဖွေနိုင်ကြရှာတဲ့ ကျွန်ုပ် မိဘနှစ်ပါးအတွက် ‘ကျွန်ုပ်နေ့စဉ် အစာရှာ ထွက်ခြင်း’ပါပဲ။ ရတနာဆိုတာကတော့ ‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တောဝနာ’ ပါပဲ။ အဲဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာ တောဝနာထဲမှာ အားနည်းသူများကို အားသားသူတွေက ကူညီထောက်ပံ့ကြတယ်၊ မွတ်သိပ်ဆာလောင်သူများကို အစာရေစာပေးကြတယ်’

ကြက်တူရွေးလေးစကားကြားလိုက်ရတော့ လယ်ရှင်ကြီး သိပ်ကို အားရကျေနပ်သွားတယ်။ ပီတိယိုဖိတ်လာတယ်။

‘မွန်မြတ်လှပါတယ် အသင်ကြက်တူရွေးလေး။ ငါ့ရဲ့ လယ်ကွင်းဟာ ကနေ့ကစပြီး သင်တို့အားလုံး ပိုင်ဆိုင်ကြတဲ့ လယ်ကွင်းဖြစ်သွားပါပြီ။ ကဲ သင့်ကို စောင့်မျှော်နေကြမယ့် မိအိုဖအိုများထံ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ပျံသန်းပါလေတော့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လယ်ထဲကို နေ့စဉ် မပျက်မကွက် လာခဲ့ပါနော်’

ကြက်တူရွေးလေး ပျံထွက်သွားတယ်။ သူ့တောအုပ် ပြန်အရောက်မှာ တခြား ကြက်တူရွေးတွေ အားလုံး ဝိုင်းအုံလာကြတယ်။ သူတို့ကို ကြက်တူရွေးလေးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြန်ပြောပြတယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဒီတောထဲမှာရှိကြတဲ့ ကြက်တူရွေးတွေအားလုံး ပိုပြီး စုစုစည်းစည်း ရှိလာကြတယ်။ ပိုပြီးလည်း ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့လာကြတယ်။

ပရိဆာပီနာလေးရဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်

နတ်ဖုရားမတွေ အများကြီးထဲက ချစ်စရာအကောင်းဆုံး နတ်ဖုရားမကတော့ 'စီးရီးစ်' ပဲ။ သူဟာ လယ်ယာမြေကိုစောင့်ကြပ်တဲ့ နတ်ဖုရားမပေါ့။ ဂရိတွေက သူ့ကို 'ဒမီးတာ' လို့ ခေါ်ကြတယ်လေ။ လူသားတွေအတွက် အသုံးဝင်တဲ့ သီးနှံပင်တွေ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးအောင် မြေကြီးကနေ သစ်သီးတွေ၊ ပန်းမန်တွေ၊ စိမ်းလန်းစိုပြေတဲ့အပင်တွေ ပေါက်ဖွား ရှင်သန်လာအောင် သူကပဲ ဖန်တီးပေးတာ ဖြစ်တယ်။ မြေကြီးထဲမှာ ချစိုက်လိုက်တဲ့ မျိုးစေ့ကလေးတစ်စေ့ကို သူက စောင့်ကြပ်တယ်။ ဂရုစိုက်တယ်။ အညှောက်ကလေးတွေ ထွက်လာပြီဆိုရင် အမြဲမပြတ် သတိထားကြည့်နေတယ်။ ဒီအညှောက်ကလေးတွေ ထွားကျိုင်း သန့်စွမ်းတဲ့အပင်ဘဝရောက်ပြီး အသီးအနှံကောင်းတွေ သီးပွင့်ဖို့ မှော်ပညာနဲ့လည်း ဖန်တီး ပေးသေးတယ်။

စီးရီးစ်မှာ အင်မတန်လှတဲ့ သမီးငယ်လေး 'ပရိဆာပီနာ' ရှိတယ်။ ဂရိတွေကတော့ ဒီသမီးငယ်လေးကို 'ပါဆီဖုန်း' လို့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြတယ်။ စီးရီးစ်က သမီးငယ်ကလေးကို အသည်းနှစ်အောင်ချစ်တယ်။ သမီးငယ်လေး ကလည်း သူ့ အလုပ်လုပ်ရာမှာ အမြဲကူညီတယ် မဟုတ်လား။

ပရိဆာပီနာလေးက တောတောင်ထဲမှာနေကြတဲ့ နတ်သမီးကလေးတွေနဲ့ ကစားရတာကို သိပ်မက်မောတယ်။ သူ့မိခင်ရပ်ဝေးထွက်၊ ကောက်ပင်မျိုးစေ့တွေ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးအောင် စောင့်ကြပ်ပြုစုနေချိန်မျိုးဆိုရင် ပရိဆာပီနာလေးဟာ သူ့ အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ တောထဲတောင်ထဲလှည့်လည်ပြီး ဖျော်ကြောင်းရှာနေတော့ တာပဲ။ ဒီတော့ဖျော်ကြောင်းရှာနေတဲ့တစ်နေ့မှာ ပရိဆာပီနာလေး ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ် တစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရတယ်။

ပရိဆာပီနာလေးဟာ အဖော်နတ်သမီးတွေနဲ့ ပန်းစုံပေါတဲ ‘အေသီနာ’ တောင်စောင်းမှာ သီချင်းတွေဆိုပြီး မြူးတူးနေတယ်။ ကခုန်နေတယ်။ ကခုန် ပြီးတော့ အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ခွဲပြီး ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းက မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်မှာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လျှောက်သွားနေပြန်တယ်။ ဒီအခိုက်အရောင်မျိုးစုံနေတဲ့ ပန်းပင်လယ်ကြီးကိုတွေ့လို့ သူ ပန်းတစ်ပွင့်ကို လှမ်းခူးတယ်။ အညှာကခိုင်လွန်း တော့ တော်တော်နဲ့ရူးမရဘူး။ အားကုန်စိုက်ခူးလိုက်တော့မှ အမြစ်ပါ ကျွတ်ထွက်ပြီး ပါလာတယ်။ အမြစ်ကျွတ်ထွက်လာတဲ့နေရာမှာ တွင်းကြီးလို ဖြစ်ကျန်ရစ်တယ် လေ။

တွင်းကြီးကိုသူ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပဲ သူ မှော်အတတ်နဲ့ ပြုစားခံလိုက်ရပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တွင်းက တစ်စ တစ်စ ကြီးကြီး လာတာကိုး။ တွင်းကြီးဟာ နောက်ဆုံးတော့ လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုရဲ့ အဝကြီးလို ဖြစ်လာတယ်လေ။

နောက်တော့ ရင်ထိတ်စရာနဲ့ ဆက်တိုက်ကြုံရတော့တာပဲ။ ခပ်ဝေးဝေးက မိုးခြိမ်းလိုက်သလို ပေါ်ထွက်လာတဲ့ တုန်ဟီးသံကြီးကိုကြားရတယ်။ တစ်ချိန် တည်းမှာ တွင်းဝကနေ ခုံညားထည်ဝါလွန်းလှတဲ့ ရွှေမြင်းရထားကြီး ဘွားခနဲ ထွက်လာတယ်။ အဖိုးတန်ရတနာတွေနဲ့ နေရာမလပ် မွှမ်းမံစီခြယ်ထားလို့ ရွှေမြင်းရထားကြီးဟာ ဝင်းလက်နေတယ်။ အရောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်ထွက် နေတယ်။ ဒီရွှေမြင်းရထားကြီးကို ကြောက်စရာ မြင်းနက်ကြီးလေးကောင်က ဆွဲကြတယ်။

ရွှေမြင်းရထားကြီးပေါ်မှာတော့ မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ဘုရင် ‘ပလူတို’ ပြုံးပြုံးကြီးထိုင်နေတယ်။ပလူတိုဟာ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ နတ်ဘုရားတစ်ပါးပေါ့။ အသားအရေက နက်မှောင်နေထယ်။ ဆံပင်တွေ မျက်လုံးတွေဆိုတာလည်း မည်းနက်နေတာပဲ။

ပလူတိုက သိပ်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်လေ။ ဥပမိရုပ်ကလည်း အင်မတန်ကို ခန့်ညားတယ်။ သူ့ မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ရတနာ အမြောက်အမြား ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ကြင်ဖော်မဲ့နေတယ်လေ။ ရာဇပလ္လင်ထက်မှာ သူနဲ့ အတူယှဉ်တွဲထိုင်ဖို့ အချောအလှတုရင်မတစ်ပါးလိုနေ တယ်ပေါ့။ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာရှိကြတဲ့ အချောဆုံး၊ အလှဆုံး မိန်းမပျိုတွေအနေနဲ့ ပလူတိုကို ဘာမှ ငြင်းစရာမလိုပေမယ့် နေရောင်မဲ့၊ ပန်းမနံ့မဲ့၊ မြေအောက် ကမ္ဘာမှောင်ကြီး မည်းမည်းထဲမှာတော့ မနေချင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ပလူတိုက သူ့အစ်ကိုကြီး ဂျူပီတာကို ကြင်ဖော်ရရေး လှမ်းအကူအညီတောင်းရတော့တယ်။

ဂျူပီတာဟာ ခွန်အားဗလ ကြီးမားတယ်။ အိုလံပစ် တောင်တော်ရဲ့ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်တဲ့ ဘုရင်ကြီးလည်း ဖြစ်တယ်။

ညီတော်မောင်က အကူအညီတောင်းခံတဲ့အခါ သူက စီးရိစ်ရဲ့ သမီး ကလေးကို သတို့သမီးအဖြစ် ပို့ဆောင်ပေးလိုက်မယ်လို့ ကတိပေးတယ်။

ခုဖြစ်ရပ်တွေဟာ ဒီကတိရဲ့ ကွင်းဆက်တွေပဲ။

ပရိုဆာပီနာလေးက ပလူတိုကို မျက်လုံးလေးတွေ ကလယ် ကလယ်နဲ့ ငေးစိုက်ကြည့်နေရရှာပြီ။ ရင်တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေရရှာပြီ။

ပလူတိုကသူကလေးကိုမြေအောက်ကမ္ဘာကနန်းတော်ကြီးဆီခေါ်သွားပြီး အတူနေကြမယ်လို့ပြောတယ်။

ဒီတော့ ပရိုဆာပီနာလေး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး

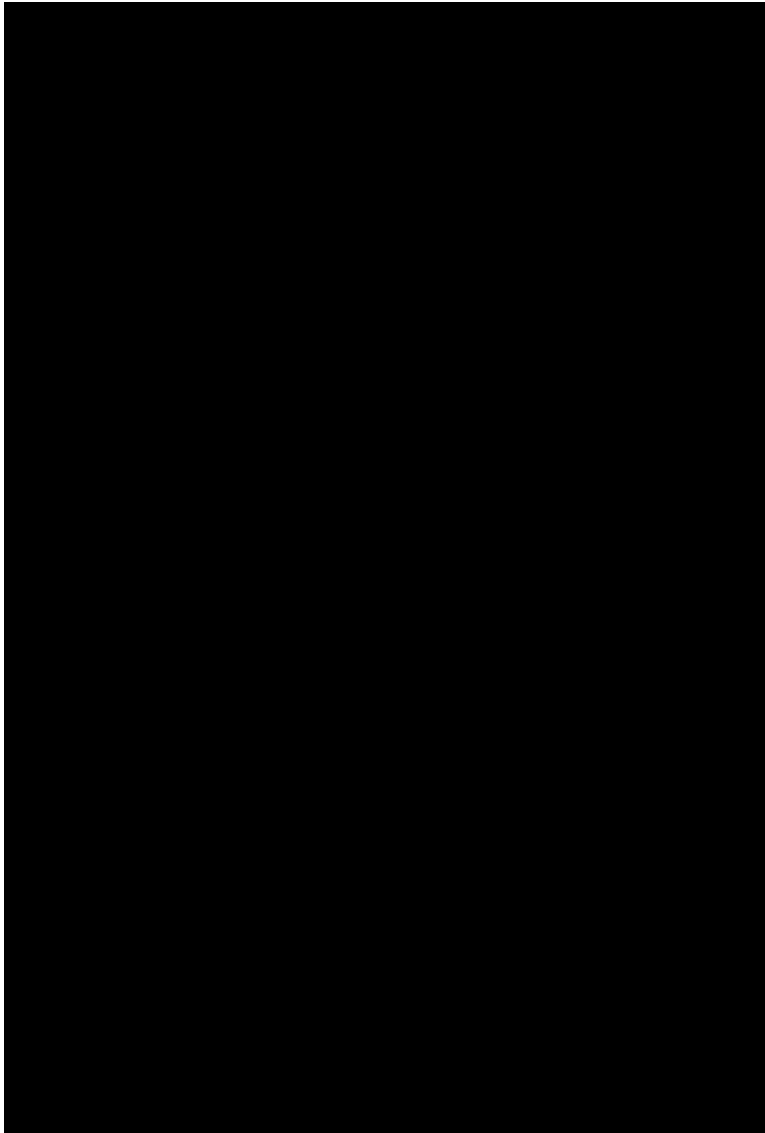
‘အို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မဘုရင်မလဲ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ လဲ မနေချင်ဘူး’ လို့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတယ်။

ဒီမှာ ချစ်နှမ ပရိုဆာပီနာလေး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားလေးကို ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးပြီ။ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်တဲ့ ကျုပ်အစ်ကိုကြီး ဂျူပီတာကိုယ်တိုင် မင်းကလေးကို ကျုပ်ဆီပို့ပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်မှာ ကြင်ဖော်မဲ့နေပါတယ် ချစ်နှမ၊ ကျုပ်ရဲ့ မြေအောက်ကမ္ဘာ နန်းတော်ကြီးမှာ မိန်းမချော တစ်ယောက် တစ်လေမှ မရှိပါဘူး။ အကယ်၍သာ မင်းကလေးက ကျုပ်ရဲ့ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာ ကျုပ်နဲ့အတူ ယှဉ်တွဲထိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းကလေးဟာ ကျုပ်အတွက် နေခြည်တန်း ကလေး ဖြစ်မှာ အမှန်ပါ’ လို့ စိတ်အားထက်ထက်သန်သန် ပြောပြနေတယ်။

ပရိုဆာပီနာ ငြင်းမြဲငြင်းတယ်။ ဒါကြောင့် သူက မိန်းမပျိုအချောအလှ ကလေးကို ရွှေမြင်းရထားကြီးပေါ် ပွေ့တင်လိုက်ပြီး ရွှေမြင်းရထားကြီးကို

မြေအောက်ကမ္ဘာက သူ့နှုန်းတော်ကြီးအရောက် ဒေါသတကြီး မောင်းထွက်သွား
တော့တယ်။

မြေအောက်ကမ္ဘာရောက်တာနဲ့ ပရိဆာပီနာလေးကို ရာဇပလ္လင်ပေါ်တင်
သူ့ကြင်ယာဘုရင်မအဖြစ် ထားလိုက်တော့တယ်။

ပလူတိုက သူကလေးကို တကယ်ချစ်ရှာတာပါ။ သိပ်လည်း ကြင်နာပါတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ ချုပ်ချယ်မထားဘူး။ နန်းတော်ကြီးထဲမှာ စိတ်တိုင်းကျနေဖို့ ပျော်ပျော်နေဖို့ ခွင့်ပြုထားတယ်။ ရောင်မျိုးစုံတဲ့ ဝတ်ရုံကြီးကိုလည်း ဝတ်ထားစေတယ်။ ရတနာတွေညွတ်နေအောင် ဆင်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ‘ပရိဆာပီနာလေး’ လုံးဝ မပျော်ပိုက်ဘူး။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတယ်။ ဒီမှာ မပျော်ဘူး မိခင်ကြီးဆီ ပြန်ပို့ပေးပါ’ လို့ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ တောင်းပန်ပူဆာတယ်။ ပလူတိုက ခွင့်မပြုဘူး။

ပလူတိုက ချစ်စေတနာနဲ့ မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ အထူးအဆန်း အစားအစာတွေ ကျွေးတယ်။ ပရိဆာပီနာ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး။ သူကလေးက မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ ဘယ်လိုမှ ရှာမရနိုင်တဲ့ ပြောင်းတို့၊ သစ်သီးတို့ကို စားချင်နေတာကိုး။

သမီးလေး ခုလို စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေချိန်မှာ စီးရီးစ်ဟာ ရပ်ဝေးကို လှည့်လည်ရာက ပြန်ရောက်လာတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ချစ်မငြီးတဲ့ သမီးကလေး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားကြောင်း၊ ဘယ်သူ ခိုးယူသွားတယ် ဆိုတာကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိရကြောင်း၊ ကြားသိလိုက်ရတော့ ရင်ဘတ်စည်တီး အပူမီး ခတော့တာပေါ့။

စီးရီးစ်ဟာ သမီးလေးမရှိတော့ ဘယ်လိုမှ မပျော်နိုင်တော့ဘူး။ ပြောင်းပင်တွေ သစ်သီးလေးတွေကို စောင့်ကြပ်ဖို့၊ ပြုစုထိန်းသိမ်းဖို့ လုံးလုံး စိတ်မပါတော့ဘူး။ ပျောက်သွားတဲ့ သမီးလေးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖို့ပဲ စိတ်စောနေတယ်။ ဒါကြောင့် ရှာပုံတော် စဖွင့်တော့တယ်။ ရှာဖွေချိန်အတော့်ကို ကြာမှ သမီးလေးကို ပလူတို ခိုးယူသွားကြောင်း သိရတော့တယ်။

ချစ်သမီးလေးကို ထာဝရ စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီ။ ဘယ်လိုမှ ပြန်မတွေ့နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ပိုမိုကြေကွဲရတယ်။ ပိုမိုဆိုးနွမ်းရတယ်။ တော်တော်နဲ့ကို ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်ခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ စီးရီးစ်က အိုလံပစ်တောင်တော်က “မဟာဂျူပီတာ” ဆီ အမြန်သွားတယ်။ သမီးလေး ပရိဆာပီနာကိုအမြန်ပြန်ပို့ပေးဖို့ ပလူတိုကို ပြောပေးပါလို့ သနားစဖွယ်တောင်းပန်တယ်။ ဂျူပီတာ အနေနဲ့က

လည်း သတို့သမီးအဖြစ် သူ့ညီဆီ ပို့ပြီးဖြစ်နေလေတော့ အခုအချိန်မှာ သူ့ညီ ဆန္ဒနဲ့ မဆန့်ကျင်လိုတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေရှာတဲ့ မိခင် တစ်ဦးကို အကူအညီပေးဖို့ မငြင်းပယ်ချင်ပါဘဲ ငြင်းပယ်လိုက်ရတယ်။

စီးရီးစ်အတွက်မျှော်လင့်ချက်ကုန်သွားပြီ။ လက်လျှော့အရုံးပေးလိုက်ရပြီ။ သမီးလေးကို လွမ်းတလွန်းတဲ့စိတ်နဲ့ တင်ပို့ တရယ်ရယ် ဖြစ်နေရပြီ။ သူလုပ်ရမယ့် အလုပ်အားလုံးကိုလည်းပစ်ထားလိုက်ပြီ။ ဒီတော့ သီးနှံပင်တွေမဖြစ်ထွန်းတော့ဘူး။ စားရေရိက္ခာ ရှားပါးလာတယ်။ မကြာခင်မှာ အငတ်ဘေး ဆိုက်လာတယ်။ ဆာလောင်မွတ်သိတ်နေကြသူတွေဟာ စိတ်လက်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရှာတဲ့ စီးရီးစ် ဆီသွားကြပြီး သီးနှံတွေ ထပ်မံဖွံ့ဖြိုးအောင် ကူညီပါဦးလို့ တောင်းပန်ကြတယ်။

‘ငါ့မှာ ဘာမှ လုပ်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့သမီးလေးကို ပြန်မရသရွေ့ ငါ အပြင်မထွက်ဘူး၊ သီးနှံပင်တွေကိုလည်း မစောင့်ကြပ်တော့ဘူး’

ဒီအနေအထားကို ဂျူပီတာ သိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် လူသားမျိုးနွယ် တာရှည်အငတ်ဘေး မဆိုက်ရလေအောင် ကြံရတော့တယ်။

ဂျူပီတာက နတ်ဖုရားများရဲ့ ခြေမြန်တော် မာကျူရီကို မြေအောက်ကမ္ဘာ လွှတ်ပြီး ပရိုဆာပီနာကို သူ့မိခင်ထံ ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ ပလူတိုကို အမိန့်ပေး လိုက်တယ်။ ပရိုဆာပီနာ သတိပြုစရာတစ်ခုကိုပါ မှာလိုက်တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ နတ်မည်းကြီး ပလူတိုနဲ့အတူနေစဉ်မှာ ဘယ်အစားအစာကိုမှ လက်နဲ့မထိဖို့ပဲ။

ခြေမြန်တော် ရောက်မလာခင်အထိ ပလူတိုက ပရိုဆာပီနာကို ခါတိုင်း ထက် ပိုကြိုးစား ကျွေးမွေးပြုစုတယ်။ တကယ်လို့ ပရိုဆာပီနာကသာ စားလိုက် မယ်ဆိုရင် ပရိုဆာပီနာကို သူနဲ့ ဘယ်လိုမှ ခွဲမဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ ပလူတို သိတယ်လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ အစားအစာကိုစားမိတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်း မြေအောက်ကမ္ဘာမှာပဲ ထာဝရနေသွားရမှာကိုး။ မြေအောက် ကမ္ဘာက အစားအစာကို စားမိတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါကို သာမန်ပုဂ္ဂိုလ် မဆိုထားနဲ့၊ ခွန်အားအရာ၊ တန်ခိုးအရာမှာ သူတကာထက်ကြီးမားတဲ့ ဂျူပီတာသော်မှ ပြန်ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး။

ပရိုဆာပီနာလေး ကံကောင်းတာတစ်ခုက သစ်သီးတစ်မျိုးမျိုးကိုပဲ သူ စားချင်နေတယ်။ တခြားဘာကိုမှ စားချင်စိတ်မရှိဘူး။ ဒီတော့ သူက ‘သစ်သီးသာ ဆိုရင် ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရ စားမိမှာပဲ’ လို့ ပလူတိုကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီစကားကိုဉာဏ်နိဉာဏ်နက်များလွန်းတဲ့ ပလူတို အမှတ်ရပြီး သစ်သီးအချို့ ရှာဖွေယူလာဖို့ ခြေမြန်တော်တစ်ဦးကို မြေကမ္ဘာလွှတ်လိုက်တယ်။

ခက်တာက စီးရီးစ် ဘယ်ကိုမှမထွက်၊ ဘာမှမလုပ်တော့ ဘာအသီးမှ မရှိဘူးပေါ့၊ ခက်ခက်ခဲခဲရှာဖွေတော့မှ အရည်ခန်းလုလုဖြစ်နေတဲ့ သလဲသီးခြောက် ကလေး တစ်လုံးပဲတွေ့တယ်။

ဒီသလဲသီးခြောက်ကလေးကိုပဲ ပရိုဆာပီနာလေးက ဝမ်းသာအားရ အာသာငမ်းငမ်းလှမ်းယူပြီး သလဲစေ့ လေးစေ့ကို စားလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မာကျူရီရောက်လာလို့ သူ့ကို မိခင်နတ်ဖုရားမ စီးရီးစ်ဆီ ပြန်ပို့တော့မယ်အကြောင်း သိလိုက်ရတယ်။

ပရိုဆာပီနာလေးဟာ သလဲစေ့လေးစေ့ကို စားလိုက်ပြီဆိုတာ ပလူတို သိတယ်။ ဒါကြောင့် စားလိုက်တဲ့ သလဲစေ့တစ်စေ့အတွက် ပရိုဆာပီနာဟာ မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ တစ်လနေရမယ်လို့ သူက ကြေငြာလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် စားမိလိုက်တဲ့ သလဲစေ့ လေးစေ့အတွက် ပရိုဆာပီနာဟာ မြေအောက်ကမ္ဘာမှာ လေးလနေရရှာတယ်။

တစ်နှစ်ရဲ့ နေခြည်ဖြာတဲ့ ရှစ်လမှာ ပရိုဆာပီနာလေး မြေကမ္ဘာမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရတယ်။ ကျန်လေးလမှာတော့ မြေအောက်ကမ္ဘာရဲ့ ဘုရင်မကြီး အဖြစ် ပလူတိုနဲ့အတူနေရတယ်လေ။

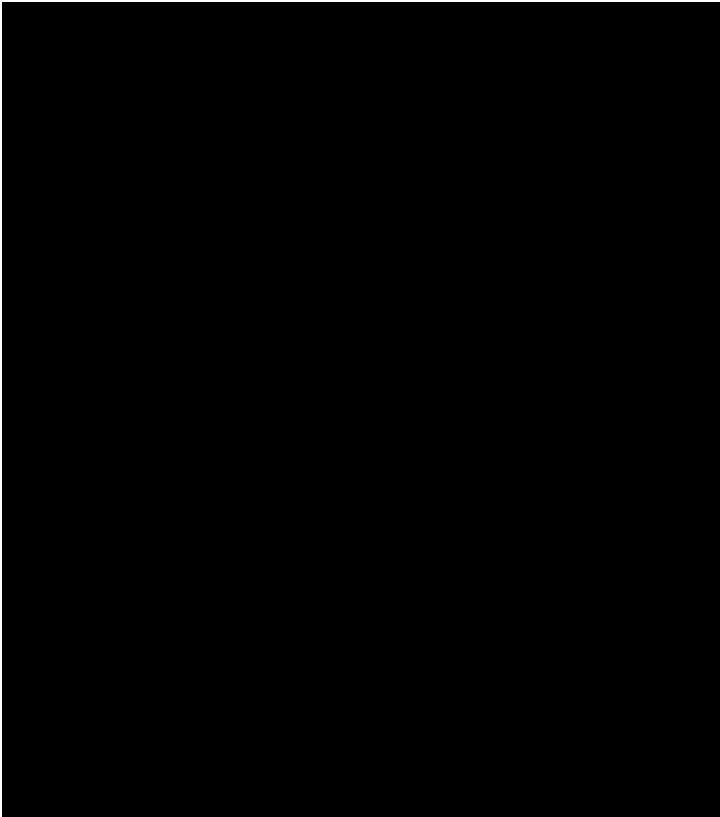

မေတ္တာရှင် ဘုရင်ကြီး

ဟိုး ရှေးရှေးအခါက 'စီအိုင်' အမည်ရှိတဲ့ အင်မတန်မှ ကြီးမြတ်လှတဲ့ ဘုရင် တစ်ပါးရှိခဲ့တယ်။ သူဟာ ဘာသာတရားမှာ အလွန်အမင်း ကိုင်းရှိုင်းတယ်။ သက်ဝင်ယုံကြည်တယ်။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲရာမှာ ရက်ရောတယ်။ ယုံကြည်ကိုးစား ထိုက်တယ်။ သတ္တဝါအားလုံးကို ကြင်နာသနားတတ်တယ်။ ဒီအရည်အသွေး၊ ဒီဂုဏ်ပုဒ်တွေကြောင့်ပဲ 'ကြီးမြတ်လှတဲ့ ဘုရင်' အဖြစ် သတ်မှတ်ခံရခြင်းဖြစ်တယ်။ သူ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေဟာ အံ့ဖွယ်သရဲမို့ ရပ်နီးရပ်ဝေးက တိရစ္ဆာန် တွေကတောင် ဒီဘုရင်ကြီးရဲ့ မေတ္တာရိပ် ခိုလှုံနိုင်ဖို့အခွင့်အရေးကို စောင့်လင့်နေ ကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ အရှင် အင်ဒြာဟာ ဘုရင်ကြီးကို စမ်းသပ်လိုလှတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သိမ်းငှက်ကြီးအသွင် ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်။ တခြား နတ်ဖုရားတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ 'ဖာမာ' ကို ခိုတစ်ကောင်အသွင် ဖန်ဆင်းခိုင်းပြီး ရှေ့က ပျံခိုင်းတယ်။ ပြီးမှ သူက နောက်က လိုက်ဖမ်းတယ်။

ခိုကလေးဟာ ဘုရင်ကြီး စီအိုင်ဆီ အရောက်ပျံသန်းပြီး သူ့ကို အကာ အကွယ် ပေးနိုင်တဲ့ ဘုရင်ကြီး လက်မောင်းထက်မှာ နားလိုက်တယ်။

တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပဲ သိမ်းငှက်ကြီးကလည်း ဘုရင်ကြီးအနားထိုးဆင်း လိုက်ပြီး

‘ဘုရင်ကြီး၊ သင့်လက်မောင်းထက်မှာ နားနေတဲ့ ခိုဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့အစာဖြစ် တယ်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း လောလောဆယ်မှာ သိပ်ကို ဆာလောင်နေတယ်။ အစာ မစားရရင် သေမှာအမှန်ပဲ။ ကျွန်ုပ်သေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘုရင်ကြီး ပယောဂမကင်း ဖြစ်နေပါ့မယ်။ ဒါကြောင့် ခိုကိုပေးပါလို့ ကျွန်ုပ် တောင်းပန်လိုတယ်’ လို့ တောင်းဆိုလာတယ်။

ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက

‘ဒီသတ္တဝါလေးဟာ ကျုပ်ရဲ့အကာအကွယ်ရဖို့ ကျုပ်ဆီ လာခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ် သူ့ကိုတော့မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သင့်အသက်ကိုလဲ ကျုပ် ကယ်ဆယ် လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ခိုနဲ့ အလေးချိန်ချင်းတူမျှတဲ့ ဘယ်လိုအသားမျိုးကိုမဆို သင်ရွေးချယ်ပါ။ ကျွန်ုပ် သင့်ဆန္ဒပြည့်အောင် ဖြည့်စွမ်းပေးပါ့မယ်'လို့ ပြောပြတယ်။

ဒီအခါ သိမ်းငှက်ကြီးက

‘ဪ ဒီလိုလား၊ ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်ုပ် ဘုရင်ကြီးရဲ့ အသားကိုပဲ ရွေးမယ်’ လို့ မဆိုင်းမတွ ဖြေလိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီး လုံးဝ မတုန်လှုပ်ဘူး၊ ဣန္ဒြေမပျက်ဘူး၊ ချိန်ခွင်တစ်ခုကို ယူလာစေတယ်။ ချိန်ခွင်ရောက်လာတာနဲ့တစ်ဖက်မှာ ခိုကလေးကိုထည့်တယ်။ ကျန်တစ်ဖက်ထဲကိုတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အသားစိုင်တွေ လှီးဖြတ်ထည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် အသားစိုင်တွေ ထပ် ထပ် ထည့်လေ ခိုက ပိုကြီးမားလာပြီး လေးပင်လာ လေပဲ။ ဒါနဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင် ချိန်ခွင်ခွက်ထဲ ဝင်ရပ် နေလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကောင်းကင်ဘုံထဲက နတ်ဖုရားရဲ့ အသံတော်ကို ကြား လိုက်ရတယ်။

‘သာဓု သာဓု သာဓု၊ အခုမှပဲ အလေးချိန်ချင်း တကယ့်ကို ညီမျှသွားပေ တော့တယ်’

သာဓုခေါ်သံ ဆုံးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အရှင်အင်ဒြာနဲ့ ဖာမာတို့ဟာ သိမ်းငှက်နဲ့ခိုအသွင်တွေ ဖျောက်လိုက်ပြီး မူလအသွင်တွေ ပြန်ယူလိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် အားရကျေနပ်စွာ ရပ် လိုက် ကြတယ်။ သူတို့ကပဲ ဘုရင်ကြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို ကုစားပေးကြတယ်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပျောက်သွားတဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးကို ကောင်းချီးပေးပြီး ကွယ်ပျောက်သွားကြတော့တယ်။

အော်ဖီးယပ်စ်

ဟို ရှေးရှေးတုန်းက ဂရိနိုင်ငံမှာ အင်မတန် နာမည်ကြီးလှတဲ့ ဂီတသမားကလေး တစ်ဦးရှိသတဲ့။ သူ့အမည်က အော်ဖီးယပ်စ် တဲ့။ သူ သီဆိုတီးခတ်လိုက်တဲ့ ဂီတသံဟာ သစ်ပင်တွေ၊ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးတွေကိုတောင် ဆွဲဆောင် နိုင်သတဲ့။ လမ်းလျှောက်ရင်း စောင်းကို တီးခတ်သွားတဲ့အခါ သစ်ပင်တွေ၊ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးတွေက ဦးညွှတ်ကြတယ်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေက လည်း သူ့နောက်မှာ တကောက်ကောက်လိုက်နေကြတယ်။ ဒါတင်မကဘူး၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူတောင် သူ့ဂီတသံ ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ မကောင်းစိတ် တွေပပျောက်ပြီး ခဏတာ နိဗ္ဗာန်ဘုံရောက်နေကြတယ်လို့ ခံစားကြရသတဲ့။

အဲဒီ ဂီတသမားကလေး အော်ဖီးယပ်စ်မှာ ငယ်ရွယ်လှပတဲ့ ဇနီးသည် ကလေး ‘ယူရိုင်းဒစ်စ်’ ရှိတယ်။ အော်ဖီးယပ်စ်ဟာ ဂီတကိုချစ်တာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇနီးသည်ကလေး ယူရိုင်းဒစ်စ်ကို ပိုချစ်သတဲ့။ သူ့မှာ ဒီချစ်ဇနီးကလေးက လွဲပြီး တခြား အပေါင်းအဖော်မရှိဘူး။ သူဟာ ချစ်ဇနီးကလေးရဲ့ဘေးမှာထိုင်ပြီး စောင်းကို အသည်းခိုက်အောင် တီးပြနေလေ့ရှိတယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ ယူရိုင်းဒစ်စ် ကလေးကလည်း မလှုပ်မယှက် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နားထောင်နေတတ်တယ်။ ဂီတ ရေယာဉ်ကြောမှာ နစ်မျောပြီး အရာရာကို မေ့နေတတ်တယ်။

တစ်နေ့ ယူရိုင်းဒစ်စ်ဟာ အပေါင်းအဖော်တွေနဲ့ ပန်းခူးထွက်သွားတယ်။ ချုံပေါ်က ပန်းတစ်ပွင့်ကို လှမ်းခူးမယ်အလုပ် ချုံထဲက မြွေတစ်ကောင်ထွက်လာပြီး ယူရိုင်းဒစ်စ်ရဲ့ ခြေထောက်ကို ကိုက်လိုက်တယ်။ ယူရိုင်းဒစ်စ်ကလေး အဲဒီ နေရာမှာချက်ချင်းပဲ သေဆုံးသွားရှာတယ်။

အတူရှိနေတဲ့အပေါင်းအဖော်တွေ မြွေမကိုင်းမိ လက်မကိုင်းမိ ဖြစ်သွားကြ ရတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနဲ့ ငိုကြွေးကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ယူရိုင်းဒစ်စ်ရဲ့ အလောင်းကို အော်ဖီးယပ်စ်အိမ်အရောက် သယ်ယူခဲ့ကြတယ်။ ချစ်ဇနီးကလေးရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို အော်ဖီးယပ်စ် ဘယ်လိုမှ မေ့ပျောက်လို့ မရဘူး။ ဘယ်လိုမှ လည်းမဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ရူးမတတ်ခံစားရရှာတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ပြေလို ပြေငြား သဘောနဲ့ စောင်းကို ကောက်တီးကြည့်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စောင်းသံက သူ့နားမှာ မချိမြတော့သလို ဖြစ်နေတယ်။ စောင်းသံကိုကြားရတဲ့ ငှက်တွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေမှာတော့ အော်ဖီးယပ်စ်အတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာကြပြီး ငိုကြွေးကြတော့မလို ဖြစ်နေကြတာပေါ့။

အော်ဖီးယပ်စ်ဟာ ချစ်ဇနီးကလေးအတွက် အမြဲတမ်း ငိုညည်းတမ်းတ နေရှာတယ်။ လွမ်းစိတ်နဲ့ တစ်နေ့တစ်ခြား သွေးသားတွေ ဆုတ်ယုတ်လာတယ်။ ပိန်ချိုးလာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ သေမင်းနိုင်ငံအရောက်သွားပြီး ယူရိုင်းဒစ်စ်ကို ရှာဖွေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သေမင်းနိုင်ငံသွားရာလမ်းမှာ မရုဏ်မြစ်ကြီးက ကာဆီးနေပြန်တယ်။

ဒီမြစ်မှာ ‘ချာရွန်’ က ကူးတို့သမား၊ ပထမတော့ သူက အော်ဖီးယပ်စ်ကို မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းပို့ပေးဖို့ အပြင်းအထန်ငြင်းတယ်။ ဒီအခါမှာ အော်ဖီးယပ်စ် ကစောင်းကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး တီးခတ်လိုက်တယ်။ စောင်းသံကြားလိုက်တာနဲ့ ကူးတို့သမားရဲ့ ခက်ထန်မာကျောလှတဲ့နှလုံးသားဟာ အရည်ပျော်သွားတော့တယ်။ အော်ဖီးယပ်စ်ကို မပို့ပေးဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

တစ်ဖက်ကမ်းရောက်ပြန်တော့လည်း အခက်အခဲအတားအဆီးက မကုန် သေးဘူး။ သေမင်းနိုင်ငံအဝင်မှာ အင်မတန်အန္တရာယ်ကြီးလှတဲ့ ခေါင်းသုံးလုံးနဲ့ ခွေးကြီးကို သူ ရင်ဆိုင်ရတယ်။ မြေစော်နံ့တဲ့လူသားကို မြင်လိုက်ရင်ပဲ ခွေးကြီးဟာ ဒေါသထွက်ပြီး ခုန်အုပ်ဖို့ကြိုးစားတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အော်ဖီးယပ်စ်ဟာ စောင်းကို တီးခတ်ပြလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ကြောက်စရာအလွန်ကောင်းလှတဲ့ ခွေးကြီးဟာ အော်ဖီးယပ်စ် ခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းသွားတော့တယ်။ နောက်ပြီး ခွေးကြီးက အော်ဖီးယပ်စ်ရဲ့ လက်တွေကို လျှာနဲ့လျက်ပြီး ချစ်ခင်ဟန်ပြတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ အော်ဖီးယပ်စ်ဟာ သေမင်းနိုင်ငံ ဘုရင်ကြီး ပလူတိုရဲ့ နန်းတော်ထဲဝင်နိုင်ခဲ့တယ်။ နန်းတော်ထဲရောက်တဲ့အခါ သလွန်ပေါ်မှာထိုင်နေကြတဲ့ ဘုရင်ကြီး ပလူတိုနဲ့ ဘုရင်မကြီး ပရိုဆာပိုင်းကို တွေ့မြင်ရတယ်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ဘုရင်ကြီးနဲ့ ဘုရင်မကြီးတို့ဟာ သိပ်အံ့အားသင့်ပြီး စကားတောင် မပြောနိုင် ကြတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အော်ဖီးယပ်စ်ကတော့ ချိုမြဲတဲ့ဂီတနဲ့ ကြေကွဲစရာ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ဘုရင်ကြီးနဲ့ ဘုရင်မကြီး တို့လည်း ဝမ်းနည်းလာပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးကြတယ်။ အော်ဖီးယပ်စ်အပေါ် သနားစိတ် ဝင်လာကြတယ်။ ဒါကြောင့် အော်ဖီးယပ်စ်တောင်းတဲ့ဆု ပြည့်စေ ရမယ်။ ယူရိုင်းဒစ်စ်ကို လူ့ပြည် ပြန်ခေါ်ခွင့်ပြုမယ်လို့ ကတိပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့သေမင်းနိုင်ငံ အပြင်ဘက် မရောက်မချင်း နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဖို့တော့ အထူးသတိပေးလိုက်တယ်။

အော်ဖီးယပ်စ် သိပ်ပျော်သွားရပြီပေါ့။ သူဟာ ရွှင်ရွှင်ပျပျ ကြည်ကြည် နူးနူးနဲ့ သေမင်းနိုင်ငံ ဘုရင်ကြီးထံပါးမှ စတင် ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ ယူရိုင်း

ဒစ်စ်ကလေးလည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကလေး နောက်က လိုက်ခဲ့တယ်ပေါ့။ အော်ဖီးယပ်စ်ဟာ မည်းမှောင်ပြီး ကောက်ကွေ့တဲ့လမ်းကြားတွေကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး သေမင်းနိုင်ငံရဲ့ အထွက်တံခါးကြီးနားရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီအခါ သူက ယူရိုင်းဒစ်စ်ကလေး ပါလာ မလာ သိချင်စောနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ယူရိုင်းဒစ်စ်ကလေး ကွယ်ပျောက်သွားပါရော။

သူဟာ သေမင်းနိုင်ငံ ဘုရင်ကြီးဆီပြန်သွားဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်တော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ မရဏမြစ်ကမ်းမှာ ခုနစ်ရက်လုံးလုံးကုန်ဆုံးခဲ့ရတယ်။

အစာလည်း မစားဘူး၊ အိပ်လည်း မအိပ်ဘူး။ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့ကျမှ သူဟာ စိတ်နှလုံး ညှိုးချုံးစွာနဲ့ လှည့်ပြန်ခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ယူရိုင်းဒစ်စ် မရှိတဲ့ ကမ္ဘာမှာ သူ့အတွက် ပျော်စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အင်မတန်မြင့်မားတဲ့ တောင်ထိပ်ပေါ်တက်ပြီး ငှက်ကလေးတွေ၊ သစ်ပင်ကလေးတွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ပဲ နေလိုက်တော့တယ်။ ငှက်ကလေးတွေကလည်း သာယာချိုမြတဲ့ စောင်းသံကို နားထောင်ရလို့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ အော်ဖီးယပ်စ်ကို နှစ်သိမ့်ကြတယ်။

တစ်နေ့ အော်ဖီးယပ်စ်ဟာ အရူးမတစ်ယောက်နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးတယ်။ အရူးမတွေက သီချင်းတစ်ပုဒ်တီးပြဖို့ သူ့ကို ရိုင်းရိုင်းပျပျ ခိုင်းကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူကမတီးပြဘူး။ ဒီတော့ အရူးမတွေက ဒေါသထွက်လာပြီး သူ့ကို ကျောက်ခဲတွေနဲ့ ပေါက်ကြတယ်။ အော်ဖီးယပ်စ်ခမျာ အဲဒီနေရာမှာပဲ သေပွဲဝင်သွားရရှာတယ်။ အရူးမတွေက အော်ဖီးယပ်စ်အလောင်းကို ချောင်းငယ် တစ်ခုထဲ ပစ်ချလိုက်ကြတယ်။ အော်ဖီးယပ်စ် မသေခင် နောက်ဆုံးရေရွတ်သွားတာကတော့ ‘ယူရိုင်းဒစ်စ် ယူရိုင်းဒစ်စ်’ ဆိုတဲ့ အမည်ကလေးပဲ ဖြစ်တယ်လေ။ အော်ဖီးယပ်စ် သေဆုံးသွားတဲ့အခါ ငှက်တွေ၊ သစ်ပင်တွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်တွေက ငိုကြွေးကြတယ်။ သူတို့ချစ်တဲ့ အော်ဖီးယပ်စ်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့ အားလုံးက ဝမ်းနည်းမဆုံးယူကြိုးမရဖြစ်နေကြရပြီပေါ့။

ဟော အခုတော့လည်း ကူးတို့သမား ချာရွန်ဟာ အော်ဖီးယပ်စ်ကို မရဏမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းအရောက် ဝမ်းပန်းတသာ ပို့ပေးလိုက်ပြီလေ။ သေမင်းနိုင်ငံမှာ ယူရိုင်းဒစ်စ်ကို အော်ဖီးယပ်စ် ပြန်တွေ့ရပြီ။ အနမ်းမိုးတွေ ရွာမဆုံးပြီ။ ဘယ်တော့မှ ခွဲရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦး ကြည့်နူးမဆုံးဝမ်းသာမဆုံးပေါ့။

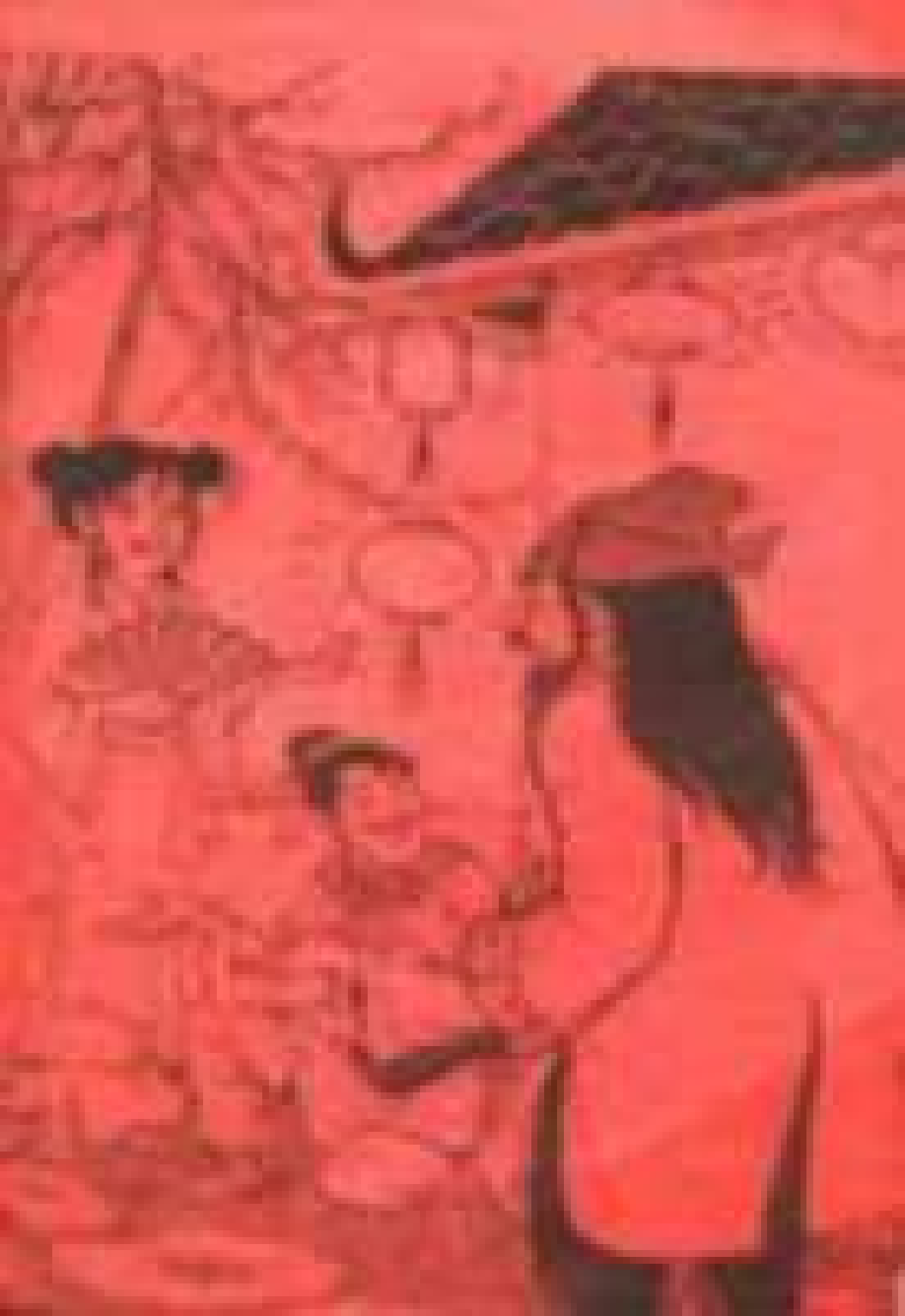

စက္ကူလုပ်သူကလေး

ဟို ရှေးရှေးတုန်းက တရုတ်ပြည်မှာ 'ယိုဆင်း' ဆိုတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ လှပတဲ့ ပိုးထည်တွေကို ရက်လုပ်နိုင်ကြတယ်။ အထည်များကို အင်မတန်ခိုင်ခန့်တဲ့ ဆေးရောင်ဆိုးနိုင် ကြတယ်။ ဒါ့အပြင် သိပ်နုတဲ့ မြေခွက်၊ မြေပန်းကန်လှလှလေးတွေကိုလဲ လုပ်တတ်ကြတယ်။ စက္ကူလုပ်တဲ့အတတ်နဲ့ စက္ကူပေါ်မှာ ပန်းချီရေးတဲ့ပညာရပ်တွေ ကိုတော့တရုတ်လူမျိုးတွေက အထူးလျှို့ဝှက်ထားကြတယ်လေ။

ယိုဆင်းရဲ့ဖခင်ဟာ အထက်တန်းလွှာတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဧည့်များတယ်။ ယိုဆင်းကလေးက လာသမျှ ဧည့်သည်များကို ဥယျာဉ်ထဲက ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ ဧည့်ဝတ်ပြုရတယ်။ ဧည့်ခံရတယ်။

ဥယျာဉ်ဘေးနားမှာ အင်မတန်ကြည်လင်တဲ့ စမ်းချောင်းကလေးရှိတယ်။ စမ်းရေစီးသံက ချိုမြနေတယ်။ စမ်းချောင်းကလေး ဝဲယာမှာတော့ သစ်ပင်ကြီးငယ် တွေက အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပေါက်လို့ပေါ့။ တကယ့်ကိုသာယာပြီး ချစ်စရာကောင်း တဲ့ နေရာပဲပေါ့။

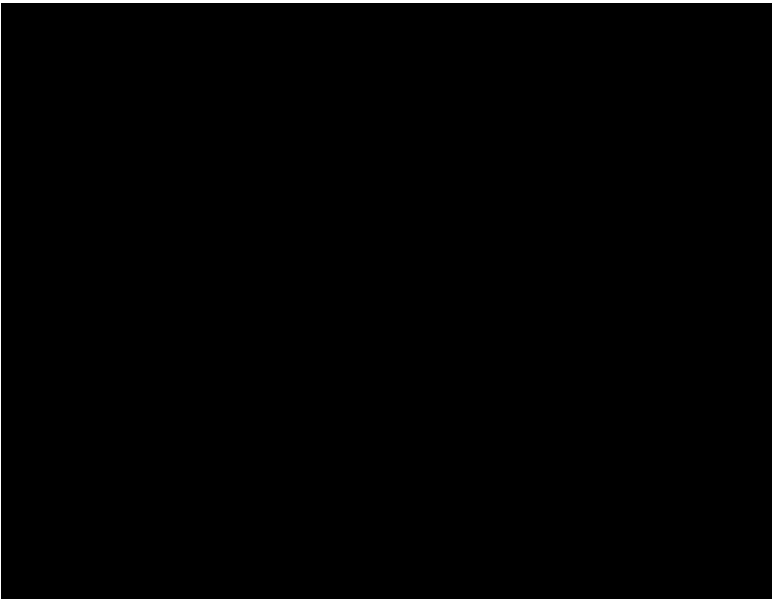
ယိုဆင်းဟာ ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲမှာ ဧည့်ခံနေရပေမယ့် သူ့ စိတ်ကတော့ သိပ်စည်ကားတဲ့ ဈေးလမ်းမကြီးဆီ ရောက်နေတယ်။ ဈေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် က ဆိုင်တွေ၊ အဲဒီဆိုင်တွေနောက်က အမှောင်ခန်းကလေးတွေထဲမှာနေထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြရတဲ့လူတွေကို မြင်ယောင် နေမိတယ်။ သူ့ အမြင်အာရုံထဲမှာ လူတွေဟိုမှ သည်မှ ဥဒဟိုသွားလာလှုပ်ရှားနေကြတယ်။ သူ့တို့ ဝတ်ထားတာက ရောင်စုံ ပိုးသားအင်္ကျီတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကြမ်းတမ်းတဲ့ အပြာရောင်ချည်အင်္ကျီ တွေသာ ဖြစ်တယ်။ လှည်းတွန်းနေကြတဲ့ ကူလီတွေကိုလည်း သူ့မြင်နေရတယ်။ ဈေးသည်တွေကတော့ တစာစာအော်ဟစ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းကို ရောင်းချ နေကြတယ်။

သူ့အမြင်အာရုံဟာ ရုတ်တရက် သူ နေထိုင်ရာဝန်းကျင်ဆီ ရောက်လာ ပြန်တယ်။ အင်း ဒီနေရာကတော့ လုံးဝ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ပါလား။ အေးမြတဲ့ အရိပ်အာဝါသတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့နေရာပဲ။

အမြင်အာရုံဟာ သူ့နေထိုင်နေရာနဲ့ ဈေးလမ်းမကြီးကြား လွန်းပျံ့ကူးခတ် နေတယ်။ ဈေးလမ်းမကြီးက ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်နောက်မှာ စက္ကူဆိုင်းဘုတ် ကလေးတစ်ခု ကပ်ထားတယ်။ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကလေးအောက်မှာတော့ သူ ချစ်တဲ့လူတစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်။ သူဟာ လက်မှုပညာရှင်တစ်ယောက်။ စက္ကူလုပ်ရောင်းတဲ့လူ။ စက္ကူလုပ်ရောင်းတဲ့လူတွေက စက္ကူချပ်ကြီးတွေကို သူ့အဖေဆီ ယူလာပြီး ပြကြတုန်းက ဒီလူပါခွဲတယ်။ အဲဒီနေ့က သူ့ကို ပထမဆုံးမြင်ဖူးတာပဲပေါ့။

စက္ကူရောင်းတဲ့ ဒီလူက ယိုဆင်းကလေးကိုလက်ထပ်ချင်တယ်။ ယိုဆင်း ဖခင်ကြီးက လုံးလုံးသဘောမတူဘူး။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ‘ဘာလဲ၊ ခန့်ခန့်ညားညား ထည်ထည်ဝါဝါ စံအိမ်ကြီးထဲကထွက်ပြီး ဈေးလမ်းမှာ သွားနေချင်လို့လား၊ အကောင်းစားပိုးအင်္ကျီတွေကို စွန့်ပြီး ချည်ကြမ်းထည် ဝတ်ချင်တယ် ထင်တယ်။ မင်းဟာ အထက်တန်းလွှာက သမီးတစ်ယောက်၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး စက္ကူလုပ် ရောင်းတဲ့လူကို လက်ထပ်ချင်ရတာလဲ၊ အံ့ပါကွာ’ လို့ ဆူတယ်။ ကြိမ်းတယ်။

‘စက္ကူလုပ်ရောင်းသူတွေဟာ အထက်တန်းလွှာတွေထက်လက်မှုပညာမှာ ပိုတော်ပါတယ် အဖေရယ်၊ ကျွန်မဟာ အစိမ်းရောင်ချည်ကြမ်းထည်ကို မြတ်မြတ် နိုးနိုး ဝတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဆူညံနေတဲ့ ဈေးလမ်းမကြီးက ဆိုင်ခန်းမှောင်မှောင် မည်းမည်း ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် ကလေးထဲမှာနေဖို့လည်း ဝန်မလေးပါဘူး။’

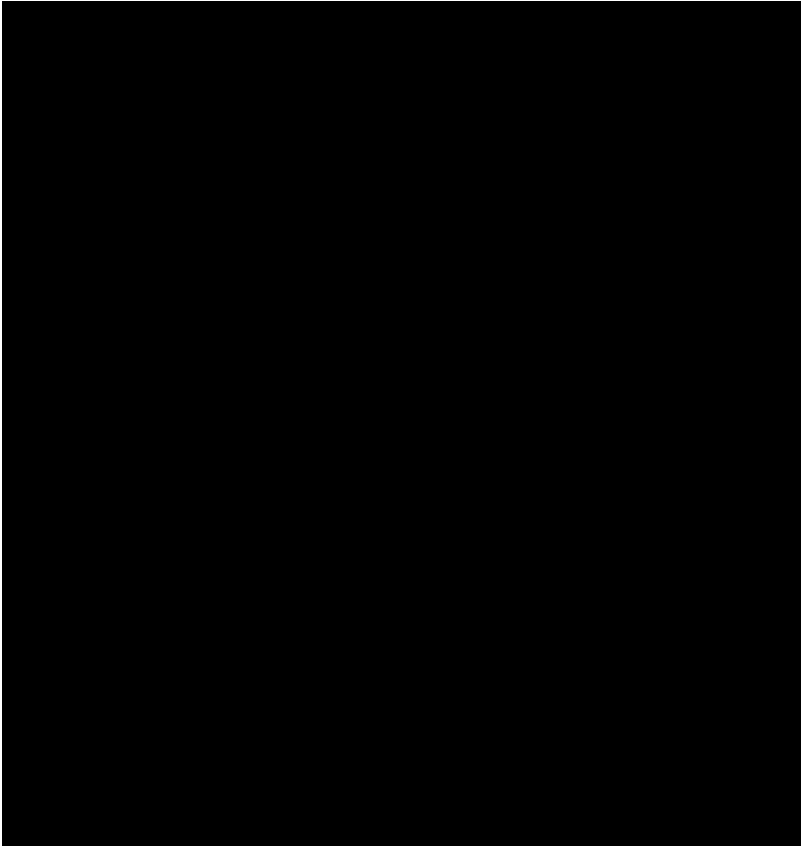
ချောမွတ်တဲ့ စက္ကူပါးပါးကလေးပေါ်မှာ နုရွတ်တဲ့ ဆေးရောင်စုံခြယ်နေတဲ့ သူ့ကို ကူညီနေရရင် ကျွန်မ ပျော်မှာပါ အဖေ' လို့ အေးအေးသက်သာ ပြောပြပေမယ့် ဖခင်ကြီးက စိတ်ဆိုးမပြေဘူး။ ဒေါသထွက်တုန်းပဲ။ ဒါကြောင့် သူဟာ တက် တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ပြီး 'ဟင်း စက္ကူ၊ စက္ကူ အင်မတန် စိတ်ဒုက္ခပေးတဲ့ စက္ကူ၊ နင့်လူဟာ အဲဒီစက္ကူအတတ်မှာ ဒီလောက်တောင် ကျွမ်းကျင်နေတယ်ဆိုရင် စက္ကူနဲ့မီးကို ဖမ်းခိုင်းမယ်။ စက္ကူနဲ့လေကို ဖမ်းခိုင်းမယ်။ ငါခိုင်းတာတွေ လုပ်နိုင် ရင် သူ့ကို မင်း လက်ထပ်တော့' လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်တယ်။

မဖြစ်နိုင်တာတွေ လုပ်ခိုင်းတော့ ယိုဆင်းကလေး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချ လိုက်တော့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ချစ်သူ့ကို ဖခင်ကြီးလုပ်ခိုင်းတာတွေ ပြန်ပြောပြတယ်။ ဒီတော့ ယိုဆင်းကလေးရဲ့ ချစ်သူက

'စက္ကူနဲ့ လေကိုဖမ်းရမယ် ဟုတ်လား၊ အင်း ဒါကတော့ သိပ်ခက်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စက္ကူနဲ့ မီးကိုဖမ်းဖို့ကျတော့ မီးက စက္ကူကို လောင်သွားမှာပဲ။ အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားကြည့်ကြသေးတာပေါ့' လို့ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောတယ်။

တစ်စ တစ်စနဲ့ ရက်တွေအများကြီး ကုန်လာခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် ယိုဆင်းဟာ သူ့ချစ်သူ စက္ကူလုပ်ရောင်းသူ့ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားလောက်ပြီလို့ ဖခင်ကြီးက ယူဆထားလိုက်တယ်။

ဒီလိုကာလမျိုးရောက်ခါမှ တစ်ညနေမှာဧည့်ခံပွဲကျင်းပဖို့ ယိုဆင်းကလေး စီစဉ်တယ်။ ဖခင်ကြီးကိုလည်း ဧည့်ခံပွဲတက်ဖို့ ကြိုဖိတ်ထားတယ်။ ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပမယ့် ဥယျာဉ်ထဲမှာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုရှိတယ် မဟုတ်လား။ စမ်းချောင်းဝဲယာမှာလည်း သစ်ပင်အမျိုးမျိုးပေါက်နေကြတယ်လေ။ အဲဒီသစ်ပင် တွေမှာ ယိုဆင်းက ရောင်စုံမီးပုံကလေးတွေကို ချိတ်ဆွဲလိုက်တယ်။ မီးပုံးကလေး တွေထဲမှာတော့ မီးခွက်ကလေးတွေ ထည့်ထွန်းထားတာပေါ့။ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပတဲ့ ညချမ်းချန်ရောက်လာတဲ့အခါ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းတွေကြားက စက္ကူမီးပုံးကလေး တွေက တလက်လက် ဝင်းပလာတာပေါ့။ ရောင်စုံမီးပုံးကလေးတွေက ထွက်လာ တဲ့ မီးရောင်စုံကလေးတွေကလည်း စမ်းချောင်းကလေးတွေထဲမှာ လှလှပပ ရောင်ပြန်ဟပ်နေတယ်။ ဧည့်ခံပွဲတက်ရောက်လာတဲ့ ဖခင်ကြီးက ဒီလိုချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ မီးပုံးကလေးတွေကို မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ အင်မတန် ကြည်ကြည် နူးနူးဖြစ်သွားပြီး ‘ဘယ်သူ့လက်ရာများလဲသမီးရဲ့’ လို့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မေးတယ်။

ဒီတော့ ယိုဆင်းကလေးရဲ့ စက္ကူသမားက ချစ်သူဖခင်ကြီးရှေ့မှောက်အရောက် ခပ်ရွံ့ရွံ့လှမ်းလာပြီး

‘စက္ကူနဲ့မီးကိုဖမ်းထားလိုက်ပါပြီခင်ဗျာ’ လို့ ရိုရိုသေသေပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဖခင်ကြီးက စက္ကူသမားလေးကိုတစ်လှည့်၊ သမီးကိုတစ်လှည့် အံ့အား သင့်ပုံမျိုးနဲ့ ကြည့်တယ်။ ဒီတစ်ခါ ယိုဆင်းလက်ထဲမှ တုတ်ချောင်းကလေးကို မြင်လိုက်ပြန်တယ်။ ဖခင်ကြီးက သိလိုဇောနဲ့ ‘သမီးလက်ထဲက ဘာတွေများလဲ’ လို့ မေးပြန်တယ်။ ဒီတော့ ယိုဆင်းက ခေါက်ပြီးကိုင်ထားတဲ့ ယပ်တောင်ကလေးကို ဖြန့်လိုက်တယ်။ ငွေရောင်စက္ကူနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ယပ်တောင်ကလေးပေါ့။ ငွေရောင် စက္ကူပေါ်မှာလည်း လိပ်ပြာပုံလှလှကလေးတွေ ရေးခြယ်ထားသေးတယ်လေ။

ယိုဆင်းက ယပ်တောင်ကို ဖြန့်ပြပြီး ဖြည်းဖြည်းလေး ခတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို ခတ်နေရင်း ‘အဖေ၊ စက္ကူနဲ့ လေကိုဖမ်းထားပြီနော်’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဖခင်ကြီး မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားတယ်။ ဒေါသဖြစ်လာပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့

ကြယ်ရောင်တွေအောက်မှာ ရောင်စုံ စက္ကူမီးပုံးကလေးတွေက ချစ်စရာ လင်းလက်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ငွေရောင်နဲ့ အပြာရောင်ခြယ်ထားတဲ့ ယပ်တောင်ကလေးကို ခတ်နေတဲ့ သမီး ယိုဆင်းကလေးကလည်း သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒေါသစိတ်တွေ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားပြီး ရုတ်တရက် သဘောကျ နှစ်ခြိုက်လွန်းစွာ ရယ်ချ လိုက်တယ်လေ။

မကြာခင် ယိုဆင်းကလေးဟာ စက္ကူလုပ်ရောင်းသူနဲ့ လက်ထပ်လိုက် တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ ယပ်တောင်လှလှကလေးတွေကို အမြဲသုံးလာကြတော့တာပဲ။ နောက်ပိုင်း ဧည့်ခံပွဲတိုင်းမှာ စက္ကူမီးပုံးကလေးတွေ ထွန်းညှိလာကြတော့တာပဲတဲ့။

စာကလေးတွေ

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံမှာ ငှက်မျိုးပေါင်းများစွာရှိတယ်။ ရောင်မျိုးစုံပြီး အမွှေးအတောင် တွေက တောက်ပဝင်းလက်နေတဲ့ ငှက်တွေ၊ သာသာယာယာတေးသီတတ်တဲ့ ငှက်တွေ အို အများကြီးပါပဲ။ စာကလေးတွေလည်း သိပ်ပေါတယ်။ စာငယ် ကလေးတွေမှာ ညိုရွဲရွဲအရောင်ရှိတယ်။ လည်ပင်းက အမည်း။ သူတို့ရဲ့ တကျီကျီ အော်သံဟာ နားငြီးဖို့ အင်မတန်ကောင်းတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဟို ရှေးရှေးတုန်းကတော့ စာကလေးတွေရဲ့အသံဟာ ခုလို အသံမျိုး မဟုတ်ဘူးတဲ့။ စာကလေးတွေ အပါအဝင် ငှက်အားလုံးရဲ့ အသံဟာ သာယာသတဲ့။ အရောင်တွေက ကွဲပြားပေမယ့် တောက်ပဝင်းလက်ကြတာချည်း ပဲတဲ့။ စာကလေးတွေ လည်ပင်းကလည်း ခုလို အမည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ တကယ်တော့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ အားလုံးလိုပဲ ငှက်တွေကိုလည်း ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုနဲ့ ကမ္ဘာမြေပေါ် ပို့ဆောင်ပေးလိုက်တာဖြစ်တယ်။ ငှက်တွေဟာ သီးနှံတွေကို ဖျက်ဆီးမယ့် ပိုးမွှားနဲ့ လူတွေ တိရစ္ဆာန်တွေကို ရောဂါဖြစ်စေမယ့် ပိုးမွှားများကို စားပစ်ဖို့ပဲ။ ဒါမှလည်း လယ်သမားတွေ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ကောက်ပဲသီးနှံတွေ ရှင်သန်အောင်မြင်မယ်။ အထွက်ကောင်းမယ်။ လူတိုင်းအဖို့ တစ်နှစ်စာ ဖူလုံမယ်။ အဖျားအနာနည်းပါးကြလို့ လူတွေ ပျော်ကြ ရွှင်ကြမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နတ်ဖုရားကလည်း လူတိုင်းအတွက် အစာရေစာ ဖူလုံအောင် ပေးကမ်းမြဲပါ။

အိပ်တန်းမတက်ခင်မှာ ငှက်တွေ တေးသီကြတယ်။ တစ်နေ့တာ လုပ်ဆောင်ခဲ့တာတွေ၊အတွေ့အကြုံတွေ ပြောပြကြတယ်။ ‘ငှက်ကောင်စီ’လည်း ရှိခဲ့တယ်။ ဒီကောင်စီမှာ ငှက်မျိုးနွယ်စုတစ်ခုက တစ်ကောင်ကျစီ ပါဝင်ရတယ်။ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ပညာအရှိဆုံး ဇီးကွက်အိုကြီးကို ခန့်အပ်ထားကြတယ်။

တကယ်တော့ ငှက်လောကမှာ ပြဿနာတို့ အတိဒုက္ခတို့ဆိုတာ မရှိ သလောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဘယ်ငှက်ကိုဖြင့် အပြစ်ပေးရတယ်။ ဘယ်လို အဆုံးအဖြတ်ကြီးတွေ လုပ်ရတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။

ဒါပေမဲ့ တစ်ညနေခင်း ငှက်တွေစုံကြလို့ အတင်းရော၊ အဖျင်းရော၊ သတင်းရော ဖလှယ်နေကြခိုက် ပညာရှိဇီးကွက်အိုကြီးက တိတ်ကြလို့အကျယ်ကြီး အော်ပြောလိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားတယ်။

ဒီတော့မှ ဇီးကွက်အိုကြီးက

‘ငှက်အပေါင်းတို့၊ သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းတစ်ခု ပြောစရာရှိနေတယ်၊ ကနေ့ ကျွန်ုပ် စပါးကျိုတစ်ခုနားက သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ဝင်နားခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ အဲဒီ စပါးကျိုနားမှာ လူအုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်လို့ပဲ၊ လူအုပ်ကြီးဟာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အလှအယက်ပြောနေ ကြတော့ ဘာတွေပြောမှန်း မသိဘူး၊ ဒါနဲ့ စကားရပ်ပြောနေတဲ့လူနှစ်ယောက်နားက သစ်ပင်ဆီ ကူးခဲ့ပြီး ဂရုစိုက်နားထောင်တယ်၊ ဒီလူနှစ်ယောက် ပြောတာတွေ အားလုံးကို ရေရေရာရာ နားမလည်ပေမယ့် ဒီလူအုပ်ကြီးဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်ုပ် အတိအကျ သိလိုက်ရတယ်’

ငှက်တွေနားထောင်ရင်းတိုးတိုးတိုးတိုး လုပ်လာကြတယ်ငှက်တစ်ကောင် ဟာ သူ့နားကငှက်ကို ‘ကျီသစ်ဆောက်ကြမှာပါ၊ လောင်းရဲတယ်’လို့ပြောနေ တယ်။ တခြား ငှက်တစ်ကောင်ကတော့ ‘ကျီထဲက စပါးတွေ ဖျက်ဆီးခံရတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်’ လို့ ထင်မြင်ချက်ပေးတယ်။

တိုးတိုးသံတွေများလာညံလာတော့ ဇီးကွက်အိုကြီးက ထပ်အော်လိုက်ပြီး စကားဆက် ပြန်တယ်။

‘တိတ်တိတ်နေကြစမ်းပါ၊ ဂရုစိုက် နားထောင်ကြစမ်းပါ၊ ကျွန်ုပ်သိထား တာတွေ မကုန်သေးဘူး’

ငှက်တွေ နှုတ်ပိတ်သွားကြတယ်။ ဇီးကွက်အိုကြီးဆက်ပြောမယ့်အကြောင်းကို ကြားချင်စိတ် ပြင်းပြလာကြတယ်။

ဇီးကွက်အိုကြီးက

‘ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာ စပါးတွေ အတော်များများ ပျောက်သွားတဲ့ပုံပဲ။ တစ်စုံတစ်ဦးက ခိုးယူသွားတယ်လို့ လူတွေက ထင်နေကြတယ် ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တစ်စုံတစ်ဦးဟာ လူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း အဲဒီကျိနားမှာ မရှိလို့ ကျွန်ုပ်တို့ ငှက်တွေသာ ခိုးမှာပဲလို့ တစ်ထစ်ချ တွက်ထားကြတယ်’

ငှက်တွေ ဟယ်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ သူတို့နားကို သူတို့ မယုံချင်သလို ဖြစ်သွားကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ သူတို့မှာ အပြစ်မရှိတာ သေချာ နေတာကိုး။ စားစရာတွေအလျှံပယ်မို့ စပါးတစ်စေ့တောင်ခိုးဖို့ အိပ်မက် မမက် ကြဘူး။ အင်း မဟုတ်မှလွဲရော ငှက်တွေကို လူတွေ အထင်မှားတာ သေချာ နေပြီ။

ဇီးကွက်အိုကြီးက ဆက်ပြန်တယ်။

‘ကဲ ဒီတော့ သင်တို့ထဲက တစ်ဦးဦးမှာများ အပြစ်ရှိနေရင် အပြစ်ရှိတဲ့ အကြောင်း ထပြောပါ။ အခြေအနေက သိပ်စိုးရိမ်စရာ ကောင်းနေတယ်နော်။ ကျွန်ုပ်တို့ငှက်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်လို့ လူတွေက ပြောနေကြပြီ’

ငှက်တွေိုင်ကျသွားကြတယ်။ မလှုပ်ကြတော့ဘူး။ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေ ကြတယ်။

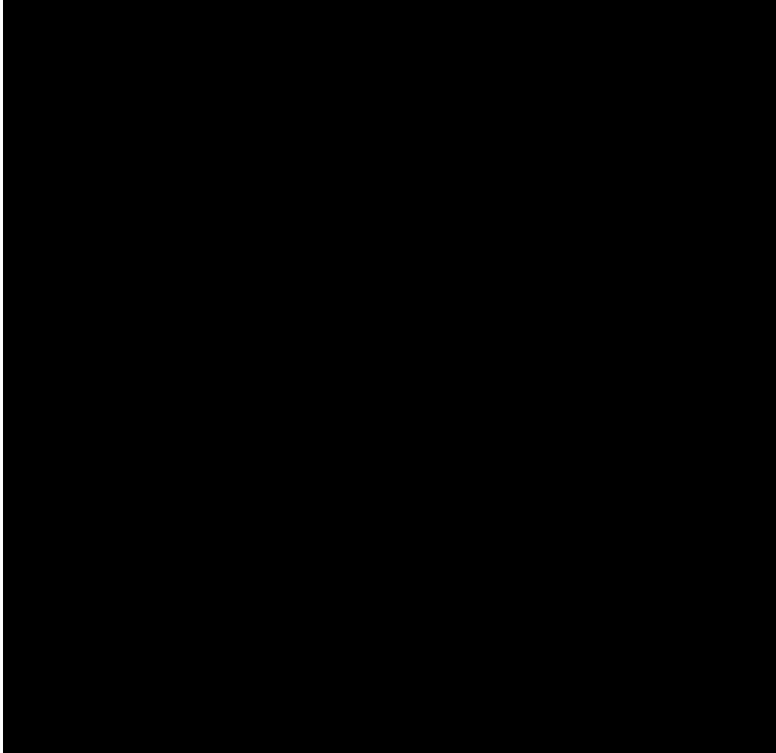
ခဏကြာတော့ ဇီးကွက်အိုကြီးက

‘ကဲ ကဲ ကနေ့တော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ အားလုံးလည်း ပင်ပန်းနေကြပြီ။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စ ပြန်ဆွေးနွေးဖို့ နက်ဖြန်ပြန်ဆုံကြမယ်။ နက်ဖြန်မှ ဘာလုပ် ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်မယ်’

ဒီညမှာ ငှက်တွေ ဂဏာမငြိမ်ကြတော့ဘူး။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မအိပ်စက် နိုင်ကြတော့ဘူး။ မနက်လင်းတာနဲ့ အစည်းအဝေးကျင်းပတဲ့နေရာကို အမြန်လာခဲ့ ကြတယ်။ ငှက်တွေစုံတော့ ဇီးကွက်အိုကြီးက စည်းကမ်းရှိဖို့ သတိပေးပြီး မနေ့က အကြောင်းအရာကို ပြန်ဆက်တယ်။

‘သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ လူတွေ တခြားတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့အတူ တွဲပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်လာခဲ့ကြတာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်နာရမယ့် ဥပဒေများကိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မချိုးဖောက်ခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခု ကျွန်ုပ်တို့ အပေါ် အန္တရာယ်ကြီးကျလာပြီ။ ခက်တာက ကျွန်ုပ်တို့ အပြစ်မကျူးလွန်တဲ့ အကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သက်သေမပြနိုင်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ မျိုးနွယ်စုထဲက တစ်ဦးဦးဟာ အပြစ်ကျူးလွန်နေပြီဆိုတဲ့ အထောက်အထား လူတွေမှာ ရှိနေပြီ။ ဒီတော့ တင်ထားတဲ့ စွဲချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အပြစ်ကင်းတဲ့အကြောင်း ရှင်းပြရုံနဲ့ မလုံလောက်ပေဘူး။ မထိရောက်ပေဘူး။ လူတွေ လက်ခံယုံကြည် နိုင်အောင် ကြိုးစားကြမှကို ဖြစ်တော့မယ်’ လို့ အလေးအနက်ပြောပြီး စကားရပ် လိုက်တယ်။

ငှက်တွေ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် မျက်လုံးတွေနဲ့ စကားပြောကြပြီ။ သူက ကိုယ့်သံသယဝင်၊ ကိုယ်က သူ့သံသယဝင် ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒီအနေအထားကို မီးကွက်အိုကြီးက ရိပ်မိတယ်။ ဒါကြောင့်

‘ဒီရှုပ်ထွေးလွန်းတဲ့ ပြဿနာကြီးကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ သင်တို့မှာ အကြံပေး စရာများ ရှိမလား’ လို့ မေးလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ကျီးက ‘ရာဇဝတ်ကောင်ကိုမမိမချင်း စပါးကျီတွေကို အစောင့် ချထားရင် ကောင်းမယ်’လို့ အကြံပေးတော့ ငှက်နီကလေးက ထောက်ခံတယ်။ ဒါကြောင့် ကျီးအဆိုပြုတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ အတည်ပြုကြတယ်။ ငှက်ဦးရေက သိပ်များနေလို့ ငှက်တစ်ကောင်ဟာ တစ်ကြိမ်မှာ နှစ်နာရီပဲ စောင့်ရတယ်။

အစည်းအဝေး ရပ်ဆိုင်းလိုက်တာနဲ့ ပထမနှစ်နာရီ တာဝန်ကျတဲ့ငှက် တစ်ကောင်က စောင့်ရမယ့်နေရာကို တန်းပျံသွားတယ်။ တာဝန်ချိန်ကုန်တော့ ဇီးကွက်အိုကြီးဆီ သွားသတင်းပို့ရတယ်။ မြင်သမျှ ပြောပြရတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရက်သတ္တပတ်ကုန်ခဲ့ပြီ။ ဘာမှ မထူးခြားဘူး။

ဒီရက်များအတွင်း စပါးတွေကတော့ ဆက်ပျောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းကလောက် အပျောက်အရှု မများတော့ဘူး။

ဇီးကွက်အိုကြီး အတွေးကျပ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ သူဟာ ဘယ်ငှက်မှ အသိမခံဘဲ အစောင့်ချထားတဲ့နေရာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး တာဝန်ကျငှက်ကို ချောင်းလှေ့လာ အကဲခတ်တယ်။ ပထမအကြိမ်မှာ ဘာမှမထူးခြားပေမယ့် ဒုတိယအကြိမ် လိုက်ချောင်းတဲ့အခါ ထူးခြားတာတွေတွေ့လာရတယ်။ ဒီတုန်းက စာကလေးတာဝန်ကျနေတဲ့အချိန်ပဲ။ ဇီးကွက်အိုကြီးက သစ်ရွက်တွေအကြားမှာ တိတ်တဆိတ်ပုန်းပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ စာတစ်အုပ်ပျံဆင်းလာပြီး ပထမတစ်ကောင်က စပါးကျီထဲဝင်တယ်။ ခဏအကြာမှာ စပါးစေ့တွေ နှုတ်သီးနဲ့ အပြည့်ချိုပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။ ဒုတိယတစ်ကောင်ဝင်သွားတယ်။ ပထမ တစ်ကောင်အတိုင်း ပြန်ထွက်လာတယ်။ တာဝန်ကျစာကလေးရဲ့ တာဝန်ချိန် အတွင်း သူ့မိတ်ဆွေ စာကလေးတွေ စပါးအတော်များများချိုပြီး ပျံထွက်သွား ကြတယ်။

မကြာခင် တာဝန်ပြောင်းယူဖို့ ငှက်ပြာကြီးရောက်လာတယ်။ ဒီတော့ စာကလေးကဆီးပြီး

‘အချိန်ကုန်တယ်ဗျာ၊ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး၊ စောင့်သာ စောင့်ရတယ်။ သံသယဖြစ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီအဓိပ္ပါယ်မဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ကိုရပ်ဆိုင်းပစ်ဖို့ ကောင်းပြီထင်တာပဲ’ လို့ ပြောတယ်။

ငှက်ပြာကြီးက

‘မင်းအထင်မှန်နိုင်တာပဲ၊ ဒီကိစ္စအတွက် နက်ဖြန် ကောင်စီအစည်းအဝေး ထိုင်ဖို့ ဇီးကွက်အိုကြီးကို ပြောကြည့်ပါလား’ လို့ အကြံပေးလိုက်တယ်။

နောက်နေ့မနက် အစည်းအဝေးမှာ ဇီးကွက်အိုကြီးက

‘စပါးကျီတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုခဲ့ကြပေမယ့် ဘာထူးခြားမှုမှ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် စောင့်ကြပ်တဲ့အလုပ်ကို ရပ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ် ကတော့ လူတွေရဲ့ခေါင်းဆောင်နဲ့ စကားပြောနိုင်တဲ့တန်ခိုး ကျွန်ုပ်ကို ပေးအပ်ဖို့ တောင်ထိပ်က နတ်ဖုရားဆီ သွားတောင်းခံရဦးမယ်၊ ဒါတင်မကဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာတွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြတယ်၊ ဘာတွေသိထားခဲ့ပြီဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေ ပြော ပြပြီး ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် အန္တရာယ်မကျရောက်နိုင်အောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ပေးဖို့ တောင်းပန်ရမယ်’ လို့ ပြောပြီး တောင်ထိပ်အရောက် ပျံသန်းသွားတယ်။

ငှက်တွေ သူတို့နေရာအသီးသီးကို ပျံထွက်သွားကြတယ်။

ဇီးကွက်အိုကြီးကတော့ နတ်ဘုရားနဲ့ တွေ့ဆုံအပြီးမှာ ရွာတစ်ရွာက သူကြီးဆီ ပျံသန်းလာခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့် ပျံလာခဲ့သလဲဆိုတော့ ထုတ်ဖော်ပြီး မပြောသေးပေမယ့် အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့ ငှက်မျိုးနွယ်ကို သူက သိထားပြီကိုး။ သူ့မှာ အစီအစဉ်ရှိနေပြီပေါ့။

သူကြီးရှေ့မှောက်ရောက်တာနဲ့ ဇီးကွက်အိုကြီးကလူလိုစကားပြောတယ် သူကြီးက သိပ်အံ့အားသင့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတင်းအမှန်ရလိုက်ပြီမို့ သူကြီး ကျေနပ်တယ်။

ဇီးကွက်အိုကြီးက

‘လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြုနိုင်ဘဲ စာကလေးတွေကို ကျွန်တော် မစွပ်စွဲခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် နတ်ဖုရားဆီက မှော်အတတ်နဲ့စီရင်ထားတဲ့ အမှုနဲ့တစ်မျိုး တောင်းယူခဲ့ ရတယ်၊ ဒီအမှုနဲ့တွေ့ကို စပါးတွေပေါ် ကြံထားမယ်၊ စာကလေးတွေ စပါးလာချိတဲ့ အခါ သူတို့ တောင်ပံနဲ့ အမွှေးအမျှင်တွေမှာ ဒီအမှုနဲ့တွေ့ စွန်းပေသွားမှာပဲ၊ အင်းကနေညနေ ကျင်းပမယ့် ငှက်ကောင်စီအစည်းအဝေးမှာ ဒီအကြောင်းတွေကို အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြောနိုင်မယ့် ထင်တာပဲ သူကြီး၊ ဟဲ ဟဲ ဒါတင်မက သေးဘူး သူကြီးရဲ့၊ အပြစ်ကျူးလွန်ကြတဲ့ စာကလေးတွေလည်ပင်းမှာ အမည်း မှတ်ကြီး ဖြစ်ပေါ်စေမယ်၊ ‘မှော်စကားလုံးတွေ’ အကြောင်းပါ ပြောပြရဦးမှာ ပေါ့လေ။’

အင်း ဘယ်ငှက်မျိုးနွယ်မှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုတာ လူတွေသိကြတော့
မှာပေါ့၊ ဒီအခါမှာ အပြစ်ရှိတဲ့ စာကလေးတွေကိုပဲ လူတွေက ချေမှုန်းကြပါလိမ့်မယ်’
ညနေကျတော့ စည်းဝေးနေကျအတိုင်း စည်းဝေးကြတယ်။ ခါတိုင်းလိုပဲ
ဇီးကွက်ကြီးက ငြိမ်ကြဖို့အော်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မနေ့က အတွေ့အကြုံတွေကို
ပြန်ပြောပြတယ်။ ပြောစရာတွေကုန်တော့ နတ်ဖုရားဆီက မှော်စကားလုံးတွေ
ကို ရေရွတ်လိုက်တယ်။ အဲ ရေရွတ်လို့အဆုံးမှာတော့ စာကလေးတွေရဲ့
လည်ပင်းတွေမှာ အနက်ပြောက်တွေ ပေါ်လာတော့သတဲ့။ ရှိရင်းစွဲတောက်ပတဲ့
အရောင်တွေလည်း မှိန်သွားပြီး ညိုမွဲမွဲအရောင် ပြောင်းသွားတယ်။

ဒီအခါကျမှ ဇီးကွက်အိုကြီးက

‘ကျွန်ုပ်တို့ ငှက်တွေ သိက္ခာကျအောင် မင်းတို့ ဖန်တီးခဲ့ကြတယ်၊
ကျွန်ုပ်တို့ကို မင်းတို့ လိမ်ညာခဲ့ကြတယ်၊ ကဲ ခုတော့ စပါးသူခိုးများအဖြစ်
မင်းတို့ကိုလူတွေက သိကြရပြီ၊ မင်းတို့အသံဟာ လူတွေအဖို့ နားညည်းစရာ၊
မကြားချင်စရာကို ဖြစ်စေရမယ်၊ နောက်ပြီး မင်းတို့လည်ပင်းပေါ်က အနက်ပြောက်
ဟာ နတ်ဖုရားရဲ့ ဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာဖို့ သတိပေးနေတဲ့ အမှတ်အသား
လည်း ဖြစ်စေရမယ်၊ ရိုးရိုးကျင့် မြင့်မြင့်ကြံကြံဖို့ သတိပေးချက်ဖြစ်စေရမယ်’ လို့
ရှင်းပြပြီး နိဂုံးချုပ်လိုက်မယ်။

ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေကြတဲ့ စာကလေးတွေ အဝေးတစ်နေရာကို
ပျံထွက်သွားကြပြီး သူတို့ဘာသာ သီးခြားနေထိုင်ကြတော့သတဲ့။

ကဲ လိမ်ညာသူ၊ ခိုးသူမှန်သမျှ တစ်နေ့ပေါ်ရမြဲဆိုတာ ထာဝရစွဲမှတ်
ထားကြရတယ်။

မိုဟာမက်နှင့် သမင်မလေး

ဟို ရှေးအခါက အင်မတန်လှပတဲ့ သစ်တောကြီးတစ်ခုရှိသတဲ့။ ဒီသစ်တောထဲက သစ်ပင်တွေဟာ သိပ်မြင့်မားကြတယ်။ ခန့်ညားထည်ဝါကြတယ်။ ဒီသစ်ပင်တွေရဲ့ ဝန်းကျင်မှာတော့ ပန်းပေါင်းစုံ ဖူးပွင့်လို့ပေါ့။ ကျေးငှက်သာရကာတွေကလည်း သစ်ပင်ထက်မှာနားပြီး တစ်နေကုန် တေးသီကြသတဲ့။ သစ်တောကြီးရဲ့အတွင်းပိုင်း မှာတော့ သားရဲတိရစ္ဆာန် ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ အမြဲပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ကြသတဲ့။ သစ်တောကြီးကိုလည်းချစ်ကြသတဲ့။ နောက်ပြီး သူတို့အားလုံး ဟာ သစ်တောကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုလည်း သိထားကြသတဲ့။

သစ်တောကြီးသာယာတာ၊ သစ်တောကြီးထဲက သတ္တဝါတွေ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ရှိကြတာ မှန်ပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ စိတ်ဒုက္ခရောက်စရာနဲ့ ကြုံရတတ် ပြန်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မုဆိုးတစ်ယောက်က မကြာမကြာ ဒီသစ်တော ကြီးထဲလာပြီး တိရစ္ဆာန်တွေကို သတ်ဖြတ်လေ့ရှိတာကိုး။ ဒီမုဆိုးကြီးရောက်လာပြီ ဆိုရင် တစ်တောလုံး တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် ဖြစ်နေကြရတယ်။ တိရစ္ဆာန် ကလေးတွေဟာလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် မသွားရဲကြတော့ဘူး။ သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်တွေ ခိုပြီး မုဆိုးမမြင်အောင် ကြိုးစားရတော့တာပေါ့။ အဲဒီ ငှက်ကလေး တွေကတော့ မုဆိုးလာတာမြင်ရင် တိရစ္ဆာန်တွေကို ကြိုးစားပြီး အချက်ပေးကြ သတဲ့။

တစ်နေ့တော့ မုဆိုးဟာ ပိုက်ကွန်ကြီးတစ်ခု ယူခဲ့ပြီး သစ်ပင်တွေ၊ ချုံပုတ်တွေကြားမှာ ဖြန့်ချထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်သွားတယ်။ ပိုက်ကွန်ထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တွေ မိ မမိ သိရအောင်တော့ နေ့တိုင်း လာလာကြည့် တာပေါ့။

ဒီသစ်တောကြီးထဲမှာ သမင်မတစ်ကောင်လည်းရှိတယ်။ သူ့မှာရက်သား သာသာရှိသေးတဲ့ သားငယ်ကလေးနှစ်ကောင်ရှိတယ်။ တစ်မနက်တော့ ဒီသမင် မဟာ သားငယ်ကလေးတွေ နိုးမလာခင် အိပ်ရာကထပြီး အစာရှာထွက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ နှင်းရည်တွေ ရွဲရွဲစိုနေတဲ့ မြက်ပင်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေကို စားရင်း သိပ်ကြည့်နူးနေသတဲ့။

‘အင်မတန်ကို ငြိမ်းချမ်းတဲ့ သစ်တောကြီးပဲ။ ဒီတောထဲမှာ နေထိုင်ရတာ ကိုက တစ်မျိုးကထူးတာပဲ’ လို့ သမင်မက တွေးမိတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ

သူ့သားငယ်ကလေးတွေကိုနို့ချိုတိုက်ကျွေးဖို့လည်း အမှတ်ရလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ပြန်ဖို့ပြင်လိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာပဲ သူ့ခြေထောက်တွေ ပိုက်မှာမိနေကြောင်း သိလိုက်ရတယ်။ သူဟာ ခြေထောက်တွေကိုဆွဲကြည့်တယ်။ တဆတ်ဆတ်ဆောင့် ကြည့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်က မလွတ်နိုင်တော့ဘူး။ လွတ်ဖို့ထပ်ပြီး အပြင်းအထန် ကြိုးစားကြည့်လေ ပိုက်ထဲမှာပိုပြီး မိနေသလို ခံစားရလေပေ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအပေါ် ပိုက်ကြီးက ဖုံးလွှမ်းသွားတော့တယ်။

ဒီအခါ သမင်မခမျာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားတယ်။ နို့ဆာနေ မယ့် သားပေါက်ကလေးတွေကို မြင်ယောင်မိပြန်တော့ မျက်ရည်တတွေတွေ စီးကျလာတော့တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဓားကိုင်ထားတဲ့ မုဆိုးရောက်လာတယ်။ အသတ်ခံရတော့မယ် ဆိုတာ သိလိုက်တာနဲ့ သမင်မဟာ ‘သားငယ်ကလေးတို့ရေ၊ သားငယ်ကလေး တို့ရေ’လို့ တတွတ်တွတ်မြည်တမ်းနေမိတော့သတဲ့။ သမင်မဘာတွေပြောနေတယ် ဆိုတာကို မုဆိုး မသိလိုက်ဘူး။ သူဟာ သမင်မကိုခုတ်သတ်ဖို့ဓားကိုမြှောက်လိုက် တယ်။ ဒီအချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ဦးက သူ့ပခုံးကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြောင်း သိလိုက်ရလို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အရှင်မိဟာမက် သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ မုဆိုးဟာ အံ့အားသင့်ပြီး ဓားကို မြှောက်ကိုင်ထားရင်း မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိတယ်။ ခဏကြာမှ

‘ကျုပ်ဆီက သင် ဘာလိုသလဲ’ လို့ မေးတယ်။

ဒီတော့ အရှင်မိဟာမက်က ‘သင် ငြိမ်းချမ်းပါစေ’ လို့ တောင်းဆိုချေပြီး သမင်မ ဦးခေါင်းထက်မှာ သူ့လက်ကို တင်ထားလိုက်တယ်။

ဒီသမင်မမှာ သားပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်ရှိပါတယ်။ အခု ဒီသားပေါက် ကလေးတွေက နို့ချိုဖို့ဖို့ စောင့်နေကြပါပြီ။ ဒီတော့ သမင်မကို လွတ်ပေးစေချင် ပါတယ်။ သူ့သားကလေးတွေဆီ သွားခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်။

ပေမယ့် မုဆိုးကတော့ နိုင်ဘူး။ သူဟာ မှာ မိနေ	 <p data-bbox="649 1124 911 1432">အရှင်မိဟာမက်က ညင်ညင်သာသာတောင်းပန် ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ၊ ‘သွားခွင့်မပြု ကျုပ် ပိုက်ကွန်အတွင်း တာမို့ ကျုပ်ရဲ့ သမင်မ ဖြစ်သွားပြီ’ လို့ ပြန်ပြော တယ်။</p>
--	--

အရှင်မိုဟာမက်က ဆက်ပြောပြန်တယ်။

‘ကျွန်ုပ်ပြောတာကို သင် နားထောင်ပါ။ လွတ်သာပေးပါလေ။ တစ်နာရီ အတွင်း သင်ထံ သမင်မ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျတော့လည်း သင့် သဘောအတိုင်း သတ်လိုက် သတ်ပါ။ မသတ်လို့လဲနေပါ’

ဒီအခါမှာ မုဆိုးက လေသံမာမာနဲ့

‘အမိပွယ်မဲ့လိုက်လေ၊ ဒီလိုပုံပြင်မျိုး ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ’

‘ပြန်လာမှာပါလေ။ အကယ်၍ ပြန်မလာခဲ့ရင် သင့်ထံမှာ ကျွန်ုပ် တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံသွားပါ့မယ်’

‘ဪ ဝါဒီလား၊ ကောင်းပြီလေ။ ဒီနေ့ကစပြီး သင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကျွန်ဖြစ်ပြီလို့ ကြိုတင်ပြောပြထားလိုက်ပါရဲ့။ ကျုပ်ရဲ့ ကျွန် ဖြစ်လာရင်တော့ သင်တစ်သက်လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရလိမ့်မယ်’

ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောပြီး မုဆိုးက သမင်မကို လွတ်ပေးလိုက်တယ်။ သမင်မက အရှင်မိုဟာမက်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြည့်နဲ့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သားငယ်ကလေးတွေဆီ ခုန်ပေါက်ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။ သားငယ်ကလေး တွေက သိပ်ကို ဆာလောင်နေကြပြီ။ ဒါကြောင့် အမိနို့ကို အငမ်းမရ စို့ကြတယ်။ နို့ဝသွားတဲ့အခါ ပြန်အိပ်သွားကြတယ်။

သမင်မက အိပ်ပျော်သွားကြတဲ့ သားပေါက်ကလေးတွေကို ခဏငုံကြည့် ပြီးတာနဲ့ ညင်ညင်သာသာလေး လျက်ပေးနေတယ်။ နောက်တော့

‘အမေသွားပြီ သားကလေးတို့ရေ’ လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး မုဆိုးနဲ့ အရှင် မိုဟာမက်တို့ စောင့်နေတဲ့နေရာကို ဖြည်းဖြည်းလေး ပြန်လာခဲ့တယ်။ ပြန်လာတဲ့ သမင်မကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အရှင်မိုဟာမက်က

‘ကဲ သမင်မလေးပြန်လာပါပြီ အသင်မုဆိုး၊ သင်ပိုင်ဖြစ်ပြီမို့သတ်ပါတော့’ လို့ အပ်နှံလိုက်တဲ့အခါ

မုဆိုးက

‘ဟင် အံ့ဖွယ်သရဲပါလား၊ အံ့ဖွယ်သရဲပါလား။ အံ့ဩစရာတကာထက်ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းလှပါကလား’ လို့တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ရင်းအရှင်မိုဟာမက်ရှေ့မှာပဲ ခူးထောက်လိုက်ပြီး

‘အရှင်မြတ်၊ ကျုပ် အသက်ရှင်နေသရွေ့ အရှင်မြတ်ရဲ့ ကျေးကျွန် ဖြစ်သွား ပါပြီ အရှင်မြတ်’ လို့ ရိုရိုကျိုးကျိုး ပြောလိုက်ပါသတဲ့။

ဉာဏ်မွဲရင် ကံနည်း

ဟို ရှေးအခါက ‘ဟာရီဒတ္တ’ အမည်ရှိတဲ့ ဗြဟ္မဏတစ်ဦး ရှိခဲ့သတဲ့။ သူဟာ လယ်သမားဖြစ်တယ်။ သူ့လယ်ကို အမြဲတမ်းကြီးစားထွန်ယက်ပြီး စိုက်ပျိုးပေမယ့် စပါးအထွက်က သိပ်ညံ့ဖျင်းသတဲ့။

နေသိပ်ပူပြင်းတဲ့တစ်နေ့မှာ သူ လယ်ဆင်းထွန်တယ်။ အပူရှိန်ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပေမယ့် တစ်နေ့ကုန် ဆက်ထွန်သတဲ့။ နေအေးချိန်ကျမှ ခေတ္တခဏ အနားယူမှေးစက်ဖို့ သစ်ပင်တစ်ပင်အရိပ်မှာ လဲလျောင်းလိုက်တယ်။ ဒီအခိုက် သစ်ပင်ကြီးအနီးက ပုရွက်တောင်ပို့ထဲက တလွန်လွန်ထွက်လာတဲ့ မြွေကြီး တစ်ကောင်ကို ဟာရီဒတ္တ လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။

‘အင်း ဒီမြွေကြီးဟာ လယ်စောင့်နတ်ဖြစ်မှာပဲ။ ငါလဲ သူ့ကို တစ်ခါမှ မပူဇော် မပသခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ့လယ် မအောင်မြင်တာ ဖြစ်မယ်။ ကဲ ပြောနေကြတာတယ်။ အခုပဲ ပူဇော်ပသမှ ဖြစ်မယ်’

ဟာရီဒတ္တက အဲဒီလိုတွေးပြီး ခွက်တစ်ခွက်မှာ နို့နည်းနည်းထည့်ပြီး တောင်ပို့နားကပ်သွားသတဲ့။ ရောက်တော့ ခွက်ကလေးမြှောက်လိုက်ပြီး အသံစာစာနဲ့ ပူဇော်ပသတော့သတဲ့။

‘ဒီလယ်မြေကို စောင့်ရှောက်တဲ့ အသင်နတ်မင်းကြီးခင်ဗျား၊ အစောင့် နတ်မင်းကြီး ဒီမှာ စံမြန်းနေကြောင်း ကျွန်ုပ် တစ်လျှောက်လုံး မသိခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် မပူဇော်ပသခဲ့မိပါ။ ဒီအတွက် အမိုက်အမှား ကျွန်ုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန် တိုးလျှိုးအပ်ပါတယ် အရှင် အစောင့်နတ်မင်းကြီး’

အဲဒီလို တောင်းပန်ပူဇော်ပြီး နို့ခွက်ကို ချထားလိုက်တယ်။ နောက် သူ အိမ်ပြန်သွားသတဲ့။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်တော့ တောင်ပို့ဆီလာကြည့်တယ်။ ခွက်ထဲ ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေပြားတစ်ပြား တွေ့လိုက်ရသတဲ့။ လယ်စောင့်နတ်က မစတာပဲလို့ တွေးပြီး နေ့စဉ် ရက်ဆက် ပသတော့သတဲ့။ နေ့စဉ်လည်း ခွက်ထဲမှာ ရွှေပြားတစ်ပြား တွေ့မြင်ရသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ ဟာရီဒတ္တမှာ ရွာတစ်ရွာ သွားဖို့ ကိစ္စပေါ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ သားဖြစ်သူကို ပုရွက်တောင်ပို့မှာ နို့ခွက်နဲ့ ပူဇော်ပသဖို့ မှာခဲ့ရတယ်။ သားကလည်း မှာတဲ့အတိုင်းသွားပူဇော်တယ်။ နို့ခွက်ချထားခဲ့ပြီးအိမ်ပြန်လာတယ်။ နောက်နေ့မနက် တောင်ပို့ကို သွားကြည့်တော့ ခွက်ထဲမှာ ရွှေပြားတစ်ပြား တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ သားဖြစ်သူက 'ဒီပုရွက်တောင်ပို့ထဲမှာ ရွှေပြားတွေအများကြီး ရှိမှာ သေချာတယ်။ မြွေကြီးကိုသတ်ပြီး ရွှေပြားတွေယူမှာပဲ' လို့ တွေးလိုက်သတဲ့။

ဒါနဲ့ နောက်နေ့ကျတော့ မြွေကြီးကို နို့ခွက်နဲ့ ပူဇော်ပသနေခိုက်ပဲ ဗြဟ္မဏသားဟာ မြွေဦးခေါင်းကို တုတ်တိုနဲ့ ရိုက်ချလိုက်သတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကံအားလျော်စွာပဲ မြွေကြီးဟာ သေတွင်းက လွတ်မြောက်သွားတယ်။ မြွေကြီးဟာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်သွားပြီး ဗြဟ္မဏသားကို အင်မတန် ချွန်ထက်တဲ့ အစွယ်နဲ့ ပေါက်သတ်လိုက်တော့သတဲ့။ တခြားသော ဗြဟ္မဏတွေက သူ့အလောင်းကို လယ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မီးသဂြိုဟ်လိုက်ကြတယ်။

နှစ်ရက်အကြာမှာ ဖခင်ဗြဟ္မဏကြီး ခရီးထွက်ရာကပြန်ရောက်လာသတဲ့။ ရောက်တာနဲ့ သားရဲ့ ကြမ္မာဆိုးအကြောင်း သိလိုက်ရတော့ အင်မတန်ကို ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသွားတယ်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားသတဲ့။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ နို့ခွက်ယူပြီး တောင်ပို့ကြီးဆီ လာခဲ့ပြန်တယ်။ ရောက်တော့ မြွေကြီးကိုအသံစာစာနဲ့ ထောပနာပြုသတဲ့။ ပြီးမှပူဇော်ပသသတဲ့။ ဒီတော့ မြွေကြီးကလည်း တောင်ပို့တွင်းကနေ ခေါင်းပြုထွက်လာပြီး ဗြဟ္မဏကို ပြောသတဲ့။

‘လောဘသက္ကရကြောင့် သင် ဤနေရာကို ရောက်လာခြင်း ဖြစ်တယ်။ ထိုလောဘသက္ကရကပင် သေဆုံးသွားတဲ့သားအား မေ့ပျောက်ရန် သင့်ကိုဖန်တီး ခဲ့တယ်။ ယခု ဤအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကြားမှာ မိတ်ဆွေဘဝသည် ဘယ်သောအခါမှ မဖြစ်တည်နိုင်တော့ပါ။ သင့်သားသည် အသိတရား ခေါင်းပါး လွန်းစွာပင် ကျွန်ုပ်အား ရိုက်သတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်က သင့်သားအား ပေါက်သတ်ခဲ့ရချေပြီ။ တုတ်တို၏ဒဏ်ကို ကျွန်ုပ် ဘယ်သို့ မေ့ပျောက်နိုင်ပါ မည်နည်း ဗြဟ္မဏ။ ထို့အတူ သင်သည်လည်း သားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခြင်းမှ မြစ်ဖျားခံသော နာကျင်မှုဝေဒနာနှင့် ပူဆွေးမှုအဖြာဖြာကို အဘယ်ပုံ မေ့ပျောက် နိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် နောင်တွင် ကျွန်ုပ်ထံ သင် ဘယ်သောအခါမှ မလာပါနှင့်တော့’

ဒီလိုပြောပြီးမြွေကြီးက တန်ဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တဲ့ ပုလဲတစ်လုံးပေးလိုက်သတဲ့။ ချက်ချင်းပဲ မြွေကြီး ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ ဗြဟ္မဏဟာ သူ့သားရဲ့ မိုက်မဲမှုများကို ကျိန်ဆဲရင်း ပုလဲလုံးကြီးကို ကောက်ယူပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့ သတဲ့။

—COURTESY OF THE U.S. GEOLOGICAL SURVEY

It is a common misconception that the Great Salt Lake is a natural feature of the region.

—COURTESY OF THE U.S. GEOLOGICAL SURVEY

အစ်ကိုမိန်းမက သိပ်ဆိုးတယ်။ သူ့မတ်ကို မနှစ်မြို့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဂျုံစေ့တွေကို ပြုတ်ပြီးမှ ချေးပေးလိုက်တယ်။

ညီဖြစ်သူကတော့ ဘာမှ မသိရှာဘူးပေါ့။ ဂျုံစေ့တွေရလာတာနဲ့ သူ့အခင်း ထဲမှာ စိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြုတ်ထားတဲ့ ဂျုံစေ့တွေမို့ အပင်ပေါက်မလာဘူး။ ကံအားလျော်စွာပါလာတဲ့ မပြုတ်ရသေးတဲ့ ဂျုံစေ့တစ်စေ့ကပဲ ဂျုံပင်တစ်ပင် ပေါက်လာတယ်။

ညီဖြစ်သူဟာ အင်မတန်အလုပ်ကြီးစားသူမို့ ပေါက်လာတဲ့ ဂျုံပင်ကလေးကို နေ့စဉ် ဂရုစိုက်တယ်။ ရေလောင်း၊ မြေဆွ အမြဲလုပ်ပေးတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဂျုံပင်ဟာ သန်စွမ်းထွားကျိုင်းလာတယ်။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်လို ဖြစ်လာတယ်။ ထိုးထွက်နေတဲ့ ဂျုံနှံကြီးဟာ မျက်နှာကျက်ကြီးလို ပြန့်ကားနေတော့တယ်။ ဒီဂျုံနှံကြီးရဲ့အောက် ဧကဝက်လောက် အရိပ်ဖြစ်နေတယ်။

နောက်ဆုံး ဂျုံစေ့မှည့်လာတဲ့အခါ ညီက ဂျုံပင်ကြီးကို ပုဆိန်နဲ့ခုတ်လှဲ လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျုံပင်ကြီးမြေပြင်ပေါ်လည်းကျရော ငှက်ကြီးတစ်ကောင်က အရှိန်အဟုန်နဲ့ ထိုးဆင်းလာပြီး ဂျုံစေ့ကို ချီသွားတယ်။

ညီငယ်က ငှက်ကြီး ပျံထွက်သွားရာနောက် ခြေကုန်သုတ်လိုက်တာပေါ့။ နောက်ဆုံး မြစ်ကမ်းခြေနားရောက်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ ငှက်ကြီးက ညီငယ်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး လူလိုစကားပြောသတဲ့။

‘ဒီ ဂျုံစေ့တစ်စေ့က ခင်ဗျားအတွက် ဘာတန်ဖိုးရှိလို့လဲ၊ ဟောဒီပင်လယ် ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ‘ရွှေငွေကျွန်း’ ရှိတယ်၊ ဟောဒီပင်လယ်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားမယ်၊ အဲဒီကျွန်းရောက်တော့ ကြိုက်တာတွေယူပေါ့ ဗျာ၊ ခင်ဗျား ချမ်းသာတော့မှ အမှန်ပါပဲ’

ညီငယ် သိပ်ကျေနပ်သွားတယ်။ ငှက်ကြီးရဲ့ကျောပြင်ပေါ် မဆိုင်းမတွ တက်လိုက်တယ်။ ပျံနေတုန်းမှာ မျက်စိအစုံကို မှိတ်ထားဖို့ပြောတာနဲ့ မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒီတော့ လေတိုးသံတွေကိုသာ ကြားနေရတာပေါ့။ တစ်ချိန်တည်းမှာ လေပြင်းထဲဖြတ် ခရီးသွားနေရသလို ခံစားနေရတယ်။ အဲ သူ့အောက်မှာတော့ ပင်လယ်အော်သံနဲ့ လှိုင်းလုံးကြီးတွေပဲပေါ့။ တစ်နေရာ အရောက်မှာ ငှက်ကြီးက ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ် ရုတ်တရက် ထိုးဆင်းလိုက် တယ်။

‘ကဲ ရောက်ပါပြီ’

ညီငယ်က မျက်စိဖွင့်လိုက်တယ်။ အလို အံ့သြစရာပါပဲကလား။ ကြည့်စမ်း ရွှေတုံးတွေ၊ ငွေတုံးတွေ။ ဘယ်နေရာကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ရွှေနဲ့ ငွေကလွဲပြီး

ဘာကိုမှ မတွေ့ရဘူး။ အမှောင်ထဲမှာတောင် ရွှေတုံး ငွေတုံးတွေဟာ ပြုံးပြုံး ပြက်ပြက် အရောင်တွေထွက်နေကြတယ်။ သူ့ဟာ ရွှေတုံးတစ်ဒါဇင်လောက် ကိုသာ ကောက်ယူပြီး ရင်ခွင်ထဲထည့်ဝှက်ထားလိုက်တယ်။

ငှက်ကြီးက

‘လုံလောက်ပြီလား မိတ်ဆွေ’ လို့ မေးတော့ သူက

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လုံလောက်ပါပြီဗျာ’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့

ငှက်ကြီးက

‘ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ၊ လောဘမကြီးတော့ အလိုနည်းတာပေါ့’ လို့

ပြောပြီး ညီငယ်ကို ကျောပေါ်တင် အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ရွှေစ ငွေစများနဲ့ မြေကောင်းတစ်ကွက်ဝယ်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူ တစ်စ တစ်စ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာတော့တယ်။

ဒီလိုဖြစ်လာတော့ အစ်ကိုက သူ့ကို မနာလိုတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်

တစ်နေ့မှာ

‘မင်း ညညထွက်ပြီး သူများငွေတွေကို ခိုးတယ်လို့ ငါသေချာပေါက် ပြောနိုင်တယ်’ လို့ ရင့်ရင့်သီးသီး စွပ်စွဲတယ်။

ဒီလို စွပ်စွဲခံရတော့ ဖြစ်သမျှကို ထိန်ချန်မထားတော့ဘဲ အကုန်ဖွင့်ပြော လိုက်တယ်။ အစ်ကိုကတစ်ဆင့် မိန်းမကို ပြန်ဖောက်သည်ချတယ်။ ဖောက်သည်ချ အပြီးမှာ

‘ငါ့ရော အဲဒီအတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’ လို့ မိန်းမကိုမေးတော့ မိန်းမက ‘အလွယ်လေးပါ၊ ဂျုံစေ့တွေ ထပ်ပြုတ်ရုံပဲ၊ အဲ တစ်စေ့တော့ အိုးထဲက ပြန်ထုတ်ထားရမှာပေါ့၊ အဲဒီတစ်စေ့ကို ရှင်ကစိုက်၊ နောက်ပိုင်းစောင့်ကြည့် ကြတာပေါ့’ လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောပြတယ်။

သူတို့လင်မယား အချိန်ဆွဲမနေကြဘူး၊ ချက်ချင်းလုပ်ငန်းစကြတယ်။ ဒီတော့လည်း ဂျုံပင်တစ်ပင်လည်းပေါက်၊ ဂျုံနံ့လည်းတစ်နံ့ထွက်၊ ရိတ်သိမ်း ချိန်ရောက်တော့ ငှက်ကြီးထိုးဆင်းလာ၊ ဂျုံစေ့ကိုကိုက်ချိပြီး ပျံတက်သွားပေါ့။

အစ်ကိုလယ်သမား သိပ်ကျေနပ်နေတယ်။ ငှက်ကြီးပျံရာနောက် ပြေး လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ငှက်ကြီးက ညီငယ်ကိုပြောတဲ့အတိုင်းထပ်ပြော သူ့ကျောပေါ် တင်ပြီး

‘ရွှေငွေကျွန်း’ ဆီ ခေါ်သွားတာပေါ့။

ကျွန်းပေါ်ရောက်တော့ အစ်ကိုလယ်သမား မြူးနေပြီ။ ကြည့်လေရာရာမှာ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေချည်းကိုး။ အစုလိုက် အပုံလိုက်တွေ။ အကြီးဆုံးရွှေတုံးဆိုရင်

တောင်ကုန်းလောက်ရှိတယ်။ ငယ်တာတွေကတော့ အုတ်ခဲအရွယ်တွေပဲ။ အသေးအမွှားကလေးတွေ ဆိုတာကတော့ သဲပွင့်တွေကျနေတာပဲ။ အမှောင်ထဲမှာ တဝင်းဝင်း တလက်လက်ပေါ့။

အစ်ကိုလယ်သမားတော့ လောဘဇောတိုက်ပြီး ရူးမတတ်ဘဲ။ တစ်ချိန်လုံး အော်ဟစ်နေတယ်။ ရွှေပုံ၊ ငွေပုံကြီးတွေကို သယ်ယူဖို့ နည်းလမ်းရှာမရ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ရွှေတုံးကြီးတွေ ငွေတုံးကြီးတွေကို ကျုံးကျုံးပြီး ယူနေတယ်။

ကြာလာတော့ ငှက်ကြီးက

‘ကဲ တော်လောက်ပါပြီ၊ သိပ်များလွန်းရင် မကောင်းဘူး’ လို့ သတိပေးတယ်။

‘ခဏနေစမ်းပါဦးဗျာ၊ မလောစမ်းပါနဲ့၊ ပိုသယ်လို့ဖြစ်မယ့်နည်းလမ်း ရှာပါရစေဦး’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ခဏနေရင် နေ ထွက်လာတော့မယ်၊ ဒီကျွန်းပေါ်ကျတဲ့ နေရောင်ဟာ သိပ်ပူပြင်းပါတယ်၊ စက္ကူကလေးလောင်သွားသလို လူတွေကိုလည်း လောင်ကျွမ်းသွားစေနိုင်တယ်’

‘ခဏလေး စောင့်ပါဦးဗျာ’

ဒီအချိန်မှာပဲ တိမ်တိုက်တွေကြားက နေလုံးရဲရဲကြီးပေါ်ထွက်လာတော့တယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပဲ အင်မတန်ပူပြင်းတဲ့ ရောင်ခြည်တွေ ဖြာဆင်းလာတယ်။ ငှက်ကြီး မနေနိုင်တော့ဘူး။ တောင်ပံတွေဖြန့်ပြီး ပင်လယ်ထဲဆင်းသွားတယ်။ ပင်လယ်ရေကို တောင်ပံနှစ်ဖက်နဲ့ တပြန်းပြန်းရိုက်ခတ်ပြီး အပူဒဏ်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားနေရတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ လောဘမသတ်နိုင်တဲ့ အစ်ကိုလယ်သမားက ပြင်းလွန်းတဲ့ အပူဒဏ်ကြောင့် လောင်ကျွမ်းသေဆုံးသွားရတော့တယ်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ အိမ်ရောက်မလာတော့ သူ့ဇနီးက ညီငယ်ကို

‘ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်သင့်တယ်၊ ရှင်ကိုဂရုစိုက်ဖို့ တစ်ယောက်လိုနေပြီ မဟုတ်လား’ လို့ စပြောလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီငယ်က

‘မလိုဘူး၊ မလိုဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဂရုစိုက်နိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး ဂျုံစေ့တွေကို ခင်ဗျားချက်ပုံ ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်လှဘူး’ လို့ ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အမေ့အချစ် ဘယ်သူမေ့ပစ်ခဲ့သလဲ

‘ဘူကစ်ဂျောင်’ဆိုတာ တောင်ကုန်းတစ်ခုရဲ့ အမည်ပဲကွယ်။ ဒီတောင်ကုန်းထိပ်မှာ ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိတယ်လေ။ အဲဒီဘုရားကျောင်းအမိုးအထက်မှာတော့ သင်္ဘောတစ်စင်းပုံ ပြုလုပ်ပြီး တင်ထားသတဲ့ကွယ်။ ဘာကြောင့်များ ဒီဘုရားကျောင်း အမိုးထက်မှာ သင်္ဘောပုံပြုလုပ်ပြီး တင်ထားရတာလဲ။ ကလေးတို့ သိကြရဲ့လား။ မသိရင် ဦးဦးပြောပြမယ်နော်။

ဒီလိုကွဲ့။

ဘူကစ်ဂျောင် တောင်ကုန်းနားမှာ မြစ်တစ်ခု စီးဆင်းနေတယ်။ မြစ်ကမ်းပေါ်မှာတော့ တဲကလေးတစ်လုံးရှိနေတယ်ပေါ့။ မုဆိုးမကြီး ဟာလီမာနဲ့ သူ့သားကလေး အလီတို့ရဲ့ တဲပေါ့ကွယ်။ ဟာလီမာဟာ သူ့သားကလေးအတွက် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်သတဲ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သားကလေးကိုချစ်လွန်းလို့ ပင်ပန်းတယ် မထင်ဘူး၊ အမြဲကို ပျော်နေသတဲ့ကွယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အလီကလေး လူလားမြောက်လာတယ်လေ။ ဒီတော့ သူက ‘အမေ အသက်ကြီးလှပါပြီ၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နိုင်ပြီလေ၊ အမေ့ကို ကျွန်တော် လုပ်ကျွေးပါ့မယ်၊ ကျွန်တော် မြို့တော်တက်ပြီး အလုပ်လုပ်တော့မယ်။ ငွေတွေအများကြီးရမှ ပြန်လာပြီး ဟောဒီ ဘူကစ်ဂျောင် တောင်ကုန်းပေါ်မှာ အမေ့အတွက် အိမ်လှလှကလေးတစ်လုံး ဆောက်ပေးမယ်၊ အခိုင်းအစေတွေ အများကြီး ခေါ်ထားပေးမယ်၊ ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုလည်း တည်ဆောက်ပေးဦးမယ် အမေရယ်၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကို ပျော်ကြမှာပဲနော်’ လို့ ပြောပြသတဲ့။

ဒါပေမဲ့ အမေ့အိုကြီးက သားနဲ့ မခွဲနိုင်တဲ့အတွက် ‘မသွားပါနဲ့ သားလေးရယ်၊ အမေလေ အိမ်လှလှလည်း မလိုချင်ဘူး၊ ဟောဒီတဲကလေးထဲမှာ နေရတာပဲ ပျော်တယ်၊ နောက်ပြီး အခိုင်းအစေတွေလည်း မထားပါရစေနဲ့၊ သားအတွက် အမေ့ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးချင်တယ်၊ အဲဒီလိုမှ အမေ့ပျော်မှာပါ သားရယ်’ လို့ တားတယ်၊ အလီက မနာခံဘူးလေ။

‘အို သွားရမှာပဲ’ ဆိုပြီး မြို့တော်ကို ထွက်သွားသတဲ့ကွယ်။

မြို့တော်မှာ အနေကြာ၊ အလုပ်အကိုင်ကိုလည်း ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်တဲ့ အတွက် အလီတစ်ယောက် ချမ်းသာလာတော့တာပေါ့။ နှစ်တွေကြာလေ ချမ်းသာ

သည်ထက် ချမ်းသာလေပဲတဲ့ကွယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လူသိများကျော်ကြားလှတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့တော့တာပေါ့။

မြို့တော်မှာ အလီထက်ပိုပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ဦး ရှိသေးသတဲ့ကွယ်။ နာမည်က ‘ယူစွပ်’ တဲ့။ သမီးကလည်း တစ်ယောက်တည်း။ သိပ်ချော သိပ်လှပေါ့။ နာမည်ကလေးက ‘ဖာတီမာ’ တဲ့လေ။

ဒီသူဌေးကြီးသားအဖအကြောင်း အလီ ကြားသိလိုက်တော့ ‘ငါ ဖာတီမာကို လက်ထပ်လိုက်ရင် သူ့အဖေ ယူစွပ်လိုပဲ ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူသိများတဲ့ အမိကရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာမှာပဲ’ လို့ သူ စိတ်ကူးယဉ်တယ်လေ။

စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ တစ်နေ့မှာ သူ ဖာတီမာနဲ့ လက်ထပ်လိုက် တယ်။ မကြာခင် အင်မတန် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပတဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းကို ဝယ်ယူလိုက်တယ်။ ဒီသင်္ဘောကြီးဟာ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ အပျော်ခရီးထွက်ဖို့ပေါ့။

သူတို့ အပျော်ခရီးထွက်လို့ ရက်အတော်ကြာလာတဲ့အခါ ‘ဘူကစ်ဂျောင်’ တောင်ကုန်းနားက မြစ်ထဲရောက်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီတော့ ဖာတီမာက ‘ဒါ ရှင် ငယ်ငယ်က နေခဲ့တဲ့နေရာလား’ လို့ မေးတယ်။ အလီက ‘ဟုတ်တယ်လေ’ လို့ ဖြေတာပေါ့။ အဲဒီအခါ ဖာတီမာက ‘ရှင်အမေ ဒီမှာရှိသေးလား ဟင်၊ ရှိရင် သွားတွေ့ရအောင်နော်’ လို့ ပူဆာပါလေရော။

ဒါနဲ့ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ လှေငယ်လေးတစ်စင်းနဲ့ ကမ်းကပ်ခဲ့ကြ သတဲ့ကွယ်။ အဲ သူတို့လည်း ကမ်းပေါ်ရောက်ရော သားကို အမြဲမျှော်နေရှာတဲ့ မိခင်အိုကြီးနဲ့ တန်းတိုးတော့တာပဲတဲ့။ မိခင်ကြီးဟာ သားကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ‘ဟယ် အလီ အလီ၊ အမေ့သားကြီး အလီ၊ အလီ အမေ့သားကြီး’ လို့ သားနာမည် ကိုတကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း မပြေးနိုင်ပြေးနိုင် ပြေးပြီး အနားကပ်လာတယ်လေ။

တကယ်တော့ အလီရဲ့ မိခင်ကြီးဟာ အင်မတန်ကို အိုမင်းရင့်ရော်နေရှာ ပြီကွယ်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်ပေါ့။

အဘွားကြီး အလီနားအရောက်မှာ ဖာတီမာက အလီကို မေးလိုက်တယ်။ ‘ဘယ်သူလဲ၊ ရှင့်အမေလား ဟင်’ တဲ့။ ဒီတော့ အလီက

‘ဘယ်က အမေရမှာလဲ၊ အရူးမကြီးပါ။ ကိုယ့်အမေက သေသွားပါပြီ’ လို့ ပြောရင်း ချာခနဲလှည့်ပြီး ကမ်းဘက်လျှောက်သွားတော့သတဲ့ကွယ်။ ဒီတော့ အမေအိုကြီးဟာ သိပ်စိတ်ဆိုး၊ သိပ် ဒေါသထွက်ပြီး ဘူကစ်ကျောင်တောင်ကုန်းပေါ် ကို တက်သွားတယ်။ တောင်ကုန်းထိပ်ကိုလည်း ရောက်ရော၊ သူဟာ ကောင်း ကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ‘အလီရယ်၊ မင်းဟာ ငါ့သားပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက မင်း အမေကိုတောင် မသိတော့ဘူး၊ သားမိုက်လုပ်သွားပုံကို အရှင်မြတ် ကြည့်မနေပါနဲ့ ဘုရားလို့ ရေရွတ်တိုင်တည်လိုက်တယ်လေ။

အဲ ရေရွတ်လို့လည်းပြီးရော ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်လာတော့ သတဲ့။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ လျှပ်စီးတစ်ချက် ဝင်းခနဲပြက်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပဲ အလီရဲ့သင်္ဘောကြီးဟာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ပြီး ပင်လယ်ထဲနစ်မြုပ် သွားတော့သတဲ့ကွယ်။

ဖာတီမာကိုတော့ လှေသမားတွေက ကယ်တင်နိုင်လိုက်တဲ့အတွက် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လေ။

နောက်ပိုင်းမှာ ဖာတီမာနဲ့ အလီရဲ့ ရွာသူရွာသားတွေ စုပေါင်းပြီး အဲဒီ ဘူကစ်ကျောင် တောင်ကုန်းထိပ်မှာ ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းကို တည်ဆောက် ကြတယ်။ အမိုးထက်က သင်္ဘောပုံကတော့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ထည့်ထားတာ ဖြစ်တယ်လေ။

လူတွေအားလုံးကို အဲဒီ ဘုရားကျောင်းက အမြဲသတိပေးနေတဲ့အချက် တစ်ချက် ရှိသတဲ့ကွယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့။

‘ယောကျာ်းအားလုံးဟာ မိခင်များကို ချစ်ခင်ရမယ်၊ မိခင်တွေ အသက် အရွယ် ကြီးရင့်လာတဲ့အခါ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီစောင့်ရှောက်ရမယ်’ ဆိုတာ ပါပဲကွယ်။

ဆော်လမွန်နဲ့ ပုရွက်ဆိတ်များ

ဆော်လမွန် ဘုရင်ကြီးအကြောင်း ကြားဖူးကြမယ် ထင်ပါရဲ့။ ဂျူးလူမျိုးများရဲ့ ဘုရင်ကြီးလေ။ အင်မတန်ကို ပညာဉာဏ်ကြီးသူအဖြစ်ထင်ရှားကျော်ကြားသူပေါ့။ သူ့ကို ပညာအရှိဆုံး ဘုရင်ကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြတယ်။ ဒီဘုရင်ကြီးဟာ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ကျေးငှက်တွေရဲ့ စကားကို နားလည်တယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်။

ဒီဘုရင်ကြီး ပညာရှိတဲ့အကြောင်းကတော့ ကမ္ဘာအနှံ့ ပျံ့နေပြီး ဖြစ်တယ်။ ကြီးမြတ်ပြီး အလွန်ချောမောလှပတဲ့ ရှိဗာဘုရင်မတောင် ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီး အကြောင်း ကြားသိထားတယ်။ ဒါကြောင့် 'ဒီထူးခြားလှတဲ့ ဘုရင်နဲ့ ငါ သွားတွေ့ပြီး လူတွေပြောကြသလောက် ပညာ ကြီး မကြီး သိရအောင် ကြိုးစား ကြည့်မယ်' လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတယ်။ ဒီအဆုံးအဖြတ်ကို အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ တစ်နေ့မှာ ဘုရင်မဟာ ကြီးမြတ်တဲ့ ဂျေရုစလန် နိုင်ငံတော်ကို ခရီး ထွက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးအတွက် အဖိုးများစွာ ထိုက်တန်တဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေလည်း ယူခဲ့တာပေါ့။

ဘုရင်ကြီးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ ရှိဗာဘုရင်မက စကားတွေ အများကြီး ပြောကြည့်တယ်။ မေးခွန်းတွေထုတ်တယ်။ စဉ်းစားစရာပဟေဠိတွေ မေးတယ်။ မေးသမျှအားလုံးကို ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးက ပညာသားပါပါ ဖြေပြတဲ့အတွက် ရှိဗာဘုရင်မဟာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩရတယ်။

‘အင်း သင်ပညာကြီးကြောင်း ကျွန်ုပ် ကြားသမျှ အားလုံးမှန်ကန်နေပါပြီ။ တကယ်တော့ သင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်ုပ်ကြားရတာ တစ်ဝက်တောင်မရှိသေး ပါဘူး’ လို့လည်း ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးကို ချီးကျူးလိုက်တယ်။

တစ်နေ့တော့ ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးနဲ့ ရှိဗာဘုရင်မတို့ဟာ မှူးမတ်၊ အစေခံတွေ ခြံရံပြီး မြင်းစီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ခဏအကြာမှာ ပုရွတ်ဆိတ်ကလေး တွေရဲ့ တောင်ပိုကြီးနား ရောက်လာကြတယ်။ တောင်ပိုကြီးက ဘုရင်သွားမယ့် လမ်းတည့်တည့်မှာရှိနေတယ်။ ဘုရင်ကြီးစီးလာတဲ့ မြင်းခွာသံတွေကို ကြား ကတည်းက ပုရွတ်ဆိတ်ကလေးတွေ သိပ်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြတယ်။

‘အလို၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးမြတ်ဆုံးနဲ့ ပညာအရှိဆုံး ဘုရင်ကြီးက တို့တစ်တွေကို နင်းခြေဖို့ လာနေပြီကော’

ဒီအသံကြားတော့ ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးက ရယ်လိုက်တယ်။ ဘုရင်ကြီး ရယ်တော့ ရှိဗာဘုရင်မက ‘သင် ဘာကြောင့် ရယ်ပါသလဲ’ လို့ လှမ်းမေးတယ်။

‘ဪ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ပုရွတ်ဆိတ်လေးတွေ ပြောနေသံ ကြားမိလို့ပါ’ လို့ ဖြေပြီး သူကြားတာတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ရှိဗာဘုရင်မက

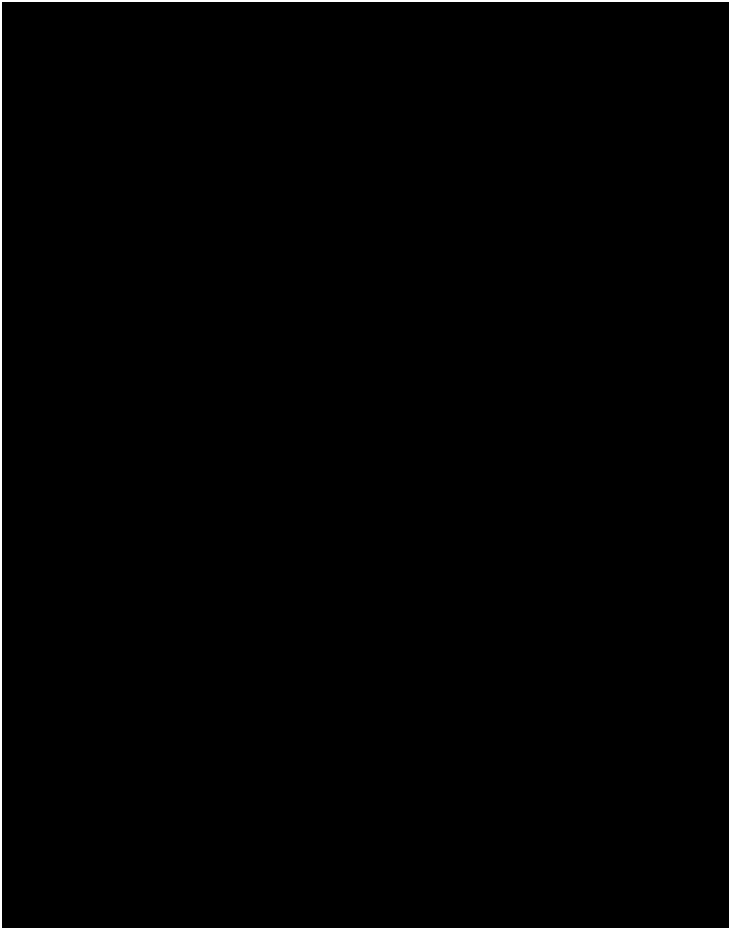
‘အို သင့်လိုကြီးမြတ်တဲ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ခြေအစုံနဲ့ ဒီလောက်သေးမွှားတဲ့ သတ္တဝါတွေ မုန့်မုန့်ညက်ညက်ကျေအောင် နင်းခြေတာ တရားပါတယ်’ လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ မှတ်ချက်ချမိလိုက်တယ်။

ဒီအခါ ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးက ပြုံးပြီး ‘ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲလေ၊ ပညာရှိပြီး ခွန်အားကြီးသူဟာ အားနည်းသူကို ဘယ်တော့မှ ထိခိုက်အနာတရ ဖြစ်အောင် မလုပ်ရဘူး’

စကားအဆုံးမှာ ဘုရင်ကြီးက ပုရွတ်ဆိတ်တောင်ပိုကြီးကို ကွင်းရှောင်ပြီး ခရီးဆက်တယ်။ နောက်လိုက်နောက်ပါတွေအားလုံးလည်း ဘုရင်ကြီးနည်းတူ ကွင်းရှောင်သွားကြတယ်။ ပုရွတ်ဆိတ်ကလေးတွေ ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။

ဆော်လမွန်ဘုရင်ကြီးရဲ့ ကြည်ညိုစရာ၊ လေးစားစရာ အပြုအမူကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရတဲ့ ရှီဗာဘုရင်မဟာ အလွန် အလွန် ရိုသေစိတ်နဲ့ ဦးညွှတ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ

‘သင့်ကို ပညာရှိကြီးလို့ပြောကြာတာ မဆန်းပါဘူး၊ ဆင်းရဲသူ၊ ဆင်းရဲသား များနဲ့ အားနည်းသူများကို စာနာထောက်ထားတတ်တဲ့ ဘုရင် အုပ်စိုးတဲ့ တိုင်းပြည် ဟာ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှပါပေတယ်၊ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများနဲ့ အားနည်း သူများကို ဘယ်သူကြောင့်မှ အနာတရမဖြစ်စေလိုတဲ့ဘုရင် အုပ်စိုးတဲ့ တိုင်းပြည် ဟာ နေချင်စရာ အင်မတန်ကောင်းလှပါပေတယ်’ လို့ ရွတ်ဆိုလိုက်တယ်။

ငန်းကျောင်းသူဖြစ်သွားရှာတဲ့မင်းသမီးကလေး

သိပ်ကိုချောလှတဲ့ မင်းသမီးကလေးတစ်ပါးဟာ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ မင်းသားလေးနဲ့ လက်ထပ်ရတော့မယ်။ လက်ထပ်ပွဲကြီးအတွက် ပြင်ဆင်မှုတွေ အားလုံး ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသွားပြီမို့ မင်းသမီးကလေးဟာ မိခင်ဘုရင်မကြီးနဲ့ ခွဲခွာရတော့မယ်ဆိုတော့ ဘုရင်မကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရရှာပြီ။ သားမက်တော် မင်းသားလေးရဲ့ တိုင်းပြည်ကလည်း အင်မတန်ကို ကွာလှမ်းလှတာကြောင့် သမီးတော်လေးနဲ့ ပြန်တွေ့နိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလို့ တွေးမိပြီး ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်နေရှာတယ်။ ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားနေရရှာတယ်။

တကယ်တမ်း ခွဲခွာချိန်ကျတော့ ဘုရင်မကြီးဟာ ‘ပြုစားခြင်းအတတ်ပညာ’ တစ်ခုကို အမှတ်ရလိုက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့ လက်ချောင်းကလေး တစ်ချောင်းထိပ်ကို အပ်နဲ့ပေါက်လိုက်တယ်။ လက်ချောင်းအောက်မှာခံထားတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို သမီးတော်လေး လက်တွင်း ထည့်ပေးရင်း

‘ဟောဒီ လက်ကိုင်ပဝါလေးကို သမီးတော်သွားလေရာယူသွားပါ။ သမီးတော် လေးအပေါ် ဘယ်လိုရန်မျိုးမှ မကျရောက်နိုင်ပါဘူး။ ပျောက်တော့ မပျောက်စေနဲ့ နော်၊ ပျောက်ရင်တော့ သမီးလေးအတွက် အန္တရာယ်တွေ ရှိလာနိုင်တယ်’ လို့ ပြောပြတယ်။

မင်းသမီးလေးက အတော့်ကို ထူးပါလားလို့ တွေးမိတယ်။ ဒါပေမယ့် မိခင်ကြီးပြောစကားတွေကို နာခံမှတ်သားထားပါမယ်လို့ ကတိပြုပြီး မင်းသားလေး နေထိုင်ရာ တိုင်းပြည်ကို ရံရွှေတော်တစ်ယောက်နဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့တော့တယ်။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး မြင်းကိုယ်စီစီးထွက်လာခဲ့ကြတာပဲ။ ခရီးသိပ်မပေါက်ခင်မှာ မင်းသမီး ကလေး ရေဆာလို့ ရံရွှေတော်ကို

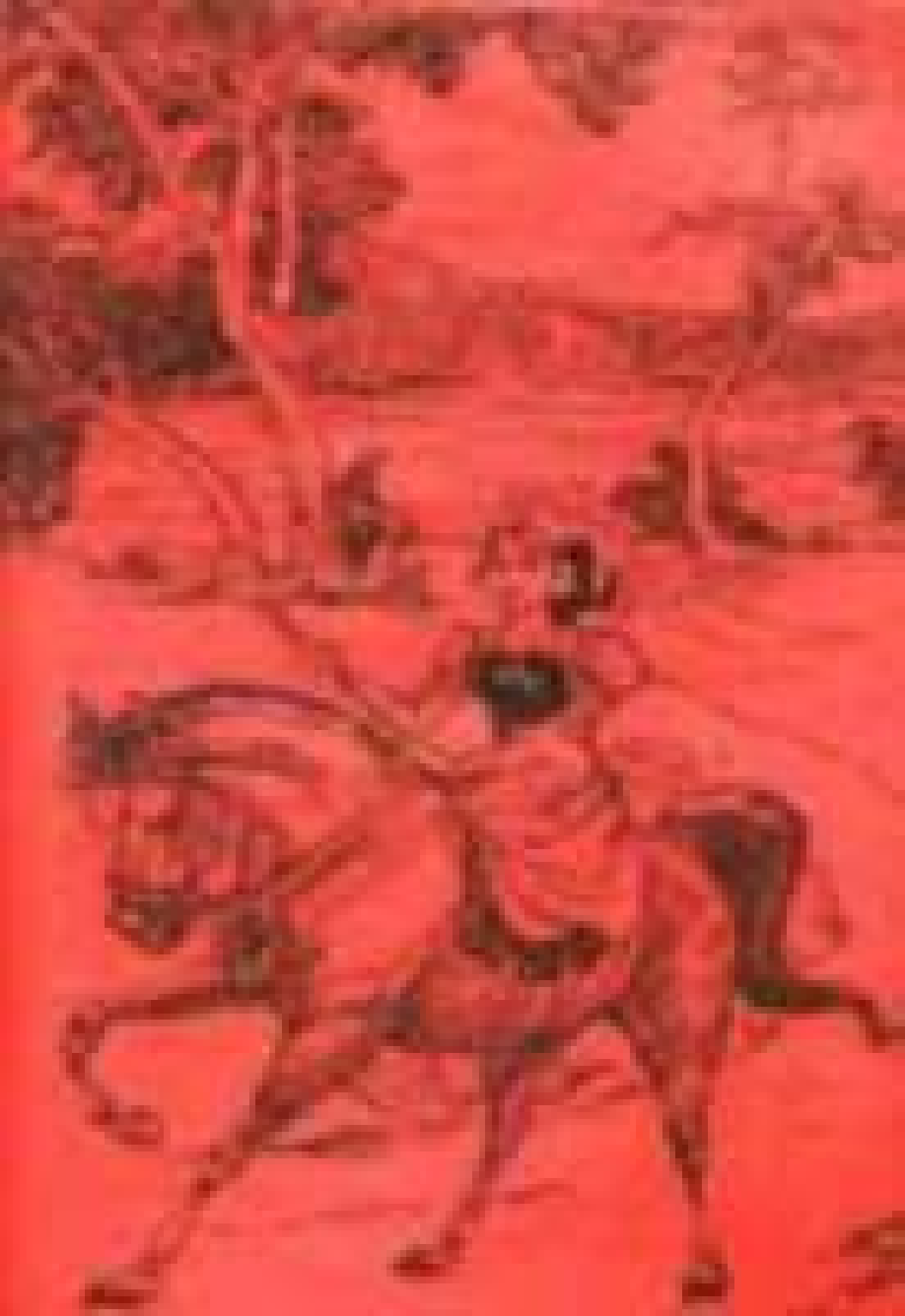
‘ဟို စမ်းချောင်းထဲက ရေသွားခပ်ချေပါကွယ်’ လို့ ခိုင်းတယ်။ ဒီတော့ ရံရွှေတော်က

‘ခပ်မပေးနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ခပ်သောက်’ လို့ ရိုင်းရိုင်းပျူ ပြန်ပြော တယ်။

မင်းသမီးလေး တစ်ခွန်းမှ နှုတ်တုံ့မပြန်လိုက်ဘူး။ မြင်းထက်က ဆင်း၊ စမ်းချောင်းနားသွားပြီး စမ်းရေအေးကို ခပ်သောက်တယ်။

ရေသောက်ပြီးတာနဲ့ခရီးဆက်တယ်။

ဒီအခါမှာ လက်ကိုင်ပဝါက

‘အင်း ဒီဖြစ်ရပ်တွေကို မယ်တော်ကြီးသာသိရင် အသည်းကွဲမှာ သေချာတယ်’ လို့ စိတ်မကောင်းသံနဲ့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ခရီးဆက်လာလို့ တစ်နေရာအရောက်မှာ မင်းသမီးလေး ရေဆာလာပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း ရံရွေ့တော်ဘက်လှည့်ပြီး

‘ရေဆာလာပြန်ပြီကွယ်၊ ခပ်ပေးစမ်းပါဦး’ လို့ ခိုင်းမိတယ်။

ရံရွေ့တော်က ပထမအကြိမ်တုန်းကအတိုင်း

‘ကိုယ့်ဘာသာ ခပ်သောက်ပါ။ ကျွန်မဟာ ရှင့်ရံရွေ့ဘော် မဟုတ်တော့ဘူး’ လို့ ပြန်ပက်တယ်။

မင်းသမီးလေး နှုတ်တုံ့ မပြန်လိုက်ဘူး။ မြင်းထက်ကဆင်းပြီး သူ့ဘာသာ သွားသောက်တယ်။

ဒီတော့ လက်ကိုင်ပဝါက

‘အင်း ဒီဖြစ်ရပ်တွေကို မင့် မယ်တော်ကြီးများ သိရင် အသည်းကွဲမှာ သေချာတယ်’ လို့ စိတ်မကောင်းသံနဲ့ ရေရွတ်ပြန်တယ်။

ဒီအကြိမ်မှာတော့ မင်းသမီးလေး စိတ်မထိန်းနိုင်ရှာတော့ဘူး။ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးမိတယ်။ လက်ကိုင်ပဝါလည်း စမ်းချောင်းထဲ ကျသွားတယ်။

ဒီအခြင်းအရာကို ရံရွေ့ဘော်မြင်တဲ့အခါ လက်ကိုင်ပဝါက သူ့သခင်မလေးကို ဘယ်လိုမှ အကာအကွယ် မပေးနိုင်တော့မှန်း အတတ်သိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်

‘ကဲ ရှင့် အဝတ်အစားတွေ ကျွန်မကို ပေးစမ်း။ ဟောဒီ ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေကိုတော့ ရှင်ဝတ်ပေတော့။ ကျွန်မတို့ နေရာချင်း လဲကြမယ်လေ။ အဲအဲ မြင်းပါလဲမှာနော်။ ကျွန်မ မြင်းကို ရှင်စီး။ ရှင့်မြင်းကြီး ‘ဖလာဒါ’ ကို ကျွန်မစီးရမယ်။ အင်း နောက်ပြီး ရှင့်မင်းသားလေးနဲ့ ကျွန်မ လက်ထပ်မယ်လေ။ ကဲ ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မက မင်းသမီးလေးဖြစ်သွားပြီ။ လူတိုင်းကလည်း မင်းသမီးလေးလို့ပဲ ထင်မှာ သေချာတယ်။ ကဲ ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေတော့၊ ငြင်းမယ်တော့ မကြံနဲ့၊ သတ်ပစ်မယ်’

မင်းသမီးလေး သိပ်ကြောက်သွားတယ်။ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားတယ်။ အသေမခံရဲတဲ့အတွက် အလွယ်တကူ သဘောတူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတယ်။ နေရာချင်း လဲတဲ့ကိစ္စ အားလုံး ပြီးစီးသွားမှ ခရီးဆက်လာခဲ့ကြတယ်။

နောက်ဆုံး မင်းသားလေးရဲ့ ခမည်းတော်စံရာ နန်းတော်ထဲရောက်လာကြတယ်ပေါ့။ အားလုံးက ရံရွေ့ဘော်ကို မင်းသမီးကလေးအမှတ်နဲ့ ပြုစုဆက်ဆံကြတယ်။

မင်းသမီးလေးဟာ ဝမ်းနည်းလွန်း၊ စိတ်ပျက်လွန်းလို့ နန်းတော်ဝင်းထဲ ဆင်းခဲ့ပြီး တစ်နေရာမှာ တွေ့တွေ့ငေးငေး ရပ်နေမိတယ်။ သူ့ကို နန်းတော် ပြတင်းဝမှာ ရပ်နေတဲ့ ဘုရင်ကြီးက လှမ်းမြင်သွားတယ်။ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရှုပေမယ့်လို့ တွေးပြီး မင်းသမီးကလေးရှိရာ ဆင်းလာခဲ့တယ်။

အနားရောက်တဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးက များစွာ ကြင်နာသနားတဲ့ လေသံနဲ့

‘အလုပ်လိုသလား မိန်းကလေး’ လို့ မေးကြည့်တယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့ အလုပ် လိုပါတယ်’

‘ကောင်းလှပေပြီ မိန်းကလေး၊ ငန်းကျောင်းတဲ့ ‘ခပ်ချင်’ မှာ ကူဖော် လောင်ဖက်လိုနေတာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့။ မိန်းကလေး ဒီမှာ ဆက်နေချင်ရင်တော့ ငန်းကျောင်းသူအဖြစ် နေနိုင်ပါတယ်’

ဒီလိုနဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ ငန်းကျောင်းသူကလေး ဖြစ်သွားတော့တယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ခပ်ချင်နဲ့အတူ ငန်းကျောင်း ရတော့တာပေါ့။

တစ်ဖက်မှာ ကောက်ကျစ်တဲ့ ရံရွှေတော်ကလည်း မြင်းကြီး ဖလာဒါ ဘုရင်ကြီးကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြန်ပြောမှာ သိပ်စိုးရိမ် ထိတ်လန့်နေတယ်။ ထိတ်လန့်စိတ် လွန်ကဲလာတဲ့အခါကျတော့ မြင်းကြီးရဲ့ ခေါင်းကိုဖြတ်ပစ်ဖို့ အမိန့်ထုတ်တယ်။ မင်းသမီးလေးဟာ သူ့မြင်းကြီး ဖလာဒါကို အင်မတန် ချစ်တယ်။ မြတ်နိုးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မြင်းခေါင်းပြတ်ကြီးကို မစွန့် ပစ်ရက်ဘူး။ စားဖို့ဆောင်အဝင်တံခါးထိပ်မှာ ချိတ်ထားပေးဖို့ ငန်းကျောင်းဘက် ခပ်ချင်ကို သွေးဆောင်ကြည့်တယ်။ ခပ်ချင်ကလည်း သဘောတူလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် စားဖို့ဆောင်ထဲက မင်းသမီးကလေး ထွက်လာတဲ့အချိန်တိုင်း

‘ဖလာဒါရေ၊ ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား’ လို့ မေးခွင့်ရနေ တာပေါ့။

ဒီလိုမေးလိုက်တိုင်း မြင်းခေါင်းပြတ်ကြီးက

‘သင်ဟာ မင်းသမီးကလေးပေါ့၊ သင့်မယ်တော်ကြီးသာ ခုလို အခြေအနေမျိုးတွေကို မြင်တွေ့ရရင် အသည်းကွဲမှာ အမှန်ပဲ’ လို့ စိတ်မကောင်း သံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

တစ်နေ့ ခပ်ချင်နဲ့အတူ ငန်းကျောင်းနေခိုက် မင်းသမီးကလေးက သူ့ရွှေရောင်ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချလိုက်တယ်။ ရွှေရောင်ဆံပင်တွေဟာ ခပ်ချင် အမြင်မှာ သိပ်ကို လှလွန်းနေတယ်။ ဒီတော့ ရွှေရောင်ဆံပင် တစ်ခွေစာရအောင် ခပ်ချင်က ဖြတ်ယူချင်တယ်။ မင်းသမီးကလေးက ဖြတ်ယူခွင့် မပေးဘူး။

ဒီတော့ ခပ်ချင် သိပ်စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဘုရင်ကြီးဆီ ချက်ချင်းပြေးပြီး သူမဟာစုန်းမ ဖြစ်ပါတယ်လို့ တိုင်ကြားလိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီးအနေနဲ့ စားဖိုဆောင်တံခါးထိပ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့စကားပြော တတ်တဲ့ မြင်းခေါင်းပြတ်အကြောင်းကိုလည်း အတော်ကြာက ကြားဖူးထားခဲ့ပြီ။ ခု မိန်းကလေးရဲ့ ရွှေရောင်ဆံပင် အလှအကြောင်း ထပ်ကြားရပြန်ပြီ။ ဘာ သဘောလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲလို့ စဉ်းစားကြည့်တယ်။ အဖြေမပေါ်တဲ့အတွက် နောက်နေ့မှာ ငန်းကျောင်းသူလေးကို ရှေ့တော်မှောက် အရောက်ဆင့်ခေါ်လိုက် တယ်။

ငန်းကျောင်းသူကလေး ရောက်လာတဲ့အခါ ထူးခြားလှတဲ့အလှပိုင်ရှင် ဖြစ်မှန်း၊ အလွန်ကျက်သရေရှိမှန်း တစ်ခဏအတွင်း သိလိုက်တာမို့ ဘုရင်ကြီးက

‘မိန်းကလေး၊ မင်းဟာ ငန်းကျောင်းသူကလေး မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ မင်း ဘယ်သူလဲ အမှန်အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါ’ လို့ ချိုချိုသာသာ မေးမြန်း စုံစမ်းကြည့်တယ်။

‘အို ကျွန်မ ဘာမှ မပြောပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မ မပြောရဲဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးလို့ ကျိန်ဆိုထားရပါတယ်၊ ကျွန်မ ကတိဖျက်ရင် ကျွန်မ အသတ် ခံရပါလိမ့်မယ်’

‘ငါဟာ တစ်တိုင်းပြည်လုံးရဲ့ ဘုရင်ပါ မိန်းကလေး၊ ဘယ်သူကမှ မိန်းကလေးကို ရန်မပြုနိုင်ပါဘူး၊ ငါ့ကို အားလုံးပြောပြပါ။ မိန်းကလေးကို ငါ ကာကွယ်ပေးပါမယ်’

မင်းသမီးကလေး ဘာလုပ်ရမလဲ၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖိုလာတယ်၊ နောက်ဆုံး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချမိလိုက်တယ်၊ ဒီတော့မှ ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ် ပေါ့ပါးသလိုဖြစ်လာပြီး

‘ကျွန်မဟာ အရှင်မင်းကြီးရဲ့သားတော်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် မင်းသမီး အစစ်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ ရံရွှေတော်က လက်ထပ်ချင်တာကြောင့် ကျွန်မ အဝတ်အစား တွေကို အဓမ္မယူဝတ်လိုက်ပါတယ်၊ မြင်းပါ လဲစီးရပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောရင် သတ်ပစ်မယ်လို့လည်း ခြိမ်းခြောက်ထားပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်မ မယ်တော်ကြီး ကြားသိရရင် အသည်းကွဲမှာ အမှန်ပါပဲ’

‘ဪ ဒီလိုကိုး၊ ကောင်းလှပေပြီ၊ ကောင်းလှပေပြီ၊ ကဲ ဘာမှ စိုးရိမ် နှောင့်လို့ ကြောင့်ကြမနေနဲ့ သမီးတော်’

ရံရွှေတော်ကို သံသယဖြစ်နေခဲ့တာကလည်း ကြာပြီမို့ မင်းသမီးကလေး ပြောပြသမျှကို ဘုရင်ကြီး စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် နှစ်သိမ့်အားပေးပြီး နန်းဝတ်နန်းစားတွေ ဆင်မြန်းပေးစေတယ်။ ပြီးမှ သားတော်ကို ခေါ်ယူလိုက်တယ်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတဲ့ လှလွန်းတဲ့ ရွှေမင်းသမီးကို မြင်လိုက် တော့ မင်းသားမှာ ချစ်စိတ်၊ မြတ်နိုးစိတ်တွေ ချက်ချင်း ယိုဖိတ်လာတယ်။ ဒီနေ့မှာပဲ သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြတယ်။

မင်းသမီး အစစ်ကလေးနဲ့ မင်းသား လက်ထပ်ပွဲမို့ ခမ်းနားထည်ဝါလှတဲ့ စားသောက်ပွဲကြီး တည်ခင်းကျွေးမွေးတယ်။ နန်းတော်သူ၊ နန်းတော်သား အားလုံးကို ဖိတ်တယ်။ တစ်နန်းတော်လုံး ပျော်ရွှင်စရာတွေအပြည့်မို့ ပျော်လို့လည်း မဆုံးကြ၊ မော်လို့လည်းမဆုံးကြ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ပေါ့။

ကောက်ကျစ်တဲ့ ရံရွှေတော်ကိုတော့ သူနဲ့ ထိုက်တန်စွာပဲပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ခတ်ပြီး ပြည်က နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။

မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးလေးဟာလည်း သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်နူးနူးနေထိုင်သွားကြတယ်။

ငှက်တံတား

သူဌေးကြီး ‘ဆန်’မှာ အင်မတန်လှတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီသမီးကလေးဟာ မိန်းကလေးအများစု စိတ်ဝင်စားတာကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့။ သူ့စိတ်ဝင်စားတာက ရက်ကန်းရက်တဲ့အလုပ်ပဲ။ သူ့ဟာ နေ့တိုင်းပဲ တစ်နေ့ကုန်ရက်ကန်းရက်နေတတ်တယ်။ ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့မှ သူ့ဟာ ရက်ကန်းစင်ကမခွာဘူး။ ရက်ကန်းစင်က ခွာအောင်လည်း ဘယ်လိုမှ ကြံဆောင်လို့ မရဘူး။

သူဌေးကြီး ဆန်ရဲ့ ခန်းနားတဲ့ရဲတိုက်ကြီးနားမှာ ကောင်းကင်ထဲက ဖြာဆင်းလာတဲ့ စမ်းချောင်းတစ်ခု ရှိနေတယ်။ ဒီစမ်းချောင်းထဲမှာ ကြယ်တွေလည်း ရေဆင်းသောက်ကြတယ်။ ဒီစမ်းချောင်းကို နဂါးငွေ့တန်းလို့လည်း အမည်ပေးထားကြသေးတယ်။

ဒီစမ်းချောင်းဘေးမှာတော့ လယ်သမားလေးတစ်ယောက်က နေ့စဉ် နွားလာကျောင်းသတဲ့။ နွားကျောင်းရင်း စမ်းချောင်းဘေးမှာ ထိုင်အနားယူလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီလို အနားယူတိုင်း ရဲတိုက်ပြတင်းနားမှာ ရက်ကန်းခတ်နေတဲ့ မိန်းမလှကလေးကို မြင်ရတယ်။ ကြာတော့ မိန်းမလှကလေးကို ချစ်လာမိတယ်။ လက်ထပ်လိုစိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။

ဒီအချိန်မှာ သူဌေးကြီး ဆန်က ‘သမီးဟာ အိမ်တောင်ရက်သားကျပြီး ဖြစ်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါမှ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခန်း ရက်ကန်းမခတ်တော့မှာ’လို့ တွေးမိနေတယ်။ ဒီအတွေးကြောင့်ပဲ တစ်နေ့တော့ သူ့ဟာ သမီးကလေးကို လယ်သမားလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်။

အဲ လက်ထပ်ပြီးမကြာပါဘူး၊ သမီး အနေအထားက မယုံနိုင်လောက် အောင် ပြောင်းလဲသွားတော့သတဲ့ ။ ရက်ကန်းစင်မှာထိုင်ဖို့ အသာထား၊ ရက်ကန်းစင်ကိုတောင် လုံးဝ သတိမရတော့ဘူးတဲ့။ ဘာအလုပ်မှလဲလုပ်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးတဲ့။ သူ့ဟာ လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ ပျင်းပျင်းရိရိနဲ့ ဟိုလျှောက်လိုက်၊ ဒီလျှောက်လိုက် တစ်နေ့ကုန်လုပ်နေတော့သတဲ့။

ဒီအခြေဆိုက်တော့ ဖခင်ကြီး စိတ်မကောင်းနိုင်တော့ဘူး။ သမီးအပေါ် အပြစ်မတင်ချင်ပေမယ့် သမက်အပေါ်တော့ အပြစ်တင်ချင်လာတယ်။

‘ဒီလိုဖြစ်ရတာ သူ့ခင်ပွန်းအပြစ်ပဲ၊ ငါ့သမီး အပျင်းဖက်အောင် နမော်နမဲ့ နေထိုင်တတ်အောင်၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမရှိအောင် သူ သင်ပြထားလို့ ဖြစ်မယ်၊ အင်း ဒီအတိုင်းဆက်နေသွားလို့ကတော့ မဖြစ်ချေဘူး၊ သူတို့လင်မယား

ဘဝ ကောင်းမွန်တိုးတက်အောင် ဖန်တီးမှဖြစ်တော့မယ်။ သူတို့နှစ်ဦးကို အတူ
မထားဘဲ ခွဲထားရင် နဂိုအခြေအနေကို ပြန်ရောက်သွားနိုင်တယ်’ လို့ တွေးပြီး

‘ကဲ ငါ့သမက် ဟောဟို ငွေရောင်စမ်းချောင်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာ မင်း
တစ်ယောက်တည်း သွားနေပေတော့’လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

လယ်သမားကလေး သိပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမိန့်
ကို မနာခံဘဲမနေရဲဘူး။

‘ကျွန်တော့် ဇနီးမပါပဲ ကျွန်တော် ဘယ်လို နေရထိုင်ရမှာလဲဗျာ၊
ကျွန်တော် ဇနီးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့ဘူးလား’ လို့ သနားစဖွယ်နဲ့ မဝံ့မရဲ
မေးကြည့်တယ်။

ဒီတော့ သူဌေးကြီး ဆန်က

‘မငဲ့ ဇနီးကို တွေ့ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်မှ တစ်ခါပဲတွေ့ရမယ်။ အဲဒီ
တွေ့ရမယ့်နေ့ကတော့ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်လရဲ့ ခုနစ်ရက်ညမှာ ဖြစ်တယ်’ လို့
ရှင်းပြတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ ကြယ်တွေရှိတဲ့ ငွေရောင်စမ်းချောင်းက ကျယ်လည်း ကျယ်၊
နက်လည်းနက်မို့ ဘယ်လိုလုပ် ကူးဖြတ်မှာလဲခင်ဗျာ’

‘မပူပါနဲ့လေ၊ ငါ တံတားထိုးပေးပါ့မယ်’

ဒီလိုပြောပြီး သူဌေးကြီး ဆန်က ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ကျီးငှက်အားလုံးကို
ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ တောင်ပံခတ်သံတွေ ဆူဆူညံညနဲ့ ကျီးငှက်
ထောင်ပေါင်းများစွာ ရောက်လာကြတယ်။ ဒီကျီးငှက်တွေဟာ ကိုယ်ချင်းဆက်၊
တောင်ပံချင်းယှက်ပြီး စမ်းချောင်းကူးတံတားအဖြစ် ဖန်တီးပေးလိုက်ကြတယ်။

ခင်ပွန်းသည်ကလေး စမ်းချောင်းတစ်ဖက်ကို သွားရတော့မယ်။ မသွားခင်
ချစ်ဇနီးကို နှုတ်ဆက်တယ်။ ချစ်ဇနီးက ခင်ပွန်းသည်ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံး
လိုက်ရပြီဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ဆွေးပြီးတရှုပ်ရှုပ် ငိုကြွေးနေရှာတယ်။

အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ခင်ပွန်းသည်ဟာ ကျီးငှက်တံတားပေါ်လျှောက်ပြီး
တစ်ဖက်ကမ်းအရောက် ကူးခဲ့ရပြီ။ တစ်ဖက်ကမ်းပေါ် ခြေချမိတာနဲ့ ကျီးငှက်
တွေအားလုံး အရပ်လေးမျက်နှာဆီ ပျံထွက်သွားကြတယ်။

အခုတော့ ရက်ကန်းမင်းသမီးလေးလည်း ရက်ကန်းစင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး
အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်နေပြီ။ လယ်သမားကလေးလည်း ဟိုစဉ်ကလို
နွားတွေ ပြန်ကျောင်းနေရပြီ။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးဟာ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်လရဲ့
ညမှာ ပြန်ဆုံဆည်းဖို့ အရေးကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မတွေးကြတော့ဘူး။
တစ်စတစ်စနဲ့ ပြန်ဆုံကြမယ့်အချိန်ဟာ နီးနီးလာတယ်။ အတွေးကိုယ်စီနဲ့သူတို့
နှစ်ဦးစလုံး ကြည်နူးပျော်မြူးနေကြပေမယ့် စိတ်ပူစရာအကြောင်းတစ်ခုရှိနေတယ်။

မိုးသဲသဲမဲမဲရွာမှာကို တွေးမိပြီး စိတ်ပူကြတာပေါ့။ ငွေရောင်စမ်းချောင်းက အမြဲရေပြည့်နေတတ်တာ။ မိုးသဲသဲရွာလိုက်ရင် ချက်ချင်းရေတွေ လျှံတော့မယ်။ ဒီလိုသာဆိုရင် တံတားထိုးပေးမယ့် ကျီးငှက်တွေ ရေစီးမှာ မျောပါကုန်မှာပဲ။

အင်း တွေးပြီးသာပူနေတာပါ။ တကယ်တော့ တွေးထားသလို ဘာတစ်ခုမှဖြစ်မလာပါဘူး။ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်လရဲ့ ခုနစ်ရက်နေ့ည ကောင်းကင် ကြီးဟာ ကြည်လင်သာယာ နေတယ်။ ကြယ်တွေစုံနေတယ်။ မိုးရွာမယ့် အရိပ် အရောင် လုံးဝမရှိဘူး။

ရက်ကန်းမင်းသမီးလေးဟာ စမ်းချောင်းဆီ တမ်းတမ်းတတ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကောင်းကင်ထဲမှာ တိမ်မည်းကြီးရွေ့နေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အင်း မိုးရွာစေမယ့် တိမ်တိုက်မည်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ တံတားခင်းပေးမယ့် ကျီးငှက်တိမ်မည်းထုကြီးပေါ့။

ကျီးငှက်တွေဟာ တံတားခင်းရမယ့်နေရာအရောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပျံသန်းလာနေကြပြီ။ တံတားခင်းပြီးသွားတဲ့အခါ ရက်ကန်း မင်းသမီးကလေး တစ်ဖက်ကမ်းကို အမြန်ကူးသွားတယ်။ ကမ်းတစ်ဖက် လှမ်း အတက်မှာ ချစ်ခင်ပွန်းက ဝမ်းပန်းတသာ ဆီကြိုလိုက်တယ်။

မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ သူတို့မောင်နဲ့ ထပ်မံခွဲခွာကြရပေဦးမယ်။ ချစ်ဇနီးလေးက ရက်ကန်းစင်မှာ ရက်ကန်းရက်ဖို့ ကျီးငှက်တံတားကို ဖြတ်ပြန်ရပေ ဦးမယ်။ ဒီအချိန်မှာ ခင်ပွန်းသည် လယ်သမားကလေးက တံတားဘေးမှာ ရပ်ပြီးမပြန်ချင် ပြန်ချင်နဲ့ ပြန်သွားရရှာတဲ့ ချစ်ဇနီးကလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေရှာလိမ့်မယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ တံတားခင်းပေးရမယ့်အချိန်ရောက်တိုင်း ကျီးငှက်တွေ ကတော့ ရောက်လာကြတာပါပဲတဲ့။

ရှေးတုန်းကတဲ့ကွယ်

ဟိုး ရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး အုပ်စိုးခဲ့တယ်။ အလောင်းတော်ဟာ ဒီ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးရဲ့ ထီးမွေနန်းလျာကို ဆက်ခံမယ့် သားတော်အဖြစ် ဖွားမြင်လာခဲ့တယ်။ သားတော်လေးကို ဗြဟ္မဒတ္တလို့ အမည်ပေးသတဲ့။ သားတော် ၁၆ နှစ်သားအရွယ် ရောက်လာတဲ့အခါတက္ကသိုလ် ပြည်သွားပြီး အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်ကို သင်ယူတတ်မြောက်စေခဲ့တယ်။ ခမည်းတော် ဘုရား နတ်ရွာစံတဲ့အခါ ဒီသားတော်ကနန်းမွေ ဆက်ခံခဲ့တယ်။ ဒီဘုရင်ငယ် ကလေးဟာ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနဲ့အညီ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့သတဲ့။ တရားစီရင်ရာမှာလည်း အဂတိတရားလေးပါး ကင်းတယ်။ ဘုရင်ကိုယ်တော်တိုင် ကလည်း အဲဒီလိုဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ကျင့်ကြံလေတော့ အမတ်ကြီးတွေကလည်း တရားဥပဒေကို လေးစားကြရတော့တာပေါ့။ အမှုအခင်းတွေကို မှန်မှန်ကန် ကန် ဆုံးဖြတ်ကြရတော့တာပေါ့။ အမှုအခင်းတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်တဲ့ အတွက်ကြောင့်လည်း မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံတိုင်တန်းတဲ့ အမှုမျိုး မပေါ်ပေါက် တော့ဘူး။ အဲဒီလို မှုခင်းတွေ ပပျောက်သွားတဲ့အတွက် တရားရုံးတော်မှာ တရားစွဲဆိုမှုတွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ တရားရုံးတော်မှာ တရားသူကြီးတွေ တစ်နေကုန် ထိုင်ကြပေမယ့် တရားလို တစ်ယောက်တစ်လေမှ မလာလို့ တရား မစီရင်ရတဲ့ အချိန်ကုန်တော့ ပြန်ကြရသတဲ့။ ကြာတော့ တရားရုံးကိုတောင် ပိတ်ထားရ မလောက် ဖြစ်လာသတဲ့။

ဒီတော့ အလောင်းတော် ဘုရင်ငယ်က
တွေးသတဲ့။

တရားရုံးတော်ကို အမှုသည်တစ်ယောက်မှ မလာခြင်းဟာ ငါ ဖြောင့်ဖြောင့်
မတ်မတ် အုပ်ချုပ်နေတဲ့အတွက်ကြောင့်တော့မဟုတ်နိုင်ဘူး။ အခုဆိုရင် အမှု
အခင်းတွေ ပပျောက်ပြီး တရားရုံးတော်လည်း စိစိညံ့ညံ့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ပိတ်ပစ်ရ
မလိုတောင်ဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ အပြစ် ရှိမရှိ စူးစမ်းဆင်ခြင်ရုံသာ
ရှိတော့တယ်။ အကယ်၍ ငါကိုယ်တိုင်က တစ်ခုခု ချို့ယွင်းနေပြီဆိုရင်လည်း
ပြုပြင်တန် ပြုပြင်ရပေလိမ့်မယ်။ အမှားတွေလည်း ရှောင်ရှားပြီး ကောင်းအောင်
ကြိုးစား လေ့ကျင့်ရမှာပဲ။

ဒီအတွေးနဲ့ ဘုရင်ငယ်ဟာ သူ့အပြစ်ကို ထောက်ပြမယ့်လူရှာတယ်။
ဒါပေမဲ့ သူ့နားက လူတွေထဲမှာတော့ အပြစ်ထောက်ပြမယ့်လူကို မတွေ့ရဘူး။
သူ့ကို ချီးကျူးကြတဲ့သူတွေပဲတွေ့ရသတဲ့။

ဒါနဲ့သူက ထပ်စဉ်းစားပြန်တယ်။

‘အင်း ဒီလူတွေငါ့ကိုကြောက်လို့မကောင်းတာတွေမပြောဘဲ၊ကောင်းတာ
တွေချည်းပြောကြတာ ဖြစ်မယ်’

ဒါကြောင့်သူ့အပြစ်ထောက်ပြနိုင်သူကို နန်းတော်ပြင်ပမှာလိုက်ရှာသတဲ့။
ဒီလူတွေထဲမှာ အပြစ်ရှာမယ့်သူ မတွေ့ပြန်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲနေပြည်တော်အပြင်ဘက်
ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တွေမှာ မြို့တခါးလေးဝမှာ ဆက်ခါဆက်ခါ ရှာတယ်။
အပြစ်ထောက်ပြမည့်သူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး။ ချီးကျူးသံတွေကိုသာ ကြားမြဲ
ကြားရသတဲ့။ ဒါကြောင့် တောနယ်တွေထွက်ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အလောင်းတော် ဘုရင်ငယ်ဟာ တိုင်းပြည်ကို အမတ်ကြီးတွေနဲ့
လွှဲအပ်ထားခဲ့ပြီး မြင်းရထားနဲ့ ရုပ်ဖျက်ထွက်ခဲ့တယ်။ရထားထိန်းတစ်ယောက်တော့

ပါလာတာပေါ့။ ဘုရင်ငယ်ဟာ အပြစ်တောက်ပြမယ့်သူကို တောရွာအနံ့ရှာတယ်။ မတွေ့ဘူး။ နယ်စပ်အထိသွားတယ်။ မတွေ့ပြန်ဘူး။ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ လက်လျှော့ပြီး နေပြည်တော်ကိုသာ ပြန်လှည့်ခဲ့ရတော့သတဲ့။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ကောသလတိုင်းရဲ့ဘုရင် မလ္လိကာဟာ တိုင်းပြည်ကို မင်းကျင့်တရားနဲ့အညီ အုပ်ချုပ်နေသတဲ့။ ဒီဘုရင်လည်း သူ့အပြစ်ကို ရှာဖွေနေချိန် ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း နန်းတော်ထဲမှာတော့ ရှာတွေ့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် တောနယ်တွေဆင်းပြီး သူ့အပြစ်ထောက်ပြနိုင်သူကို ရှာရာက မတွေ့လို့ပြန်အလာ အလောင်းတော်ရထားနဲ့ မတ်စောက်တဲ့ လမ်းကျဉ်းကလေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးပါလေရောတဲ့။

မလ္လိကာ ဘုရင့်ရထားထိန်းက အလောင်းတော်ရဲ့ ရထားထိန်းကို လမ်းဖယ်ပေးဖို့ပြောသတဲ့။ အလောင်းတော် ရထားထိန်းကလည်း ‘အသင် ရထားထိန်း၊ အသင့်ရထားကသာဖယ်ပေးဖို့ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရထားမှာဗာရာဏသီ ပြည့်ရှင် ဘုရင်ဗြဟ္မဒတ္တ စီးနင်းလိုက်ပါတော်မူခဲ့တယ်’ လို့ ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ တစ်ဖက်ရထားထိန်းကလည်း ‘အသင်ရထားထိန်း၊ ကျုပ်ရထား မှာလည်း ကောသလတိုင်းရဲ့ဘုရင် မလ္လိကာလိုက်ပါတော်မူခဲ့တာပဲ’ လို့ဆိုပြန်တယ်။

ဒီအခါမှာ အလောင်းတော်ရဲ့ ရထားထိန်းက စဉ်းစားသတဲ့။

‘အင်း ဟိုကလည်း ဘုရင်လို့ပြောနေပါကလား၊ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်း မလဲ၊ အင်း သိပြီ၊ သိပြီ၊ ဟိုဘုရင်အသက်ကို သိအောင်လုပ်ရမယ်၊ အသက်ငယ်တဲ့ ဘုရင့်ရထားက အသက်ကြီးသူ ဘုရင့်ရထားကို လမ်းဖယ်ပေးစေရမယ်’

စဉ်းစားရတာနဲ့ တစ်ဖက်ရထားထိန်းကို ကောသလဘုရင် အသက် လှမ်းမေးတယ်။ ဒီတော့ အသက်တွေတူနေတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကောသလဘုရင် နေပြည်တော်အကျယ်အဝန်း၊ စစ်သည်ရဲမတ်အရေအတွက်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၊ ထင်ပေါ် ကျော်ကြားမှုအကြောင်း၊ ကောသလတိုင်းပြည် အကြောင်း၊ ဇာတ်၊ ဘုရင့်မျိုးနွယ်မိသားစုအထိ ဆက်ခါ ဆက်ခါ စုံစမ်းတယ်။ အားလုံးတူနေကြပြန်သတဲ့။ ဘုရင်နှစ်ပါးစလုံးရဲ့ နေပြည်တော်အကျယ်အဝန်းဟာ မိုင်ကိုးရာစီ ဖြစ်နေကြတယ်။

ဒါကြောင့် အလောင်းတော်ရဲ့ ရထားထိန်းက

‘ကဲ အားလုံးတူနေမှတော့ ပိုမိုဖြောင့်မတ်သူကို လမ်းဖယ်ပေးဖို့သာ ရှိတော့တယ်’ လို့ တွေးမိပြီး တစ်ဖက်ရထားထိန်းကို ‘သင့်ဘုရင်မှာ မည်ကဲ့သို့သော ဖြောင့်မတ်မှုမျိုး ရှိပါသလဲ’ လို့ မေးလိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ တစ်ဖက်ရထားထိန်းက သူ့ဘုရင် မဖြောင့်မတ်မှုကို ဖြောင့်မတ်မှု အဖြစ်ပြသကြော်ငြာတဲ့အနေနဲ့ ကဗျာရဲ့ ပတမပိုဒ်ကို ရွတ်ဆိုလိုက်သတဲ့။

အင်အားဖြင့် ပြိုင်သူကို
အင်အားတူ အနိုင်ယူတယ်
သိမ်မွေ့ပျော့ပျောင်းသူကို
သိမ်မွေ့ပျော့ပျောင်းခြင်းဖြင့်သာ၊
ကောင်းသူကို
ကောင်းခြင်းဖြင့်သာ၊
ကောက်ကျစ်သူကို
ကောက်ကျစ်မှုဖြင့်သာ၊
ဘုရင်မလွှီကာ
အနိုင်ယူမြဲပါ။
ဤသည်
ကျွန်ုပ်ဘုရင်၏ သဘာဝပေပဲ၊
အသင်ရထားထိန်း
ရှောင်ဖယ်တိမ်းပါလော့။

ဒီလိုဖြေသံကြားလိုက်တော့ အလောင်းတော်ရဲ့ ရထားထိန်းက ‘နေပါဦး၊ သင့်ဘုရင်ရဲ့ ဖြောင့်မတ်မှု၊ ကောင်းမြတ်မှုက ဒါအကုန်ပဲလား’

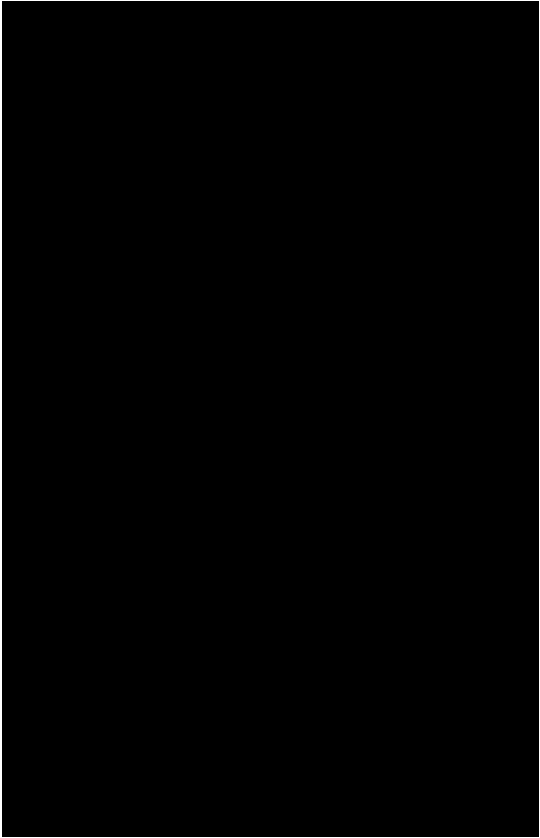
‘မှန်ပါတယ်’
‘ဒါတွေဟာ ဖြောင့်မတ်မှု၊ ကောင်းမြတ်မှုတွေဆိုရင် မမှန်ကန်မှု၊ ဆိုးယုတ်မှုတွေကရော’

‘အခု ကျုပ်ပြောပြလိုက်တာကို မမှန်ကန်မှု၊ ဆိုးယုတ်မှုတွေလို့ အသင် မှတ်ယူချင်လည်း မှတ်ယူပေါ့၊ ကဲ သင့်ဘုရင်ရဲ့ ဖြောင့်မတ်မှုနဲ့ ကောင်းမြတ်မှုတွေ ကရောဗျာ၊ ပြောပါဦး’

ဒီအခါ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ရထားထိန်းက တစ်ဖက် ရထားထိန်းကြား အောင် ဒုတိယပိုဒ်ကို ရွတ်ပြသတဲ့။

ကျွန်ုပ်၏အရှင် ဘုရင်ဗြဟ္မဒတ္တသည်
ဒေါသကို တည်ငြိမ်ခြင်းဖြင့်သာ
ကောက်ကျစ်မှုကို ဖြောင့်မှန်ခြင်းဖြင့်သာ
စေးနဲ့သူကို ပေးကမ်းခြင်းဖြင့်သာ
မုသားကို သစ္စာဖြင့်သာ
ကိုယ့်ဘက်ပါအောင်
စွမ်းဆောင်မြဲမို့
အို အသင်ရထားထိန်း
ရှောင်ဖယ်တိမ်းပါလော့။

အလောင်းတော်ရဲ့ ရထားထိန်းပြန်ပြောသံအကြားမှာ မလ္လိကာဘုရင်နဲ့
ရထားထိန်း နှစ်ဦးစလုံး ရထားပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြပြီး မြင်းတွေကိုဖြုတ်၊
ရထားကို ရွှေပေးလိုက်ကြသတဲ့။

—(Continued)—

It is possible, however, that the author of the text is referring to a different type of food, such as a large, flat, round object, which could be a fried egg or a flatbread. The text is somewhat ambiguous, and the illustration is a stylized representation of a traditional Chinese meal.

အဲဒီ ပြဟွဒတ်မင်းကြီးဟာ အင်မတန် စကားများသတဲ့ ။ မင်းကြီး စကားပြောမှဖြင့် ဘေးလူဝင်ပြောခွင့်ကို မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒီစကားများတဲ့ရောဂါကို ပျောက်အောင်ကုဖို့ အလောင်းတော်အမတ်က အမြဲမပြတ် ကြံစည်တွေးဆနေခဲ့ သတဲ့။

ဒီလိုတွေးဆနေတဲ့အချိန်မှာပဲ ဟိမဝန္တာတောင်က ရေကန်တစ်ခုထဲမှာ လိပ်ကြီးတစ်ကောင်ရှိနေသတဲ့။ ဒီရေကန်မှာ တောဘဲနှစ်ကောင်ကလာပြီး အစာ ရှာစားလေ့ရှိတယ်။ ကြာတော့ လိပ်ကြီးနဲ့ တောဘဲနှစ်ကောင်ဟာ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြရောတဲ့။ တရင်းတနှီး ဖြစ်သွားကြပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း တစ်နေ့ကျတော့ တောဘဲနှစ်ကောင်က လိပ်ကြီးကို ပြောကြသတဲ့။

‘အဆွေလိပ်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ဟိမဝန္တာဒေသက ‘အလှတောင်’ မှာရှိတဲ့ ‘ရွှေဂူ’ဟာဖြင့် အင်မတန်ကို နှစ်ခြိုက်ပျော်ပိုက်စရာ ကောင်းတယ်။ အဆွေလိုက်လည်ပါလားဗျာ’

‘လည်ချင်ပြီလား မိတ်ဆွေလေးတို့ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ် သွားနိုင်မှာလဲဗျာ’

‘အို ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်သွားပါ့မယ်၊ တစ်ခုပဲသတိထားဗျာ၊ လမ်းမှာဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ဘယ်နှယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား အဆွေလိပ်ကြီး’

‘ဟာဗျာ၊ ဒီလောက်ကတော့ မဖြစ်နိုင်စရာ ဘာရှိသလဲ၊ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ကဲ ကျုပ်ကိုသာ ခေါ်ပေတော့’

ဒီတော့ တောဘဲနှစ်ကောင်က တုတ်တစ်ချောင်း လိုက်ရှာကြတယ်။ ရလာတဲ့အခါ လိပ်ကြီးကို တုတ်ရဲ့အလယ်မှာ ကိုက်စေလိုက်တယ်။ သူတို့ နှစ်ကောင်ကတော့ တုတ်အစွန်းတစ်ဖက်စီမှာ ကိုက်ထားလိုက်ကြပြီးတစ်ပြိုင်တည်း လေထဲမှာ ပျံတက်လိုက်ကြသတဲ့။

လိပ်ကြီးကို တုတ်အလယ်မှာကိုက်စေပြီး အဲဒီလို အတော်ကြာအောင် ပျံသန်းသွားမိတဲ့အခါ အောက်က ရွာသားအချို့က သူတို့သုံးဦးကို လှမ်းမြင်လိုက် သတဲ့။ ရွာသားတွေက အံ့ဩတကြီးနဲ့ ‘ဟေ့ ဟေ့၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ၊ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း၊ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း၊ ဘဲနှစ်ကောင်က လိပ်ကြီးတစ်ကောင်ကို တုတ်မှာ ကိုက်ခိုင်း ထားပြီး ချီသွားတယ်ဟေ့’ လို့ အော်ဟစ်ပြောဆိုကြသတဲ့။ ရွာသားတွေ အော်ပြော သံကို လိပ်ကြီးကြားတော့ ‘အောင်မယ်၊ ငါ့မိတ်ဆွေတွေက ဘယ်လို ချီသွား ချီသွား ပေါ့ဟဲ့၊ ဒင်းတို့အပူ တစ်ပြားသားမှ မပါဘူး၊ ဟင်း ဘာမဟုတ်တဲ့ ကျွန်စုတ်

တွေကများ သူတို့အပူကျနေတာပဲ' လို့ ပြန်ပက်လိုက်ချင်တာ ပါးစပ်ကို ယားနေ သတဲ့။

လိပ်ကြီးကို အဲဒီလို သယ်ဆောင်သွားနေချိန်မှာ လေကလည်း တအား တိုက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရွာသားတွေ ပြောသံကြားပြီးတဲ့နောက် မကြာခင်ကလေး မှာပဲ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးရဲ့ နန်းတော်ပေါ် ရောက်လာကြပါ လေရော။ ဒီနေရာရောက်လာတော့ ပါးစပ်ယားနေတဲ့လိပ်ကြီးလည်းပြန်ပက်ချင် စိတ်ကို မမျိုသိပ်နိုင် ဖြစ်လာတော့သတဲ့။ ဒါနဲ့ ပြောချင်တာပြောဖို့ ပါးစပ်ကိုအဟ တုတ်ကနေ လွတ်သွားပြီး ပြုတ်ကျပါလေရော။ ပြုတ်ကျလာတဲ့လိပ်ကြီးဟာ နန်းတော်ရှေ့ ကွက်လပ်ထဲလာကျသတဲ့။ မြေပြင်နဲ့အထိမှာ ဗြန်းခနဲ လိပ်ကြီး နှစ်ခြမ်း ကွဲထွက်သွားတော့သတဲ့။

ဖြစ်ချင်တော့ဒီအချိန်မှာပဲ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးဟာ အလောင်းတော်အမတ်နဲ့ အတူ နန်းတော်ကိုပြန်ကြွလာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လိပ်ကြီးဖြစ်အင်ကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ မြင်လိုက်ရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ မင်းကြီးက အလောင်းတော်အမတ်ကို 'ဆရာအရှင်၊ ဒီလိပ်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာမှာလာကျရပါသလဲ' လို့ မေးလိုက် သတဲ့။ ဒီတော့အလောင်းတော်က အင်း ဒီဘုရင်ကို သင်ခန်းစာပေးဖို့ ကြံစည် တွေးဆခဲ့တာကြာပြီ၊ ခုမှပဲ ပေါ်လာပေတော့တယ်။ အမှန်တော့ ဒီလိပ်ကြီးဟာ တောဘဲနှစ်ကောင်ကို အဆွေခင်ပွန်း ဖွဲ့လိမ့်မယ်။ အဆွေခင်ပွန်းတွေက သူ့ကို တုတ်မှာ ကိုက်ထားစေပြီး ဟိမဝန္တာတောင် အရောက် ခေါ်ဆောင်သွားတာ ဖြစ်မယ်။ အင်း ဒါပေမဲ့ လိပ်ကြီးခမျာ မြေပြင်က တစ်စုံတစ်ယောက်ပြောသံကို ကြားတော့ ပြန်ပြောချင်စိတ်ကို မမျိုသိပ်နိုင်ဖြစ်လာလို့ ပြန်ပြောဖို့ပါးစပ်အဟ တုတ်ကနေ လွတ်ထွက်သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်ကျ၊ ခုလို အသေဆိုးနဲ့ ဘဝ ဆုံးသွားရတာဖြစ်မယ်လို့ တသိတတန်း တွေးကြည့်လိုက်ပြီး မင်းကြီးရဲ့ အမေး ကို ပြန်ဖြေလိုက်သတဲ့။

'အရှင်မင်းကြီး၊ စကားမပြတ် တရစပ်ပြောသူများကို 'လေအိုး'လို့ သမုတ်ကြရိုးထုံးစံရှိပါတယ်၊ အမှန်တော့ လေအိုး မှန်သမျှ ဒီလို ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်မျိုးနဲ့ နိဂုံးချုပ်ရဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး'

အဲဒီလို လျှောက်တင်အပြီးမှာ အလောင်းတော်အမတ်က အောက်ပါ လင်္ကာလေးနှစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုသတဲ့။

'တုတ်ကိုက်ထားလည်း
တားမရတဲ့ ဆန္ဒကြောင့်

လိပ်ကြီးဘဝ

သူ့ကိုယ်သူ သတ်ဖြတ်ရပြီ။

စကားတစ်လုံးဒဏ်

အသက်ဆုံးသည်အထိ

ဒင်းခံရလေပြီ၊

အို အရှင်

လိပ်ဖြစ်အင်ကို

မြင်အောင် ရှုပါလော့။

ကြောင်းမဲ့ ဟော့ရမ်း

နှုတ်မကြမ်းနှင့်။

ပညာ နှစ်သား

ပါ စကားကို

အစဉ်ဆိုလော့ အို အရှင်။

အို အရှင်

စကားမျှင် မပြတ်

တရစပ်ပြောသည့်လိပ်

ရင်ထိပ်စရာ အဖြစ်ဆိုးကဲပြီး

သေပွဲဝင်ခဲ့ပုံ

မျက်မြင်ကြုံပြီ မဟုတ်တုံလော။

သူ့ကို စောင်းချိတ်ပြီး တီးတိုးရေရွတ်နေမှန်း ဘုရင်ကရိပ်စားမိသွားတယ်။

ဒါကြောင့် ‘ဆရာ အရှင်။ ကိုယ်တော်မြတ်ကိုများ ပြောနေတာလားဗျာတို့’လို့ မေးလိုက်ပြန်သတဲ့။

ဒီတော့မှ အလောင်းတော်အမတ်ကလည်း ‘ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်တော် မူသော အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်မင်းကြီးပဲဖြစ်စေ၊ တခြားဘယ်သူပဲဖြစ်စေ၊အတိုင်း အတာမဲ့ နှုတ်သရမ်းလွန်းရင် ဒီလိပ်ကြီး အဖြစ်ဆိုးနဲ့တိုးပုံအတိုင်း တိုးရမှာအမှန် ဖြစ်ပါတော့တယ်’လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လျှောက်တင်လိုက်သတဲ့။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးလည်း စကားအရာမှာ ချုပ်တည်းခဲ့လို့ စကားနည်းသူတစ်ဦး ဖြစ်လာတော့တယ်။

အချစ်ဖန်လုံးကလေး

ဟိုး ရှေးအခါက ဗီယက်နမ် နယ်သေးလေးတစ်ခုကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ နယ်ချုပ် 'ငုယင်လီတီး'ဆိုတဲ့သူ ရှိခဲ့တယ်။သူဟာ မြစ်ကမ်းပါးပေါ်က ရဲတိုက်လိုအိမ်ကြီးမှာ ဇနီး ရန်၊ သမီးငယ် နမ်တို့နဲ့ အတူနေတယ်။

သမီးကလေး နမ် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ခြံဝင်းကြီးထဲမှာပဲ နေရာအနံ့ ဆော့ကစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မျှော်စင်ကြီးပေါ်က အခန်းကလေးကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ အဲဒီ အခန်းကလေးကနေ ဟိုအဝေးက မြစ်ကို မြင်နိုင်တယ်။ မြစ်တွင်းမှာ လှေတွေ ထက်အောက် စုန်ဆန်သွားလာနေကြတာကို ကြည့်ပြီး နမ်ကလေး သိပ်ပျော်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မိဘနှစ်ပါးနဲ့ခွဲပြီး အိပ်ခိုင်းတဲ့အရွယ်ရောက်လာ တဲ့အခါ နမ်က ဒီမျှော်စင်ပေါ်က အခန်းကိုပဲ ရွေးလိုက်တယ်ပေါ့။ သူဟာ အခန်း ပြတင်းကနေ မြစ်ဘက်လှမ်းမကြည့်မိတဲ့အခါများမှာ တစ်နေကုန် စာဖတ်တယ်။ ဇဝန်းထိုးတယ်။

တစ်မနက်မှာတော့ မြစ်ဘက်ကပျံ့လွင့်လာတဲ့ သီချင်းသံကလေးကို နမ်ကြားရတယ်။ ထပြီး ပြတင်းပေါက်က လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ လှေတစ်စင်းနဲ့ တံငါသည်ကလေးကို မြင်တယ်။ချက်ချင်းပဲ သူရင်ခုန်လာတယ်။အသံကောင်းတဲ့ တံငါသည်ကလေးကို သူ ချစ်မိသွားပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်တယ်။ မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့် အသံကောင်းတဲ့အတွက် ရုပ်လည်းလှမယ်လို့ သူ တွက်မိတယ်။ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းရက်များမှာ ပြတင်းပေါက်ကလှမ်းပြီး မြစ်ဘက်ကို နမ် ကလေး ငေးမျှော်တတ်ပြီပေါ့။

ခါတိုင်းရက်များမှာလိုပဲ တစ်မနက်မှာ နမ်က မြစ်ဘက်မျှော်ငေးနေ တယ်။ဒါပေမဲ့ သူချစ်သူ လှေငယ်ရှင်တံငါသည်ကလေးက ပေါ်မလာဘူး။ သည်းခံဆက်စောင့်ပေမယ့် တစ်ပတ်ကြာသွားတဲ့အထိ ပေါ်မလာဘူး။ နမ်ကလေး နွမ်းလျ လှမ်းဆွေးနေရပြီ။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ရပြီ။ တစ်စ တစ်စနဲ့ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လာတယ်။ ကြာလာတော့အစာလည်း မစားတော့ဘူး။ ဒီတော့ အထိန်းတော်ကလေးက သိပ် စိတ်ပူပင်လာပြီး ဖခင် နယ်ချုပ်ကြီးဆီ သွားအကြောင်းကြားလိုက်တယ်။

အကြောင်းစုံသိရတဲ့အခါ နယ်ချုပ်ကြီးက တံငါသည်ကလေးကိုရှာဖို့ အစေခံတွေကို လွှတ်တယ်။ တံငါသည်ကလေးကို ရွာတစ်ရွာမှာ တွေ့ကြတယ်။ သူ့နာမည်က 'တန်'တဲ့။ အစေခံတွေက တန်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ခေါ်လာခဲ့ကြတယ်။ ရောက်လာတဲ့အခါ ဖခင် နယ်ချုပ်ကြီးက သမီးနမ်ရဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြပြီး တန်ကို မျှော်စင်ပေါ်ကအခန်းထဲခေါ်လာခဲ့တယ်။ အခန်းထဲရောက်တဲ့အခါ တန်က သီချင်းတစ်ပုဒ် သီဆိုလိုက်တယ်။ သီချင်းသံလေး ကြားလိုက်တော့ နမ် ကလေး လှုပ်လာတယ်။ ရင်ခုန်လာတယ်။ ရှက်ရွံ့တဲ့ အမူအရာကလေးတွေ ပေါ်လာတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ဖခင်ကြီးက

'သမီးကလေး နမ်၊ သူဟာ တံငါသည် တန်ပဲ၊ သမီးချစ်တယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ပဲပေါ့' လို့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တဲ့အခါ နမ်က တန်ကို စူးစိုက်ကြည့် လိုက်တယ်။ တန်က နမ်ဆီ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားတယ်။ အင်း လယ်လို ပါလိမ့်၊ နမ့် မျက်နှာမကောင်းပါလား၊ ကြောက်ရွံ့နေသလိုပဲ။ မကျေနပ်တဲ့ပုံပဲ။ သူထင်ထားသလောက် တန်က မလှလို့လား။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း နမ် အမူအရာတွေပျက်လာတယ်။ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်လိုက်တယ်။ စိတ် မထိန်းနိုင်တော့တဲ့ ပုံမျိုးနဲ့

'မချစ်ဘူး၊ မချစ်ဘူး၊ သူ့ကို သမီး လုံးလုံးမချစ်ဘူး၊ ပြန်ခေါ်သွားပါ၊ မြန်မြန်ခေါ်သွားကြစမ်းပါ'လို့ အော်ဟစ် မောင်းနှင်လွှတ်တယ်။

တန်စိတ်ပျက်သွားတယ်။အားငယ်သွားတယ်။ခဏတာကလေးမြင်ခွင့်ရ ပေမယ့် နမ်ဟာ ထူးထူးခြားခြား လှပနေလို့ သူ အသည်းနှစ်အောင် ချစ်မိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ တန်အတွက် မျှော်လင့်ချက်လုံးလုံး မရှိတော့ဘူး။

ရွာပြန်အရောက်မှာ တန်တစ်ယောက် ဗုန်းဗုန်းလဲတော့တယ်။ မကြာခင် သေဆုံးသွားတယ်။ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်မှာ တန့်အလောင်းကိုမြေမြှုပ်သဂြိုဟ် လိုက်ကြတယ်။နောက်တစ်နေ့မနက် တန်ရဲ့မိသားစု အိမ်ပြန်ရောက်ကြတဲ့အခါ ထိပ်ပိုင်းက ဖန်နဲ့တူတဲ့ ကျောက်မျက်တစ်လုံးကို တွေ့ကြရတယ်။ ဒီကျောက်မျက် တုံးကလေးကို သူတို့က နယ်ချုပ်ကြီးဆီ ပို့ပေးလိုက်တယ်။ နယ်ချုပ်ကြီးက 'ဒါဟာ အချစ်ဖန်လုံးကလေးဖြစ်တယ်'လို့ ပြောပြပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ပန်းကန် ယူခဲ့ဖို့ ခိုင်းလိုက်တယ်။ နယ်ချုပ်ကြီးက လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲဖန်လုံးကလေး ထည့်လိုက်တဲ့အခါ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲမှာ လှေကလေးကို ကွေပတ် လှော်ခတ်နေတဲ့ တံငါသည်ကလေးပုံရိပ် ပေါ်လာတယ်။

ဒီတော့ နယ်ချုပ်ကြီးက

'သူ့သေဆုံးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတောင် သူနဲ့ဆိုင်တဲ့ အချစ်ဖန်လုံးကလေး ဟာ မကွဲမမျက်ဘူး။ အချစ်ကြွေး မပြေသေးသရွေ့ နဂိုမူရင်းအတိုင်း တည်ရှိ နေတတ်တယ်' လို့ ရှင်းပြတယ်။

ငယ်ရွယ်သူ မောင်နှံရဲ့ အချစ်ဟာ ဘဝဟောင်းကတည်းက စတင်ခဲ့တယ်။ ဖိုနဲ့မ ချစ်ကြပြီဆိုရင်လည်း သူတို့နှစ်ဦးဟာ နောင်ဘဝအထိ အတူတွဲနေနိုင် ကြတယ်လို့ ဗီယက်နမ်တွေက ယုံကြည်ကြတယ်။

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲက ပုံရိပ်ကို နှစ်မြင်တဲ့အခါ သူ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့မိကြောင်း သိသွားတယ်။ တကယ်တော့ တန်ရဲ့အချစ်ကိုရအောင်ယူပြီး သူ့အချစ်ကိုတော့ တန်ကို ပြန်မပေးခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် အခု သူဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာနားလည်လိုက်တယ်။

နမ်ဟာ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကလေးကို သူတစ်ဦးတည်းနေထိုင်ရာ မျှော်စင်ပေါ်က အခန်းထဲယူသွားတယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ကုလားထိုင်မှာထိုင်၊ ပေါင်ပေါ်မှာ ပန်းကန်ကလေးတင်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုတော့တယ်။ ဒီတော့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေက ပန်းကန်ထဲကျသွားတယ်။ မျက်ရည်နဲ့ ထိတွေ့ လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အချစ်ဖန်လုံးကလေးဟာတဖြည်းဖြည်း အရည်ပျော်သွားတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ အရည်ဘဝ ပြောင်းသွားတော့တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ နမ်ကလေး ဟာလည်း ထိုင်နေရင်းက အသက်ထွက်သွားတော့တယ်တဲ့ကွယ်။

နမ်နဲ့ တန် နောင်ဘဝမှာ အတူနေကြရပြီပေါ့။

ဘုရင်မြောက်စားတဲ့ ဟာရီဆာမန်

ဟိုး ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာမှာ ‘ဟာရီဆာမန်’ ဆိုတဲ့ ဗြဟ္မဏတစ်ဦး ရှိခဲ့တယ်။ သူဟာ ဆင်းရဲတယ်။ မိုက်မဲတယ်။ အရင်ဘဝတုန်းက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခဲ့လို့ ခုဘဝမှာ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးမကောင်းဘူး။ အလုပ်အကိုင်မဲ့ဘဝ ရောက်နေရတယ်။ ဒီအထဲ သားသမီးတွေက များသေးသတဲ့။ ဒါကြောင့် သူဟာ မိသားစုနဲ့ အတူ လှည့်လည်သွားလာပြီး တောင်းရမ်းစားသောက်နေရတယ်။ အဲဒီလို လှည့်လည်သွားလာနေရာက တစ်ခါကျတော့ သူတို့ဟာ မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို ရောက်သွားကြသတဲ့။ ကံအားလျော်စွာပဲ သူတို့မိသားစုအားလုံး အဲဒီမြို့က သူဌေးကြီး စူဠဒတ္တအိမ်မှာ အလုပ်ရကြတယ်။ သားနှစ်ယောက်က သူဌေးကြီးရဲ့ နွားတွေနဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ထိန်းကျောင်းတဲ့အလုပ်ရတယ်။ သူ့မိန်းမက တော့အစေခံပေါ့။ သူကတော့ သူဌေးကြီးရဲ့ အိမ်စောင့်အဖြစ်နဲ့ သူဌေးကြီး အိမ်နားမှာပဲ နေရသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ သူဌေးကြီး စူဠဒတ္တရဲ့သမီး မင်္ဂလာဇဉ်ခွဲပွဲကျင်းပတယ်။ ဒီပွဲကို သတို့သား မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ၊ အပျော်ကျူးသူတွေ အများအပြား တက်ရောက်ကြသတဲ့။ ဟာရီဆာမန်ကလည်း အင်း ဒီနေ့တော့ ဆီဦးထောပတ် တွေအသားတွေ၊ အရသာထူးတဲ့ အစားအစာတွေ အန်ထွက်အောင်စားရတော့မှာ ပဲလို့ထင်ထားသတဲ့။ သူဌေးကြီးအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ သူတို့မိသားစုလည်း သူ့လိုစားရမှာ အမှန်ပဲလို့ ထွက်ထားလိုက်တယ်။ သူဟာ အဲဒီလို တဝတပြဲ စားဖို့ပြင်ထား မျှော်လင့်ထားပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ သတိမရကြဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီပွဲမှာ သူ ဘာမှ မစားလိုက်ရဘူး။ အတော့်ကို အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသတဲ့။ စိတ်လည်းနာသွားသတဲ့။ ညကျတော့ နာကျည်းစိတ် မကုန်နိုင်သေးဘဲ သူ့မိန်းမကို ပြောတယ်။

‘ဟင်း၊ ငါ ဆင်းရဲလို့ မိုက်လို့ ခုလိုမလေးမစား ဆက်ဆံခံရတာ ဒီတော့ပရိယာယ်သုံးပြီး မှော်ပညာတတ်တဲ့ပုံ ငါဟန်ဆောင်မယ်။ ဒါမှ စူဠဒတ္တ သူဌေးရဲ့ အလေးစားခံပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာမယ်။ ကဲ အခါအခွင့်စောင့်ပြီး ငါ မှော်ပညာ တတ်တဲ့အကြောင်း သူဌေးကြီးသိအောင် လုပ်ပေတော့’

ဟာရီဆာမန်ဟာ သူ့စကားကို ပြန်စဉ်းစားရင်းက တစ်စ တစ်စ ညဉ့်နက်လာတယ်။ လူတွေအားလုံး အိပ်မောကျကုန်ပြီဖြစ်ပေမယ့် သူ မအိပ်နိုင် သေးဘူး။ အကြံရှိနေတာကိုး။ အတော်ကို ညဉ့်နက်လာတော့ သူဟာ သူဌေးကြီး

သမက်စီးတဲ့ မြင်းကို ထခိုးတော့သတဲ့။ သူဟာ မြင်းကိုအတော်ဝေးတဲ့ တစ်နေရာထိ ယူသွားပြီး ဝှက်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ခပ်တည်တည်နဲ့ အိပ်နေသတဲ့။ အဲ မနက်လင်းတော့ မြင်းပျောက်မှန်း တစ်အိမ်လုံးသိသွားကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ နေရာအနှံ့အပြား လိုက်ရှာကြတယ်။ မတွေ့ဘူး။ သူဌေးကြီး စူဠဒတ္တအတွက်လည်း ဒါဟာ မကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်မို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မြင်းကိုတော့ ကြိုးစားရှာရသေးတာပေါ့။ ဒီအချိန်မှာ ဟာရီဆာမန်ရဲ့ မိန်းမက သူဌေးကြီးဆီ ရောက်လာပြီး ‘ကျွန်မ ခင်ပွန်းဟာ ပညာရှင်ဖြစ်ပါတယ်၊ နက္ခတ်နဲ့ မှော်ပညာမှာ အထူးကျွမ်းကျင်နဲ့စပ်ပါတယ်။ သူဟာ ပျောက်သွားတဲ့ မြင်းကို ပြန်ရအောင် ဟောပေးနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ သူ့ကို သူဌေးကြီး ဘာကြောင့် မေးမကြည့်တာလဲ။ မေးကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်’ လို့ တိုက်တွန်းပြောဆိုသတဲ့။ ဒီတော့ စူဠဒတ္တသူဌေးကြီးက ဟာရီဆာမန်ကို ချက်ချင်းအခေါ်လွှတ်လိုက်ပြီး မေးတော့ တာပေါ့။ အဲဒီလိုမေးတော့ ဟာရီဆာမန်က ‘အင်း မနေ့ကတော့ ကျုပ်ကို မေ့နေကြတယ်၊ ကနေ့ မြင်းပျောက်သွားမှပဲ သတိရကြသလား’ လို့ ခပ်ထေ့ထေ့ ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ စူဠဒတ္တက ‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ’ လို့ မျက်ပြေစကား ပြောရတော့တာပေါ့။ ပြီးမှ မြင်းသူခိုးကို ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်လိုက်သတဲ့။ ဒီအခါမှာ ဟာရီဆာမန်က လုပ်ကြံဖန်တီးထားတဲ့ မဟုတ်တရုတ်ပုံတွေ အမျိုးမျိုးဆွဲပြီး ‘မြင်းကို သူခိုးတွေက ဒီနေရာရဲ့ တောင်ဘက် နယ်စပ်တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားတယ်၊ ခု အဲဒီနေရာမှာ ရှိနေတုန်းပဲ၊ မကြာခင် ပိုဝေးတဲ့နေရာကို ရွှေ့ကြလိမ့်မယ်၊ သူတို့ ရွှေ့မသွားခင် မြန်မြန်သွားယူလိုက်ပါ၊ နေတောင်ဝင်တော့မယ်၊ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။ မြန်မြန် သာ သွားကြပေတော့’ လို့ ဟောလိုက်သတဲ့။

ဟောပြီးတာနဲ့ တပြိုင်တည်း သူဌေးကြီးရဲ့လူတွေက အပြေးအလွှား ထွက်သွားကြတယ်။ ပြောလိုက်တဲ့နေရာမှာ မြင်းကို တန်းတွေ့တယ်။ သူတို့ဟာ မြင်းကိုယူပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတော့ ဟာရီဆာမန်ရဲ့ ပညာစွမ်းကို ချီးမွမ်းမကုန် ဖြစ်ကြသတဲ့။ ဒီနေ့ကစပြီး ဟာရီဆာမန်ကို ပညာရှိကြီးအဖြစ်နဲ့ အားလုံးက ဂုဏ်ပြုကြတယ်။ ဟာရီဆာမန်ကလည်း သူဌေးကြီး စူဠဒတ္တရဲ့ ဂုဏ်ပြုခံရင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆက်နေလာတော့သတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ရက်တွေအတော်ကြာသွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း တစ်နေ့မှာ ဘုရင့် နန်းတော်ထဲက ရွှေ ငွေ လက်ဝတ်ရတနာ အမြောက်အမြား အခိုးခံလိုက်ရသတဲ့။ သူခိုးကိုလည်းမသိ၊ မမိလေတော့ ဘုရင်ကြီးက ဟာရီဆာမန်ကို အမြန်ဆုံးလာဖို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ ဘုရင်ကြီးထံရောက်တဲ့အခါ စဉ်းစားချိန်ရအောင်လို့

‘နက်ဖြန်မှဟောပါမယ် အရှင်မင်းကြီး’ လို့ လျှောက်သတဲ့။ ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက သူ့ကို အခန်းတစ်ခန်းထဲထည့်ပြီး အစောင့်အရှောက်တွေချထားတယ်။ ဟာရီ ဆာမန် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရပြီပေါ့။ ပညာရှိယောင်ဆောင်ခဲ့မိပေတာကိုး။

ဒါပေမဲ့ ကံများကောင်းချင်တော့

နန်းတော်မှာ ဇီဝ ‘ဆိုတဲ့ အပျိုတော်လေးတစ်ပါး ရှိသတဲ့။ ဇီဝဆိုတာ တစ်နည်းအားဖြင့် လျှာလို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ်။ တကယ်တော့ ဒီအပျိုတော် ကလေးကပဲ သူ့အစ်ကို အကူအညီနဲ့ ရတနာတွေခိုးခဲ့တာ အပျိုတော်ကလေးဟာ ဟာရီဆာမန်ရဲ့ ပညာစွမ်းကိုလည်း ကြားဖူးထား၊ သိဖူးထားလေတော့ သိပ်ကို လန့်နေတော့တာပေါ့။ တစ်ချိန်လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတော့သတဲ့။ ညကျတော့ စိတ်ငြိမ်အောင်ကို မထိန်းနိုင်တော့လို့ ဟာရီဆာမန်ကိုထားတဲ့ အခမ်းအနား တိတ်တိတ်ကလေးသွားပြီး အခန်းတံခါးမှာ နားကပ်ထောင်လိုက်သတဲ့။ ဟာရီဆာမန် ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ သိရအောင်ပေါ့။ ဒီလိုချောင်းနားထောင် ခိုက် ဟာရီဆာမန်ကလည်း ပညာရှင်ကြီးဖြစ်တယ်လို့ အခြောက်တိုက်ကြွားလုံး ထုတ်ခဲ့တဲ့ သူ့လျှာကို ပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်နေသတဲ့။

‘ဟင် လျှာရဲ့ လိုချင်ဦးဟဲ့၊ ကောက်ကျစ်လှတဲ့ လျှာတော့ မကြာခင် အပြစ်ဒဏ် ခံရတော့မှာပါလားနော်’ တံခါးနား ကပ်နားထောင်နေတဲ့ ဇီဝက ဟာရီဆာမန် ပြောနေသံတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး ကြားနေရတယ်။ နားထောင်ရင်း ကြောက်လာတယ်။ ဒီပညာရှင်ကြီးကတော့ ငါ့အကြောင်းတွေ သိနေပြီလို့ တွေးထင်မိပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဇီဝဟာ အကြောက်လွန်ပြီး ဟာရီဆာမန်ရှိရာ အခန်းထဲအရောက် ကြိုးစားဝင် သွားတယ်။ အခန်းထဲရောက်တဲ့အခါ တကယ့်မှော်ဆရာကြီးအဖြစ် ထင်မှတ်ထားတဲ့ ဟာရီဆာမန်ရဲ့ ခြေအစုံကို ဦးခိုက်ထားတော့သတဲ့။ ဦးခိုက်ရင်းလည်း ‘အရှင်ဗြဟ္မဏ ဘုရင့်ရတနာများကို ခိုးယူမိတဲ့ ကျွန်မ ဇီဝဟာ ဒီနေရာမှာ ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ ကျွန်မဟာ ရတနာတွေကို ခိုးယူပြီးအနောက်ဥယျာဉ်တောထဲက သလဲပင်အောက် မှာ မြှုပ်ထားပါတယ်။ အရှင်ဗြဟ္မဏထံမှာ အလုံးစုံ ဝန်ခံပြီးပြီမို့ ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးပါတော့၊ ဟောဒီ ကျွန်မပိုင်တဲ့ ရွှေအနည်းငယ်ကိုလည်း သနားသဖြင့် လက်ခံပါ အရှင်ဗြဟ္မဏ’ လို့ အသနားခံတော့သတဲ့။

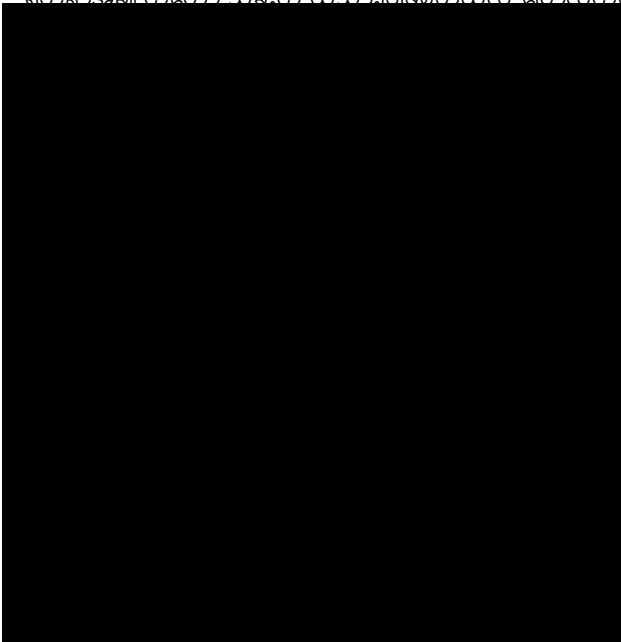
ဇီဝ ပြောပြတာကို ငြိမ်နားထောင်ပြီးတဲ့နောက် ဟာရီဆာမန်က ဝံ့ဝံ့ ကြွားကြွားနဲ့ ပြုံးပြုံးကြီး ပြောလိုက်သတဲ့။

‘ကောင်းလှပါပြီ၊ ကဲ သွားပေရော့၊ အမှန်တော့ အားလုံးကို ငါ သိပြီး ဖြစ်ပေတယ်၊ ငါဟာ အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်ဆိုတဲ့ ကာလသုံးပါးကိုလည်း

သိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ခုကိစ္စမှာတော့ မင်းအပေါ် အပြစ်ပုံမချပါဘူး၊ မင်းကလဲ ငါ့အကာအကွယ်ကို တောင်းခံထားတဲ့ သနားစရာ သတ္တဝါမကလေး ဖြစ်နေမှကိုးကွယ်'

အပျိုတော်ကလေးဟာ သူပြောသမျှ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ခပ်သွက်သွက် ပြန်ထွက်သွားသတဲ့။ ဒီတော့မှ ဟာရီဆာမန်ဟာ သူ့ဘဝရဲ့ ဆန်းကြယ်ပုံကို တအံ့တဩ စဉ်းစားရင်းက 'အင်း အားကစားမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောအတိုင်း ပါပဲကလား၊ ကံကြမ္မာက မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးပေး တတ်တယ်။ ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ အင်မတန်ကို နီးကပ်နေတဲ့ ခုလို အချိန်မျိုးမှာ လွတ်မြောက်နိုင်မယ့် အခွင့်အရေးပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူတွေးမိမှာလဲ။ ခုပဲကြည့်လေ၊ ငါက ငါ့လျှာကို အပြစ်တင်နေချိန်မှာ သူ့ခိုးမ မိလျှာက ငါ့ ခြေရင်း ချက်ချင်း ဝပ်ဆင်းလာရတယ်။ အမှန်တော့ လျှို့ဝှက်ကျူးလွန်ထားတဲ့ ရာဇဝတ်မှုမှန်သမျှ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ပေါ်ရတာချည်းပဲ ဖြစ်တယ်' လို့ အဖြေထုတ်လိုက်သတဲ့။

အဲဒီလို သူ့ဘဝအကြောင်း ပြန်တွေးရင်း ဒီအခန်းထဲမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ တစ်ညတာအချိန်ကိုကုန်လွန်စေလိုက်တယ်။ မနက်ကျတော့ သူဟာသိယောင်ကား လုပ်ပြီး ဘုရင်ကြီးကို ဥယျာဉ်တော်ထဲ ခေါ်ခဲ့တယ်။ ရတနာတွေမြှုပ်ထားရာ သလဲပင်အောက်ကို ဦးတည်လျှောက်လာတယ်။ သူဟာ နေရာကိုပြုပြီး ရတနာအခါ၊ ကိတော သခိုးတ ယသားပြီဖြစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

...တွေ့တယ်။
ရွာတွေက
...သနားတော်

ဘုရင်ကြီး ဘယ်လောက်ပဲအားရကျေနပ်ပေမယ့် ‘ဒီဖနာနှင့်’ အမည်ရှိတဲ့ အမတ်ကြီးတစ်ယောက်ကတော့ လုံးဝ မကျေနပ်တဲ့အပြင် ဟာရီဆာမန်အပေါ် သံသယတောင် ဝင်သတဲ့။ ဒါနဲ့ ဘုရင်နားကပ်သွားပြီး ‘မှော်ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကျမ်းတွေကို မလေ့လာဘဲ လူတွေပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့အစွမ်းမျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူသားတစ်ဦးက ပိုင်ဆိုင်နိုင်မှာလဲ အရှင်မင်းကြီး၊ ခုကိစ္စက သူ့ခိုးတွေနဲ့ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ပြီး ငွေရဖို့ ယုတ္တိရှိရှိ လိမ်ညာလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း အထပ်ထပ်တွေးမိဖို့ သင့်လှပါတယ်။ ဒီတော့ ပရိယာယ်တစ်မျိုးသုံးပြီး ထပ်မံ စမ်းသပ်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်’ လို့ အကြံပေးလိုက်သတဲ့။

ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက ဖားလေးတစ်ကောင်းထည့်ထားတဲ့ အိုးတစ်လုံးကို အဖုံးပိတ်ပြီး ယူလာဖို့ စိတ်လိုလက်ရ ခိုင်းလိုက်တယ်။ အိုး ရှေ့တော်မှောက် ရောက်တဲ့အခါ ‘ကဲ ဗြဟ္မဏ၊ ဒီအိုးထဲမှာ ဘာရှိသလဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောနိုင်ရင် ကိုယ်တော်မြတ်က ကနေ့ပဲ အကြီးအကျယ် သင့်ကို ဂုဏ်ပြုပါ့မယ်’ လို့ ဘုရင်ကြီး စကားလည်းဆုံးရော ဟာရီဆာမန်က ‘အင်း ငါ့နောက်ဆုံးအချိန်တော့ ရောက်လာ ပြီ’ လို့ တွေးမိပြီး သိပ်ဝမ်းနည်းသွားတော့သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ကံကောင်းချင်လို့လားတော့ မသိဘူး။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ့ဖခင်ပေးခဲ့တဲ့ ငယ်နာမည်၊ ‘ဖားကလေး’ ကိုပါ ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရလိုက်သတဲ့။ သူဟာ ဆိုးလှတဲ့ကံကြမ္မာအကြောင်း တွေးလေ တွေးလေ ဆွေးမပြေဖြစ်လာလို့ ငယ်နာမည် ‘ဖားကလေး’ ကို ထုတ်ထုတ်ပြီး ဝမ်းပန်းတနည်း ရေရွတ်မိလိုက်သတဲ့။

‘ဖားကလေး ဘယ့်နှယ်ရှိစ၊ ဟောဒီ လှပတဲ့အိုးဟာ ကယ်သူကင်းတဲ့ မင်းဘဝကို ဖျက်ဆီးမယ့်သူအဖြစ် မကြာခင် ပြောင်းတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်’

ဖားကလေးရဲ့အသံ ကြားလိုက်ရုံနဲ့ပဲ အဲဒီနားမှာရှိတဲ့လူတွေ အားလုံးက ဩဘာလက်ခုပ်တွေ တဖြောင်းဖြောင်း တီးလိုက်ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူပြောလိုက်တာနဲ့ အိုးထဲမှာရှိတာနဲ့က တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေတာကိုး။ လူတွေ အားလုံးက ‘ဟာ သိပ်ကိုစွမ်းတာပဲ၊ တကယ့် ပညာရှိကြီးပဲဟေ့၊ အိုးထဲမှာ ဖားရှိတဲ့အကြောင်းတောင် သိတယ်’ လို့ ရင်သပ်ပြီး တအံ့တဩ ပြောမဆုံး ဖြစ်ကြသတဲ့။ ဘုရင်ကြီးကလည်း ‘ဒါဟာဖြင့် မှော်ပညာစွမ်းကြောင့်သာ ဖြစ်ရတော့မယ်’ လို့ တွေးပြီး အလွန်အမင်းကျေနပ်သွားတယ်။ ဟာရီဆာမန်ကို ပိုမိုများပြားတဲ့ ရွာတွေက အခွန်ငွေတွေ၊ ရွှေတွေ ပေးတယ်။ ထီးဖြူတစ်လက်နဲ့ နိုင်ငံတော်သုံး ယာဉ်အမျိုးမျိုးကိုပါ ချီးမြှင့်သတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ဟာရီဆာမန်ဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသွားတော့သတဲ့။

ကမ္ဘာ့ရန် ခွေး နဲ့ ကြောင်

ဟိုရူးအခါက ရွှေလက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်း ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ လင်မယား နှစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ ဒီရွှေလက်စွပ်ကလေးဟာ သိပ်ကို လာဘ်ကောင်းတယ်။ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်သူမှန်သမျှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်စားသောက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလင်မယားက သူတို့ လက်စွပ်ဟာ လာဘ်ကောင်းတဲ့ လက်စွပ်ဖြစ်မှန်း မသိကြဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့မှာ ဈေးနည်းနည်းလေးနဲ့ ရောင်းထုတ်လိုက် ကြတယ်။ အင်း လက်စွပ်လည်းထွက်သွားရော သူတို့လင်မယားလည်း ဆင်းရဲ သည်ထက် ဆင်းရဲလာတော့တာပဲ။ နောက်ဆုံး ထမင်းတောင် နပ်မမှန်တော့ဘူး။

သူတို့အိမ်မှာခွေးတစ်ကောင်နဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်လည်းမွေးထားတယ်။ လူတောင်စားဖို့အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေမှာတော့ ခွေးနဲ့ကြောင် ငတ်တော့တာပေါ့။ ဒီတော့ ခွေးနဲ့ကြောင်က သူတို့သခင်တွေ ပြန်ပြီးကံကောင်းလာအောင် ဘယ်လိုလုပ် ကြံဆောင်ပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားကြတယ်။ အစာမစားကြရတာကလည်း ရက် အတော်ကြာပြီမို့ ဗိုက်ထဲမှာ တကြုတ်ကြုတ်မြည်နေပြီပေါ့။ အဲလိုမြည်လေ သူတို့ ဦးနှောက်တွေကို သွေးကြလေပဲ။

နောက်ဆုံးမှာ ခွေးက အကြံကောင်းတစ်ခု ရလိုက်တယ်။

‘တို့သခင်တွေ့ရဲ့လက်စွပ် ပြန်ရမှကို ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီလက်စွပ်ဟာ မှော်
လက်စွပ်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်’

ဒီတော့ ကြောင်က

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ‘လီဖင်း’က လက်စွပ်ကိုဝယ်သွားပြီး သေတ္တာထဲ
ထည့် သော့ခတ်ထားမှာ၊ နောက် သူနေတာလည်း ပန်းရပ်ကွက်၊ အိမ်က
အကြီးကြီး၊ အုတ်နံရံမြင့်မြင့်ကြီးတွေ ကာထားလိုက်သေးတယ်၊ အဝင်ပေါက်မှာက
သံတံခါးကြီးနဲ့ ၊ ဘယ်သူမှ ဝင်မရဘူး’

ဒီနေရာမှာ ခွေးက သူ့အကြံအစည်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။

‘မင်းက ကြွက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်၊ ဖမ်းမိတဲ့ကြွက်ကို
လီဖင်းအိမ်ခေါ်သွား၊ ဟိုရောက်တော့ သံတံခါးအောက်ကတွားပြီး အထဲဝင်ပေါ့၊
အိမ်ထဲရောက်တာနဲ့ ကြွက်ကို သေတ္တာကိုက်ဖောက်ခိုင်း၊ တကယ်လို့ ကိုက်ဖောက်
ပေးဖို့ ငြင်းနေရင် ကိုက်သတ်ပစ်မယ်လို့သာပြော၊ ဒါမှ ကြွက်က ကိုက်ဖောက်
ပေးမှာ’

ခွေးရဲ့စိတ်ကူးကို ကြောင်က သိပ်သဘောကျပြီး ကြွက်တစ်ကောင်ကို
အရဖမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လီဖင်း အိမ်ကိုသွားတယ်။ ခွေးကတော့ နောက်က
လိုက်ခဲ့တာပေါ့။ လမ်းမှာ မြစ်တစ်ခုနဲ့တွေ့လို့ ကြောင်ကို ကျောပေါ်တင်ပြီး
ခွေးခမျာဖြတ်ကူးခဲ့ရတယ်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ ကြောင်က ကြွက်ကို သေတ္တာ
ရှိတဲ့အခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ကြောင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်းပဲ ကြွက်က သေတ္တာကို
ကိုက်ဖောက်ပြီး လက်စွပ်ကို ယူပေးရတယ်။

ကြောင်ဟာ လက်စွပ်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်လို့လိုက်ပြီး ခွေးစောင့်နေမယ့် မြစ်ဆိပ်အရောက် အလျင်အမြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။ ခွေးနဲ့ကြောင် မြစ်ကို အတူတူ ဖြတ်ကူးကြပြီး အိမ်ဘက်အသော့နှင့်လာကြတယ်။ သူတို့သခင်တွေကို လက်စွပ် ပြန်ပေးချင်စေနဲ့ လာလိုက်ကြတာ မောရပန်းရမှန်းတောင် သိပ်မသိကြဘူးပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ ခွေးဆိုတာ မြေပြင်ပေါ်မှာပဲပြေးနိုင်တာ၊ သူ့ခမ္ဘာ အိမ်ရောက်အောင် အိမ်တွေကိုပတ်၊ လမ်းတွေဖြတ်ခဲ့ရတယ်။ ကြောင်ကတော့ ခေါင်မိုးတွေပေါ်လည်း ပြေးနိုင်တာမို့ ခွေးထက်စောပြီး အိမ်ရောက်သွားတာပေါ့။ ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သခင်တွေလက်ထဲ လက်စွပ်ကို ကြောင်က ထည့်လိုက်တယ်။

ဒီတော့ သူ့သခင်က ဇနီးဖြစ်သူကို

‘ကြည့်စမ်း၊ သိပ်တော်တဲ့ ကြောင်ပဲကွာ၊ သူ့ကို တို့သမီးရင်းလို့ သဘော ထားပြီး အမြဲတမ်းကျွေးမွေးရမယ်၊ ဂရုစိုက်ရမယ်’ လို့ ပြောပြထားလိုက်တယ်။

အချိန်အတော်ကြာမှ ခွေးရောက်လာတယ်။ ဒီတော့ သခင်က ဆီးရိုက် တယ်။ လက်စွပ်ပြန်ရဖို့အရေးမှာ မကူညီရကောင်းလားဆိုပြီး ကြိမ်းမောင်းတယ်။

ကြောင်ကတော့ မီးဖိုဘေးမှာထိုင်လို့ ကျေကျေနပ်နပ် မြည်သံတွေပေးလို့ ပေါ့။ ဘာတစ်ခွန်းမှလဲ ဝင်မပြောဘူး။

ခွေးဘယ်ခံနိုင်မလဲ။ ကြောင်အပေါ် သိပ်ကို ဒေါသထွက်မိတာပေါ့။ တကယ်တော့ကြောင်ဟာ သူရမယ့် ဆုလာဘ်ကြီးကိုလုယူသွားတာပဲမဟုတ်လား။

ဒါကြောင့်လည်းခွေးဟာကြောင်ကိုမြင်တိုင်း လိုက်ဖမ်းဖို့ကြိုးစားတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီအချိန်ကစပြီး ကနေ့အထိ ခွေးနဲ့ကြောင်ဟာ ရန်သူကြီးတွေ ဖြစ်လာတော့တာပဲတဲ့။

အင်ဒရီးကဲလ်နဲ့ ခြင်္သေ့ကြီး

တစ်ညမှာပေါ့။ ဖိနပ်မပါ ခြေဗလာနဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အပြောကျယ်တဲ့ အာဖရိက သဲကန္တာရကြီးကို ဖြတ်ပြီးပြေးနေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့အရိပ်က သူနဲ့ ယှဉ်ပြေးနေသလို ထင်ရတယ်။ အမှန်တော့ ဒီသဲကန္တာရကြီးထဲမှာ လူဆိုလို့သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်သူတစ်ဦးဦးက လိုက်ဖမ်းနေတယ် အထင်နဲ့ သူ စွတ်ပြေးနေတာပဲ။

ကြာတော့ သူ့ခြေထောက်တွေ ပေါက်ပြဲပြီး သွေးတွေထွက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာကို မမူနိုင်သေးဘူး။ နာကျင်မှု ဝေဒနာကိုလည်း ဂရုမထားနိုင်ဘူး။ အသက်ဘေးက လွတ်အောင်ပဲ သူ ဆက်ပြေးနေရတယ်။ သူ့နာမည်က ‘အင်ဒရီးကဲလ်’ တဲ့။ သူဟာ ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ယောက်ပေါ့။ အခု သူထွက်ပြေးခဲ့တာလေ။ တကယ်လို့သာ ရောမစစ်သားတွေက သူ့ကို ပြန်ဖမ်းမိသွားရင် သတ်ပစ်မှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ မရပ်မနား ပြေးနေတာပေါ့။

ဒီအချိန်ဟာ ရှေးခေတ်ရောမများ ကောင်းစားနေချိန်ဖြစ်တယ်။ ရောမကျွန်ဈေးမှာ သူ့သခင်က သူ့ကို ဝယ်ယူသွားတယ်။ နောက်တော့ အာဖရိကမှာ ခိုင်းဖို့ သူ့သခင်က သင်္ဘောပေါ် တင်ပို့လိုက်တယ်။ သူ့သခင်ဟာ သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် ပြုမူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အင်ဒရီးကဲလ်ဟာ တစ်နေ့တစ်ခြား စိတ်ဆင်းရဲလာတယ်။ မပျော်မရွှင်ဖြစ်လာတယ်။ နောက်ဆုံး သည်းမခံနိုင်ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သူ ထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

တကယ့်တော့ထွက်ပြေးဖို့မလွယ်ဘူး။ ညများမှာဆိုရင်သူ့ခြေထောက်ကို သံကြိုးနဲ့ ချည်ထားတယ်။ နေ့အခါမှာလည်း အစောင့်တစ်ယောက်က အနားမှာ

အမြဲရှိနေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ထွက်ပြေးနိုင်ဖို့အခွင့်အလမ်းကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ အကြာကြီးစောင့်ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း စောင့်နိုင်ရင်အကျိုးရှိဆိုသလို အခွင့်အလမ်းက ပေါ်လာတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူ့အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ဒီအခွင့်အရေးကို အရအမီယူပြီး အုတ်နံရံကို ကျော်တက်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တာပဲ။

သဲကန္တာရကြီးကို ဖြတ်ပြေးနေခိုက်မှာ သူ သိပ်ကိုကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်နေ တယ်။ နှလုံးခုန်သံက ခြေသံလို ပြင်းနေတယ်။ သူ့နောက်က တစ်ယောက်ယောက် လိုက်နေမလားဆိုတဲ့ သံသယစိတ်က သူ့ကို အချိန်ပြည့် နှိပ်စက်နေတယ်။ ဒီသံသယစိတ်နဲ့ အားကုန်ထုတ်ပြီး ပြေးနိုင်သလောက် ပြေးနေတာပဲ။

ကြာတော့လည်း ပြေးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး။ မောလွန်းလို့ ဘာကိုမှ သတိမထားနိုင်တော့ဘူး။ ကြောက်ရမှာကိုတောင် မေ့သွားတော့တယ်။ ဒီအချိန် မျိုးမှာ သူ တစ်ခုပဲသိတယ်။ နားဖို့ပေါ့။ ကံအားလျော်စွာပဲ ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ဂူတစ်ခုကို သူမြင်လိုက်တယ်။ သူ့ဘာမှ မတွေးတော့ဘဲ ဂူထဲတွားဝင်လိုက်တယ်။ အထဲရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ သူ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ နေထွက်လာတဲ့အထိ မနိုးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အင်မတန်ကျယ်လောင်တဲ့ ဟိန်းသံကြီးကြောင့် သူ လန့်နိုးလာ တယ်။ အိပ်နေရာက သူချက်ချင်း လူးလဲထလိုက်ပြီး ဂူကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ လား လား ခြင်္သေ့ကြီးပါကလား၊ တကယ့်တော့သူဟာ ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ ဂူထဲ ဝင်အိပ်မိရက် ဖြစ်နေတာကိုး။ ခြင်္သေ့ကြီးဟာ တစ်ညလုံးအစာရှာပြီး အခု သူ့ ဂူဆီ ပြန်လာခဲ့တာပဲ။ အင်ဒရူးဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ့မှာ ဓားကလေးတစ်လက်၊ တုတ်ကလေးတစ်ချောင်းတောင် မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခါဖြင့် ဘဝနိဂုံးချုပ်ပြီလို့ သူ တွက်ထားလိုက်တယ်။ အင်း တစ်ညတာ လွတ်မြောက်မှုရပြီးခါမှ သေရ တော့မယ်။ သူသိပ်ကိုကြောက်ရွံ့နေတယ်။ အကြောအချဉ်တွေ ဆိုင်းနေတယ်။ ဘာမှ မကြံတတ်တော့တဲ့အဆုံးမှာ သူဟာ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ခြင်္သေ့ကြီးခုန်အုပ်မယ့် အချိန်ကိုသာ စောင့်နေမိတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့

သူ တွက်ထားသလို သူ့ဘဝနိဂုံး ချုပ်မသွားဘူး၊ ခြင်္သေ့ကြီးက သူ့ကို ခုန်မအုပ်ဘူးလေ။ ဂူမှာသာရပ်နေပြီး နာနာကျင်ကျင် အော်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အင်ဒရူးကဲလ်က မျက်စိဖွင့်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြင်္သေ့ကြီးက ရှေ့ခြေ တစ်ချောင်းကို လျှာနဲ့လျက်နေတာ မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒီခြေထောက်က သွေး တွေ သဲပြင်ပေါ်စီးကျနေတာကိုလည်း တွေ့လိုက်တယ်။ ခြေထောက်မှာ စူးကြီး တစ်ချောင်း စူးနေတာကိုး။ အင်ဒရူးကဲလ်ဟာ ကြင်နာသနားတတ်သူဖြစ်လို့

အန္တရာယ်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ခြင်္သေ့ကြီးခြေထောက်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ အသာအယာကိုင်တွယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆူးကြီးကို ဆွဲနုတ်လိုက်တယ်။ ခြင်္သေ့ကြီးနာရှာလွန်းလို့ အသံကုန် အော်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုန်းတော့မရုန်းဘူး။ ဆူးကြီးထွက်သွားတဲ့အခါ ခြင်္သေ့ကြီးက အင်မတန်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ အင်ဒရိုးကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ အင်ဒရိုးမျက်နှာကို လျှာနဲ့လျက်ပေးတယ်။

အင်ဒရိုး သိပ် ဝမ်းသာသွားတာပေါ့။ သူဟာ ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးတယ်။ ပြီးမှ မင်း သိပ်ကိုသတ္တိကောင်းတာပဲ' လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။

အဲ နောက်ပိုင်းတော့ သိပ်ကို ဆန်းကျယ်တယ်လို့ ပြောနိုင်လောက်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်လာတာပဲ။ ခြင်္သေ့နဲ့လူ အတူယှဉ်အိပ်ကြတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပေါ့။ သူတို့နှစ်ဦး မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြပြီကိုး။ အဲဒီဂူထဲမှာပဲ သုံးနှစ်လုံးလုံး သူတို့အတူနေကြတယ်။

အချိန်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ အင်ဒရိုးကဲလ်ဟာ ခြင်္သေ့ကြီး အပေါ်ယုံကြည်စိတ်ချလာတယ်။ ကျွန်အဖြစ်နဲ့ နေရတာထက် ခြင်္သေ့ကြီးနဲ့ အခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာ အများကြီးကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပျင်းသလိုတော့ ခံစားရတယ်။ စကားပြောဖော်တစ်ယောက်ရှိရင်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်။ အင်း ခြုံပြောရရင် သူဟာ လူတောထဲ ပြန်ဝင်ချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်ပေါ့။ ဒီစိတ်ကို တားမနိုင်ဆီးမရတဲ့အခါ ဒီဂူနဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးကို ထားခဲ့ပြီး လူတွေကြား ပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အင်း သူ့ အဆုံးအဖြတ်ကို အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အင်ဒရိုးကဲလ်တစ်ယောက် ကံမကောင်းရှာတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လုံခြုံစိတ်ချရမယ့်နေရာမရောက်ခင် ရောမစစ်သားတွေက သူ့ကို ဖမ်းမိသွားလို့ပေါ့။ ကျွန်အဖြစ် ခတ်နှိပ်ထားတဲ့အမှတ်အသားကို မြင်တဲ့အခါ စစ်သားတွေက သူ့ကို မှတ်မိသွားကြတယ်လေ။

ထွက်ပြေးတဲ့ကျွန်တွေကိုဒဏ်ခတ်တာအင်မတန်ကို ရက်စက်လွန်းတယ် ယုတ်မာလွန်းတယ်။ စစ်သားတွေက သူတို့ကို ရောမပြန်ပို့လိုက်တယ်။ ရောမရောက်တဲ့အခါ တိရစ္ဆာန်အရိုင်းတွေနဲ့ယှဉ်သတ်ခိုင်းတော့တာပဲ။ ဒီပွဲမျိုးကို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲအဖြစ် ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က စီစဉ်တာပဲ။ ရက်အတော်ကြာ အစာမကျွေးဘဲ ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းနဲ့ သတ်ကွင်းထဲမှာ သတ်ရတယ်။ ကျွန်ကို ပေါ့ပါးတဲ့ လုံကလေးတစ်ချောင်းသာပေးတယ်။ ဒီလုံကလေးနဲ့ ပထမတစ်ကောင်ကို အသေ

သတ်နိုင်ရင် နောက်ထပ်တစ်ကောင်ကို လွှတ်ပေးပြန်တာပဲ။ မသေမချင်း သတ်ရတဲ့သဘောပေါ့။

ပြန်အဖမ်းခံရပြီးတဲ့နောက် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာကြာသွားတဲ့အခါ အင်ဒရိုးကဲလ်တစ်ယောက်လည်း သတ်ကွင်းကြီးထဲ အပို့ခံရရှာတယ်။ သတ်ကွင်း ထဲမှာတော့ သူတစ်ယောက်တည်းပေါ့။ သတ်ကွင်းပတ်လည်မှာမြင့်မားတဲ့အုတ်နံရံ ကာထားတယ်။ အုတ်နံရံနောက်မှာက လှေကားထစ်သဏ္ဍာန် ပွဲကြည့်စင်တွေ ရှိတယ်။ ဒီစင်တွေပေါ်မှာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ ထိုင်နေကြပြီ။ ဘုရင်နဲ့ သူ့မိတ်ဆွေကတော့ အကောင်းဆုံးနေရာတွေကို ယူထားကြတယ်။

သတ်ကွင်းထဲဝင်လာရကတည်းက အင်ဒရိုးကဲလ်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို အကဲခတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ သတ်ကွင်းတစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ လှောင်အိမ်ထဲက အင်မတန်ရိုင်းပျပြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီး တစ်ကောင်ပြေးထွက်လာတယ်။ ခုအခါမှာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေတဲ့ အင်ဒရိုးကဲလ်ဟာ ဒီခြင်္သေ့ကြီးကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့ဘူး။ ရဲစိတ်လည်း မွေးလိုက်ရတယ်။ သူက သတ္တိရှိရှိ သေသွားချင်တယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ သိပ်ကို ချောက်ချားနေတာ အမှန်ပဲ။ လက်တွေ့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတယ်။ ကိုင်ထားတဲ့လှံတောင် လွတ်ကျသွားမတတ် ဖြစ်သွားတယ်။ ရက်စက်လှတဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကတော့ တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မောလို့။

အော်ဟစ်လို့ပေါ့။ ခြင်္သေ့ကြီးက အင်ဒရီးကဲလ်ဆီ ဟိန်းဟောက်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာတဲ့အခါမှာတော့ ပရိသတ်ဟာ စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာကြပြီး ထိုင်နေရာက ထကြည့်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ပဲ သူတို့အားလုံး မင်သက်မိသွားကြတယ်။ သတ်ကွင်းတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ဩ၊ ခြင်္သေ့ကြီးက လှံကိုင်ထားပြီး တိုက်ဖို့ အသင့်အနေအထားနဲ့ ရပ်နေတဲ့ အင်ဒရီးဆီအရောက် တစ်ဟုန်ထိုး ဆက်မပြေးတော့ဘဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ကလေးသာ လျှောက်သွားလို့ကိုး။ ခြင်္သေ့ကြီး နီးကပ်လာတဲ့အခါ အင်ဒရီး ကလည်း ကိုင်ထားတဲ့လှံကို ပစ်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ ခြင်္သေ့ကြီးကလည်း အင်ဒရီးကဲလ် မျက်နှာကို လျှာနဲ့ လျက်ပေးနေတယ်။

တကယ်တော့ ခြင်္သေ့ကြီးဟာ အင်ဒရီးကဲလ်နဲ့ သုံးနှစ်လုံးလုံး အတူတူ နေခဲ့တဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးပဲလေ။ လူတစ်ယောက်က သူ့ကို သဲကန္တာရကြီးထဲမှာ အရှင်ဖမ်းမိလို့ ရောမကို ပို့လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမေ့ပျောက်နိုင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ဦးပဲပေါ့။ ဘုရင်က အင်ဒရီးကဲလ်ကို ချက်ချင်းဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ ထူးဆန်းလှတဲ့ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ကြားသိလိုက်တဲ့အခါ သူ့ကို ကျွန်ဘဝက လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးတယ်။ ဒါကြောင့် အင်ဒရီးကဲလ်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ ရောမသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။

ခြင်္သေ့ကြီးလည်း အင်ဒရီးကဲလ်နဲ့အတူ ရောမမှာပဲ နေတယ်။ ခြင်္သေ့ ကြီးဟာ သစ္စာရှိတဲ့ခွေးလို့ အင်ဒရီးသွားရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက် နေတယ်။ အစတော့ ရောမသားတွေက ခြင်္သေ့ကြီးကိုမြင်တာနဲ့ ဝေးရာပြေးကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရိုးသွားပြီဖြစ်လို့ မကြောက်ကြတော့ဘူးတဲ့။

ကျီးမောင်နံ့နှင့် မြွေဟောက်နက်ကြီး

သစ်ပင်တစ်ပင်ထက်မှာ ကျီးဖိုနဲ့ကျီးမ နေထိုင်ကြတယ်။ ဒီသစ်ပင်ခေါင်းထဲမှာပဲ အင်မတန်ကို အစားကျူးတဲ့ မြွေဟောက်နက်ကြီးတစ်ကောင်ရှိပြန်တယ်။ ကျီးမရဲ့ ကလေးငယ်ကလေးတွေကို ဒီမြွေဟောက်က စားလိုက်တာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ခုတစ်ကြိမ် ကိုယ်ဝန်ရှိလာတဲ့အခါ ကျီးမက ကျီးဖိုကို

‘ကျီးဖိုရယ် ကျွန်မပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်မတို့ ဒီသစ်ပင်က ရွှေ့ကြပါစို့နော်။ သစ်ခေါင်းထဲမှာ ဟိုမြွေဟောက်နက်ကြီး ရှိနေသ၍ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရင်သွေးကလေးတွေ အသင်ရှင်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး’ လို့ ပူပင်စိတ်နဲ့ပြောတော့ ကျီးဖိုက

‘ကျီးမရယ် မပူစမ်းပါနဲ့ကွယ်။ ကျုပ်ဟာ ဒီမြွေဟောက်ကျူးလွန်တဲ့ ကြောက်စရာ ရာဇဝတ်မှုတွေကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ မင်း ကြည့်နေပါ။ တစ်နေ့ ဒီမြွေဟောက် ဘေးဆိုးနဲ့ တွေ့စေရမယ်’ လို့ ကျိန်ဆိုပြီး နှစ်သိမ့်တယ်။

ဒီတော့ ကျီးမက

‘ကျီးဖိုရယ် ဘယ်လိုလုပ် အင်အားကြီးမား တန်ခိုးထွားတဲ့ မြွေဟောက်နက်ကြီးကို ကျွန်မတို့ ထိထိရောက်ရောက် တားဆီးနိုင်မှာလဲ’ လို့ အားလျှော့စိတ်နဲ့ ပြန်မေးတယ်’

ကျီးဖိုက

မပူစမ်းပါနဲ့ကျီးမရယ်။ ကဲ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဒီအကြောင်း မပြောကြပါနဲ့စို့၊ လက်တွေ့လုပ်ကြဖို့ အချိန်ရောက်နေပါပြီ’

‘ဘယ်လို လက်တွေ့ လုပ်ကြမှာလဲ’

‘ကဲ နားထောင်၊ ကျုပ် ပြောပြမယ်။ ဟို ရှေးအခါက ‘မင်ဒရာတောင်’ မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီး တစ်ကောင် နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးဟာ တောင်တစ်ဝိုက်က တိရစ္ဆာန်တွေကို ဖမ်းဆီးစားသောက်တယ်။ သူရောက်ရာ နေရာတိုင်းမှာ တွေ့သမျှ တိရစ္ဆာန်တွေကိုလည်း အကုန်သတ်စားတာပဲ။ ကြာလာတော့ ဖမ်းစားမခံရလို့ ကျန်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ ရင်ထဲထိတ်ထိတ် ဖြစ်ကြပြီး စုဝေးတိုင်ပင်ကြတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးကို သွားတွေ့ကြတယ်။

‘အရှင် ခြင်္သေ့မင်း၊ ဘာကြောင့်များ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ သတ်ဖြတ်စားသောက်မှုတွေကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်နေရပါသလဲ။ အစားတစ်လုတ်အတွက် ခြင်္သေ့ကြီးကိုယ်တိုင် သတ်ဖြတ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးက လွတ်ကင်းရအောင် အရှင်ခြင်္သေ့ကြီးနဲ့

ကျွန်ုပ်တို့ အပေးအယူတစ်ခု ပြုလုပ်လိုပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့က အရှင်ခြင်္သေ့ကြီးထံ သားကောင်တစ်ကောင် နေ့စဉ်ပို့ပေးပါမယ်။ အရှင်ခြင်္သေ့ကြီး လိုက်လံဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်မှုကို ရပ်ဆိုင်းပေးပါ' လို့ တင်ပြတော့ ခြင်္သေ့ကြီး တစ်ချက်ဟိန်းလိုက် တယ်။ ပြီးမှ

'ကောင်းပြီ။ ဒီအတိုင်း သင်တို့ဖြစ်ချင်ကြတယ်ဆိုရင် ငါ သဘောတူ တယ်'လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး တိရစ္ဆာန်တွေဟာ အပေးအယူ လုပ်ထားတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးကလည်း သဘောတူထားတဲ့အတိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ် မစားတော့ဘူး။

တစ်နေ့ကျတော့ ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးရဲ့ အစားခံဖို့ ယုန်အိုကြီးအလှည့် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ယုန်အိုကြီးက ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးဆီ စားချိန်မီရောက်ရ လေအောင် ကြိုကြိုတင်တင် ထွက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ ယုန်အိုကြီးက ခဏရပ် စဉ်းစားတယ်။

'အင်း တကယ်တော့ ဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ အစားခံသတ္တဝါဟာ ရိုကျိုးတဲ့မျက်နှာနဲ့ တောင်းပန်ခယရမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအစားကျူးတဲ့ ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးဆီကတော့ လွတ်ငြိမ်းခွင့် ဘယ်လိုမှ ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ့်သေတွင်းထဲ မြန်မြန်တော့ မသွားဘူး။ ဖြည်းနိုင်းသမျှ ဖြည်းဖြည်းပဲ သွားမယ်။

ယုန်အိုကြီး ဆက်လျှောက် လာပေမယ့် အတွေးက မပြတ်ဘူး။ နောက်ဆုံး တော့ ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးနေထိုင်ရာနား ရောက်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီတော့ ဆာလောင်မွတ်သိပ် နေတဲ့ ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးက ဒေါသတကြီးနဲ့

'ဟေ့ ယုန်အို၊ မင်း သိပ်နောက်ကျပါလား။ တော် တော်ပြီ။ ဟိုသွား ဒီသွား လုပ်မနေနဲ့တော့။ အဲဒီမှာပဲ ရပ်နေလိုက်စမ်း' လို့ ဆီးဟောက်ပြီး အမိန့်ပေး လိုက်တယ်။

ဒီတော့ ယုန်အိုကြီးက ဉာဏ်ဆင်ပြီး

'နောက်ကျတာ ကျွန်တော့်အပြစ် မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ လမ်းမှာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်က ဖမ်းပြီး ကျွန်တော့်ကို မလွတ်ဘဲ ထားလိုပါ။ လွတ်ပါဦး။ ချက်ခြင်းပြန်လာခဲ့ပါမယ်' လို့ ကတိပေးတော့မှ

လွှတ်ပေးပါတယ်။ အဲဒီ ထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်အကြောင်း အရှင်ကိုပြောပြချင်စေနဲ့ အမောတကော တန်းလာခဲ့တာပါလို့ ရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါ ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီး ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်တော့တယ်။ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရနဲ့ အကျယ်ကြီး ဟိန်းလိုက်တယ်။ ပြီးမှ

‘ဟင် သူဘယ်မှာလဲ၊ အဲဒီ အယုတ်တမာ ကျူးကျော်လာသူဆီ ငါ့ကို အမြန်ဆုံးပို့စမ်း’ လို့ အမိန့်ပေးပါရော။ ဒါကြောင့် ယုန်အိုကြီးက ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးကို တောထဲက ရေတွင်းနက်ကြီးဆီ ခေါ်သွားတယ်။ ရေတွင်းနားအရောက်မှာ

‘အရှင်ကြည့်ပါတော့ မြန်မြန်လာ ရှုစားပါတော့’ လို့ ရေတွင်းကို ညွှန်ပြရင်း ပြောတယ်။ ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးဟာ ရေတွင်းနား ချဉ်းကပ်သွားပြီး ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်တယ်။ ဒီတော့ ရေတွင်းထဲကနေ သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေတဲ့ ကြောက်စရာ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်တာပေါ့။ ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အစဉ်းစားအဆင်ခြင် ကင်းမဲ့လာပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် တဲ့ အမူအရာတွေပြလာတယ်။ နောက်ဆုံး ခြင်္သေ့ရိုင်းကြီးဟာဆက်လက်သည်းမခံ နိုင်တော့တဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ ရေတွင်းထဲက သူ့အရိပ်ဆီကို ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။

ခြင်္သေ့ကြီး ရေတွင်းအောက် မြုပ်သွားပြီး သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။

ပုံပြင်ဆုံးတော့ ကျီးဖိုက ကျီးမကို

‘အဲဒါပဲ ကျီးမရေ ဉာဏ်ရှိသူဟာ ခွန်အားလည်းရှိတယ်ကွဲ့’ လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။

‘ကျွန်မသဘောပေါက်ပါပြီ။ ကဲ အခု ကျွန်မကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ ပြောပါ’ လို့ ကျီးမက ထက်ထက်သန်သန် မေးတော့။

‘အေးပါ၊ ပြောပြမှာပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဟောဒီသစ်ပင်နားက ရေကန်မှာ ဘုရင့်သားတော် အမြဲရေလာချိုးတယ်မဟုတ်လား။ ရေမချိုးခင် မင်းသားက သူ့လည်ရွဲတန်ဆာကို ချွတ်ပြီး ရေကန်နားက ကျောက်တုံးပေါ်မှာ တင်ထားလေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီလည်ဆွဲတန်ဆာကို မင်းသွားချီခဲ့ပြီး ဟောဒီသစ်ပင်ရဲ့ သစ်ခေါင်းထဲ သာ ချလိုက်ပေတော့။ လည်ဆွဲတန်ဆာ ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း သိတာနဲ့ လိုက်ရှာကြမှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီလို လိုက်ရှာရင်း မြွေဟောက်နက်ကို တွေ့ကြရင် သတ်ပစ်မှာ သေချာပါတယ်ကွာ’ လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။

နောက်တစ်ရက် ဘုရင့်သားတော် ရေလာအချိုးမှာ ကျီးဖိုနဲ့ ကျီးမက သူတို့အစီအစဉ်ကို စနစ်တကျအကောင်အထည် ဖော်လိုက်ကြတယ်။

“ဒီတော့ မြွေဟောက်နက်ကြီး ဘာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်းကလေး သိနိုင်ကြပြီပေါ့။”

ကျားဖြစ်သွားတဲ့ ကြွက်

ဟို ရှေးအခါက လူသူမနီးတဲ့တောကြီးတစ်ခုထဲမှာ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး နေထိုင်ခဲ့တယ်။ သူဟာ သာမန်ရသေ့မဟုတ်ဘူး။ တန်ခိုးလူ့ဒွိပါဒ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သူတော်စင်ရသေ့ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း တန်ခိုးရှင် ‘ပလန်းတီးယပ်’ အဖြစ်ကျော်ကြားနေတယ်။

တစ်နေ့ သူ တဲနားမှာ ထိုင်နေခိုက် ကောင်းကင်မှာ ပျံသန်းနေတဲ့ ကျီးတစ်ကောင် ပါးစပ်အတွင်းက ကြွက်ကလေးတစ်ကောင် လွတ်ကျလာတယ်။ သတ္တဝါငယ်ကလေးဖြစ်ပေမယ့် များစွာ ကြင်နာသနားမိပြီး ကြွက်ကလေးကျရာနေရာအရောက် ရသေ့ဟာ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားတယ်။ ကြွက်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး တဲဆီပြန်လာခဲ့တယ်။ ရသေ့ဟာ ကြွက်ကလေးကို ဂရုစိုက်တယ်။ ပြုစုတယ်။ သူ့ကြွက်ကလေးပမာ သဘောထားပြီး ကျွေးမွေးတယ်။

မကြာခင် ဒီကြွက်ကလေးကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ကကိုက်သတ်စားချင်တာနဲ့ မညှာမတာလိုက်ဖမ်းတယ်။ ဒီအခြင်းအရာကို ရသေ့မြင်တော့ ကြွက်ကလေးအပေါ် ချစ်စိတ်ကြောင့် ကာကွယ် ကယ်ဆယ်ဖို့ ဆန္ဒပေါ်လာပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကြွက်ကလေးကို နောက်ကလိုက်ဖမ်းနေတဲ့ ကြောင်ထက်ပိုကြီးတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ဖြစ်အောင် တန်ခိုးနဲ့ ပြောင်းလဲပေးလိုက်တယ်။

ဒီမှာတင် ပြဿနာပေါ်တော့တာပဲ။

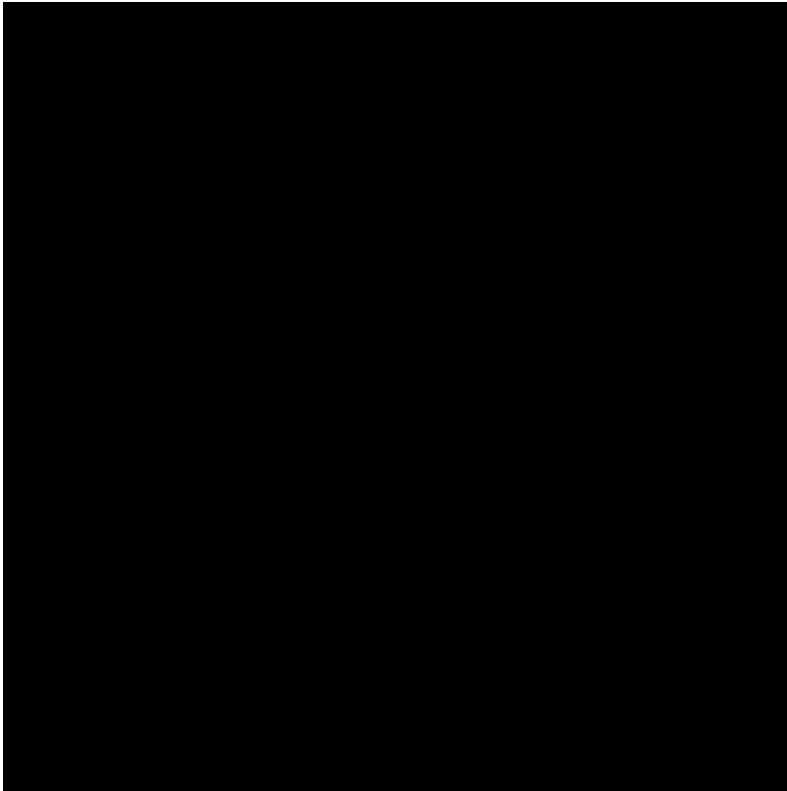
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကြွက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကြောင်ဟာ ခွေးတွေကို ကြောက်နေလို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီကြောင်ကို ခွေးဖြစ်အောင် ပြောင်းပေးရပြန်တယ်။

အင်း ခွေးဖြစ်လာပြန်တော့လည်း ကျားကို အသေအလဲ ကြောက်ပြန်ရော။ ဒီတော့ နောက်ဆုံးမှာ ခွေးအဖြစ်ကနေ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ သတ္တိခဲကျားကြီး တစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲပေး လိုက်ရတော့တယ်။

ဒါနဲ့တောင် ပြဿနာက မကုန်ချင်သေးဘူး။ ရသေ့ကြီးက ဒီကြွက် ကျားကြီးကို ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်ပြုစုပေးသလို အမြဲပြုစုတယ်။ ဒီကြွက် ကျားကြီးအကြောင်းသိထားကြတဲ့လူတွေကတော့ ကြွက်ကျားကြီးကိုမြင်လေတိုင်း

‘ဟေး ဟိုမှာ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း။ ကျားကြီးဟ ကျားကြီး၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ကြွက်ကလေးဘဝကနေ ဒီလို ကျားကြီး ဖြစ်လာအောင် ရသေ့က တန်ခိုးနဲ့ ပြောင်းလဲပေးလိုက်တဲ့ ‘ကြွက်ကျားကြီးပေါ့’ လို့ လူတကာ ကြားအောင် လှောင်သလို ပြောင်သလို ပြောကြတယ်။

ခွေးဘဝ၊ ကြောင်ဘဝ၊ ကြွက်ဘဝ၊ ရခဲဖူးတဲ့ ကျားဟာ ဒီလှောင်ပြောင် သံတွေ ကြားတော့ သိပ်ဒေါသထွက်တယ်။

‘အင်း ဒီရသေ့ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ငါ့ရဲ့ မူလ ကြွက်သဘာဝကို ဖော်ထုတ်ပြီး လှောင်ကြ ပြောင်ကြဦးမှာပဲ။ ငါဆက်ပြီး အရှက်ရ သိက္ခာကျရ ဖြစ်နေဦးမှာ သေချာတယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုး ဆုံးခန်းတိုင်ဖို့ တစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်’

ဒီအတွေးနဲ့အတူ ကြွက်ကျားကြီးဟာ အစီအစဉ် တစ်ခုရေးဆွဲလိုက်တယ်။ သူဆွဲလိုက်တဲ့ အစီအစဉ်ကတော့ ကျေးဇူးရှင် ရသေ့ကို သတ်ပစ်ဖို့ပဲ။

ဒါပေမယ့် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ရသေ့က ကြွက်ကျားရဲ့ ခေါင်းထဲ သတ်ပစ်ဖို့ အတွေးဝင်လာတာနဲ့ အားလုံးသိလိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့် ရသေ့ဟာ ကြွက် ကျား နား ချဉ်းကပ်သွားပြီး ခက်ခက်ထန်ထန် မာမာကျောကျောပဲ အမိန့်ပေး လိုက်တယ်။

‘ခုချက်ချင်း ကြွက်ဘဝ ပြန်ရောက်စေ’

ဒီလိုနဲ့ ခွေးဘဝ၊ ကြောင်ဘဝ၊ ကြွက်ဘဝ ရခဲ့ဖူးတဲ့ ကြွက်ကျားဟာ ကြွက်ဘဝ ပြန်ရောက်သွားရတော့သတဲ့။

ဟို ရာတီယပ်စ်

တပ်စ်ကေးနီဘုရင် ‘လားစ်ပိုဆီနာ’ ဟာ ရောမကို ချီတက်သိမ်းပိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် နိုင်ငံအနှံ့အပြားမှာ ရောက်နေကြတဲ့စစ်သည်တော်တွေကိုပြန်ခေါ်ယူလိုက်တယ်။ စစ်သည်တော်အားလုံး စုစည်းမိတာနဲ့ ရောမကို ချီတက်တော့တယ်။

လားစ်ရဲ့ စစ်တပ်ကြီး ချီတက်လာတဲ့သတင်းကို ရောမတွေကြားတဲ့အခါ ခုခံ တိုက်ခိုက်နိုင်အောင် အကြီးအကျယ်ပြင်ဆင်ကြတယ်။ ရောမ အနီးတစ်ဝိုက်က ရွာသူ ရွာသားတွေအားလုံး ရောမမှာ လာရောက်စုစည်းကြဖို့ နှိုးဆော်ထားတယ်။ တိုင်ဗာမြစ်က ရောမကို ကွေ့ပတ်စီးဆင်းနေတဲ့အတွက် ပိုမို စိတ်ချရမယ်၊ ပိုမို လုံခြုံမယ်၊ ဒါကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေက ရောမမှာ ရွေ့ပြောင်းနေထိုင်ကြတယ်။ ချီတက်လာတဲ့ လားစ်ရဲ့ စစ်တပ်ကြီးဟာ ရွာတွေ၊ ယာခင်းတွေ အားလုံးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးတယ်။

ရောမတွေက တိုင်ဗာမြစ်ကူးတံတားကို ချိုးပစ်လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ဒါဟာ လားစ်ရဲ့ စစ်သည်တော်တွေ ရောမထဲမဝင်နိုင်အောင် တားဆီးပေးမယ့် တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အတော်လေးတော့ နောက်ကျသွားပြီလို့ ပြောရမှာပဲ။ ဆက်သားတစ်ယောက်က ပြေးလာခဲ့ပြီး

‘ရန်သူတပ်ကြီး ရောမနား ရောက်လာပြီ’ လို့ သတင်းပို့နေပြီလေ။ တကယ်လည်း သတင်းပို့တဲ့အတိုင်း မှန်နေတယ်။ မြို့ရိုးပေါ်ကနေကြည့်ရင် ဟို အနောက်ဘက်က ချီတက်လာနေတဲ့ ရန်သူတပ်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ သူတို့လက်နက်တွေက နေရောင်ထဲမှာ ဖွေးဖွေးလက်နေတယ်။ ချီတက်လာရာ လမ်းကြောင်းနောက်မှာ ဖုန်လုံးကြီးတွေ ထကျန်ရစ်တယ်။ မြစ်ကူးတံတားချိုးလို့ မပြီးခင်မှာ ရန်သူတွေ ရောမနားရောက်လာနိုင်တယ်။ မြစ်ကူးတံတားကို အချိန်မီမချိုးနိုင်လို့ ရန်သူတွေ ဖြတ်လျှောက်လာနိုင်ပြီဆိုရင်တော့ ရောမအတွက် မျှော်လင့်ချက်ဆုံးပြီ။ ဘယ်လိုမှ ကယ်တင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒီအခြေအနေဆိုက်နေချိန်မှာ သူရဲကောင်း ဟိုရာတီယပ်စ်က

‘လူတိုင်းတစ်ချိန်မှာ သေရမှာပဲ။ တပ်စ်ကင်တွေလက်တွင်း ရောမ ကျမသွားအောင် ခုခံကာကွယ်ရင်းကနေ သေသွားခဲ့ရင် ကျွန်တော့်အတွက် တကယ့်ကို ဂုဏ်ယူစရာကြီးပါပဲ။ ဒီတော့ ရသမျှအချိန်ကလေးအတွင်း မြစ်ကူး တံတားကို အောင်အောင်မြင်မြင်ချိုးပစ်နိုင်အောင် အမြန်ဆုံး ကြိုးစားကြပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်က တံတားဟိုဘက်ထိပ်ကနေ ခုခံနေကြမယ်။

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ဟာ ဟောဒီတံတားကြီးရဲ့ ဟိုဘက်ထိပ် နေရာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးကနေ ရန်သူတစ်ထောင်လောက်ကို တားဆီးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကဲ ကျွန်တော်နဲ့အတူ တံတားဟိုဘက်ထိပ်ကို ဘယ်သူလိုက်မလဲ’

ဒီအခါမှာ သူ့မိတ်ဆွေ လာတီးယပ်စ်နဲ့ ဟာမီးနီးယပ်စ် ရှေ့ထွက် လာတယ်။ ကြောက်စိတ်ကင်းတဲ့ သူရဲကောင်းသုံးယောက်ဟာ လုံးဝအချိန်ဆွဲ မနေတော့ဘဲ ချီတက်လာတဲ့စစ်တပ်ကြီးကို ခုခံတားဆီးဖို့ တံတားတစ်ဖက်ထိပ်ကို ရင်ကော့လျှောက်သွားကြတယ်။ သူတို့ တစ်ဖက်ထိပ်ရောက်သွားတာနဲ့ ရောမတွေက တံတားကို မြန်မြန်ချိုးပစ်နိုင်ဖို့ စတင်လုပ်ဆောင်ကြတယ်။ ဟို တစ်ဖက်ထိပ်မှာတော့ သူရဲကောင်းသုံးယောက်တို့ဟာ ရန်သူတွေရောက်အလာကို မလှုပ်မယှက် စောင့်နေကြလေရဲ့။

မကြာဘူး၊ ရန်သူတွေကလည်း တံတားထိပ်နား ကပ်လာနေကြပြီ။ တံတားထိပ်ကို စောင့်ကြပ်နေကြတဲ့ စစ်သားကလေး သုံးယောက်ကိုမြင်တော့ ရန်သူစစ်သားတွေက လှောင်သလို ရယ်ကြတယ်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ သူတို့ထဲက သတ္တိအကောင်းဆုံး စစ်သားသုံးယောက်ဟာ ဓားကြီးတွေ ဝှေ့ယမ်းပြီး ပြေးထွက် လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရောမစစ်သားငယ် သုံးယောက်က သူတို့ကို အလွယ်ကလေး နဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ခုခံနိုင်လိုက်တယ်။ ရန်သူစစ်သားသုံးယောက် သွေးသံရဲ့နဲ့ပဲ တိုင်ဗာမြစ်ထဲကျသွားလေရဲ့။ ပထမသုံးယောက်ကျသွားတော့ ဒုတိယသုံးယောက် ပြေးထွက်လာခဲ့ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပထမသုံးယောက် သွားရာလမ်းအတိုင်း သူတို့ သွားကြရတာပဲ။ ဒီတော့ တပ်စီကင်တွေ သိပ် မရယ်ရဲကြတော့ဘူး။ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနဲ့ တိုးတိုး တိုးတိုး လုပ်နေကြတယ်။ ‘အက်စ်တာ ထွက်တိုက်ပါ’ လို့ အော်ဟစ်တောင်းဆိုနေကြတယ်။ အက်စ်တာဆိုတာကတော့ သူတို့အထဲမှာ နာမည်အကြီးဆုံး အရဲရင့်ဆုံး အတိုက်အခိုက်သမားကြီးပဲ။

အက်စ်တာက ရင့်ကော့ပြီး ပြုံးထွက်လာတယ်။ ရှေ့ရောက်တဲ့အခါ သူက တပ်စီကင် စစ်သားတွေဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘တကယ်လို့ အက်စ်တာက ရှေ့ကသွားရင် ခင်ဗျားတို့က နောက်က လိုက်ကြမှာလား’ လို့ မေးတယ်။

သူက အဖြေကို မစောင့်ဘူး၊ ဦးခေါင်းထက်မှာ ဓားကြီးကိုဝှေ့ယမ်းပြီး ဟိုရာတီယပ်စ်ရှိရာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားတယ်။ သူ့ရှေ့ရောက်သွားတာနဲ့ အားကုန်ခုတ်တော့တယ်။ သူ့ဓားချက်က ဟိုရာတီယပ်စ် ခေါင်းကို မထိဘဲ ခြေတစ်ဖက်ကို ထိသွားတယ်။ ဒဏ်ရာကသွေးတွေ စီးကျလာတာကို ရန်သူ

စစ်သားတွေ မြင်ကြတော့ အကြီးအကျယ်ပျော်သွားပြီး သံကုန်အော်ဟစ်ကြတယ်။
ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ ဟိုရာတီယပ်စ်ကို ဟာမီးနီးယပ်စ်က ပြေးထူတယ်။ ဒါကြောင့်
ဟိုရာတီယပ်စ် ခဏလေးအားယူခွင့်ရလိုက်တယ်။ အားပြည့်လာတာနဲ့ သူဟာ
ဒေါသထွက်နေတဲ့ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်လို ရုတ်တရက် ထခုန်ပြီး အက်စ်တာ
မျက်ခွက်ကြီးကို ဓားနဲ့ ဖြတ်ခုတ်လိုက်တယ်။ အက်စ်တာ အငိုက်မိသွားတယ်။
ချက်ချင်း လဲကျ သေဆုံးသွားတယ်။ ဟိုရာတီယပ်စ်ဟာ အက်စ်တာ အလောင်း
ကြီးကို ခွထားပြီး

‘ကဲ မင်းတို့ကို တို့ ဘယ်လို ခရီးဦးကြိုပြုကြတယ်ဆိုတာ မြင်ကြပြီ
မဟုတ်လား၊ ထွက်ခဲ့ကြဦးလေ၊ ဘယ်သူကောင်းသား တပ်စ်ကင်း ထွက်ဦးမလဲ၊
လာ ထွက်ခဲ့’ လို့ အော်ပြောလိုက်တယ်။

သူ့အမူအရာ သူ့လေသံက ပမာမခန့်နိုင်လှတာမို့ တပ်စ်ကင်းတွေ
ဒေါသထွက်သွားကြတယ်။ ရှက်လည်း ရှက်သွားကြတယ်။ အင်း ကြောက်လည်း
ကြောက်တယ်ပေါ့။ ကျန်တဲ့သတ္တိအကောင်းဆုံး စစ်သားတောင်မှ ဒီသုံးဦးကို
ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ဖို့ မထွက်ရဲတော့ဘူး။

တပ်စ်ကင်းစစ်တပ်ထဲမှာ ဆက်တပ်စ်အမည်ရှိတဲ့ စစ်သား တစ်ယောက်
ရှိတယ်။ တကယ်တော့ သူဟာ ရောမလူမျိုး။ ရောမစစ်တပ်ထဲ ထွက်ပြေးပြီး
တပ်စ်ကင်း စစ်တပ်ထဲ ဝင်သွားတဲ့လူ။ အဲဒီလူကို ဟိုရာတီယပ်စ်က လှမ်းတွေ့
လိုက်တယ်။ ဒါနဲ့

‘ဩ ဟိုမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆက်တပ်စ်ပဲ။ ခင်ဗျားကို ခရီးဦးကြိုပြုပါ
တယ်ဗျာပြန်လာခဲ့စမ်းပါ။ ဘာကြောင့် ခင်ဗျား ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားရတာလဲ၊
ဒီမှာ ရောမကိုသွားတဲ့လမ်း ရှိနေပါတယ် ဆက်တပ်စ်’ လို့ ဖိတ်ခေါ်တယ်။

ဆက်တပ်စ် ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်သွားတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ
ကြောက်ဒူး တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။

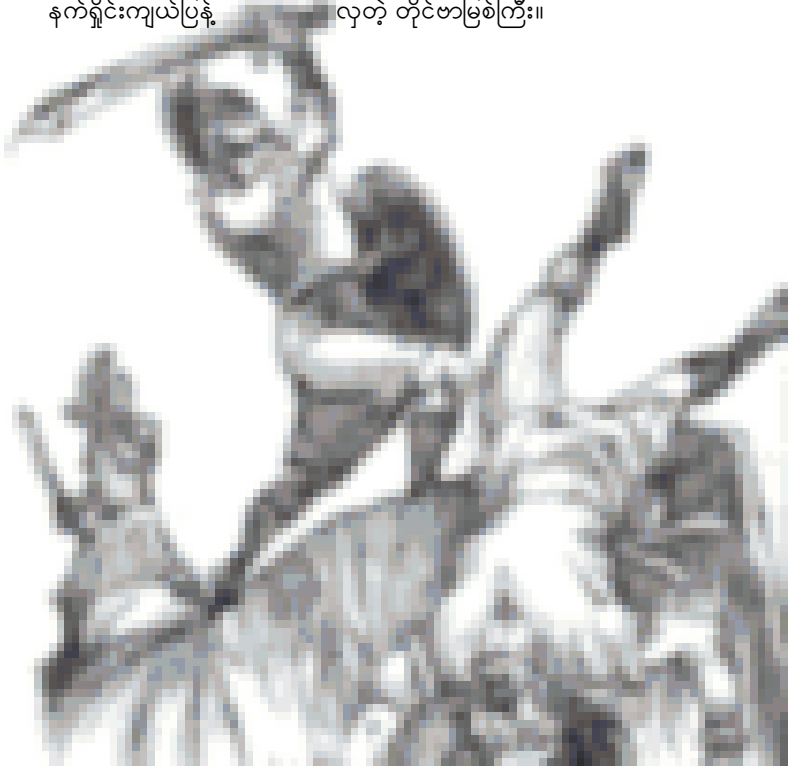
ဒီအချိန်မှာ ဟိုဘက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ ရောမစစ်သားတွေက မြစ်ကူး
တံတားကို ချိုးနိုင်ဖို့ မနားတမ်း ကြိုးစားနေကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အခု
မြစ်ကူးတံတားကြီး ကျိုးခါနီးနေပြီ။

ဒါကြောင့် သူတို့က ဒီဘက်ထိပ်ကို လှမ်းပြီး ‘ဟိုရာတီယပ်စ် ပြန်လှည့်
ခဲ့တော့၊ တံတားကြီး ကျိုးခါနီးနေပြီ’လို့ အော်ပြောကြတယ်။

လာတီးယပ်စ်နဲ့ ဟာမီးနီးယပ်စ်တို့က အမြန်ပြေးခဲ့ကြတယ်။ သူတို့
ခြေထောက်အောက်မှာ တံတားကြီးက တကျွတ်ကျွတ်အသံပေးပြီး ကျိုးကျသွား
တော့မယ့်ပုံ ပေါက်နေပြီ။ သူတို့ ဒီဘက်ထိပ်ရောက်တဲ့အခါ ဟိုဘက်ထိပ်ကို
ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့မှ ဟိုဘက်ထိပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဟိုရာတီယပ်စ်ကို သူတို့မြင်ကြတယ်။ သူ့ဆီ ပြန်ပြေးသွားဖို့
အလုပ်မှာ မြစ်ကူးတံတားကြီးက မိုးကြိုးပစ်သံလို အသံကြီးပေးပြီး ရုတ်တရက်
မြစ်ထဲကျိုးကျသွားတော့တယ်။

တစ်ဖက်ကမ်းနဲ့ အဆက်အသွယ် လုံးဝပြတ်တောက်သွားပြီမို့ ရောမတွေ
ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ အူလှိုက် သည်းလှိုက် အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ မြူးထူးကြတယ်။
တံတားကြီးကျိုးကျသွားပြီမို့ တပ်စ်ကင် စစ်သားတွေ ဘယ်လိုမှ ဒီဘက်ကူးမလာ
နိုင်ကြတော့ဘူး။

သတ္တိခဲ ဟိုရာတီယပ်စ်ကတော့ ဟိုဘက်ထိပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ရပ်နေဆဲပါ။ တပ်စ်ကင် စစ်သားတွေက သူ့ရှေ့မှာ၊ သူ့နောက်ကျောမှာတော့
နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့် လှတဲ့ တိုင်ဗာမြစ်ကြီး။

ဒီအချိန်မှာပဲ တပ်စင်ကင်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းခဲ့တဲ့ သစ္စာဖောက် ဆက်တပ်စင်က 'သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ သတ်ပစ်လိုက်ပါ'လို့ အော်ပြောနေတယ်။ တပ်စင်ကင်ဘုရင် လားစင်ကလည်း လက်နက်ချဖို့ ဟိုရာတီယပ်စ်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဟိုရာတီယပ်စ်က သူတို့ကို တစ်စက်ကလေးမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘူး။ ရောမကို ပြန်ရောက်သွားအောင် အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ သယ်ဆောင်သွားပေးဖို့ တိုင်ဗာမြစ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး တိုင်တည်ဆုတောင်းရင်း ရေစီးအင်မတန်သန်တဲ့ တိုင်ဗာမြစ်ကြီးထဲ ခုန်ချလိုက်တယ်။

အားလုံး ကြက်သေ သေသွားကြရတယ်။ မြစ်ထဲကို ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြတယ်။ လှိုင်းလုံးတွေကြားမှာ ပေါ်ပေါ်လာတဲ့ သူ့ဦးခေါင်းကို လှမ်းမြင်ကြရတယ်။ ရောမစစ်သားတွေက အံ့သြဝမ်းသာဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်အားပေးနေကြတယ်။

ဘုရင်ကြီး လားစင်က

'သူ့တိုင်းပြည် ရောမကို ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာနဲ့ ရောက်သွားနိုင်အောင် သူ့ကို ဘုရားသခင် ကူမပေးတော်မူပါ။ သူ့လို အကြောက်အရှံ့ကင်းတဲ့ လူငယ်မျိုး ကျွန်ုပ် တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ'လို့ ဆုတောင်းရင်း ရေရွတ်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဟိုရာတီယပ်စ်ကို ရေနစ်သေစေချင်တဲ့လူဆိုလို့ သစ္စာဖောက် ဆက်တပ်စင် တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။

အားလုံးဟာ ရင်သပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေကြဆဲဖြစ်တယ်။ တိုင်းဗာမြစ်ကြီးဟာ နက်တယ်။ ရေစီးသိပ်သန်တယ်။ ဒါကြောင့် အားလုံးလိုလိုက ဟိုရာတီယပ်စ် တစ်ဖက်ကမ်းအရောက် ကူးနိုင်ပါ့မလားလို့ သံသယဝင်ပြီး ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေကြတယ်။သူ့မှာ ဒဏ်ရာလည်းရထားတယ်။ သွေးထွက်များလို့ အားလည်း သိပ်နည်းနေတယ်ဆိုတော့ တကယ့်ပူစရာ။

ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ရောမကမ်းဘက်က ခြောက်သွေ့တဲ့ မြေပြင်ထက်မှာ သူ ပြန်မတ်တပ်ရပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ရောမတွေက သူ့ကိုထမ်းပြီး ရောမမြို့ကြီးထဲဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သယ်သွားကြတယ်။

ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွားက ဖြစ်ရပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရောမသားတွေကတော့ ဟိုတစ်ချိန် သတ္တိပြခဲ့ကြတဲ့ တစ်နေ့မှာ ဟိုရာတီယပ်စ်က တိုင်ဗာမြစ်ကူးတံတား တစ်ဖက်ထိပ်ကနေ ရောမကို ဘယ်လို ဘယ်ပုံ အကာအကွယ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အံ့ဖွယ်သရုပ်ပြင်ကို ကနေတိုင် ပြောနေကြဆဲပဲ ဖြစ်တယ်။

ငန်းများဘုရင် ရွှေတောင်ပံရင်

တစ်နေ့မှာ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးရဲ့ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး ရွှေရောင်တွေ ဖုံးသွားတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ အံ့သြဝမ်းသာစိတ်နဲ့ 'ဟေ့ ဟေ့ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း၊ တို့တိုင်းပြည်ကြီးပေါ် ရွှေရောင်တိမ်လိပ်တွေ တရွေ့ရွေ့ ဖြတ်ကျော်နေတယ်ကွဲ့'လို့ အော်ကြ ဟစ်ကြ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပြောပြကြနဲ့ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်ကတော့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ထင်နေကြသလို ရွှေရောင်တိမ်လိပ်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ကြယ်တစ်လုံးက သူသွားရာလမ်းမှာ ချန်ပစ်ခဲ့တဲ့ ရွှေသားစစ်စစ်တွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရွှေရောင်တွေ ဖုံးသွားရတာက အင်မတန် လှပကြီးမားတဲ့ ငန်းကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ တောင်ပံနှစ်ဖက် က ဖြာကျနေတဲ့ ရောင်မျှင်တန်းတွေကြောင့်ပါ။ ဒီရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ ငန်းကြီးဟာ အခုဆိုရင် လေကိုဖြတ်ပြီး ခန့်ညားလှပလွန်းစွာ ငြိမ့်ငြိမ့်အေးအေး ပျံသန်းနေတယ်။

ဘုရင်ကလည်း နန်းတော်မျှော်စင်ထိပ်တက်ပြီး ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေတယ်။ ကြည့်မဝ ရှုမငြီး လှပြီရင်းလှမို့ 'ကောင်းကင်ကို ဖြတ်ပျံသန်းနေတဲ့ အသင် ငှက်ကြီး၊ သင်ကား ကျက်သရေရှိလွန်းပေစွ၊ သင်ကား ငှက်အပေါင်း၏ ဘုရင်သာ ဖြစ်ချေမည်'လို့ ရေရွတ်ချီးကျူးမိတယ်။

ဘုရင်ဟာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လွန်းမက ဖြစ်ပြီး နန်းတွင်းသားတွေ အားလုံးကို ခေါ်တယ်။ ချိုသာကြည်အေးတဲ့ တူရိယာတွေ တီးခတ်စေတယ်။ ပန်းကုံးတွေ အမွှေးနံ့သာရေတွေ ယူလာစေတယ်။ ဒါဟာ သူတိုင်းပြည်ပေါ် မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာတဲ့ ကျက်သရေအပေါင်း ခညောင်းနေတဲ့ ဧည့်သည်တော် တစ်ဦးကို ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုတဲ့ သဘောအဓိပ္ပာယ်ပဲ။

ရွှေတောင်ပံရှင် ငန်းကြီးကလည်း ငုံ့ကြည့်တယ်။ ဘုရင်အပါအဝင် နန်းတော်သားတွေကို တွေ့လိုက်တယ်။ ပန်းကုံးတွေကိုလည်း လှမ်းမြင်တာပဲ။ သာယာချိုအေးတဲ့ ဂီတသံကိုပါ ကြားနေရတယ်။ ဒီတော့ ငန်းကြီးက နောက်တော်ပါ ငန်းတွေဘက် လှည့်လိုက်ပြီး

‘ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်က ဘာကြောင့် ငါ့ကို ယခုကဲ့သို့ ဂုဏ်ပြုရတာလဲ’လို့ မေးကြည့်တယ်။

‘အရှင် ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်က အရှင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်လိုတာကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဂုဏ်ပြုတာဖြစ်ပါတယ်’

ဒီအဖြေစကားကြောင့် ရွှေငန်းကြီးဟာ မြေပြင်ထက် ဆင်းသက်လိုက်ပြီး ဘုရင့်ကို နှုတ်ခွန်းဆက်တယ်။ ပြီးမှ ကောင်းကင်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ နောက်တော်ပါ ငန်းတွေဆီ ပျံတက်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ ဘုရင်က ‘အနောကတ’ ရေကန်ဘေးမှာရှိတဲ့ ဥယျာဉ်တော်ထဲ လမ်းလျှောက်နေခိုက် ရွှေငန်းကြီးရောက်လာပြန်တယ်။ ငန်းကြီးဟာ တောင်ပံတစ်ဖက်ပေါ်မှာ ရေကိုတင် ကျန်တောင်ပံတစ်ဖက်ပေါ်မှာတော့ နံ့သာမှုန့်တွေတင်ပြီး ရောက်လာတာဖြစ်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း ငန်းကြီးက ခဏတာလေးပဲ နေတယ်။ ဘုရင်ကို ရေနဲ့ဖျန်း၊ နံ့သာမှုန့်တွေ လိမ်းကျံပေးပြီး ပထမအကြိမ်တုန်းကလိုပဲ ကောင်းကင်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ နောက်တော်ပါ ငန်းတွေဆီ ပျံတက်သွားတာပဲ။ နောက်တော့ သူ့နေပြည်တော် ‘စိတ္တဂုတ္တ’ဘက် ဦးတည်ပျံသန်းသွားတော့တယ်။

ရက်တွေ ကုန်လွန်လာခဲ့ပြီ ၊ ဩ ဘာလိုလိုနဲ့ ငန်းကြီး ရောက်မလာတာတောင် အတော်ကြာနေမှပဲ၊ ဘုရင်ကလည်း ငန်းကြီးကို သိပ်လွမ်းနေပြီ။ ထပ်မံတွေ့ဆုံချင်စိတ်တွေ တားမနိုင်ဆီးမရ ဖြစ်နေပြီ။ ‘အနောကတ’ ရေကန်ကြီးနား နေ့စဉ် ထွက်လျှောက်တိုင်း ဘုရင်ဟာ ဟို မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအထိ မျှော်ကြည့်မိတယ်။ ဘာထူးခြားမှုမှ မမြင်တွေ့ရတဲ့အခါ သက်ပြင်းချပြီး ‘အင်းငါ့မိတ်ဆွေ နောက်တစ်ကြိမ်မှ လာမှ လာပါဦးမလား’လို့ ဝမ်းနည်းပူပန်စိတ်နဲ့ ရေရွတ်မိတယ်။

ငန်းကြီးကတော့ ဘုရင်နဲ့ အလွန်တရာ ဝေးကွာလွန်းရာ သူ့နေပြည်တော် ‘စိတ္တဂုတ္တ’ တောင်ကြီးတွေပေါ်မှာ ငန်းကိုးသောင်းနဲ့ စိတ်လက်ကြည်သာ

ချမ်းမြေ့စွာနဲ့ နေနေတယ်။ တကယ်တော့ ဒီငန်းကြီးဟာ ငန်းအပေါင်းရဲ့ ဘုရင်ပဲ။ ငန်းအပေါင်းက သူတို့ဘုရင်ကိုသိပ်ပြီး လေးစားချစ်ခင်မြတ်နိုးကြတယ်။

တစ်နေ့ ငန်းတွေထဲက အငယ်ဆုံးငန်းကလေးနှစ်ကောင်ဟာ ငန်းဘုရင် ရှေ့မှောက် အရောက်ဝင် ဦးညွတ် အရိုအသေပေးပြီး တင်လျှောက်ကြတယ်။

‘အရှင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး အရှင်ထံပါးမှခွဲခွာသွားကြပါတော့မယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး နေမင်းနဲ့ အပြေးပြိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်’

‘အို ငန်းငယ်ကလေးတို့၊ နေနဲ့အပြေးပြိုင်ဖို့ သင်ငန်းလေးနှစ်ကောင်ရဲ့ တောင်ပံလေးတွေကသေးငယ်လွန်းလှတယ်၊ လမ်းတစ်ဝက်မှာ သင်တို့ သေကျေ သွားနိုင်တယ်၊ မမိုက်ချင်ကြစမ်းပါနဲ့ ငန်းလေးတို့၊ အပြေးပြိုင်ဖို့ မသွားကြပါနဲ့’

ငန်းကလေးနှစ်ကောင်က ခေါင်းသိပ်မာတယ်။ပထမအကြိမ် ငန်းဘုရင် ကြီးက သဘောမတူတော့ ဒုတိယအကြိမ် ပြောကြပြန်တယ်။ ဒုတိယအကြိမ် သဘောမတူ ခွင့်မပြုတော့ တတိယအကြိမ်ထပ်ပြောကြတယ်။ တတိယအကြိမ် မှာလည်း ငန်းကြီးသဘောထားက ဘာမှ ထူခြားမလာဘူး။ ဒါကြောင့် ငန်းဘုရင် သဘောတူ ခွင့်ပြုနိုင်တဲ့အထိ မစောင့်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

နေရောင်မထွက်ပြုခင်မှာ ငန်းကလေးနှစ်ကောင်က ‘ယုဂန္ဓာတောင်’ ဆီ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ‘ယုဂန္ဓာတောင်’ မှာပဲ နေပေါ်ထွန်းလာတဲ့အထိ သူတို့ စောင့်ကြတယ်။

ငန်းဘုရင်က ပြောမနိုင် ဆိုမရ ငမိုက်သား ငန်းကလေးနှစ်ကောင် ထွက်သွားကြတာကို သိတယ်။ ယုဂန္ဓာတောင်ထိပ်မှာ အခု စောင့်နေကြတာကိုပါ သိတယ်။ ဒါကြောင့် ငန်းဘုရင်ဟာ စိတ်မချနိုင်တော့ဘဲ ယုဂန္ဓာတောင်ဆီ အမြန်ပျံသွားတယ်။

ကောင်းကင်ထဲက နေလုံးရဲရဲကြီး ထွက်ပြုအလာမှာ ငန်းလေးနှစ်ကောင်က တောင်ပံလေးတွေဖြန့်ပြီး စပျံသန်းကြတယ်။ နေနဲ့ သူတို့လေးနှစ်ကောင် အပြေးပြိုင်ပြီပေါ့။ ငန်းဘုရင်လည်း သူတို့လေးနှစ်ကောင်နောက်က ရင်တမမနဲ့ ပျံလိုက်ရပြီပေါ့။

နှစ်ကောင်အနက် ငန်းငယ်လေးက အချိန်အနည်းငယ်ပျံသန်းလိုက်တာနဲ့ အတောင်ခတ်တာ နှေးလာတယ်။ တောင်ပံလေးတွေက သူ့ခန္ဓာကိုယ်လေးကို သိပ်ကြာကြာ သယ်ဆောင်နိုင်ပုံ မရတော့ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ငန်းဘုရင်က

ငန်းလေးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ပျံလိုက်နေတယ်။ တစ်စတစ်စနဲ့ ငန်းလေးအတောင်
ညောင်းပြီး မြေပြင်ပေါ်ကျတော့မယ်အချိန်မှာ ငန်းဘုရင်ဟာ ငန်းလေးနား
ကပ်သွားပြီး အားပေးတယ်။ နှစ်သိမ်တယ်။ ပြီးတော့ ငန်းလေးကို သူ့
တောင်ပံကြီးပေါ် တင်လိုက်ပြီး စိတ္တဂုတ္တ နေပြည်တော်ကြီးဆီ အမြန်သယ်ဆောင်
သွားတော့တယ်။

စိတ္တဂုတ္တရောက်တာနဲ့ ငန်းကလေးကို တောင်ပံထက်ကချ၊ ဆက်ပြိုင်
နေဆဲ ကျန်ငန်းကလေး တစ်ကောင်ဆီ အလျင်အမြန်ပျံသန်းခဲ့တယ်။ နေထက်
ပိုလျင်မြန်တဲ့ အရှိန်အဟုန်နဲ့ ပျံသန်းခဲ့တာမို့ ငန်းကလေးဆီ အချိန်မှီပြန်ရောက်
လာခဲ့တယ်။

‘အရှင်၊ ကျွန်ုပ်ဆက်မပျံနိုင်တော့ပါ’

ကြီးမြတ်လှတဲ့ငန်းဘုရင်ဟာ ငန်းကလေးကို သူ့တောင်ပံပေါ်ညင်ညင်
သာသာ တင်ဆောင်ပြီး ‘စိတ္တဂုတ္တ’နေပြည်တော်ဆီ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်လာ
ခဲ့တယ်။

‘အခု အမြင့်ဆုံးနေရာမှာရောက်နေတဲ့ နေနဲ့ ငါ ပြိုင်ရင် ဘယ်လိုများ
ဖြစ်မလဲ’

ဒီအတွေး စေ့ဆော်မှုကြောင့် ငန်းဘုရင်ဟာ တိမ်တိုက်တွေကို
ထိုးဖောက်၊ဟိုကောင်းကင်အမြင့်ကြီးထဲ တစ်ဟုန်ထိုးပျံတက်၊ မနားတမ်းပျံ။
နောက်ဆုံးတော့ နေထက် အဆပေါင်းတစ်ထောင် သာလွန်သွားတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ငန်းဘုရင်စိတ်ထဲ အတွေးတစ်မျိုးရုတ်တရက်ဝင်လာပြန်တယ်။

‘နေဟာ ငါ့အတွက် ဘာမို့လဲ၊ ဘာကြောင့် ငါ သူနဲ့ပြိုင်နေရမှာလဲ၊
နေနဲ့ပြိုင်ရေးထက် အဆပေါင်းများစွာ အရေးပါ အရာရောက်လှတဲ့ တာဝန်ကြီး
တစ်ရပ်က ငါ့ကို စောင့်ဆိုင်းနေသေးတယ်။ ငါဟာ ငါ့မိတ်ဆွေ ဗာရာဏသီ
ပြည့်ရှင်ထံသွားပြီး အကျိုးများ တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ စကားတွေ ပြောဆိုရဦးမယ်၊
အဲလိုသာ ပြောဆိုနိုင်ရင် ဘုရင်နဲ့ သူ့ပြည်သူတွေ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ကြလိမ့်မယ်’

ငန်းဘုရင်ဟာ ကမ္ဘာအနှံ့ပျံသန်းလိုက်တယ်။ ကမ္ဘာသည်ဘက်စွန်းကနေ
ကမ္ဘာဟိုဘက်စွန်းထိအောင် တစ်ဟုန်ထိုး ပျံသန်းတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဗာရာဏသီ
ပြည်ကြီးပေါ် ရောက်ခဲ့တော့တယ်။

ရွှေတောင်ပံရှင် ငန်းဘုရင် ပျံလာတာနဲ့ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးရဲ့
ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ရွှေရောင်တွေဖုံးသွားပြန်တယ်။ ငန်းဘုရင်ဟာ ညင်ညင်
သာသာ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီး နန်းတော်ပြတင်းရှေ့မှာ နားလိုက်တယ်။

‘အလို ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး ရောက်လာမှကိုး’

ဘုရင်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိတွေဖြာပြီး ကျူးရင့်လိုက်တယ်။ နန်းတော်တစ်ခုလုံးလည်း ကောင်းချီးပေးသံတွေ ပဲ့တင်ထပ်သွားတော့တယ်။ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ရွှေရာဇပလ္လင်ကို သယ်ယူခဲ့ပြီး ငန်းဘုရင်ကို ဖိတ်မန္တကပြုတယ်။

‘အကြည်တော်၊ ဤရွှေရာဇပလ္လင်ထက်မှာ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ လာထိုင် လှည့်ပါ’

ဘုရင်က ရွှေငန်းကြီးရဲ့တောင်ပံတွေကို နံ့သာရေမွှေးများနဲ့ ပက်ဖျန်း မွှေးထုံစေတယ်။ ချိုအေးတဲ့သောက်ရေကို သောက်စေတယ်။ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဟာငန်းဘုရင်နဲ့အတူထိုင်ပြီးကြည်သာရွှင်ပျံ့ အာလာပသလ္လာပစကားပြောတယ်။

‘အကြည်တော်၊ ယခု ဘယ်ကလာခဲ့သလဲ၊ သင် ဗာရာဏသီပြည်ပေါ်က ပျံသွားပြီးကတည်းက ကျွန်ုပ် သင့်အား စောင့်မျှော်နေခဲ့ရပါသည်။ လွမ်းဆွတ် တမ်းတနေခဲ့ရပါသည်’

‘ဆိတ်ငြိမ် တောင်စဉ် တောင်တန်းများမှာတည်ရှိတဲ့ စိတ္တဂုတ္တ နေပြည် တော်မှ ကျွန်ုပ်လာခဲ့ပါသည် မင်းမြတ်’

သည်နောက်တော့ ငန်းဘုရင်က နေနဲ့သူ အပြေးပြိုင်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်ကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တယ်။ ကြည်သာရွှင်လန်း ရေတွေ့ပန်းလို လန်းဆန်းနေတယ်။

‘နေနဲ့ အကြည်တော်အပြေးပြိုင်နေတာကို ကျွန်ုပ် ရှုစားနိုင်ပါမည်လား’

‘မရှုစားနိုင်ပါ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်၊ ဘယ်တော့မှ ရှုစားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် နည်းလမ်းတစ်ခုနှင့် အကြည်တော်ပြသရန်မူ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ယင်းနည်းလမ်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အလျင်နှုန်းကို ရှုစားနိုင်ပါသည်’

‘မည်သို့မည်ပုံ ပြသမည်နည်း အကြည်တော်’

‘အသင်၏ လေးသည်တော်လေးဦးကို ခေါ်ယူပါ။ ၎င်းတို့လေးဦး နံရံ တစ်ခုကို မြားလေးစင်းနှင့် တစ်ပြိုင်တည်းပစ်ခတ်စေပါ။ မြားလေးစင်းစလုံး နံရံမှာမစိုက်ခင် ကျွန်ုပ်က နှုတ်သီးဖြင့် ဖမ်းယူပါမည်’

ဘုရင်က ငန်းဘုရင်ပြောတဲ့အတိုင်း ချက်ချင်း စီစဉ်လိုက်တယ်။ လေး သည်တော်လေးဦးက မြားလေးစင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်လွှတ်လိုက်ကြတယ်။ ငန်းဘုရင်က မြားလေးစင်း နံရံမှာသွားမစိုက်ခင် နှုတ်သီးနဲ့ဖမ်းယူထားလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ မြားတစ်စင်းမှ နံရံမှာ သွားစိုက်ချိန်မရလိုက်ဘူး။

‘အလို၊ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲလှပေစွ အကြည်တော်၊ သင့်အလျင်နှုန်းကို ပြိုင်နိုင်သည့် တခြားအလျင်နှုန်း ရှိနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။ မျက်မြင်မို့သာပ၊ မဟုတ်လျှင်ယုံနိုင်ဖွယ်အကြောင်း မရှိပါ အကြည်တော်’

‘မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ အလျင်နှုန်းထက် ပိုမိုမြန်ဆန်ကြီးမားသော အလျင်နှုန်း ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အလျင်နှုန်းထက် အဆတစ်ရာ၊ အဆ တစ်ထောင်၊ အဆတစ်သိန်း သာလွန်မြန်ဆန်သည်မှာ ‘အချိန်၏ အလျင်နှုန်း’ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဖျော်ရွှင်မှုများ၊ ဥစ္စာဓနများ၊ ရွှေနန်းတော်ကြီးများ အို အားလုံး အားလုံးကို အလျင်မြန်ဆုံးဆိုသည့် အလျင်ထက် အချိန်က ပို၍ ပို၍ လျင်မြန်စွာ သယ်ဆောင်သွားနိုင်ပါသည်။

ငန်းဘုရင်စကားတွေက ဗာရာဏသီပြည့်ရှင်ကို ခဏအတွင်း ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားစေတယ်။ ဒါကြောင့် ငန်းဘုရင်က နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ နှစ်သိမ့် အားပေးစကားဆိုရပြန်တယ်။

‘မင်းမြတ်၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းပါဘိ၊ သင့် တိုင်းသူပြည်သား များအား ရင်ဝယ်သားပမာ ကြင်နာချစ်ခင်ပါလျှင် သင့် တိုင်းသူပြည်သားအပေါင်း ကို ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်အောင် ကြိုးစားဖန်တီးပေးသည်ဆိုပါလျှင် အချိန်က မည်မျှ မြန်ဆန်သောနှုန်းဖြင့် သွားပါစေ၊ အကြောင်းမဟုတ်နိုင်တော့ပါ’

ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ဝီတိဖြစ်ခြင်း အရှိန်အဟုန်ကြောင့် ဗာရာဏသီ ပြည့်ရှင် မျက်ရည်များတောင်လည်ရှာတယ်။

‘အို ကြီးမြတ်လှပေသော ငန်းဘုရင်ကြီး၊ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို အုပ်ချုပ်ဖို့ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ပစ်မထားခဲ့ပါလင့်၊ ကျွန်ုပ်၏ နန်းတော်ကြီးထဲမှာ ထာဝရနေထိုင်လျက် ကျွန်ုပ်ဘေး၌ထိုင်၍ တန်ဖိုးရှိလှသော စကားများကို

ပြောဆိုပေးပါလင့်။ သို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အလွန်မှပင် ဘဝင်စိတ်ဝမ်း ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့နိုင်မည်မှချ ဖြစ်ပါမည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကျွန်ုပ် ပြည်သူများကိုလည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ ဖျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေရန် ကျွန်ုပ် ဖန်တီးနိုင်ပါလိမ့်မည်’

‘ဤ ရွှေနန်းတော်ကြီး၌ ထာဝရနေရန်ကား မဖြစ်နိုင်ပါ မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ် သင့်နန်းတော်ထဲမှာ နေထိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ သင်သည် သေရည်မှီဝဲပြီး ‘အဲဒီ ငန်းကြီးကို သတ်ကြစမ်းဟဲ့၊ ငန်းသားနဲ့ ကိုယ်တော်ရှင်မြတ် သေရည်မှီဝဲတော်မူမယ်’ဟု ပြောကောင်း ပြောနိုင်ပါသည်။

ဒီအခါမှာ စာရာဏသီပြည့်ရှင်က ချက်ချင်း ကတိဝန္တာခံလိုက်တယ်။

‘အကြည်တော် စိုးရိမ်နှောင့် လို့ ကြောင့်ကြမနေသင့်ပါ။ ဤရွှေနန်းတော်ကြီးမှာ အကြည်တော် နေထိုင်သရွေ့ ကျွန်ုပ် ဘယ်သောအခါမှ သေရည်ကို မမှီဝဲပါ’

‘ကောင်းလှပေစွ၊ ခြင်္သေ့တွေ၊ ငှက်တွေရဲ့ အော်မြည်သံသည် ပြတ်သားပါ၏။ မှန်ကန်ပါ၏။ သို့သော် လူသားများ၏ စကားကမူ တိရစ္ဆာန်များ၏ အော်မြည်သံများလောက် မပြတ်သားတတ်။ မမှန်ကန်တတ်ပါ မင်းမြတ်။ သို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် သင့်နန်းတော်မှာ မနေတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ နေပြည်တော်သို့သာ ပြန်ပါမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သင်က ကျွန်ုပ်အား ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေသရွေ့ ကျွန်ုပ်တို့မည်မျှပင် ဝေးကွာလင့်ကစား ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး မိတ်ဆွေဖြစ်နေကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်’

‘အို အကြည်တော်။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ဘယ်တော့မှ မတွေ့မြင်နိုင်တော့ပြီလော’

‘တစ်နေ့တော့ ပြန်လည်ရောက်လာနိုင်မည် ထင်ပါသည်။ သည်အခါမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ယခုလိုပင် ထပ်မံတွေ့ဆုံနိုင်ကြပါဦးမည် မင်းမြတ်’

စကားအဆုံးမှာ ငန်းဘုရင်က တောင်ပံအစုံကို ဖြန့်ကျက်ပြီး လေထဲမှ လှပငြိမ့်ညောင်းစွာ ပျံတက်သွားတယ်။ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ရွှေရောင်တွေ ဖုံးသွားတော့တယ်။

လွတ်လမ်းရည်၍ ကိုယ်တံတားတည်ခဲ့သူ

ဟိမဝန္တာတောင်တန်းပေါ်မှာ မျောက်ပေါင်း ရှစ်သောင်းကျော်ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ရှိတယ်။ သာမန်မျောက်တွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးမားကြီးခိုင်တယ်။ အင်မတန်လည်း ခန့်ညားတယ်။ ဂင်္ဂါမြစ်ကြီးဟာ ဒီမျောက် တွေ နေထိုင်ကျက်စားရာ ကျောက်ဆောင်ကြီးတွေ၊ ကျောက်တုံးကြီးတွေကြားက မြစ်ဖျားခံ စတင်စီးဆင်းတာပဲ။ ကျောက်ဆောင်အထပ်ထပ်က ဖြာကျလာတဲ့ ရေမှုန်ရေမွှားတွေ အောက်မှာတော့ အင်မတန်ကို လှပခွံ့ထည်တဲ့ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ပေါက်နေတယ်။ နွေဦးကာလများမှာဆိုရင် ဒီအပင်ကြီးက နူးညံ့ဖြူဖွေးတဲ့ ပန်းတွေ ဖူးပွင့်လာကြတယ်။ မကြာခင် အသီးတွေ သီးလာပါရော။ ဒီအသီးတွေဟာ အံ့ဩစရာသိပ်ကောင်းတယ်။ ဘယ်အသီးမျိုးနဲ့မှ မတူဘူး။ တောင်ပေါ်လေ ကလေးများ သုတ်ဖျန်းလိုက်မှဖြင့် ဒီအသီးတွေရဲ့အရသာဟာ ပျားသကာလို ချိုလာတော့သတဲ့။

မျောက်တွေ သိပ်ပျော်ကြတာပေါ့။ သစ်သီးတွေ ခူးစားလိုက်ကြ။ သစ်ပင် ကြီးရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆော့ကစားလိုက်ကြ။ တစ်နေကုန် မမောနိုင် မပန်းနိုင်ဘဲပေါ့။

သစ်ပင်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်က ကိုင်းတွေဟာ မြစ်ပြင်ပေါ် ကိုင်းညွတ်ကျနေ ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကိုင်းတွေမှာ ပန်းတွေပွင့်လာပြီဆိုရင် ဒီပန်းတွေကို မျောက်တွေက စားပစ်လိုက်ကြတယ်။ ဖျက်ဆီးပစ်ကြတယ်။ ဒါမှ အဲဒီကိုင်းတွေမှာ သစ်သီးမသီးတော့မှာကိုး။ တကယ်လို့ အသီးသီးလာရင်လည်းပန်းဝတ်ဆံလောက် ကြီးထွားမလာခင် ခူးခြွေပစ်လိုက်ကြတာချည်းပဲ။ သူတို့ရဲ့အကြီးအကဲ မျောက်ကြီး က အန္တရာယ်ကို ကြိုမြင်ထားလို့ မျောက်အားလုံးကို သတိပေးထားတယ်လေ။

‘မျောက်အပေါင်းတို့ သတိရှိကြလော့၊ အသီးတစ်လုံးသော်မှ မြစ်ထဲ မကျစေလင့်၊ ကျသွားခဲ့လျှင် ထိုအသီးသည် မြစ်ရေစီးအတိုင်း မျောပါသွားလိမ့်မည်၊ နောက်ဆုံးတွင်ထိုအသီးသည် တစ်မြို့မြို့၊ တစ်ရွာရွာသို့ ဧကန်မုချရောက်သွား လိမ့်မည်၊ သည်လိုရောက်သွား၍ ထိုလှပသော သစ်သီးကြီးကို လူတွေ မြင်တွေ့သွားကြပြီဆိုလျှင် ထိုအသီး၏အပင်ကို ရေဆုံးမိုးဆုံး လိုက်လံရှာဖွေ ကြတော့မည်၊ အသီးတွေအားလုံးကို ခူးဆွတ်ကြတော့မည်၊ ငါတို့ မျောက်အပေါင်း လည်း ဤနေရာမှ ထွက်ပြေးကြရမည် မလွဲပါ’

မျောက်အပေါင်းက အကြီးအကဲရဲ့ သတိပေးစကားကို နာခံကြတယ်။

သတိထားကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အချိန်တွေ ကြာညောင်းလာတဲ့အထိ မြစ်ထဲကို သစ်သီးတစ်လုံး မကျခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သစ်ရွက်တွေကြားက ပုရွက်ဆိတ် အုံကြီးကွယ်ထားလို့ မျောက်တွေ မမြင်တွေ့နိုင်တဲ့ အသီးတစ်လုံးတော့ရှိနေတယ်။ ဒီအသီးဟာ သိပ်ကိုကြီးမားတယ်။ သိပ်ကိုလှတယ်။ ဝင်းမှည့်နေလိုက်တာများ ရွှေရောင်ကို တောက်နေတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဒီအသီးကြီး မြစ်ထဲကြွေကျသွားပါ လေရော မြစ်ရေစီးအတိုင်း အောက်ဘက်မျောပါသွားတော့တာပေါ့။ မြစ်ရေဟာ ကျောက်ဆောင်ထူထပ်တဲ့ တောင်ကုန်းကိုဖြတ်၊ ချိုင့်ဝှမ်းတွေထဲ စီးဝင်ရာက နောက်ဆုံး ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပေါ်မှာတည်ရှိတဲ့ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးအနီးက စီးဆင်း သွားတယ်။ ဒီတော့ မျောပါလာတဲ့ သစ်သီးကြီးဟာလည်း ဗာရာဏသီပြည်ကြီး အနီး ရောက်လာခဲ့ပြီပေါ့။

ဒီလို ရောက်လာတဲ့နေ့မှာပဲ ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင်ဟာ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ ဆင်း ရေကစားတော်မူတယ်။ ဘုရင် ရေကစားတဲ့နေရာက တံငါသည်တွေချထားတဲ့ ပိုက်ကွန်နှစ်ခုကြားမှာ။ လှိုင်းကလေးတွေက ကြွနေ ပြေးနေတယ်။ နေခြည်တန်း ကလေးတွေက ရေပြင်ကို ထိန်းနေကြတယ်။ ဒီနေ့ခြည်တန်းကလေးတွေနဲ့တောင် ဘုရင်က ပျော်ပျော်ပါးပါး ကစားနေလိုက်သေးတယ်။ ဒီအချိန်မှာ သစ်သီးကြီး ပိုက်ကွန်ထဲ ဝင်လာတယ်။

‘အလို သိပ်ကိုလှပါလား၊ ဒီလောက်လှတဲ့အသီးကို ဘယ်အပင်မျိုးက သီးပါလိမ့်’

သစ်သီးကြီးကို အရင်ဆုံး လှမ်းမြင်လိုက်တဲ့ တံငါသည်ဟာ အံ့အားသင့် သွားတယ်။ ဝမ်းသာသွားတယ်။ သိပ်လည်းကျေနပ်နေတယ်။ ဒီလို ခံစားမှုမျိုးစုံရဲ့ ရောင်ပြန်တွေက သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ အထင်အရှား ထင်ဟပ်နေတယ်။ သူ့ မျက်လုံးအစုံဟာ ရွှန်းလက်နေတယ်။ မဆိုင်းမတွဘဲ သူဟာ သစ်သီးကြီးကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အနီးမှာ ရေကစားနေတဲ့ ဗြဟ္မဒတ် ဘုရင်ကို ပြသလိုက်တယ်။

ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင်ဟာ သစ်သီးကြီးကို မြင်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ငေးစိုက် သွားတယ်။ စကားမပြောနိုင်ဘူး။ အံ့ဩစိတ်တွေ တစ်ရပ်ရပ်တက်လာနေတယ်။ အတော်လေးကြာသွားမှသာ ‘အင်း ဒီအသီးမျိုးသီးတဲ့အပင်ကို ဘယ်မှာများ တွေ့နိုင်ပါလိမ့်’ လို့ မှန်းမျှော်တွေးကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်လောက်တွေးတွေး၊ ဘယ်လိုတွေးတွေး တွေးလို့မရတာမို့ မြစ်ကမ်းပါး ပေါ်မှာရှိတဲ့ သစ်ခုတ်သမားအချို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ဒီအသီးကြီးကို သူတို့ သိ မသိ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်တယ်။

ဒီတော့ သတ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်က

‘အရှင်မင်းကြီး ဒီအသီးဟာ သရက်သီးဖြစ်ပါတယ်၊ ရိုးရိုးသရက်သီး မဟုတ်ပါ။ အင်မတန်လှပပြီး ထူးကဲတဲ့အရသာရှိတဲ့ အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံး သရက်သီးပါ။ ဒီသရက်သီးမျိုးက ကျွန်ုပ်တို့ ချိုင့်ဝှမ်းဒေသမှာ မပေါက်ရောက်ပါ။ ဟို ဂင်္ဂါမြစ်ညှာပိုင်း ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးပေါ်က တောင်ကုန်းတွေကြားမှာ ပေါက်ပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ လေကလည်း သန့်စင်အေးမြတယ်။ နေရောင်လည်း တိုက်ရိုက်ရတယ်။ သေချာတယ်အရှင်မင်းကြီး၊ အဲဒီသရက်ပင်ဟာ ဂင်္ဂါမြစ်ဖျား ဘေးမှာ ကပ်ပေါက်နေရမယ်။ ဒီအသီးကြီး ရေထဲကြွေကျတာကြောင့် မြစ်ရေစီး အတိုင်း ခုလိုမျောပါလာတာ ဖြစ်ပါတယ်’ လို့ တင်လျှောက်လိုက်တယ်။

ဘုရင်က သရက်သီးကြီးကို စားကြည့်ကြဖို့ သစ်ခုတ်သမားတွေကို ပြောတယ်။ နောက်တော့ သူကိုယ်တိုင် စားကြည့်တယ်။ နောက်တော်ပါတွေကို ကျွေးတယ်။ စားရတဲ့သူတိုင်းက ပြောမပြန်နိုင်လောက်အောင်ကိုအရသာထူးကဲလှ ပါတယ်။ နတ်ဩဇာဆိုတာ ဒါပဲထင်ပါရဲ့လို့ လက်ဖျားခါ ဖွင့်ဟဝန်ခံကြတယ်။

နေ့တွေ၊ ညတွေ၊ ရက်တွေ၊ လတွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်လာခဲ့တယ်။ ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင်ကတော့ အရသာထူးကဲလွန်းတဲ့ သရက်သီးကြီးကို တစ်စက္ကန့် လေးတောင် မမေ့နိုင်ဘူး။ နေမထိ ထိုင်မသာ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေရတယ်။ အချိန် ကြာလာလေ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတုန်းက စားဖူးတဲ့ သရက်သီးမျိုးကို စားချင်စိတ် ပိုမိုပြင်းထန်လာလေပဲ။ နောက်ဆုံး သူ့ကို ညှို့ငင်ထားတဲ့ သရက်ပင်ကြီးကို အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်မက်တဲ့အထိ ဖြစ်လာတော့တယ်။ အင်း အိပ်မက်ကလည်း သွားရည်ယိုစရာပဲ။ အဲဒီ သရက်ပင်ကြီးရဲ့ အကိုင်းတိုင်း အကိုင်းတိုင်းမှာ ပျားရည်နဲ့ပန်းဝတ်ရည်ရောစပ်ထားတဲ့ ရွှေခွက်ပေါင်းတစ်ရာ ချိတ်ဆွဲထားတယ် ဆိုပဲ။ အိပ်မက်ကဖြင့် ဘုရင်ကို မီးလောင်ရာလေပင့် လုပ်ပြီလေ။

ဒီအပင်ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမှ ဖြစ်ချေတော့မယ်။

မအောင်နိုင်တော့တဲ့ တစ်နေ့မှာ ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင်က ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ ဘုရင် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘူး။ ဂင်္ဂါမြစ်ကို ဆန်တက်ဖို့ လှေ တစ်စင်း ချက်ချင်းတည်ဆောက်ခိုင်းတယ်။ ဟိမဝန္တာ တောင်စဉ်တောင်တန်း ပေါ်မှာ ဒီသရက်ပင်ကြီး ရှိကိုရှိရမယ်လို့ ဘုရင်က သေချာပေါက်တွက်ထားပြီကိုး။ လှေတည်ဆောက်ပြီးတာနဲ့ လှေသမားများနဲ့အတူ ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင် လိုက်ပါ သွားတယ်။

ဂင်္ဂါမြစ်ကို ဆန်တတ်လာခဲ့ရတဲ့ ခရီးတာက အင်မတန်ကို ရှည်လျားလွန်းတယ်။ ပန်းခင်းတွေ၊ လယ်ကွင်းတွေကို ကျော်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ တစ်ညနေမှာ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းပေါ်က တောင်ကုန်းတွေပေါ် ချောချောမောမော ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားကြတော့တယ်။ လှေသမားတွေက ဟို ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ မျှော်ကြည့်ကြတယ်။ သူတို့ ဘာတွေကိုများ မြင်ကြပါလိမ့်။ ဩ လက်စသတ်တော့ ဒီမှာကိုး။ တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ။ အတောင့်တကြီး တောင့်တခဲ့ရတဲ့ သရက်ပင်ကြီးကို လရောင်ရွန်းမြဲမြဲအောက်မှာ မြင်ကြရပြီ။ ကြည့်စမ်း လှလိုက်တဲ့ အပင်ကြီး။ အရွက်တွေကြားက သရက်သီးမှည့်ကြီးတွေ ကလည်း ရွှေရောင်တောက်လို့။ ဝင်းလို့ ထိန်လို့။ လှလိုက်တာ။ အလို၊ နေဦး၊ နေဦး။ သစ်ကိုင်းတွေပေါ်မှာ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နဲ့ တွေ့ကြရဲ့ မဟုတ်လား။ ဘာတွေများပါလိမ့်။ ဟော ဟော ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်လိုက်စမ်း။ သစ်ရွက်တွေ ကြားက လျှောဆင်းသွားကြတဲ့ ဆန်းဆန်းပြားပြား အရိပ်တွေလေ။ မြင်တယ် မဟုတ်လား။

‘ဩ တစ်ခြားဟုတ်ပါရိုးလား၊ အဲဒါ မျောက်အုပ်ကြီးပဲ’

နောက်တော်ပါတစ်ယောက်က အသေအချာကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဘုရင် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ရွှေစိတ်တော်ညို အလိုမကျဟန် ပေါ်လာတယ်။

‘မျောက်တွေ ဟုတ်စ၊ အသီးတွေကို ဒင်းတို့က စားနေကြသတဲ့လား၊ ဟင်း ဒင်းတို့ မစားရဘူး၊ မစားစေရဘူး၊ က နောက်တော်ပါတို့ မျောက်တွေ လွတ်ထွက်မသွားရအောင် အပင်ကို ဝိုင်းထားကြ၊ အရုဏ်ကျင်းတာနဲ့ ဒင်းတို့ အားလုံးကို ပစ်သတ်စားရမယ်၊ သရက်သီးတွေကိုလည်း တို့ပဲစားရမယ်’

ဘုရင့်နှုတ်တော်ထွက်စကားကို မျောက်တွေ နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားကြရတော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကုန်တယ်။ ထိတ်လန့်ကုန်တယ်။ ဒါကြောင့် အကြီးအကဲ မျောက်ကြီးဆီ အမြန်ဆုံး ချဉ်းကပ်ကြပြီး ‘ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လေးစားချစ်ခင်ရပါသော မျောက်မင်း၊ မျောက်မင်း ကျွန်ုပ်တို့ကို သတိပေးခဲ့တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သရက်သီးကြီးတစ်လုံးကတော့ မြစ်ထဲကြွေကျသွားခဲ့တာ သေချာပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို ယခု လူတွေရောက်လာကြပါပြီ၊ ဒီလူတွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဟောဒီအပင်ကြီးကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်လမ်းမရှိတော့ပါ၊ ဒီအပင်ကြီးနဲ့ အနီးဆုံးဆိုတဲ့ သစ်ပင်ကလည်း အတော့်ကို လှမ်းနေတာမို့ အဲဒီ အပင်ဆီရောက်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ ခုန်ကူးနိုင်စွမ်း မရှိကြပါ။

လူတွေထဲက တစ်ယောက်ပြောသံကို ကျွန်ုပ်တို့ နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရပါပြီ။ အရက်ကျင်းတာနဲ့ ဒင်းတို့အားလုံးကို ပစ်သတ်စားရမယ်။ သရက်သီးတွေကို လည်း တို့ပဲစားရမယ်' တဲ့။

ဒီအခါမှာ အကြီးအကဲမျောက်ကြီးက 'အသင် မျောက်အပေါင်းတို့၊ မစိုးရိမ်ကြပါလင့်၊ မကြောက်ကြပါလင့်၊ ငါ သင်တို့အားလုံးကို ကယ်တင်ပါအံ့'လို့ အားပေးနှစ်သိမ့်ပြီး သရက်ပင်ကြီးရဲ့ ထိပ်ဆုံးအကိုင်းဆီ အရောက်ပြေးတတ် သွားတယ်။ ထိပ်ဆုံးအကိုင်း ရောက်သွားတဲ့အခါ လေရဲ့ လျင်မြန်တဲ့အဟုန်မျိုးနဲ့ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းပေါ်က အနီးဆုံး သစ်ပင်ကြီးဆီအရောက် လွှားခနဲခုန်ကူး လိုက်တယ်။ မျောက်ကြီးမှာ အချိန်မရှိဘူး။ နွယ်တစ်ပင်ကို အမြစ်ကနေ မြန်မြန်ဆန်ဆန် နှုတ်ယူတယ်။

ဟန်ကျချေပြီ။ ဒီနွယ်ပင်တစ်ဖက်စနဲ့ ဟောဒီအပင်ကြီးကို ချည်တုပ် ရမယ်၊ကျန်တစ်ဖက်စနဲ့ ငါ့ ခြေတစ်ဖက်ကို ချည်မယ်၊ ပြီးတာနဲ့ သရက်ပင်ကြီးဆီ အရောက် ငါပြန်ခုန်ကူးရမယ်။ သရက်ပင်ကြီးဆီ ချောချောမောမော ပြန်ရောက် ဖို့ပဲ လိုတယ်။ ပြန်ရောက်ရင် နွယ်ကြိုးတံတားဖြစ်သွားပြီ။ ဒီနွယ်ကြိုးတံတားအတိုင်း ငါ့ ခြေရံသင်းပင်းအားလုံးကို ဖြတ်ကူးစေမယ်။ အင်း ဒီနွယ်ကြိုးဟာ ဟို သရက်ပင်ကြီးမှာ ချည်လိုဖြစ်တဲ့အထိ ရှည်မှရှည်ပါ့မလား၊ အို မတတ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်ရင် ဖြစ်သလို ဖန်တီးရမယ်။

စိတ်ကူးကြံဆရင်း မျောက်ကြီး စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့သွားတယ်။ ဒီချမ်းမြေ့ စိတ်နဲ့အတူ ရှိသမျှအားတွေသွင်းပြီး သရက်ပင်ကြီးဘက် လွှားခနဲ ပြန်ခုန်ကူး လိုက်တယ်။ အလို ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခပဲ။ နွယ်ကြိုးက နည်းနည်းတိုနေပါလား။ အင်း သရက်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ငါ လှမ်းဆွဲလို့ ဖြစ်တဲ့အထိ နွယ်ကြိုးရှည်တာပဲ ငါ ကံကောင်းလှပြီ။ ဟယ် မတတ်နိုင်ချေဘူး။ သရက်ကိုင်းကို ဒီအတိုင်း ငါ လက်နဲ့မလွတ်တမ်း ဆွဲပေးထားတော့မယ်။ ငါ့ကိုယ်ကို တံတားခင်းပေးထား တော့မယ်။

မျောက်ကြီးက အဆုံးအဖြတ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ဖို့ စတင်တော့တယ်။ သူဟာ လှမ်းဆွဲထားတဲ့ သစ်ကိုင်း လွတ်မသွားရလေအောင် ခွန်အားပိုမို စိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး မြဲမြံမြဲမြံ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်တယ်။

'မျောက်အပေါင်းတို့၊ နွယ်ကြိုးတံတားနဲ့ ကူးဖြတ်နိုင်အောင် ငါ့ကျောပေါ် နင်းသွားကြပေရော၊ သင်တို့အားလုံး လွတ်မြောက်ကြပါလိမ့်မယ်'

မျောက်တွေ မျောက်တွေ တစ်ကောင်ချင်း တစ်ကောင်ချင်း မျောက်ကြီးရဲ့ ကျောပြင်ထက်ပေါ် တက်နင်းပြီး မျောက်ကြီးခြေတစ်ဖက်မှာ တန်းလန်းကြီး

ဖြစ်နေတဲ့ နွယ်ကြီးဆီအရောက် ဆက်လျှောက်သွားကြတယ်။ အဲ အဲဒီလို ကျော်နင်းသွားကြတဲ့ မျောက်တွေထဲက ဒေဝဒတ် အမည်ရှိတဲ့ မျောက်တစ်ကောင် ကတော့ မျောက်ကြီးရဲ့ကျောပေါ် ရိုးရိုးမနင်းဘဲ အားကုန်ရုန်နင်းပစ်လိုက်တယ်။ အလို နာလှချည်ရဲ့လေး၊ ငါ့ကျောရိုး ကျိုးပြီထင်ရဲ့။

အသံထွက်ပြီး ညည်းတွားလိုက်ပေမယ့် အကြင်နာတရား ခေါင်းပါး လွန်းတဲ့ မျောက်ဒေဝဒတ်ကတော့ တစ်ချက်ကလေးတောင် ငုံ့မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်သွားတယ်။ မျောက်ကြီးခမျာမှာတော့ နာကျင်တဲ့ဒေဝဒတ်ကို အပြင်း အထန် ခံစားရင်း လက်တွင်းက သစ်ကိုင်း လွတ်မထွက်သွားအောင် ကြိုးစား ဆုပ်ဆွဲပေးထားရရှာတယ်။

ဒီဖြစ်ရပ်တွေအားလုံးကို ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင်က အစအဆုံး မြင်နေရတယ်။ မျောက်ကြီးရဲ့ မမြင်ရက်စရာအဖြစ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရင်း ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင်ရဲ့ ရင်တွင်းမှာ တစ်စစ်စစ် နာကျင်လာတော့တယ်။ မျောက်ကြီးအပေါ် အလွန်အမင်း သနားမိတဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာတော့တယ်။ အသည်းလှုပ်ခတ် တဖျတ်ဖျတ်ခုန်ရာက မျက်ရည်စတွေ ဝေလာတော့တယ်။

ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင်ဟာ ဒီအတိုင်း ဆက်ကြည့်မနေနိုင်ရက်တော့ဘူး။

‘ဟဲ့ ဟဲ့၊ မျောက်ကြီးကို အောက်ရောက်အောင် မြန်မြန်လှုပ်ကြပါဟဲ့။’

ရော့ ရော့ ဟောဒီ အမွှေးကြိုင်ဆုံး ရေမွှေးနံ့သာများနဲ့ မျောက်ကြီးရဲ့

ခုတော့ မျောက်ကြီးခမျာ သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ကလေးလဲလျောင်းနေရှာပြီ။ ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင်က မျောက်ကြီးနား လာထိုင်တယ်။

‘အသင်မျောက်ကြီး၊ သင်ဟာ တခြားသော မျောက်များအတွက် သင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို တံတားခင်းပေးခဲ့ပြီ။ ထိုလုပ်ရပ်မျိုးကြောင့် သင့်အသက် ဆုံးရှုံးသွား နိုင်ကြောင်း သင် မသိပါသလော၊ သင့် ခြွေရံသင်းပင်းအပေါင်းကို ကယ်တင်ဖို့ သင်သည် သင့်အသက်ကို ပေးဆက်ခဲ့ချေပြီ။ အို အသင်မျောက်သူတော်စင်ကြီး သင်ကား အသူနည်း၊ သူတို့တစ်တွေကရော အသူတွေပါနည်း’

‘မင်းကြီး ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏ အကြီးအကဲ၊ သူတို့၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ ဖြစ်သည်။ သူတို့တစ်တွေသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဤသရက်ပင်ကြီး၌ နေထိုင်ကြ သည်။ ကျွန်ုပ်သည်သူတို့ဖခင်ဆိုလည်း မှန်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်းသူတို့အားလုံးကို ရင်ဝယ်သားပမာ ချစ်လှပါ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့အားလုံး လွတ်မြောက်မှုအတွက် ကျွန်ုပ် ကြိုးစားကြဆောင်ခဲ့ပါ၏။ ယခု သူတို့အားလုံး လွတ်မြောက်သွားကြပေပြီ။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဤလောကကြီးထဲမှ ခွဲခွာရသည့်တိုင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု စိုးစဉ်းငယ်မျှ ခံစားရတော့မည် မဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်၏ သေဆုံးမှုသည် အရှင်မင်းကြီးအတွက်လည်း ကောင်းသောသင်ခန်းစာ တစ်စုံ တစ်ရာဖြစ်အံ့။ ကျွန်ုပ် ယခုထက်ပို၍ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမိမည် ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် သင့်အား ဘုရင်ဖြစ်စေသည်မှာ သင့်ဓားလက်နက် မဟုတ်ပါချေ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတစ်ခုတည်းကသာ သင့်အား ဘုရင်ဖြစ်စေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများကို တန်ခိုးအာဏာဖြင့် မအုပ်ချုပ်သင့်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ သူတို့သည် သင့်ခြွေရံသင်းပင်းများ ဖြစ်ကြသည့်အတွက်ပင် ဖြစ်သည်။ တိုင်းသူ ပြည်သားများကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်သာ အုပ်ချုပ်သင့်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဟူမူ သူတို့သည် သင့်သားသမီးများ ဖြစ်ကြသည့်အတွက်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းနည်းအားဖြင့်သာ သင် ဘုရင် ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ အို ဘုရင်ဗြဟ္မဒတ်၊ ကျွန်ုပ်သေဆုံးသွားသည့်နောက်ပိုင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏စကားများကို မမေ့ပျောက် ပါလင့်’

ခဏအကြာမှာ သူတော်စင်မျောက်ကြီးရဲ့ မျက်စိအစုံ မှိတ်သွားတော့တယ်။ ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင် သိပ်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဘုရင်က သူတော်စင်မျောက်ကြီးအတွက် ရည်မှန်းပြီး သန့်စင်ဖြူဖွေးတဲ့ ဘုရား ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့တယ်။ ဒီဘုရားကျောင်းကြီးက ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင်ကို သူတော်စင်မျောက်ကြီးရဲ့ အမှာစကားတွေ မမေ့မပျောက် ရလေအောင် ထာဝရ သတိပေးနေတော့မှာ ဖြစ်တယ်။

ဒရီတာရကြ

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရေကန်တွေအများကြီးရှိတာပေါ့။ ရေကန်ပြာတဲ့။ ရေကန်စိမ်းတဲ့။ အမျိုးစုံပါပဲ။ တချို့ရေကန်တွေမှာ ကြာဖြူတွေ ပေါက်တယ်။ တချို့ ရေကန်ကတော့ ငန်းဖြူကြီးတွေ ပျော်စံရာဖြစ်တယ်။ ရေကန်တိုင်းလိုလိုဟာ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး လှနေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ‘မနာဆာ’ ရေကန်ကြီးရဲ့အလှကို ဘယ်ရေကန်ကမှ မမီဘူး။ ကောင်းကင်မှာ ရောင်စုံဖြာသလို မနာဆာ ရေကန်ကြီးအတွင်းမှာ ရောင်စုံမြူးနေတယ်။ ကန်ပတ်လည်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ ပန်းအလှတွေ ဖူးပွင့်နေတယ်။ ဒီပန်းအလှတွေမှာ ပျားရည်တွေ စုနေတယ်။ ‘ပျားရည်သို’ ပန်းတွေက ကန်ရေကြည်မှာ အရိပ်ထင်နေတော့ ကန်ရဲ့အလှဟာ ပိုပြီး ထူးခြားနေတော့တာပေါ့။

မနာဆာ ရေကန်အလှကြီးထဲမှာ ငန်းခြောက်သောင်းနေထိုင်ကြတယ်။ အဲဒီ ငန်းခြောက်သောင်းရဲ့ ဘုရင်က ‘ဒရီတာရကြ’ ပဲ။ ‘ဆမုခ’ ကတော့ ငန်းစစ်သည်များရဲ့ အချုပ်ဖြစ်တယ်။

ငန်းအားလုံးဟာ ရေသူမလေးတွေလို လှပကျော့ရှင်းနေတယ်။ ဆမုခကလည်း ခန့်ညားတယ်။ သန်မာထွားကြိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငန်းဘုရင်နဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ မယှဉ်သာဘူး။ ငန်းဘုရင်ရဲ့ တောင်ပံမွေးတွေဟာ ငွေရောင်တောက်နေတယ်။ ညအခါမှာ ငန်းဘုရင် ရေကန်ထဲ ငြိမ့်ငြိမ့်လေးလွင့်မျောနေပြီဆိုမှဖြင့် လမင်းကြီး ရေကန်ထဲမျောနေသလိုကို ထင်ရတယ်။

နေပြည်တော်အသီးသီးက နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများဟာ မနာဆာ ရေကန်ကြီးအကြောင်း ကြားဖူးနားဝ ရှိထားကြတာချည်းပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့က သူတို့ရဲ့အရှင်သခင် ဘုရင်တွေကို ဒီရေကန်ကြီးအကြောင်း အခါအခွင့်သင့်တိုင်း အားပါးတရ လျှောက်တင်ကြတယ်။ ဘုရင်တွေကလည်း စိတ်ဝင်တစား ရွှေနားဆင်ကြတယ်။ လှပလွန်းတဲ့ အဲဒီ ငန်းမျိုးနွယ်စုကို ရင်သပ်ချီးကျူးကြတယ်။ ငန်းတို့ရဲ့ ဘုရင် ဒရီတာရကြနဲ့ ဆမုခတို့အကြောင်း ကြားသိရပြန်တဲ့အခါ သိပ်အံ့သြကြတယ်။ ဗာရာဏသီပြည့်ရှင် ဘုရင်ဗြဟ္မဒတ်ဆိုရင် အဲဒီ ကန်ကြီးနဲ့ ငန်းအလှတွေကို မတွေ့မြင်ရ မနေနိုင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်လာတယ်။

ဒါကြောင့် တစ်နေ့မှာ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေအားလုံးကို ခေါ်ယူပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းတော့တယ်။

‘ကျုပ်ရဲ့ ပညာရှိအမတ်ကြီးနဲ့ သစ္စာတော်ခံများ၊ ကျုပ်တော့ အတော်ကို အခက်ကြုံနေရပြီ၊ ပြင်းပြလွန်းတဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုက ကျုပ်ကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ

ဖိစီးနှိပ်စက်နေပြီ။ အဲဒီ ဆန္ဒ မပြည့်ဝသရွေ့ ကျုပ် စိတ်ချမ်းသာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။’

‘အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဆန္ဒကို ကျွန်ုပ်တို့အား မိန့်ဟ မြွက်ကြားစေလိုပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်’

‘မနာသာရေကန်ကြီးမှာ နေထိုင်တဲ့ ငန်းဘုရင်နဲ့ ‘ဆမုခ’ကို ကျုပ် တွေ့မြင်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒ သိပ်ပြင်းပြနေတယ်။ ဒီဆန္ဒပြည့်ဝဖို့ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဆောင်ရွက် ရမယ်ဆိုတာ တင်လျှောက်ကြစမ်းပါ။’

ဒီတော့ အမတ်ကြီးတစ်ဦးက အကြံပေးတယ်။

‘မှန်လှပါ။ နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ရှိပါတယ် အရှင်မင်းကြီး။ ကျွန်ုပ် အကြံပေးရမယ်ဆိုရင် မနာသာ ရေကန်ကြီးထက် ပိုမိုခန့်ညားထည်ဝါပြီး ပိုကျက်သရေရှိတဲ့ ရေကန်ကြီးတစ်ခုကို ဗာရာဏသီပြည် မြို့တံခါးဝနားမှာ တူးဖော်စေပါ။ ပြီးတဲ့အခါ ဤရေကန်ကြီးသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ငှက်သတ္တဝါ အပေါင်းအတွက်ဖြစ်သည်။ လာရောက်ကျက်စားကြသည့် ငှက်သတ္တဝါအပေါင်းကိ ဗာရာဏသီပြည်ရှင်က ကြင်နာသာအားဖြင့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တော်မူမည်’လို့ ရပ်ဝေးရပ်နီးအားလုံး သိသွားအောင် သတင်းဖြန့်ပေးပါ။

‘ဒီသတင်းဟာ ငန်းများပျော်စံရာ မနာသာ ရေကန်ကြီးဆီ တစ်ချိန်တော့ ရောက်သွားမှာ အမှန်ပါပဲ။ သူတို့ရေကန်ကြီးထက် အစစသာလွန်တဲ့ ရေကန်ကြီး တစ်ခု ပေါ်ပေါက်နေပြီဆိုတာ သိသွားကြရင် မြင်တွေ့ချင်ဇောနဲ့ အဲဒီငန်းတွေ အရောက်လာကြမှာ မြေလက်ခတ်မလွဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အရှင်မင်းကြီး’

ဘုရင်အတော့်ကို သဘောကျကျေနပ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ရေကန် ကြီးကို ချက်ချင်း စတင်တူးဖော်ကြဖို့ အမိန့်တော်ထုတ်ပြန်လိုက်တယ်။ တစ်ဆယ့် နှစ်ရာသီ ပူးပွင့်ကြတဲ့ သစ်ပင်တွေ၊ လှပေ့ ဆန်းပေ့ဆိုတဲ့ ပန်းပင်တွေကို တိုင်းတစ်ပါးက မှာယူတယ်။ ကန်ရေပြင်ကလည်း မှန်သားလို ကြည်နေတော့ ရေအောက်မှာ ငါးတွေ ကူးခတ်လှုပ်ရှားနေကြတာကို အထင်းသားမြင်နေရတယ်။ ကန်ကြီး လုံးဝညသုံပြီးသွားတဲ့အခါ မနာသာ ရေကန်ကြီးထက် တကယ့်ကို ပိုလှနေတယ်။ ပိုခန့်ညားထည်ဝါပြီး ပိုကျက်သရေရှိနေတယ်။ ငှက်တွေ၊ ပျားတွေ၊ လိပ်ပြာတွေ ထောင်နဲ့ချီပြီး ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့မှာ ရေကန်ကြီးရဲ့ အလှဓာတ်တွေ ကူးစက်စိမ့်ဝင်နေကြလို့ တေးသီကျူးကြ၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ပျံသန်းကြ၊ ကကြ ခုန်ကြ အို ပျော်မဆုံးပဲပေါ့။

တစ်ချိန်တည်းမှာ ဒီရေကန်ကြီးရဲ့ သတင်းကို နေ့စဉ် ဖြန့်ပေးနေတယ်။ တိုင်းတစ်ပါး ငှက်သတ္တဝါအပေါင်းကို ဖိတ်ခေါ်တယ်။ ကမ္ဘာဒေသအသီးသီးက

ငှက်ပေါင်းစုံ တဖွဲဖွဲ တသံသံ ရောက်လာကြတယ်။ ကြာလာတော့ ငှက်တွေဟာ ဒီရေကန်ကြီးကို သူတို့ရဲ့ ဆုံစည်းရာအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြတော့တယ်။

တစ်နေ့ မနာဆာ ရေကန်က ငန်းငယ်လေးနှစ်ကောင်ဟာ သူတို့ ရေကန်ကြီးနဲ့ ခွဲခွာပြီးသ ကမ္ဘာကိုဖြတ်ပျံသန်း ခရီးနှင်ဖို့ ထွက်ခွာလာကြတယ်။ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးပေါ် ရောက်လာတဲ့အခါ အတော့ကို ဆွဲဆောင် ညှို့ငင်နိုင် စွမ်းတဲ့ ရေကန်သာကြီးကို ဘွားကနဲမြင်လိုက်ရတယ်။ ဖိတ်ခေါ်နေသံတွေကိုလည်း ကြားတယ်။ ဒါကြောင့် ဆင်းသက်ပြီး ရေကန်တစ်ပတ် လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြ တယ်။ ဩ မြင်ရသမျှ အလှချည်းပါပဲလား။ အင်း ဒီရေကန်မှာရှိတဲ့ သစ်ပင် မျိုး၊ ပန်းပင်မျိုး တို့တစ်တွေ အိပ်မက်ထဲမှာတောင်မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဟော ကြည့်စမ်း၊ ကန်ရေပြင်ထဲမှာပန်းကုံးကြီးတွေက တအိအိ၊ တငြိမ့်ငြိမ့် မျောပါလို့ နေလိုက်တာ၊ ကြည့်မဝ ရှုမဆုံးပါပဲလား။ အင်း ဒီရေကန်ကြီးများ တို့ပိုင်ရေကန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရင်။

မချင့်မရဲ အတွေးတွေနဲ့ ငန်းငယ်လေးနှစ်ကောင် ကန်တစ်ဖက်ကနေ ဟို တစ်ဖက်အရောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကူးခတ်ပြီး သူတို့ဌာနေကို မပြန်ချင့် ပြန်ချင် ပြန်သွားကြတယ်။

ဌာနေပြန်ရောက်တာနဲ့ ဗာရာဏသီ ရေကန်ကြီးအကြောင်း မမောနိုင် မပန်းနိုင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပြန်ပြောပြကြတယ်။ လှကြောင်း၊ သိပ်ကို ထူးခြား ကြောင်း၊ အင်မတန် ခန့်ညားလွန်းတဲ့ အကြောင်းတွေ ကြားရဖန်များလာတော့ ငန်းခြောက်သောင်း တရွရွ၊ တကြွကြွဖြစ်လာပြီပေါ့၊ ကြည့်မြင်ချင်စိတ်တွေ ယိုဖိတ်လာပြီပေါ့၊ သွားချင်စိတ်ကို တားမနိုင် ဆီးမရ ဖြစ်လာကြပြီပေါ့။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့ ငန်းဘုရင် ဒရီတာရကြဆီဝင်ပြီး မရမက ပူဆာကြတော့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ငန်းဘုရင်ကပါ လိုက်ပါရှုစားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ ဆမုခ ကတော့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် မပျော်ပိုက်တဲ့အပြင် စိတ်မချမ်းမသာတောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ‘အရှင်၊ လက်အောက် ငယ်သားများရဲ့အလိုကို ယခုကဲ့သို့ လိုက်လျောတာ မှန်ကန်သင့်လျော်တယ်လို့ အရှင်တကယ်ပဲ ယူဆထားပါသလား၊ လူသားတွေ ပြောသမျှမယုံကြည်သင့်ပါ။ ဖိတ်ခေါ်သံတွေက အမှန်ကို လိုလိုလားလား လက်ခံစရာကောင်းလောက်အောင် နားဝင်ချိုလှပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နားဝင်ချိုတဲ့ ဖိတ်ခေါ်သံ နောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေရှိနေသလဲ။ ကျွန်ုပ်တို့သိတာက အနည်းငယ်မျှပါ အရှင်၊ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သွားကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်သည့်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ရက်ထက် ပိုမနေသင့် ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်’

ငန်းဘုရင် ဒရီတာရကြက ဆမုခ ပြောသမျှကိုသဘောတူလက်ခံတယ်။ ညချမ်းချိန်ကျမှ ငန်းအုပ်ကြီး ဗာရာဏသီပြည်ဘက် ရှေ့ရှုပျံသန်းလာကြတယ်။ အရုဏ်ကျင်းချိန်မှ ငန်းအုပ်ကြီး ဗာရာဏသီ ရေကန်သာကြီးဆီ ရောက်ကြတယ်။ ငန်းတွေအားလုံးဟာ ရေကန်ကြီးကို မြင်လိုက်ကြတဲ့ တစ်ခဏမှာပဲသူတို့ဌာနေ မနာဆာရေကန်ကို မေ့သွားကြတယ်။ ငန်းတွေဟာ ရေပြင်ထက်က ပန်းတွေ ကြားမှာ တပျော်တပါး ကူးခတ်ကြတယ်။ သူတို့အဖို့ အိပ်မက်မက်နေသလိုကို ဖြစ်နေတယ်။ ငြိမ်သက်တဲ့ ကန်ရေပြင်ထက်မှာ သူတို့တစ်တွေ လွင့်မျောနေကြတာ များ ကောင်းကင်က ကြယ်ခြောက်သောင်း လင်းလက်နေသလိုပဲ။ ဒီအချိန် မှာပဲငန်းတွေရောက်လာကြပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင်ထံ တင်လျှောက် လိုက်ကြတယ်။ ဘုရင်ဟာ အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး ‘ဟေ ကောင်းလှပေစွ၊ ကဲ အချိန်ဆွဲမနေကြနဲ့၊ ဒရီတာရကြကို အရအမိသာ ဖမ်းကြပေတော့၊ မိတာနဲ့ ငါ့ထံ သယ်ဆောင်ခဲ့ကြ’လို့ အမိန့်မှတ်လိုက်တယ်။

ဘုရင့်အစေအပါးတွေက ရေကန်ထဲက ပန်းပွင့်တွေကြားမှာ ထောင် ချောက် တစ်ခုကို အမြန်ဆုံးချကြတယ်။ မကြာလိုက်ပါဘူး။ ဒရီတာရကြရဲ့ ငွေရောင် ခြေတစ်ဖက် ထောင်ချောက်မှာ မိပါလေရော။ ငန်းဘုရင် ထောင်ချောက် မှာ မိနေပြီဆိုတာသိသွားကြတဲ့ငန်းတွေ သိပ်ကိုထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။ ထိခိုက်ကြေကွဲစိတ်တွေနဲ့ စူးစူးရဲရဲ အော်မြည်ကြတယ်။ သူတို့ ဆက်လည်းမနေဝံ့ တော့ တာမို့ ကောင်းကင်ထဲစွတ်ပျံတက်ကြတယ်။ ပျံနေကြတုန်းမှာ သူတို့ဘုရင် စစ်ပွဲမှာ ကျဆုံးသွားသလိုကို ခံစားနေကြရတယ်။

ဆမုခကတော့ ပျံမပြေးဘူး။ သူ့အရှင်နဲ့အတူချန်နေရစ်တယ်။ ‘ဆမုခ မနာဆာကို ပြန်ပါ၊ ငါ့လက်အောက်ငယ်သားတွေ စိုးရိမ် ပူပန် နေကြရော့မယ်၊ အို ဆမုခ သူတို့အပေါ် စာနာတဲ့ညှာစိတ်နဲ့ ပြန်ပါ၊ သင်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ဟာ သူတို့ကိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မယ့် အကြီးအကဲကို မျှော်လင့်နေကြလိမ့်မယ်’

ဒါပေမဲ့ ဆမုခဟာ သူ့အရှင်ပြောတာတွေကို မကြားနိုင်တော့ဘူး၊ သူ့ အနားကလည်း မခွာရက်တော့ဘူး။

ငန်းတစ်ကောင်ကို မိထားတာနဲ့ အခြားငန်းတစ်ကောင်က ဘယ်မှ မသွားတော့ဘဲ အနားမှာ တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေတာကို ဘုရင့်အစေအပါးက မြင်နေရတယ်။ သူ အံ့ဩစိတ်နဲ့ ငေးကြည့်နေမိတယ်။

ခဏကြာတော့မှ ဆမုခကို ပြောသင့်တာပြောပြဖို့ သူ သတိရလာတယ်။

‘ငန်းကြီး၊ သင့်အဖော်ကို ဖမ်းမိထားပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အို အသင်ငန်းကြီး၊ သင့်ကို မဖမ်းပါ။ သို့ပါလျက် ဘယ်အတွက် သင် ပျံမပြေးဘဲတရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေ ရပါသလဲ။ အစောင့်တွေက သင့်ကို ဖမ်းယူနိုင်မှန်းသင်မသိဘူးလား။ သင့် တောင်ပံတွေဟာ ဖြူဖွေးလှပကြပါတယ်။ အသင်ငန်းကြီး မဝံ့စားလွန်းသင့်ပါ။ အမြန် ပျံသွားသင့်ပါတယ်’

‘ယခု သင်ဖမ်းမိထားတဲ့ ငန်းကြီးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘုရင်နဲ့ဝေးရာကို ပျံသန်းထွက်ခွာသွားရတဲ့နောက် ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့လျှင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နိုင်ပါတော့မလဲ။ အို အစောင့်လုလင်၊ တကယ်တမ်း ကျွန်ုပ်ကို သင်က စိတ်ချမ်းမြေ့လိုပါလျှင် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားပါ။ ငန်းဘုရင်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ’

ဒီတော့ အစောင့်လုလင်က ချိုချိုသာသာ ရှင်းပြတယ်။

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အသင်ငန်းကြီး၊ သင့်ဘုရင်အပေါ် ဘယ်လိုအန္တရာယ်မှ ကျရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ ငွေရောင် ခြေတစ်ချောင်းမိနေတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုလိုမိအောင် ထောင်ဖမ်းရတာဟာ ကျွန်ုပ်ဘုရင်က သူ့ကို မြင်တွေ့ လိုလွန်းလို့သာ ဖြစ်တယ်။ ကဲ သင်ငန်းကြီးပါ ကျုပ်ပခုံးပေါ်ပျံတက်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါတော့၊ ကျုပ်တို့ဘုရင်က သင်တို့နှစ်ဦးစလုံးကို ကောင်းစွာ ဂုဏ်ပြုပါ လိမ့်မယ်’

အစောင့်လုလင်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ငန်းနှစ်ကောင်ကို မတုပ်နှောင်ဘဲ နန်းတွင်းအရောက်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်တင်လျှောက်လိုက်တဲ့ အခါ ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင် ထိတ်လန့်အံ့ဩ ဖြစ်သွားရတော့တယ်။ စကားတောင် မပြောနိုင်တော့သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဒရီတာရကြကစပြီး ချိုသာတဲ့အသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ ‘ငန်းဘုရင်ရဲ့ ချိုသာတဲ့စကားတွေက ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင်နဲ့အိမ်ကို ပီတိဖုံးသွားစေတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ငန်းဘုရင်နဲ့ ဗြဟ္မဒတ်ဘုရင် ကြည်သာရွှင်ပျ စွာ စကားပြောကြတယ်။ မင်းခမ်းမင်းနားနဲ့လည်း ပြုစုဧည့်ခံတယ်။ သည့်နောက် ငန်းဘုရင်နဲ့ ဆမုခတို့ဟာ နန်းတွင်းက ထွက်ခွာခဲ့ပြီး မနာဆာကို ပျံသန်းသွား ကြတယ်။

ငန်းခြောက်သောင်းအဖို့ ငန်းဘုရင်နဲ့ ဆမုခ ပြန်ရောက်လာခြင်းဟာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်စရာမို့ နောက်ပိုင်းမှာ သူတို့ ပိုမိုပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့သွားကြတော့တယ်။

မအတဲ ခွေးအ

တစ်ခါတော့ ကျားကြီးတစ်ကောင်ဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲမှာ မိသွားသတဲ့။ ကျားကြီးဟာ ထောင်ချောက်သံတိုင်တွေကြားကနေ အပြင်ရောက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့်အချည်းနှီးသာဖြစ်နေတယ်။ ကြာတော့ ဒေါသထွက်လာပြီး ထောင်ချောက်ထဲမှာ လူးတယ်၊ လှိမ့်တယ်၊ သံတိုင်တွေကို ကိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လွတ်မြောက်နိုင်စရာ လမ်းပေါ်မလာဘူး။ ဒီတော့ ကျားကြီးလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာတော့တာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းချင်တော့ ဒီအချိန်မှာ ဗြဟ္မဏတစ်ယောက် ထောင်ချောက်နား ရောက်လာသတဲ့။ ကျားကြီးက သူ့ကို ထောင်ချောက်တဲကနေ လှမ်းမြင်လိုက်တာနဲ့ ‘အို တရားရှင်၊ ကျွန်ုပ်ကို ထောင်ချောက်အပြင်ရောက်အောင် ကူညီပါလို့’ တောင်းပန်တယ်။

ဒီတော့ ဗြဟ္မဏက ‘မိတ်ဆွေကျားကြီး သင့်ကို ကျွန်ုပ် မကူညီနိုင်ပါ။ မိတ်ဆွေကျားကြီးအပြင်ရောက်တာနဲ့ ကျုပ်ကို သတ်စားမှာ စိုးရိမ်လှပါတယ်’ လို့ အေးအေးသက်သာ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ကျားကြီးက အမျိုးမျိုးကျိန်တွယ်ပြီးကတိပေးသတဲ့။ ‘သတ်မစားပါဘူးဗျာ၊ အပြင်ရောက်အောင် ကူညီတဲ့အတွက် အသက်ထက်ဆုံး ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ။ ဒါတွင်မကပါဘူးလေ အရှင့်ကျွန်အဖြစ်နဲ့ အရှင့်ကို တစ်သက်လုံး ပြုစုဦးမှာပါ’

ကျားကြီးက ငိုတစ်ခါ ရှိုက်တလှည့်နဲ့ ခုလို ကျိန်တွယ်ပြောလာတော့ ဗြဟ္မဏနှလုံးသားအရည်ပျော်သွားတော့တယ်။ ကျားကြီးအပေါ်သနားစိတ်ဝင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ထောင်ချောက်တံခါး ဖွင့်ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်တော့တယ်။

ဗြဟ္မဏဟာထောင်ချောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ တံခါးလည်း ပွင့်ရောကျားကြီးဟာ ခေါင်းကို ထောက်ချောက်အပြင် အမြန်ထုတ်လိုက်ပြီး သနားစရာကောင်းတဲ့ ဗြဟ္မဏကို ဖမ်းလိုက်တော့သတဲ့။

‘ကဲ သိပ်မိုက်တဲ့လူသား သေပေရော။ ထောင်ချောက်ထဲ ပိတ်မိနေတာ ကြာလှပြီမို့ ကျုပ် သိပ်ဆာနေပြီလေ။ သင့်ကို မစားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး’

ဗြဟ္မဏက အသက်ချမ်းသာပေးဖို့ အခါခါ တောင်းပန်ပေမယ့် မရဘူး။ ဒါပေမယ့် တောင်းပန်လွန်းမက တောင်းပန်တော့ ကျားကြီးက အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးလိုက်သတဲ့။ အခွင့်အရေးက ဘာလဲဆိုတော့ ကျားကြီးရဲ့ အပြုအမူဟာ တရားတယ် မတရားဘူး သိရအောင် ဗြဟ္မဏက သုံးခုသော အရာဝတ္ထုများထံ သွားရောက် မေးမြန်းပြီး သူတို့ အဆုံးအဖြတ် ခံယူနိုင်တယ်။ အဲဒီ သုံးခုသော

အရာဝတ္ထုများရှိ အဆုံးအဖြတ်အတိုင်း ဗြဟ္မဏလိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့ ကတိပြုရမယ်။ကတိပြုမယ်ဆိုရင် သုံးခုသော အရာဝတ္ထုများထံ သွားရောက်အဆုံးအဖြတ်ခံယူနိုင်တယ်ဆိုတာပဲ။

ဒီအခွင့်အရေးလည်းရရော ဗြဟ္မဏဟာ အရိပ်အဝါသကောင်းလှတဲ့ ဗောဓိညောင်ပင်ကြီးဆီ ပထမဦးဆုံးသွားပြီး ကျားကြီးနဲ့သူ့ကိစ္စ ဘယ်လိုယူဆပါသလဲလို့ မေးလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ ညောင်ပင်ကြီးက “ရှင်းနေတာပဲ ဗြဟ္မဏရယ်၊ ကျုပ်ရှေ့ ဖြတ်သန်းသွားလာတိုင်းကို ကျုပ်ဟာ အရိပ်အဝါသကောင်းမပေးခဲ့ဘူးလား၊ ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေ ပြန်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ အကိုင်းအခက်တွေချိုးကြ၊ နွားစာတွေကျွေးကြရောမလုပ်ကြဘူးလား၊ လုပ်ကြတာပဲ၊ဒီတော့ ဗြဟ္မဏရေ ခုမှတော့ ကြောက်မနေနဲ့၊ ယောက်ျားစိတ်သာ မွေးပေရော့’လို့ ပြန်ပြောတယ်’

ဗြဟ္မဏလည်း အင်မတန် စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးသွားတော့သတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သွားမေးဖို့ ဒုတိယ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ကျန်နေသေးလို့ အားတင်းပြီး ဆက်လျှောက်ခဲ့တယ်။ အတော်ဝေးဝေးရောက်လာတဲ့အခါလယ်ကွင်းတစ်ခုထဲ ရောက်လာခဲ့သတဲ့။ လယ်ကွင်းထဲမှာ ရေရဟတ်ကြီးကို လှည့်ပေးနေတဲ့ ကျွဲတစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ဗြဟ္မဏက ကျွဲနားကပ်သွားပြီး ကျားကြီးနဲ့ သူ့ကိစ္စ ပြောပြပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ထူးထူးခြားခြား ဝမ်းသာအားရမယ့် အဖြေမျိုး ထွက်မလာလို့ သူ့ရင်ဆိုင်ရတော့မယ့် အန္တရာယ်ကို တွေးမိပြီး ထိတ်လန့်လာတော့သတဲ့။ ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်လာတော့သတဲ့။ အင်း ဖြစ်လည်း ဖြစ်လောက်တယ်လေ။ ကျွဲကြီး ပြန်ပြောပုံက မျှော်လင့်စရာ တစ်ကွက်ကလေးမှ မရှိဘဲကိုး။

‘ကျေးဇူးတရားကို မျှော်လင့်နေတဲ့ သင်ဟာ အရူးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ်။ တခြားမကြည့်နဲ့ ဗြဟ္မဏ၊ ကျုပ်ဘဝကိုပဲ ကြည့်စမ်းပါ။ ကျုပ် နို့ပေးနိုင်တုန်းက ဝါစေ့တွေ နှမ်းဖတ်တွေကျွေးတယ်။ ဟော ခု ကျုပ်မှာ နို့လည်း ခန်းရော ထမ်းပိုးတပ် ခိုင်းတော့တာပဲ။ ကျွေးတော့လည်း အမှိုက်သရိုက်လိုဟာတွေ’

ကျွဲကြီး စကားအဆုံးမှာ ဗြဟ္မဏလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ လမ်းတစ်ခုကို တွေ့ပြန်သတဲ့။ ဗြဟ္မဏက လမ်းကို အကြံပေးဖို့ တောင်းပန်ပြန်တယ်။ ဒီတော့ လမ်းက

‘အရှင်၊ တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှော်လင့်နေတဲ့ သင်ဟာ သိပ်မိုက်မဲလှပါတယ်။ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော် လဲလျောင်းပေးနေတယ်။ လူတိုင်းအတွက် ကျွန်တော်ဟာ အသုံးဝင်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဌေးတွေရော ဆင်းရဲသားတွေရော လူကြီးတွေရော လူငယ်တွေရော အို အားလုံးပဲ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော့်အပေါ် နင်းပြီး သွားကြတော့တာပါပဲ။ အဲ သူတို့တစ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဘာများပေးသလဲ။ ဘာတစ်ခုမှ

မပေးကြပါဘူး။ အဲ ဆေးလိပ်ပြာတွေ၊ ဖွဲတွေတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် ပစ်ချ သွားကြလေရဲ့’

မျှော်လင့်ချက် ကုန်ပြီဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဗြဟ္မဏဟာ ဝမ်းနည်းသွားပြီး ပြန်လှည့်အလာ တစ်နေရာရောက်တော့ ခွေးအ နဲ့ တွေ့လိုက်သတဲ့။ ခွေးအ ကပဲ စ မေးသတဲ့။

‘အို ဗြဟ္မဏ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်၊ သင့်ကြည့်ရတာ ရေဝေးငါးလို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံပါပဲလားဗျာ’

ဒီတော့ ဗြဟ္မဏက သူ့ဒုက္ခကို ဖွင့်အန်ပြလိုက်သတဲ့။ ခွေးအ ကလည်း ဒုက္ခရဲ့အကြောင်းရင်း ကွင်းဆက်တွေကို မြင်နိုင်အောင် ဂရုစိုက် နားထောင်ပြီးမှ ‘အင်း ဦးနှောက်ချောက်စရာပဲ၊ ခင်ဗျားပြောပြတာတွေ မရှင်းလှသေးဘူး၊ ထပ်ပြောပြရင် ကောင်းမယ်’ လို့ ပြောတယ်။

ဗြဟ္မဏက ထပ်ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ခွေးအက စိတ်ရှုပ်တဲ့ပုံမျိုး၊ နားမရှင်းသေးတဲ့ပုံမျိုးနဲ့ ခေါင်းတွင်တွင်ခါလိုက်တယ်။

‘သိပ်ဆန်းတယ်။ ခင်ဗျား ပြောစကားတွေ ကျုပ်ခေါင်းထဲ တစ်ခုမှ မကျန်တော့ဘူး။ နားတစ်ဖက်က ဝင်လာပြီး နားတစ်ဖက်ကပြန်ထွက်သွားသလိုပဲ။ ဒီကိစ္စဖြစ်တဲ့နေရာ သွားကြည့်မှထင်ပါရဲ့။ ဒါမှလည်း ကျွန်တော် အဆုံးအဖြတ် ပေးချင် ပေးနိုင်မှာပဲ။ ခုအတိုင်းတော့ဖြင့် ဟူး ဘာတစ်ခုမှ မရှင်းဘူး’

ခွေးအက သက်ပြင်းကြီးချလိုက်ပြီး သူ့စကားကို အဆုံးသတ်တယ်။

ဗြဟ္မဏဟာ မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ ခွေးအကို ထောင်ချောက်ရှိရာ ခေါ်လာ ခဲ့တယ်။ ထောင်ချောက်ဘေးမှာတော့ ဗြဟ္မဏပြန်အလာကို စောင့်ရှင် ကျားကြီးက လက်သည်းတွေ သွေးနေသတဲ့။ ပါးစပ်တပြင်ပြင်လုပ်နေသတဲ့။ ကျားကြီးဟာ ဗြဟ္မဏကိုလည်းလှမ်းမြင်ရော ‘သွားတာသိပ်ကြာတယ်။ ကဲ ကျုပ်တို့ ညစာစားကြ စို့လေ’ လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

အမယ်လေးလေး ကျုပ်တို့ တဲ့။ ပြောလိုက်တဲ့ပုံကဖြင့် ညက်နေတာပဲ။

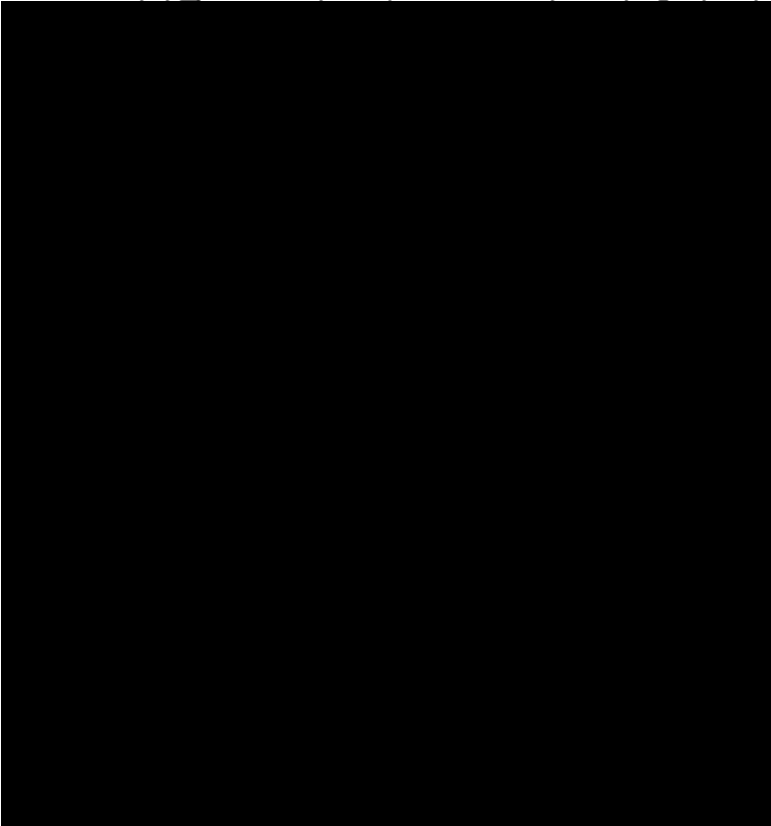
ဗြဟ္မဏဟာ ကြောက်ခူတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး အလော သုံးဆယ် တွေးလိုက်သတဲ့။ ခဏကြာမှ ‘ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ထပ်ပေးပါဦး အရှင်၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို ခုပါလာတဲ့ ခွေးအ ကို ရှင်းပြပါရစေဦး၊ ဒီခွေးအ က၊ မှတ်ဉာဏ်သိပ်မကောင်းလှလို့ ထပ်ပြောပြဖို့ လိုနေပါတယ်’ လို့ တောင်းပန်တယ်။

ကျားကြီးက ခွင့်ပြုတဲ့အခါ ဗြဟ္မဏကလည်း ဇာတ်ကြောင်း ထပ်လှန်ရပြန် သတဲ့။ ဒီလို ဇာတ်ကြောင်း ထပ်လှန်တဲ့အခါ ဖြစ်ရပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အချက်ကလေး

တစ်ခုတစ်လေတောင် မကျန်ရအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး အသေးစိတ် ပြောပြသတဲ့။ ဒါနဲ့တောင် ခွေးအက သူ့လက်ချောင်းကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး ‘အို ငါ့ဦးနှောက်နှယ် ညံ့လိုက်ပါဘိတော့၊ နေဦး နေဦး ဒီကိစ္စဘယ်လို စဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဒီမှာ ဗြဟ္မဏ၊ ခင်ဗျားက ထောင်ချောက်ထဲမှာ ကျားကြီးက ထောင်ချောက်နား လျှောက်လာတာ၊ ဒီလို ဟုတ်ရဲ့လား’

ဒီတော့ ကျားကြီးက ထို့ခနဲ တံတွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်ပြီး ‘ဟာ အရူး ထောင်ချောက်ထဲရောက်တာက ငါကွ၊ ငါ ငါ’ လို့ ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ပြောသတဲ့။

ကျားကြီးက ဒီလို ဟောက်လိုက်တော့ ခွေးအက တုန်နေအောင် ကြောက်သွားပုံမျိုးနဲ့ ‘ဪ’ ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်နေတာ ကျွန်တော်ပဲ။ အမ်။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခက်လိုက်တာ နော်။ မှတ်ဉာဏ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်။ အဲ နေဦး၊ အင်း ဟုတ်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ ကျားကြီးက ဗြဟ္မဏထဲမှာ ထောင်ချောက်က ဖြတ်လျှောက်လာတယ်။

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဒီလိုနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်း နားကိုလည်ရမယ်’

ကျားကြီးက ခွေးအ အသိဉာဏ်ခေါင်းပါးပုံကို ဒေါသထွက်လာပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးမှ သူ့စကားကို ဆက်တယ်။

‘ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ငါက ကျားနော်’

‘ဟုတ်ပါပြီ အရှင်’

‘ဟောဒါက ဗြဟ္မဏ’

‘ဟုတ်ပါပြီ အရှင်’

‘ဒါက ထောင်ချောက်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့’

‘အေး၊ ငါက ထောင်ချောက်မိနေတာ နားလည်ရဲ့လား’

‘ဟုတ် ဟုတ်ပါပြီ အရှင်၊ အဲ ဘယ်လို ဘယ်လို ကျေးဇူးပြုပြီး ထပ်ပြောပါဦး အရှင်’

‘ဘာကွ’

‘ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ဆိတ်ပြောပါဦး အရှင်၊ အို အရေးထဲ အရှင်က ဘယ်လိုလုပ် ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်သွားရတာလဲ’

‘ဟ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်ရဦးမှာလဲ၊ ရောက်နေကျပုံမျိုးနဲ့ ရောက်သွား ရတာပေါ့ အ အ ရဲ့’

‘အိုအမယ်လေးလေး ကျွန်တော့်ခေါင်းချာချာလည်လည်လာပြန်ပြီစိတ်မရှိပါနဲ့ အရှင်ရယ်။ ကျွန်တော် မတွေးတတ်လွန်းလို့ပါ၊ ရောက်နေကျပုံမျိုးဆိုတာ ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ အရှင်ရယ်’

ခွေးအ က ဒီလိုမေးလိုက်တော့ ကျားကြီးက စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ထောင်ချောက်ထဲ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး ‘ဟောဒီလိုကွ ဟောဒီလို ကဲ သိပလား’ လို့ အော်ပြီးအမေး ခွေးအက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ‘ကောင်းကောင်းကြီး သိပါ ပြီတဲ့ခင်ဗျာ’ လို့ပြောရင်း ထောင်ချောက်တံခါးကို ကျင်ကျင်လည်လည်ကြီး ပိတ်လိုက်တော့သတဲ့။ ပြီးမှ ခွေးအက ဆက်ပြောတယ်။

‘အေးဗျာ၊ ကြုံတုန်းပြောရဦးမယ်၊ ခုတော့ အားလုံးဟာ ပိုနေမြဲ၊ ကျားနေမြဲ အတိုင်း ဆက်ရှိသွားပါပြီ’ တဲ့။

ပဉ္စဂုဓမင်းသား

ဟို ရှေးရှေးတုန်းက ဗာရာဏသီပြည်မှာ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး စိုးစံတော်မူခဲ့တယ်။ အလောင်းတော်ဟာ ဒီဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားခေါင် ဝမ်းမှာ ဝင်စားဖွားမြောက်ခဲ့သတဲ့။ အလောင်းတော်ကို အမည်ပေးမယ့်နေ့မှာ ဘုရင်ကြီးက ဗြဟ္မဏပညာရှင် ရှစ်ရာကို ပင့်ခေါ်ပြီး သားတော်လေးရဲ့ လက္ခဏာကို ဖတ်ခိုင်းတယ်။ ပညာရှင်များ တောင်းသမျှကိုလည်း ဘုရင်ကြီးက လိုက်လျောတော်မူတယ်။ လက္ခဏာတွက်ရာမှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ကြတဲ့ ဗြဟ္မဏတွေဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အလောင်းတော်ရဲ့ လက္ခဏာကို မြင်ကြရတော့

‘လက္ခဏာကတော့ အကောင်းတွေချည်း ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ အရိုက်အရာကို အမှန်ဆက်ခံပါလိမ့်မည်။ တိုင်းပြည်နဲ့ အဝန်း ကျော်ကြားပါလိမ့်မည်။ လက်နက်ငါးပါးအရှင်အဖြစ် ထင်ရှားပါလိမ့်မည်။ အိန္ဒိယပြည်ကြီးရဲ့ အဓိက မဟာလူသား အမှန်စင်စစ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည် အရှင်မင်းကြီး’ လို့ လျှောက်တင်ကြတယ်။ ဒီလို လျှောက်တင်ချက်ကြောင့်လည်း အလောင်းတော်ကို ပဉ္စဂုဓလို့ အမည်ပေးလိုက်သတဲ့။ ဓား၊ လှံ ၊ လေး၊ တင်းပုတ်၊ ဒိုင်းဆိုတဲ့ လက်နက်ငါးပါးကို ပိုင်စိုးသူပေါ့။

အလောင်းတော်ဟာ ၁၆ နှစ် အရွယ်ရောက်လာလို့ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်စွမ်း ရှိလာတဲ့အခါ ဖခင်ဘုရင်ကြီးက ‘သားတော် ပဉ္စဂုဓ၊ ပညာစုံအောင် သင်ယူပေးဦး’ လို့ စေခိုင်းသတဲ့။ ဒီတော့ အလောင်းတော်က ‘သားတော် မည်သည့် ဆရာထံမှာ သင်ယူရမှာလဲ’ လို့ ပြန်မေးတယ်။

‘ကန်ဒဟာတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည်မှာ အင်မတန်ထင်ရှားကျော်စောတဲ့ ဆရာတစ်ဦးရှိပေတယ်။ အဲဒီဆရာထံ သားတော် သွားရောက်သင်ယူစေချင်တယ်။ ဒီ အသပြာထောင်ထုပ်ကို ယူသွားပြီး သားတော်ရဲ့ ဆရာကို ကန်တော့ပါ’

ဖခမည်းတော်မှာစကားအတိုင်း အလောင်းတော်ဟာ တိုင်းပြည်ကထွက်ခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်ပြည်က ဆရာကြီးထံမှာ ပညာသင်ယူခဲ့တယ်။ ပညာစုံတဲ့အခါ ဆရာကြီးက အလောင်းတော်ကို လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ လက်နက်ငါးမျိုးပေးလိုက်တယ်။ အလောင်းတော်ဟာ လက်နက်ငါးမျိုးကို ကိုယ်မှာ တပ်ဆင်ပြီး တက္ကသိုလ်ပြည်ကနေ ဗာရာဏသီကို ပြန်လာခဲ့သတဲ့။

အလောင်းတော်ရဲ့ အပြန်ခရီးမှာ တောကြီးတစ်ခု ကာဆီးနေတယ်။ ဒီတောထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေးအမင်ဖုံးနေတဲ့ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် ရှိသတဲ့။

အလောင်းတော်ကဒီတောထဲဝင်မယ်လုပ်တော့ လူတချို့က 'အိုအရှင်မင်းသား ဒီတောကိုတော့ ရှောင်ကွင်းသွားပါ။ ဒီတောထဲမှာ အမွေးတွေ တစ်ကိုယ်လုံးဖုံးနေတဲ့ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ရှိပါတယ်။ မြင်သမျှလူတိုင်းကို သတ်ဖြတ်စားသောက် ပါတယ်လို့ ပြောပြပြီး တားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ရထားတဲ့ အလောင်းတော်က ကြောက်စိတ်ကင်းတဲ့ ခြင်္သေ့မင်းလို ရဲရဲတင်းတင်းပဲ တောထဲ ဝင်သွားသတဲ့။

အလောင်းတော် တောအလယ်ရောက်တော့ ဘီလူးကြီးက ကိုယ်ထင်ပြ ပါရော။ ဘီလူးကြီးအရပ်က ထန်းပင်လောက်မြင့်သတဲ့။ ခေါင်းက စေတီ တစ်ဆူလောက်ရှိသတဲ့။ မျက်လုံးတွေကလည်း ပန်းကန်ပြားလောက်ကြီးသတဲ့။ ဖုတွေ ထစ်တွေ ချွန်းနေတဲ့ အစွယ်နှစ်ချောင်းလည်း ရှိသတဲ့။ မျက်နှာက သိမ်းငှက် မျက်နှာနဲ့ တူသတဲ့။ ဗိုက်မှာလည်း ရောင်စုံအကွက်ကြီးတွေ ရှိသတဲ့။ ခြေတွေ လက်တွေကလည်း ပြာနှမ်းနေသတဲ့။

ဘီလူးကြီးက အလောင်းတော်ကို 'အသင် ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ဆက်မသွား ပါနဲ့၊ ရပ်ပါ။ အသင် ငါ့အစာ ဖြစ်ချေပြီ' လို့ အော်ပြောတယ်။ အလောင်းတော်က 'အသင် ဘီလူးကြီး သတိနဲ့သာ ကျွန်ုပ်အနား ကပ်ပေရော့၊ ဒီမှာ မြင်ရုံမဟုတ်လား ဘီလူးကြီး၊ ဆိပ်လူးမြားလေ၊ ဒီဆိပ်လူးမြားမှန်လို့ကတော့ အသင်ဘီလူးကြီး ပြန်ထနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး' လို့ ခြောက်လှန့်လိုက်ပြီး ဆိပ်လူးမြားတစ်စင်း ပစ်လွှတ် လိုက်တယ်။ မြားတံဟာ ဘီလူးကြီးရဲ့ အမွေးအမင်တွေမှာ သွားကပ်နေသတဲ့။

အလောင်းတော်က နောက်ထပ်ပြီး မြားတစ်စင်း လွှတ်ပြန်တယ်။ ဒီမြားတံလည်း အမွေးအမင်တွေမှာသွားကပ်နေပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ အလောင်းတော်က မြားအစင်းငါးဆယ်အထိ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်တော့သတဲ့။

ဒါပေမဲ့ မြားတံအားလုံး အမွေးအမင်တွေမှာ သွားကပ်တာချည်းပဲတဲ့။ အလောင်းတော်က မြားတွေ မလွှတ်တော့ဘဲ ရပ်လိုက်တဲ့အခါ ဘီလူးကြီးက အမွေးအမင်တွေမှာ ကပ်နေတဲ့ မြားတွေကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ချိုးပဲ့ပစ်တယ်။

ပြီးတော့ မြားအကျိုးတွေကို သူ့ခြေရင်း ပစ်ချလိုက်ပြီး အလောင်းတော်နား ကပ်လာတယ်။ ဒီအခါ အလောင်းတော်က သူ့ကိုတောင် ပြန်ခြောက်လှန့်နေတဲ့ ဘီလူးကြီးကို ဓားဆွဲထုတ်ပြီး ထိုးလိုက်တယ်။ သုံးပေနီးပါးရှည်တဲ့ ဓားဟာ အမွေးအမင်တွေမှာ ကပ်နေပြန်ရော။ အလောင်းတော်က လှန့် ဆက်ထိုးတယ်။ တင်းပုတ်နဲ့ ထုတယ်။ ရိုက်တယ်။ လှုံ့ရော တင်းပုတ်ရော အမွေးမှာ ကပ်နေ တယ်။

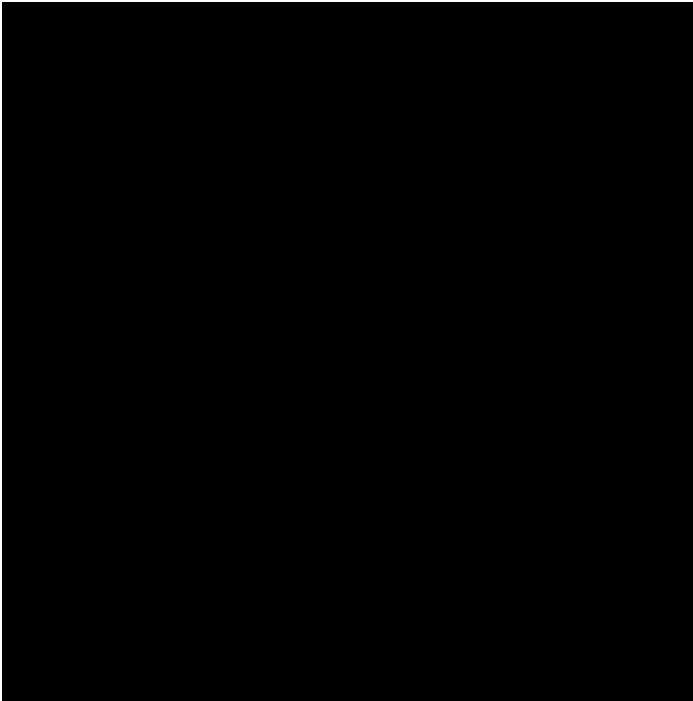
သုံးလေသမျှ လက်နက်တွေအားလုံး ဘီလူးကြီးရဲ့ အမွေးအမင်တွေမှာ

သွားကပ်တော့ ဘယ်လိုဆက်တိုက်မယ်ဆိုတာ ဘီးလူးကြီးသိသွားအောင် အလောင်း
တော်က ဖွင့်ပြောသတဲ့။

‘ဟဲ့ သင်ဘီလူး၊ သင်ဟာ ပဉ္စဂုဓအမည်ရတဲ့ လက်နက်ငါးပါး ပိုင်ရှင်
ကျွန်ုပ်ရဲ့အကြောင်းကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြားဘူးမှတ်တယ်။ တကယ်တော့
ကျွန်ုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်ပိုင်စိုးတဲ့ လက်နက်ငါးမျိုးကို အားကိုးပြီး ဒီတောထဲ ဝင်ခဲ့တာ
မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ကို ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မှုရှိပြီး ဝင်လာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။
ဒါကြောင့်လည်း ကနေ့တော့ဖြင့် အသင် ဘီလူးကြီးကို စိစိညက်ညက် ကြေသွား
အောင် ကျွန်ုပ် ထောင်းရပေတော့မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ အလောင်းတော်ဟာ အားယူပြီး ညာလက်သီးနဲ့
ဝင်ထိုးတော့သတဲ့။ ဒီအခါမှာလည်း ညာလက်သီးက အမွေးတွေမှာ ကပ်သွားပြန်
တယ်။ ဒါနဲ့ဘယ်လက်သီးနဲ့ဆက်ထိုးတယ်။ ဘယ်လက်သီးလည်းကပ်နေပြန်ရော၊
ညာခြေထောက်နဲ့ကန်တယ်။ ကပ်သွားပြန်တယ်။ ဘယ်ခြေနဲ့ဆက်ကန်တော့လည်း
ကပ်နေပြန်သတဲ့။ နောက်ဆုံး ‘ကဲ စိစိညက်ညက်ချေပစ်မယ်’ လို့ ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး
ခေါင်းနဲ့တအားဆောင့်ပစ်တယ်။ ခေါင်းက အမွေးတွေမှာ ကပ်နေပြန်သတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ အလောင်းတော်ဟာ ငါးကြိမ်တောင် ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့တယ်။ ဘီလူး
ကြီးရဲ့ အမွေးအမင်တွေကလည်း အလောင်းတော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ငါးနေရာမှာ
ကပ်နေပြီး မလှုပ်မရှားနိုင်တော့ဘဲ တွဲလွဲကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်

အလောင်းတော်ဟာ ဘီလူးကြီးကို လုံးလုံးမကြောက်ဘူး၊ ရွံ့ဇာတ် တစ်ချက် မဝင်ဘူးတဲ့။

ဒီတော့ ဘီလူးကြီးက တွေးတယ်။

ခြင်္သေ့လို သတ္တိကောင်းတဲ့ လူသားတစ်ဦးနဲ့တော့ တွေ့နေရပြီ။ မြင့်မြတ် တဲ့ လူသားလား မသိ။ သာမန်လူသားထက် ထူးခြားတာအမှန်ပဲ။ ငါ့လိုဘီလူးရဲ့ လက်တွင်း ရောက်နေတာတောင် တစ်ရွေးသားမျှ ကြောက်စိတ်မဝင်ဘူး။ ငါ ဒီနယ်ပယ်ကို အပိုင်စားလာကတည်းက ဒီလိုလူသားမျိုး တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ အင်း ဒီလူသား ဘာကြောင့် မကြောက်ရတာပါလိမ့်။

တဖြည်းဖြည်း တွေးရင်း ဘီလူးကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ ကြောက်လာသလိုလို ဖြစ်လာတော့သတဲ့။ အလောင်းတော်ကို စားဖို့ ဝန်လေးလာတော့သတဲ့။ ဒါကြောင့် အကြောင်းရင်း သိရအောင် အလောင်းတော်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

‘အရှင် လုလင်၊ ဘာကြောင့် အရှင်လုလင်ဟာ သေမင်းကို မကြောက် တာလဲ’

‘ဘီလူးကြီး၊ ဘာအကြောင်းနဲ့ သေမင်းကို ကျွန်ုပ် ကြောက်ရမှာလဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါသာ သေနိုင်ပါတယ်။ ဒီ အသိအပြင် ကျွန်ုပ်ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှာ ဝရဇိန်လက်နက်လည်း ရှိတယ်။ အသင်ဘီလူးကြီးက ကျွန်ုပ်ကို စားရင် ဘယ်တော့မှ အစာကြေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝရဇိန်လက်နက်က အသင်ဘီလူးကြီးရဲ့ အူတွေ၊ အသည်းတွေကို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ချေမှုပ်စံလိုက် မှာပဲ။ ဒီတော့ အသင်ဘီလူးကြီးလည်း သေမယ်၊ နှစ်ဦးစလုံး သေကြမှာမို့ ကျွန်ုပ်ဘာကိုမှ မကြောက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

(အလောင်းတော်က သူ့ကိုယ်တွင်းမှာ ဉာဏ်လက်နက်ရှိကြောင်း ရည်ညွှန်း ပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်)

လုလင်ဟာ အမှန်ကိုသာ ပြောခြင်းဖြစ်မယ်။ ခြင်္သေ့လို လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသားကို ပဲလွန်းစေ့ကလေးလောက် စားမိရင်ပဲ ငါ့အတွက် အစာချေဖို့ ခက်ချေ ရော့မယ်။ သူ့ကို ငါ လွှတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။

ဘီလူးကြီးဟာ သေမှာကြောက်ပြီး အလောင်းတော်ကို လွှတ်ပေးလိုက် တယ်။ ပြီးမှ

‘အသင် လုလင်၊ အသင်လုလင်ဟာ ခြင်္သေ့မင်းလို လူသားတစ်ဦး ဖြစ်ပေတယ်။ အသင်လုလင်ကို ကျွန်ုပ် မစားတော့ပါ။ ရာဟုခံတွင်းက လမင်း ထွက်လာသလို အသင်လုလင်လည်း ကျွန်ုပ်လက်တွင်းက လွတ်ပါပြီ။ အသင် လုလင်ရဲ့ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟများထံ ပြန်ပါလေတော့’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ အလောင်းတော်က

‘အသင် ဘီလူးကြီး၊ အသင်ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ် သွားပါမည်။ ဒါပေမဲ့ အသင့်ထံက မထွက်ခွာမီ ကျွန်ုပ်မှာ ပြောစရာ ရှိပါသေးသည်။ တကယ်တော့ အတိတ်ဘဝက ရဲ့ဖူးတဲ့ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ယခု ဘဝမှ အသင်ဘီလူးဖြစ်လာ ရသည်။ ယခု ဘီလူးဘဝမှာလည်း သင်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသည်။ သွေးငတ်လှသည်။ အသားစားကြူးလှသည်။ တစ်ပါးသူကို နာကျင်စေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဒီအတိုင်းသာ အကုသိုလ်မှုတွေ ဆက်ပြုသွားနေလျှင် အသင်ဘီလူးကြီး သည် အမှောင်မှ အမှောင်သို့ သွားနေသူဖြစ်ချေရောမည်။ ထို့ကြောင့် အကုသိုလ် အမှုများကို မပြုပါနှင့်။ ပါဏာတိပါတကံသည် ငရဲ တိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာဘုံလားရာ အကြောင်းတရားဖြစ်ချေသည်။ လူ့ဘဝကို ရဦးတော့ အသက်တိုတတ်သည်’

ဒီလို တရားပြပြီးတဲ့နောက် ငါးပါးသီလ မစောင့်ထိန်းတဲ့ အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ဆိုးကျိုးများ ငါးပါးသီလ စောင့်ထိန်းတဲ့အတွက် ခံစားရမဲ့ အကျိုး တရားများကိုပါ ထုတ်ဖော်ညွှန်ပြလိုက်တယ်။ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ လာအောင် လည်း နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဆိုဆုံးမတယ်။

ဒါကြောင့် နောက်ဆုံး ဘီလူးကြီးဟာ ခြိုးခြံနိုင်တဲ့အဆင့် တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပြီး ငါးပါးသီလကို အမြဲတည်ဆောက်ပါတော့မယ်လို့ အာမာန္တ ခံတော့သတဲ့။ ဒီတော့မှ အလောင်းတော်က တောစောင့်နတ် တောင်စောင့်နတ်တွေကိုပါ လှူဖွယ်များကပ်လှူပြီး ပူဇော်ပသဖို့သတိပေးပြီး တောကြီးထဲက ထွက်လာခဲ့တော့ သတဲ့။

တောစပ်ရောက်တော့ အဲဒီနားမှာရှိတဲ့ လူတွေကို အကြောင်းစုံ ပြန်ပြော ပြတယ်။ ပြီးမှ အလောင်းတော်ဟာ လက်နက်ငါးပါးတပ်ဆင်ပြီး ဗာရာဏသီကို ပြန်သွားတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အလောင်းတော်ဟာ ဘုရင် ဖြစ်လာတယ်။ တိုင်းပြည်ကို မင်းကျင့်တရားနဲ့အညီ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။ အလောင်းတော်ဟာ အလှူရေစက် လက်နဲ့မကွာခဲ့ဘူး။ မကောင်းမှုတွေကို ကြဉ်ရှောင်ပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်များကိုသာ ပြုခဲ့၍ နတ်ရွာစံတဲ့အခါ ကောင်းရာ သုဂတိ ရောက်သွားတော့သတဲ့။

ကောင်းကင်ထဲက ကြယ်ကလေးတွေ

သူ့ခွေးကြီး ဆိုင်ရီးယပ်နဲ့ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခန်း တောလိုက်နေတာကို 'အိုရီအွန်' လုလင်ပျို သိပ်ပျော်ပိုက် နှစ်ခြိုက်တယ်။ တစ်နေ့ သူတောလိုက်နေရင်း တောတစ်နေရာမှာ ပျော်ပျော်ပါး ပြုံးတူးကစားနေကြတဲ့ မိန်းမပျိုကလေး ခုနစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ မိန်းမပျိုကလေးတွေက အလွန်ကိုချော၊ အလွန်ကို လှတော့၊ သူတို့လေးတွေ သူ့မျက်စိအောက်က ပျောက်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် မျက်ခြည်ပြတ် လုံးဝမခံဘဲ သူတို့နဲ့ နီးကပ်သွားအောင် ကြိုးစားတယ်။

အမှန်တော့ မိန်းမပျိုကလေး ခုနစ်ယောက်ဟာ လူသားတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ နတ်သမီးကလေးတွေ၊ ဒါကို အိုရီအွန် ဘယ်သိပါ့မလဲ။ နတ်သမီးကလေးတွေ ကတော့ သူတို့နားကပ်လာဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အိုရီအွန်ကို ကြောက်ကြတယ်။ အိုရီအွန်က သေမျိုးဖြစ်တဲ့ လူသား မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ လွတ်ရာ ပြေးကြတာပေါ့။ သူတို့ပြေးတော့ အိုရီအွန်ကလိုက်၊ လိုက်တော့ ပိုကြောက်လာ၊ ပိုပြီး မြန်မြန်ပြေးကြ။ သူတို့လေးတွေ ကြာကြာ မပြေးနိုင်ကြပါဘူး။ မကြာခင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာတယ်။ မောဟိုက် နွမ်းနယ်လာကြတယ်။ ဆက်မပြေး နိုင်ကြတော့ဘူး။ ဒီတော့ အိုရီအွန် လက်တွင်း မကျဆင်းရအောင် လနတ်သမီး 'အာတီးမီး' ကို လှမ်းအကူအညီတောင်းလိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့ လနတ်သမီးက သူတို့လေးတွေကို ငှက်ဖြူကြီး ခုနစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ ကောင်းကင်ထဲ ပျံတက်နိုင်ကြပြီမို့ သူတို့လေးတွေ အိုရီအွန် အလိုက်ခံရတဲ့ ရန်ဘေးက ဝေးနိုင်ကြပြီပေါ့။ ကောင်းကင် ဟို အမြင့်ထဲ ရောက်သွားကြတဲ့အခါ ငှက်ဖြူခုနစ်ကောင်ကို လနတ်သမီးက ကြယ်ခုနစ်ပွင့်အဖြစ် ပြောင်းလိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီ ကြယ်ခုနစ်ပွင့်ကို 'ပလိုင်အေးဒီး(စ်)' လို့ ခေါ်တယ်လေ။ အဲဒီ ကြယ်ခုနစ်ပွင့် ကောင်းကင်ထဲမှာ ခပ်မှိန်မှိန် လင်းလက်နေတာ ခုထိ မြင်နိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား။

လနတ်သမီး အာတီးမီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း တောလိုက် အင်မတန် ကျွမ်း တယ်။ အမှန်တော့ ဒီလနတ်သမီးက ဝါသနာတူ တောဘုရင်လေးကို ကြိုက်နေ တယ်လေ။ တောဘုရင်လေး အိုရီအွန်က ရုပ်ချောတာကိုး။ သန်စွမ်းကြံ့ခိုင်တာကိုး။ မကြာခင် သူတို့နှစ်ဦး အတူတောလိုက်တဲ့ အခြေဆိုက်ခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း တော့ သိပ်ကိုချစ်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ဦးလို ဖြစ်သွားကြတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက အာတီးမီးက သူ့အစ်ကိုကြီး နေနတ်သား အပိုလို’ကို ကတိတစ်ခု ပေးထားမိတဲ့ အချက်ပဲ။ ကတိက ‘ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုပါဘူး’ ဆိုတာပဲ။ အခုလို အိုရီအွန်နဲ့ သူ့နှမလေး နေ့စဉ် တတွဲတွဲလုပ်နေတော့ အပိုလို စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့နှမလေး ကတိဖျက်တော့မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် အပိုလိုက သူ့နှမလေးနဲ့ အိုရီအွန် ကွဲသွားအောင် စဉ်းလဲတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုကို ကြံစည်ပြီး ချက်ချင်း အကောင် အထည် ဖော်တော့တယ်။

တစ်နေ့ အပိုလို ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်တော့ သူ့နှမလေးကိုပါ ခေါ်သွားတယ်။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ရင်း အပိုလိုက တောလိုက်တဲ့အကြောင်း စိတ်ဝင်တစားပြောလိုဟန် ဆောင်တယ်။ ဒီကမှတစ်ဆင့် လေးနဲ့မြားအကြောင်း ရောက်အောင် ဆွယ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဆွယ်လာတဲ့ နေရာလည်းရောက်ရော အပိုလိုက ‘နှမလေးထက် အစ်ကိုက ပိုဝေးအောင် ပစ်နိုင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ သိလား။ အစ်ကို့လေးက နှမလေး လေးထက် ပိုကောင်းတာကိုး’ လို့ မခံချင်အောင် ဆွပေးလိုက်တယ်။

ဒီတော့ အာတီးမီးက ‘ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အစ်ကိုနဲ့ ပြိုင်ပစ်မယ်လေ။ ဒါမှ

နှမလေးဟာ အစ်ကို့ထက်
လေးပစ်တော်တာကို လက်တွေ့
ပြနိုင်မှာပေါ့’လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အပိုလို ကျိတ်ကျေနပ်နေတယ်။ သူစီစဉ်ခဲ့တာလည်း ဒီဘူတာဆိုက်ဖို့ကိုး။ သူက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် အမူအရာနဲ့ ‘ကောင်းပါပြီတဲ့ဗျာ’ လို့ သဘောတူတဲ့ စကားခံလိုက်တယ်။ ပြီးမှပင်လယ်ထဲ ဟိုတော်တော်ဝေးဝေးကအမည်းစက်ကလေးကို ညွှန်ပြရင်း ‘ကဲ ဟောဟိုမှာ အမည်းစက်ကလေး မြင်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ အမည်းစက်ကလေးကို မှန်အောင်ပစ်နိုင်ရင် နှမလေးဟာ အစ်ကို့ထက် လေးပစ် ပိုတော်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို လက်ခံပါတယ်တဲ့ဗျာ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အာတီးမီး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လေးကိုကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး အမည်းစက်ကလေးကို အသေအချာ ချိန်ပစ်လွှတ်လိုက်တယ်။ အမည်းစက်ကလေးကို တည့်တည့်မတ်မတ် ထိမှန်သွားတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ အမည်းစက်ကလေး ပင်လယ်ထဲ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။

အပိုလိုက ကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးပြီး ‘နှမလေးဟာ အစ်ကို့ထက် တကယ်ပိုတော်ပါတယ်ဗျာ’ လို့ ဝန်ခံပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ထွက်ခွာသွားတယ်။

အာတီးမီး ကမ်းစပ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူက ငါပစ်လိုက်တာ ဘာများ ပါလိမ့်လို့ တွေးမိလိုက်တာကိုး။ မကြာဘူး။ သူမအတွက် အင်မတန်ကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားစရာအရာ တစ်ခုကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတယ်။ လှိုင်းလုံး တွေကြားမှာ မြားတန်းလန်းနဲ့ အိုရီအွန် လူးလိမ့်ပါလာတယ်လေ။ ကမ်းစပ်နဲ့ နီးလာတော့ သူ့ခွေးကြီး ဆိုင်ရီးယပ်ဟာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်နဲ့ ပင်လယ်ထဲ ကူးခတ်သွားတယ်။

တကယ်တော့ အပိုလို ညွှန်ပြတဲ့ အမည်းစက်ကလေးဟာ အိုရီအွန် ရဲ့ဦးခေါင်းပဲ။ အဲဒီနေ့မှာ အိုရီအွန်က သူ့ခွေးကြီးခေါ်ပြီး ပင်လယ်ထဲဆင်း ရေကူးတယ်လေ။ သူ ရေကူးဖို့ ထွက်လာတာကို အပိုလိုက မြင်လိုက်တယ်။ ဒီမှာတင် အိုရီအွန်ကို သတ်ဖို့ သူ့နှမလေးအာတီးမီးကိုလှည့်စားနိုင်လိုက်တာပဲပေါ့။

အာတီးမီးဟာ သူ့လုပ်ရပ်အတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေရှာတယ်။ အသည်းကွဲအောင် ခံစားနေရရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်ခဲ့ပြီကိုး။ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ ဖြေသိမ့်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

နောက်ပိုင်းမှာ အာတီးမီးက အိုရီအွန်နဲ့ သူ့ခွေးကြီးကို ကြယ်နှစ်ပွင့်အဖြစ် ပြောင်းပေးလိုက်တယ်။ ခုတောင် ကောင်းကင်ထဲကြည့်လိုက်ရင် မြင်နိုင်သေးတယ်လေ။ အိုရီအွန်ကြယ်မှာ ခါးပတ်ပတ်တဲ့နေရာမှာ ကြယ်သုံးပွင့်ပါတယ်။ အိုရီအွန်ကြယ်ဘေးက တလက်လက်ကြယ်ဟာ ဆိုင်ရီးယပ်ကြယ်ပဲပေါ့။

ပိရီသေသပ်လှတဲ့ အဖြေ

တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ ဟာရှင်ကလေးကို သူ့အဖေက သိပ်ချစ်သတဲ့ကွယ်။ ဟာရှင်ကလေးကလည်း လိမ္မာတယ်လေ။ အဖေက ဟာရှင်ကလေး အသက်ရှစ်နှစ် အထိ အိမ်မှာပဲ စာသင်ပေးတယ်။ ဟာရှင်ကလေးရဲ့ အဖေက အသိပညာ ကြွယ်ဝတယ်။ ဘုရားတရား ကြည်ညိုတယ်။ သူဟာ ရှစ်နှစ်သားအရွယ် ကလေး ငယ်များ သိနိုင်စွမ်းမရှိသေးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သားဖြစ်သူ ဟာရှင်ကလေး ကို သင်ပြပေးထားသတဲ့ကွယ်။

ဟာရှင် အသက်ရှစ်နှစ် တင်းတင်းပြည့်မှ ကျောင်းပို့တယ်။ ကျောင်းရောက် တော့ ဆရာက ဟာရှင်ကလေးကို ‘လူကလေး ဘာတွေ သင်ယူထားပြီးပြီလဲ’ လို့ မေးသတဲ့။ ဒီတော့ ဟာရှင်ကလေးက ‘ကျွန်တော်စာဖတ် တတ်ပါတယ်။ စာလည်းရေးတတ်ပါတယ်’ လို့ ဖြေတယ်။ ဆရာက ဆက်ပြီး ‘ဂဏန်းတွေကိုရော ရေတွက်တတ်ပြီလား’ လို့ မေးပြန်တယ်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ရေတွက်တတ်ပါတယ်။ ဂဏန်းသင်္ချာ နည်းနည်းပါးပါး နားလည်ပါတယ်’

ဟာရှင်ကလေးရဲ့ အဖြေစကားကို ကြားရတဲ့အခါ ဆရာက အနားမှာ ရပ်နေတဲ့ ဟာရှင်ဖခင်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး

‘လူကြီးမင်းခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းဟာ သားဖြစ်သူကို အရေး၊ အဖတ်၊ အတွက်အားလုံးတော့ သင်ပြထားပြီးဖြစ်နေပါပြီ။ ကြီးမြတ်လှတဲ့ ဘုရားသခင် အကြောင်းကိုရော သင်ပြထားပါသလားခင်ဗျာ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ တန်ခိုးတော် အနန္တတွေအကြောင်းများကိုပါ သင်ပြထားပြီး ဖြစ်ပါသလား’ လို့ မေးလိုက်ပြန် တယ်။

ဒီအခါ ဟာရှင်ကလေးရဲ့ ဖခင်က

‘ဟာရှင်ကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့’ လို့ ဖြေသတဲ့။

ဒါကြောင့်ဆရာက ဟာရှင်ကလေးကို

‘ကဲ ဟာရှင်၊ မင်းကို ဆရာက ဘုရားသခင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်း သုံးခုမေးမယ်။ ဘုရားသခင် ဘယ်မှာ ရှိသလဲ။ ဘုရားသခင် ဘာတွေကို သိမြင် တော်မူသလဲ။ ဘုရားသခင် ဘာတွေကို ဆောင်ရွက်တော်မူနိုင်သလဲ’

ဟာရှင်ကလေးရဲ့ ပြန်ကြားချက်က

‘ဆရာမေးတာကို ကျွန်တော် ကြိုးစားဖြေပဲ့မယ်။ ဒါပေမယ့် မဖြေခင် ကျွန်တော် မသိတဲ့ သုံးချက် ဆရာကို မေးခွင့်ပြုပါ။ ဒီအချက်သုံးချက်ကိုသာ သိရရင် ဆရာမေးခွန်း သုံးခုကို ကျွန်တော် ဖြေနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ။ မေးနိုင်ပါတယ် လူကလေး’

ရှစ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ်ရဲ့ အမေးလောက်ကိုတော့ အလွယ်တကူ ဖြေနိုင်လိမ့်မယ် အထင်နဲ့ ဆရာက မေးခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

‘ပထမဆုံး ကျွန်တော်သိချင်တာက ဘုရားသခင် ဘယ်နေရာမှာ မရှိဘူးလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒုတိယ သိချင်တာက ဘုရားသခင်က ဘာတွေကို မသိတာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်။ တတိယသိချင်တာကတော့ ဘုရားသခင် ဘာတွေကို မဆောင်ရွက်နိုင်ဘူးလဲ ဆိုတာပါပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော် သိချင်တာတွေ သိရပြီ ဆိုရင် ဘုရားသခင်ဘယ်မှာရှိတယ်။ ဘုရားသခင်ဘာတွေကို သိတယ်။ ဘုရား သခင် ဘာတွေကို ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြေပဲ့မယ်’

ဟာရှင်ကလေးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဆရာ သိပ်ပြီး အားရကျေနပ်သွား ရတယ်။

‘ဟာရှင်၊ မင်း အင်မတန်တော်ပါပေတယ်။ မင်းရဲ့ မေးခွန်းသုံးခုနဲ့ပဲ ဆရာမေးခွန်း သုံးခုကို သေသေသပ်သပ် ဖြေပြီး ဖြစ်သွားပါပြီ’ လို့ ချီးကျူးပြီး ဟာရှင်ကလေးရဲ့ ဖခင်ကြီးကို

‘လူကြီးမင်းခင်ဗျ။ လူကြီးမင်းဟာ သားဖြစ်သူကို ကောင်းစွာ သင်ပြထားပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ တန်ခိုးတော်အနန္တတွေကို ထပ်သင်ပြစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်သိထားတဲ့ အခြား အကြောင်းအရာများကို ဝမ်းပန်းတသာ သင်ပြပေးဖို့ ရှိပါတော့တယ် ခင်ဗျာ’ လို့ တစ်ဆက်တည်း ပြောပြ လိုက်တော့သတဲ့ကွယ်။

Figure 1. A large, dark, textured rock formation, possibly a fossil or mineral specimen, set against a light background.

The rock formation shown in Figure 1 is a large, dark, textured rock formation, possibly a fossil or mineral specimen, set against a light background. The rock has a complex, layered structure with various shapes and sizes of protrusions and indentations. A small, dark, circular object is visible near the top center of the rock. The overall appearance is that of a natural, weathered rock surface.

အိပ်စင်ကလေးပေါ် ပက်လက်လှန် ဆန်အိုးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ် ရတာကလည်း မမောနိုင် မပန်းနိုင်ဆိုပဲ။

တစ်ညမှာ သူ့ဆန်အိုးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ပြန်သတဲ့။

‘အင်း ဆန်တွေတော့ အိုးအပြည့် ရှိနေမှာပဲ။ ဒီအချိန် အငတ်ဘေးဆိုက်လာ ရင်တော့ ထုတ်ရောင်းပစ်မယ်။ တစ်ရာတော့ သေချာပေါက်ရမှာ။ ဒီငွေတစ်ရာနဲ့ ဆိတ်ထီးကလေးတစ်ကောင်၊ ဆိတ်မကလေးတစ်ကောင်ဝယ်မယ်၊ မြောက်လလောက် ကြာတိုင်း ကြာတိုင်း ဆိတ်ကလေးတွေ ပေါက်မယ်။ ကြာတော့ ဆိတ်အုပ်ကြီး ဖြစ်လာရော၊ ဒီဆိတ်အုပ်ကြီးကို ရောင်းရင် အဲ ငွေတွေပြန်ရ၊ ဒီတစ်ခါတော့ နွားမတွေ ဝယ်မယ်၊ နွားမတွေက နွားကလေးတွေ မွေး၊ နွားကလေးတွေကို ပြန် ရောင်း၊ ရောင်းရငွေနဲ့ ကျွဲတွေဝယ်မယ်၊ ပြန်ရောင်း အဲဒီငွေနဲ့ မြင်းတွေ ဝယ်နိုင်တော့မှာပဲ။ အင်း ဒီမြင်းတွေကို ရောင်းလိုက်ရင်ဖြင့် အား ရွှေတွေဝယ် နိုင်ပြီ၊ ဒီရွှေတွေ ရောင်းရငွေနဲ့ အဲ လေးဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး ဆောက်မယ်။ ဟဲ ဟဲ ဒီအခါကျ ဗြဟ္မဏတစ်ဦးဦးက ငါ့ကို သမီးကညာ လာဆက်သမှာ၊ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ အများကြီးလဲ ပါလာမှာပဲ။ နောက်တစ်နှစ်လောက် ကြာတော့ သားကလေးမွေး၊ အင်း နာမည်ဘယ်လိုပေးရပါ့။ အဲ အဲ စဉ်းစားလို့ရပြီ။ ‘ဆိုမာ ဆာပင်’ ပေါ့။ ဒီသားကလေး ငါ့ပေါင်ပေါ် တက်ဆော့ကစားနိုင်တဲ့အရွယ် ရောက်လာရင် မြင်းစောင်းနားထိုင်ပြီး ငါ စာဖတ်တော့မယ်။ အင်း စာဖတ်နေတဲ့ ငါ့အပေါ် တက်ဆော့ဖို့ သူ့အမေပေါင်ပေါ် ထိုင်နေရာက ပြေးလာမယ့်သားကို မြင်ယောင်သေးတော့ကွယ်။

သားကလေးက မြင်းတွေကြားက ဖြတ်ပြေးချင် ပြေးလာမှာ။ အဲဒီလိုသာ ဆိုရင် ဒီကောင် မြင်းကန်ခံရဖို့ သေချာတယ်။ ဒီအခါမှာ ငါက ဒေါသတကြီးနဲ့ ‘ဟေး ကလေးကိုခေါ်စမ်း၊ ခေါ်စမ်း’ လို့ အော်ပြောလိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ အလုပ်တွေက ရှုပ်နေလို့ ငါအော်ပြောတာကို ကြားချင်မှ ကြားမှာ။ အဲလိုများ မကြားလို့ကတော့ တစ်ခါတည်း သူ့နားထသွားပြီး ခြေထောက်နဲ့ ဟောဒီလို ဟောဒီလို ကန်ထည့်ပစ်လိုက်မယ်။

အတွေးနောက် စိတ်ပါသွားပြီး တစ်ချက်ထကန် မိလိုက်သတဲ့။ အဲ သူ ကန်လိုက်မိတာက သူ့မိန်းမကိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆန်အိုးကို ကန်မိတာ။ ဒါကြောင့် ဆန်အိုးကွဲပြီး ဆန်တွေ သူ့အပေါ် ဖိတ်ကျလာတော့တာပေါ့။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖွေးဖွေးဖြူသွားတော့သတဲ့။

ဒါကြောင့် အနာဂတ်အတွက် မရေရာတဲ့ စိတ်ကူး အစီအစဉ်ကို မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆွဲသူမှန်သမျှ ဆိုမာဆာပင်ရဲ့ ဖခင်လို အကျိုးမရှိတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ တိုးရတတ်တယ်။

ဘဝင်ကိုင်သူ

ချီပြည်နယ် ဝန်ကြီးချုပ် ယန်ဇူဟာ တစ်နေ့တော့ မြင်းလေးကောင်ကတဲ့ ရထားနဲ့ ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ ဝန်ကြီးချုပ် မြင်းရထားကို မောင်းနှင်ရတဲ့ အရှိန်နဲ့ မြင်းရထားမောင်းသူဟာ အတော်လေး ဘဝင်လေရိုက်နေပုံရတယ်။ ထည်ထည်ဝါဝါ ဖြစ်နေပုံလည်း ရတယ်။ ဒီအမှုအရာတွေကို မြင်းရထားမောင်းသူရဲ့ ဇနီးသည်က ဂိတ်ပေါက်ကနေ လှမ်းအကဲခတ်လိုက်မိတယ်။

ခရီးထွက်ရာက အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ မြင်းရထားမောင်းသူရဲ့ ဇနီးက ‘ရှင့်ကို ကျွန်မ ကွာချင်ပြီ’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ မြင်းရထားမောင်းသူက ‘ဘာကြောင့် ကွာချင်ရတာလဲ’ လို့ မေးတယ်။ ထိုအခါ ဇနီးသည်က

‘ယန်ဇူက ချီပြည်နယ်ရဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်၊ ပြည်နယ် တစ်ခုလုံးမှာ ဟိုးဟိုး ကျော်၊ ဒါပေမယ့် ကနေ့ တွေ့လိုက်တော့ ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေး၊ ဘာဟန်ပန်မှ မရှိဘူး၊ ဘဝင်မြင့်ပုံ လုံးဝမပေါက်ဘူး၊ ထည်ဝါချင်ဟန် တစ်စက်ကလေးမှ မတွေ့ရဘူး၊ တစ်ခုခုကို စူးစူးနစ်နစ် တွေးနေတတ်တဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ၊ အင်း ရှင့်မှာဖြင့် ရထားမောင်းသူသာ ဖြစ်တယ်၊ ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ပုံ၊ သိပ်ကို ကျေနပ်အားရ နေတဲ့ပုံ၊ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို ကွာချင်တာ’ လို့ ရှင်းပြတယ်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူမယောကျ်ားဟာ ဣန္ဒြေရှိရှိ နေထိုင်သွားတော့သတဲ့။ ရထားမောင်းသူရဲ့ ဒီအပြောင်းအလဲကြောင့် ဝန်ကြီးချုပ်ဟာ အံ့သြသွားပြီး စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါ ရထားမောင်းသူကိုယ်တိုင်က အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ဝန်ကြီးချုပ်က အရာရှိ တစ်နေရာအတွက် သူ့ကို ခန့်အပ်ဖို့ ထောက်ခံ ပေးလိုက်ပါသတဲ့။

မြန်မာပြန်သူ၏ စာပေနှင့် ဘဝဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်း

- ၁၉၃၇ ဇူလိုင်လ ၇ ရက်တွင် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း မိုးမိတ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့။
မိဘနှစ်ပါးမှာ ဦးသာဗျော နှင့် ဒေါ်ဒေါ်မုံ ဖြစ်သည်။ မိုးမိတ်မြို့ အစိုးရ
အထက်တန်းကျောင်းတွင် သူငယ်တန်းမှ ရှစ်တန်းအောင်သည်အထိ ပညာ
သင်ယူခဲ့။
- ၁၉၅၁ မန္တလေးမြို့၊ တိုင်းချစ် အလွတ်ပညာသင် အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့
ပညာသင်ယူခဲ့။
- ၁၉၅၂ မန္တလေးမြို့၊ တိုင်းချစ် အလွတ်ပညာသင် အထက်တန်းကျောင်းမှ ၁၀တန်း
အောင်မြင်ခဲ့။
- ၁၉၅၃ ဝါဏီဇ္ဇ ဘာသာတွဲဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်ပညာသင်ယူခဲ့။
- ၁၉၆၀ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဥပစာ ဝါဏီဇ္ဇတန်း အောင်မြင်ခဲ့။
- ၁၉၆၃ တောင်ငူမြို့၊ သမ္မတ အလွတ်ပညာသင် အထက်တန်းကျောင်း ကျောင်းအုပ်
ရာထူးဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် သင်ပြခဲ့။
- ၁၉၆၆ အင်္ဂလိပ်စာ ကျူရှင်ဆရာအဖြစ် အသက်မွေးခဲ့။ ကျူရှင်ဆရာအဖြစ် အသက်
မွေးနေသည့်အတွင်းမှာပင် ဝတ္ထုတိုများကို ရေးသားကာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့
ပေးပို့ခဲ့။
- ၁၉၇၅ ဇွန်လထုတ် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် အဖြေနှစ်ခု ဝတ္ထုကို ပထမဆုံး ဖော်ပြ
ခံခဲ့ရ။ သည့်နောက် မိုးဝေ စာပေမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုတိုများ ဆက်တိုက်ရေးခဲ့။
- ၁၉၈၃ ပညာရေးလောကမှ ထွက်ခွာကာ စာပေလောကထဲဝင်ရန် ရန်ကုန်သို့
ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့။
- ၁၉၈၄ ဦးအောင်မြင့် (B.A;B.L) နှင့် တွဲ၍ ရွှင်ပြုံးလေ့လာ အင်္ဂလိပ်စာ စာအုပ်
ထုတ်ခဲ့။
- ၁၉၈၆ အင်္ဂလိပ်စာ ကိုယ်ပိုင်အတွေး၊ ကိုယ်ပိုင်အရေး စာအုပ်ကို အလှဒဿန
စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့။
- ၁၉၉၂ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် အိန္ဒိယ ရိုးရာဓလေ့ ပုံပြင်များ စာအုပ်ကို အလှဒဿန
စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့။

၁၉၉၂ ဇွန်လတွင် နိုင်ငံစုံ ပုံပြင်အလှများ စာအုပ်ကို စည်မြောသံ စာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့။

၁၉၉၃ ဇွန်လတွင် ကျေးတောသားနှင့် နိုင်ငံစုံပုံပြင်အလှများ စာအုပ်ကို စည်မြောသံ စာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့။

၁၉၉၇ သြဂုတ်လတွင် ဇာတ်တော်လာပုံပြင်များ စာအုပ်ကို လင်းဦးတာရာ စာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့။

၁၉၉၈ နိုဝင်ဘာလတွင် မော့ရင်း ရယ်စရာ အရက်လောကဟာသများ ဘာသာပြန် စာအုပ်ကို ကြယ်စင်လင်း စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့။

၁၉၉၉ ဇန်နဝါရီတွင် ငှက်တံတားနှင့် နိုင်ငံစုံ ပုံပြင်များ စာအုပ်ကို ပတ္တမြားမောက် စာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့။

၁၉၉၉ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ကောင်းကင်ထဲက ကြယ်ကလေးတွေ နှင့် နိုင်ငံစုံပုံပြင် များ စာအုပ်ကို ပတ္တမြားမောက် စာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့။

၁၉၉၉ ဧပြီလတွင် ဖြစ်နိုင်တယ်ထင်စမ်းပါ၊ ဖြစ်ပါတယ် ဘာသာပြန်စာအုပ်ကို ပန်းရွှေပြည် စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့။

၁၉၉၉ ဒီဇင်ဘာလတွင် နိုင်ငံတကာ စကားပုံပြင်များ စာအုပ်ကို အရုဏ်ကောင်းကင် စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့။

၂၀၀၀ မတ်လတွင် မှန်ကန်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် ဘယ်လိုချမှလဲ ထုတ်ဝေခဲ့။

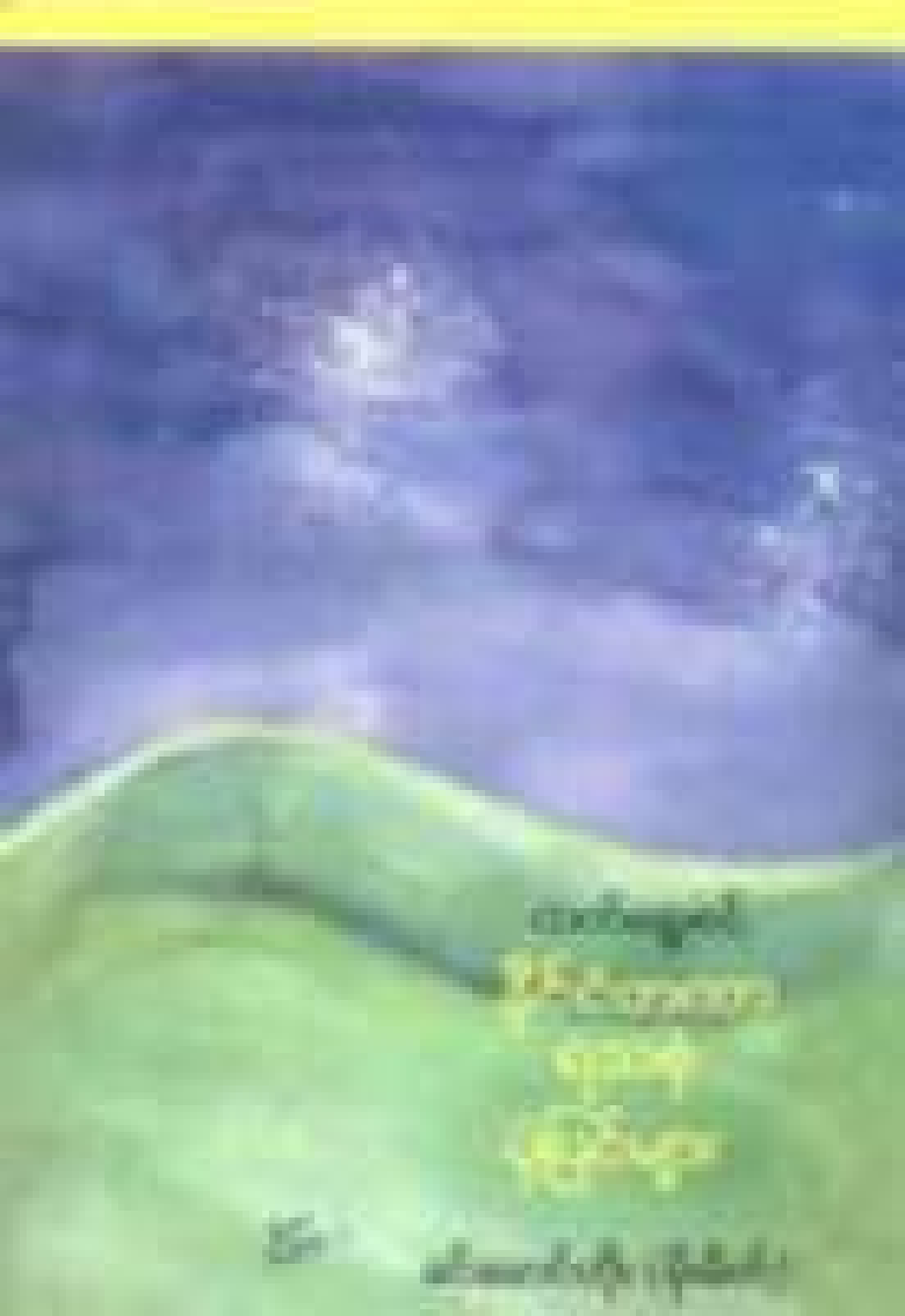
၂၀၀၀ မတ်လတွင် ကျွန်တော့်အမေရိကကို စာပေလောကစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့။

၂၀၀၀ သြဂုတ်လတွင် ကလေးများအတွက် ဘဝတစ်သက်တာ နိုင်ငံတကာ ဗဟုသုတအဖြာဖြာ ထုတ်ဝေခဲ့။

၂၀၀၀ စက်တင်ဘာလတွင် ယူဟိန်း သို့မဟုတ် သေမိန့်နှင့်အတူမွေးဖွားလာသူထုတ်ဝေ။

၂၀၀၁ ဧပြီလတွင် အချစ်ဖန်လုံးကလေးနှင့် တရုတ်၊ ဗီယက်နမ် ပုံပြင်များ ထုတ်ဝေ။

၂၀၀၁ မဂ္ဂဇင်းအချို့နှင့် ဂျာနယ်အချို့တွင် ကိုယ်ပိုင်ရေး ဝတ္ထုတိုများ၊ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုများ၊ ဆောင်းပါးများ၊ ဟာသ အတိုအထွာများကို လစဉ် ရေးသား လျက်ရှိသည်။

செவ்வாய்
புதன்
புதன்
புதன்

செவ்வாய் புதன்